

Hiệp Định 30 Ngày Làm Gay

Contents

Hiệp Định 30 Ngày Làm Gay	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	11
4. Chương 4	14
5. Chương 5	18
6. Chương 6	21
7. Chương 7	25
8. Chương 8	29
9. Chương 9	34
10. Chương 10	34
11. Chương 11	38
12. Chương 12	40
13. Chương 13	44
14. Chương 14	49
15. Chương 15	54
16. Chương 16	58
17. Chương 17	63
18. Chương 18	67
19. Chương 19	71
20. Chương 20	75
21. Chương 21	78
22. Chương 22	81
23. Chương 23	86
24. Chương 24	89
25. Chương 25	93
26. Chương 26	97
27. Chương 27	102
28. Chương 28	106
29. Chương 29	109
30. Chương 30	113
31. Chương 31	118
32. Chương 32	122
33. Chương 33	126
34. Chương 34	129
35. Chương 35	133
36. Chương 36	137
37. Chương 37	142
38. Chương 38	146
39. Chương 39	150
40. Chương 40	154
41. Chương 41	159

42. Chương 42	163
43. Chương 43	167
44. Chương 44	172
45. Chương 45	176
46. Chương 46	180
47. Chương 47	184
48. Chương 48	188
49. Chương 49	190
50. Chương 50	195
51. Chương 51	199
52. Chương 52	204
53. Chương 53	209
54. Chương 54	213
55. Chương 55	217
56. Chương 56	220
57. Chương 57	224
58. Chương 58	229

Hiệp Định 30 Ngày Làm Gay

Giới thiệu

Tên gốc: Hiệp nghị giáo cơ 30 thiên Thể loại: đam mỹ, hài hài, từng từng, sến lùa =)), 1×1, HE Biên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hiiep-dinh-30-ngay-lam-gay>

1. Chương 1

“Vâng, kế tiếp chúng ta sẽ được thưởng thức bài hát ‘Vượt qua ngọn lửa’ do một trong những anh chàng đẹp trai anh tuấn nhất trường ta kể từ khi thành lập đến nay thể hiện. Cậu ấy được biết đến như ‘Đại diện tiêu biểu cho những anh chàng đẹp trai của trường F’. Người ta nói rằng không ai có thể ngăn cản cô gái của mình rơi vào vòng tay của cậu ta – trừ khi cô gái kia cũng nhìn thấy Trương Linh Dật, là kẻ thù của các FA[1], kết thúc của nữ thần...”

Dưới khán đài vang lên một tràng cổ vũ cùng hò hét chói tai.

“Hãy giành một tràng pháo tay cho ‘Cao thủ sát gái’ – Vương Nghiễm Ninh!” Người chủ trì béo tròn Tôn Tư Dương cười tươi rói, cực kì khoa trương giới thiệu. Một thiếu niên thân hình cao lớn tuấn tú, khuôn mặt đẹp trai rạng ngời bước ra từ cánh gà mỉm cười. Cậu ta đi ngang qua Tôn Tư Dương, đứng ở góc độ trùng mắt dưới đài không thấy được, nhỏ giọng nói: “Ai cho cậu nhắc tới Trương Linh Dật?”

Tôn Tư Dương lè lưỡi, thối lui sang một bên.

Dưới đài, các nữ sinh hò hét điên cuồng.

“Vương Nghiễm Ninh——”

“Vương Nghiễm Ninh——”

“Vương Nghiễm Ninh——”

Cục diện gần như không thể khống chế được.

Vương Nghiễm Ninh mỉm cười, hướng về phía khán giả khoát tay, ý bảo mọi người yên lặng, sau đó cầm microphone, giọng nói tràn ngập từ tính chậm rãi vang lên: “Cảm ơn sự cổ vũ của mọi người, ngày hôm nay tôi xin giành tặng bài hát này cho một nữ sinh tôi thầm thích.”

“Woah——”

Dưới khán đài xôn xao.

Một giọng nữ sinh mạnh mẽ vang lên: “Là tớ phải không——”

“Xin lỗi, không phải.” Vương Nghiễm Ninh bình tĩnh trả lời, rõ ràng là mình đầy kinh nghiệm.

Dưới khán đài lại một lần nữa ồn ào.

Thấy tình hình không thể kiểm soát, Vương Nghiễm Ninh vội nói: “Bài hát này là dành tặng cho một nữ sinh học viện báo chí, Vu Hải Ninh.”

Dưới khán đài lại “Woah ——” một lần nữa. Âm nhạc vang lên, Vương Nghiễm Ninh cất giọng trầm thấp theo tiếng nhạc mở màn:

“Phải chăng anh đã hứa hẹn với em quá nhiều ~ Dù có làm bao nhiêu cũng là không đủ ~”

Vương Nghiễm Ninh hát rất hay, hơn nữa lớn lên lại đẹp trai, tình cảm chân thành giấu trong lời hát khiến các cô gái mê mẩn như say rượu, cõi lòng nát tan.

Vương Nghiễm Ninh nhìn xuống sân khấu, khuôn mặt không chút sợ hãi, trong lòng đã sớm cảm thấy sáng khoái.

Chà, làm tốt lắm, lần này còn không khiến nữ sinh Vu Hải Ninh kia cảm động tới chết đi sống lại, lấy thân báo đáp mới là lạ ấy!

Hoàn toàn đem Trương Linh Dật vứt đi.

Vương Nghiễm Ninh lớn lên rất đẹp trai, vóc người cao ngất, cười rộ lên còn thấy rõ bên má một cái lúm đồng tiền.

Điều quan trọng nhất là, cậu không chỉ đẹp trai, thành tích học tập cũng tốt, vừa có tiền vừa phong độ.

Nói đơn giản chính là phiên bản thực tế của nam diễn viên chính trong các bộ phim thần tượng!

Đương nhiên đó chỉ là vẻ bề ngoài, thật ra Vương Nghiễm Ninh là cậu chàng rất tự cao tự đại, lúc nào cũng tự cho mình là nhất.

Tất nhiên, kiêu ngạo trong lòng là đủ. Đi ra ngoài phải giữ cho bản thân phong độ, nhẹ nhàng khiêm tốn.

Vì vậy, bắt đầu từ năm lớp sáu cậu luôn là hotboy đứng đầu các bảng xếp hạng của trường, người theo đuổi vô số, không ai có thể địch nổi.

Hào quang theo cậu ta đến tận trường Đại học.

Sau đó gặp phải đối thủ mạnh nhất trong đời – Trương Linh Dật khoa Quản lý nguồn nhân lực của Đại học F.

Người ta nói quá khứ của Trương Linh Dật và Vương Nghiễm Ninh rất giống nhau, vẻ ngoài đẹp trai, danh tiếng tốt, hào quang lan toả khắp các trường Đại học nổi tiếng ở phía Nam.

Vì vậy, hai kẻ từ nhỏ đến lớn đều là hotboy “hạng nhất” đụng mặt nhau ở Đại học F, biến thành hai hotboy cùng đứng song song trên vị trí “hạng nhất”.

Vương Nghiễm Ninh rất không hài lòng.

Trương Linh Dật cũng không vừa ý.

Vì vậy, hai người vừa nhập học đã ngầm ngầm cạnh tranh với nhau.

Vương Nghiễm Ninh vào Hội sinh viên, Trương Linh Dật gia nhập Đoàn thanh niên.

Vương Nghiễm Ninh vừa leo lên chức chủ tịch Hội sinh viên, Trương Linh Dật đã trở thành lãnh đạo Đoàn thanh niên.

Vương Nghiễm Ninh giành học bổng hạng nhất của khoa Marketing, Trương Linh Dật đã có được học bổng hạng nhất khoa Quản lý nguồn nhân lực.

Người ta nói rằng, hôm nay hoa khôi khoa Tài chính mời Vương Nghiễm Ninh thuyết trình, ngày mai sẽ nghe tin hoa khôi trường bên cạnh cũng mời Trương Linh Dật cùng tham gia các hoạt động.

...

Hai người từ ngoại hình đến tài năng, tất cả các khía cạnh đều cạnh tranh, cạnh tranh từ năm nhất thẳng đến năm ba đại học.

Tất cả sinh viên trường Đại học F đều biết, trường F từ khi thành lập đến nay, đẹp trai dễ nhìn nhất là Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật. Hai người như nước với lửa, vua không thấy vua.

Ngay cả con gái cũng là cùng thích một người giống nhau ——

Chính là đoá hoa của học viện báo chí – Vu Hải Ninh.

Vu Hải Ninh học dưới Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật một khoá, da trắng như tuyết, nụ cười xinh xắn, thanh âm ngọt ngào. Cho dù gái đẹp ở học viện báo chí nhiều như mây trên trời nhưng cô nàng vẫn xinh đẹp nổi bật giữa rừng hoa thơm cỏ lạ, nghiêng nước nghiêng thành nghiêng cả Đại học F.

Trong trận chung kết mười giọng hát hay nhất trường Đại học F, Vu Hải Ninh là khách mời đặc biệt, một thân váy lụa mỏng trắng tinh cầm đàn violin bước lên sân khấu, thanh thuần thoát tục, làm điên đảo tất cả các sinh viên.

Vương Nghiễm Ninh tự cao tự đại vốn chẳng thèm để ý tới nữ sinh Đại học F, cảm thấy chỉ có nữ sinh level cao như Vu Hải Ninh mới xứng đôi với cậu.

Cho nên người luôn bị nữ sinh theo đuổi Vương Nghiễm Ninh lại quay sang theo đuổi nữ sinh.

Nhưng không ngờ, đồng thời, Trương Linh Dật cũng để ý Vu Hải Ninh.

Vương Nghiễm Ninh buổi sáng vừa tặng Vu Hải Ninh một bó hoa, xế chiều Vu Hải Ninh sẽ nhận được hộp chocolate của Trương Linh Dật.

Vương Nghiễm Ninh hẹn Vu Hải Ninh thứ bảy đi thư viện, Trương Linh Dật nhất định sẽ cùng Vu Hải Ninh chủ nhật đi tản bộ.

Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật cạnh tranh ở tất cả các khía cạnh, trên con đường chinh phục Vu Hải Ninh đương nhiên cũng sẽ không phân cao thấp.

Vu Hải Ninh vừa nhận hoa hồng của Vương Nghiễm Ninh, cũng nhận luôn chocolate của Trương Linh Dật.

Đồng ý cùng Vương Nghiễm Ninh đi thư viện đọc sách, cũng đúng hẹn tản bộ cùng Trương Linh Dật.

Thứ gì cũng có thể cho phép có hai người thắng, nhưng tán gái thì không thể!

Cho nên Vương Nghiễm Ninh cảm thấy nhất định là vì mình chưa tìm được phương pháp làm Vu Hải Ninh rung động.

Bỏ ra một ngày lượn baidu, google, tianya cùng weibo[2], cậu rốt cuộc cũng tìm ra một kế cực hay.

Đại học F hằng năm, vào tháng 12 sẽ tổ chức một bữa tiệc năm mới tại sân vận động của trường.

Vương Nghiễm Ninh cảm thấy tại thời điểm đó thổ lộ tình cảm vừa bá đạo lại thâm sâu vừa náo động, tuyệt đối có thể đem Trương Linh Dật ném ra sau đầu.

Thế là Vương Nghiễm Ninh bèn lợi dụng mối quan hệ thân thiết của mình ở Hội sinh viên, lên kế hoạch bày ra thế trận hôm nay.

Cậu tin tưởng rằng sau đêm nay, Vu Hải Ninh sẽ nhận ra ai mới chính là chân mệnh thiên tử của cô nàng, không chút do dự gặt đầu sà vào lòng mình.

Hừ, Trương Linh Dật, lần này còn không chịu nhận thua?

Vương Nghiễm Ninh tình cảm chân thành sâu đậm vừa hát xong, đập lên một tràng hò hét chói tai bước xuống khán đài thì lại thấy Tôn Tư Dương hấp tấp chạy lên.

“Các bạn sinh viên, tôi có một tin tốt muốn nói cho mọi người!” Tôn Tư Dương hưng phấn đỏ bừng mặt “Vừa nãy có một học sinh vừa đưa ra yêu cầu nhà trường tăng thêm một tiết mục ...”

Đang vận nấp chai nước suối chợt tay Vương Nghiễm Ninh tay run lên, một cổ dự cảm bất an chạy thẳng lên não.

Quả nhiên, Tôn Tư Dương khoa trương nói: “Bạn nam này là người cùng với Vương Nghiễm Ninh được xưng tụng là ‘Hai nam thần đẹp trai của trường Đại học F’, đã đánh cắp không biết bao nhiêu trái tim thiếu nữ – Trương-Linh-Dật!”

Tôn Tư Dương ngoắc tay ra hiệu, Trương Linh Dật thản nhiên đi lên sân khấu, hướng về phía khán giả khẽ mỉm cười, lập tức vang lên một tràng vỗ tay, “Xin lỗi, hy vọng không ảnh hưởng đến cảm xúc của mọi người. Tôi và Vương Nghiễm Ninh cùng học chung với nhau, cũng muốn mượn cơ hội này hát một ca khúc tặng cho nữ sinh mình thích. Hải Ninh, hi vọng em có thể hiểu được lời anh muốn nói.”

Dưới khán đài lại là một tràng vỗ tay.

Giọng hát trong suốt của Trương Linh Dật chậm rãi vang lên, là bài “Trong tiếng ca của anh[3]”.

Vương Nghiễm Ninh nổi giận rồi, đây là cơ hội cậu tỉ mỉ chuẩn bị, sao lại để Trương Linh Dật nhảy vào cướp mất?

Có thể nhịn, có thể nhịn không?

“Trương Linh Dật, ba giờ chiều ngày mai, chỗ bãi cỏ nhân tạo, nếu đúng là đàn ông thì tới.”

Trương Linh Dật hát xong vừa đi xuống thì bị Vương Nghiễm Ninh chặn đường nói những lời này.

Đây là lần đầu tiên Vương Nghiễm Ninh cùng Trương Linh Dật đối mặt. Mặc dù bọn họ cạnh tranh không ngừng nhưng thật ra tiếp xúc cũng không nhiều, Hội sinh viên và Đoàn thanh niên có kết hợp tổ chức mấy hoạt động, bọn họ cũng duy trì tối thiểu hoà bình bên ngoài.

Nếu không phải Trương Linh Dật khinh người quá đáng, Vương Nghiễm Ninh cũng không muốn đi bước này, làm cho mình thoát nhìn—

Đặc biệt không có phong độ!

Trương Linh Dật ngẩng đầu, cao ngạo nói: “Được. Là đàn ông thì dùng cách của đàn ông mà giải quyết.”

Ba giờ chiều ngày hôm sau, Vương Nghiễm Ninh cùng Trương Linh Dật đúng giờ có mặt tại bãi cỏ nhân tạo.

Thật ra chỗ này là sân đá banh của trường F. Đại học F vốn có hai sân, một sân dùng cỏ thật, một sân dùng thảm cỏ nhân tạo.

Bãi cỏ này tương đối vắng vẻ, người tới tập luyện không nhiều, dần dần được các học sinh dùng làm nơi đánh nhau.

Nam sinh lúc nào có mâu thuẫn cũng hẹn tới bãi cỏ nhân tạo giải quyết. Nếu như may mắn..., đôi khi cũng có thể thấy một hai mỹ nữ ở chỗ này nắm quần kéo tóc.

Khí trời hôm nay rất thích hợp để đánh nhau!

Gió lạnh thấu xương, cuốn theo đám lá khô xào xạc.

Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật mặt đối mặt. Vương Nghiễm Ninh so với Trương Linh Dật cao hơn một chút xíu nhưng lại hơn gầy, còn Trương Linh Dật tương đối cường tráng, khí thế cũng không kém Vương Nghiễm Ninh. Vạt áo hai người theo gió phất phơ, thoạt nhìn vừa cao ngạo vừa nghiêm túc.

Vương Nghiễm Ninh híp mắt: “Tôi nói trước, không được đánh vào mặt.”

Trương Linh Dật khê cười nói: “Được.”

Vừa dứt lời, Vương Nghiễm Ninh đã vung một đấm ngay bụng của cậu.

“Mẹ kiếp!” Trương Linh Dật phun ra một câu chữ bậy, không cam lòng tung ra một cú đá.

Hai người nhanh chóng nhập lại một chỗ. Vương Nghiễm Ninh là đội trưởng đội bóng rổ, Trương Linh Dật là hội viên hội điền kinh. Hai người thể lực ngang nhau, cậu đấm tôi đỡ, đánh nhau túi bụi.

Thắng bại khó phân.

Bụng Vương Nghiễm Ninh bị đánh mấy cái, đau đến nhe răng trợn mắt, nhắm chùng đây không phải biện pháp, trong bụng hung ác, nhắc chân đạp Trương Linh Dật xuống đất, tung chiêu “Lấy thịt đè người”[4] đặt mông ngồi trên bụng Trương Linh Dật, tiếp theo một đấm chào hỏi mặt cậu ta.

“F*ck! Cậu dám đánh vào mặt!” Trương Linh Dật giận dữ, lặn một vòng quăng Vương Nghiễm Ninh tiếp đất, tiếp theo liền hướng vào mặt Vương Nghiễm Ninh cho một đấm.

Giao ước không đánh vào mặt vì vậy mà vỡ vụn.

Hai người vốn không vừa mắt nhau đã lâu, nhất là cái mặt người kia lúc nào cũng được đem ra so sánh với mình lại càng hận đến ngứa răng, ban đầu còn giả vờ quân tử giữ đúng giao ước, hiện tại giao ước đã bị hủy. Hai người nhắm ngay mặt nhau mà đánh, chỉ hận không thể đánh cho đối phương mặt mũi biến dạng, hủy hoại dung nhan.

Cho nên, tại bãi cỏ nhân tạo trống trải, có hai người đang đánh nhau, thi thoảng lại phát ra tiếng hét.

“Khốn kiếp, cậu dám đánh vào mặt tôi!”

“Còn cậu đá trúng cậu nhỏ của tôi này ...”

...

“!@#%\$@ Cậu còn đánh vào mũi nữa tôi liền trở mặt ...”

“Cậu làm gì có mặt ...”

...

Trận đánh kéo dài hai tiếng đồng hồ, cuối cùng hai người kiệt sức thở hồng hộc nằm dài trên mặt đất, khuôn mặt năm màu, thê thảm không nỡ nhìn, thân thể kiệt sức, động vào cũng không thể nhúc nhích.

“Chuyện này không tính... còn chưa xong, chờ ông đây bình thường... bình thường lại, sẽ đánh tiếp!” Vương Nghiễm Ninh thở gấp, bờ môi khô cứng, hai mắt có chút thất thần nhìn thẳng lên trời.

Trương Linh Dật cũng thở gấp không nói được một câu đầy đủ: “Được... Đợi lát nữa... ông đây sẽ đá gãy cậu... cậu nhỏ của cậu!”

Tiếp theo là một sự im lặng đáng sợ, hai người vừa đau vừa mệt, tạm thời không muốn nói chuyện. Bãi cỏ ban đêm không một bóng người, tiếng gió vù vù cùng tiếng thở dốc ồ ồ làm không gian có chút trống trải.

Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật đang yên lặng tự hỏi lát nữa thời điểm nào công kích đối phương thì thích hợp, chợt nghe thấy tiếng ô tô tắt máy.

Sau đó cửa xe mở ra, tiếng giày cao gót từ xa vang lên, Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật nghe được một giọng nói không thể nào quen thuộc hơn.

“Honey~ Sao đến trễ quá vậy? Làm người ta chờ lâu muốn chết~”

Là giọng nói nũng nịu của Vu Hải Ninh.

“Anh bị công việc ngáng đường, em biết rõ ngày nào anh cũng phải đi xã giao mà, mới này vừa uống rượu với thị trưởng xong, bàn bạc về cái dự án mười tỷ, ...” Giọng nói khàn khàn của một người đàn ông, chắc chắn là do hút thuốc lá lâu ngày, lời nói mang theo men say, bộ dáng rõ ràng là đang say rượu.

Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật chợt thấy trong lòng căng thẳng, hai người liếc mắt nhìn nhau, ăn ý nhẹ nhàng đứng dậy, rón rén bước tới chỗ phát ra giọng nói kia.

Cách bãi cỏ một tấm lưới là một con đường. Nơi đây tương đối vắng vẻ, bình thường rất ít người đi lại, ít khi có xe cộ đến đây.

Hai người trốn ở một góc, cách tấm lưới nhìn ra bên ngoài.

Một chiếc Mercedes-Benz mang phong cách của những tên nhà giàu mới nổi đậu sát lề đường, cạnh đó là một người đàn ông to béo, đầu hói, một tay đặt trên cái mông cong vênh của Vu Hải Ninh.

Vu Hải Ninh đưa lưng về phía Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật, vì vậy cả hai đều có thể thấy rõ bàn tay mập mạp kia đang vuốt ve lên xuống.

Vu Hải Ninh hờn dỗi vỗ vào bàn tay kia, nói: “Hư quá nha, không phải anh nói là sẽ mang em đi theo sao...”

“Hà hà, em xinh đẹp như vậy, lỡ như bị thị trưởng để ý thì phải làm sao?” Người nọ ngất vào mông Vu Hải Ninh một cái “Nhưng anh nghe nói, em ở trường học rất được chú ý nha~ Tối hôm qua còn có hai hotboy tranh giành em.”

Giọng Vu Hải Ninh trong trẻo như chuông bạc: “Honey, anh còn không hiểu rõ em sao? Kiểu đàn ông em thích chính là những người chừng chạc như anh, cái loại nam sinh trẻ con ấy em không có hứng thú.”

“Ha ha, anh cũng nghĩ là hai thằng bé kia trong túi áo khăng định không có bao nhiêu tiền.” Ông chú béo ú vừa nói vừa ôm vai cô nàng lên xe: “Đi thôi, anh đã đặt phòng ở Dorsett rồi, đêm nay ngoan ngoãn hầu hạ anh ...”

Đế Hào – Dorsett là khách sạn năm sao nổi tiếng nhất ở đây.

.
. .
.

[1] FA: Forever Alone. Ý nói bị ế.

[2] Baidu: là mạng tìm kiếm lớn nhất Trung Quốc, gần giống với Google bên mình.

Tianya: tức Tianya Club, là một diễn đàn Internet ở Trung Quốc.

Weibo: một mạng xã hội của Trung Quốc.

[3] Đây là bài hát của anh Dật :”> Mạng phép lời dịch từ bên đó luôn :”Đ

Lời bài hát:

Không một chút phòng bị, không một chút đắn đo, em chợt xuất hiện

Trong thế giới của anh, mang đến cho anh nhiều hạnh phúc, làm anh choáng ngợp

Nhưng em vẫn lại như thế, em lặng lẽ biến mất lúc anh chưa kịp để ý,

Không một dấu vết, thế giới của anh chỉ còn lại kí ức.

Em tồn tại trong tận sâu tâm trí anh, trong giấc mơ anh, trong tim anh và trong tiếng hát của anh

Còn nhớ chúng ta đã từng vai sát vai đi qua con phố náo nhiệt kia

Cho dù anh và em chỉ là người xa lạ, chỉ là người qua đường nhưng mỗi người dường như đã cảm giác được một ánh mắt, một nhịp đập, một cảm giác vui vẻ đến không ngờ

Dường như là một cơn mơ mà định mệnh đã an bài

Em tồn tại rất sâu trong tâm trí của anh, trong giấc mơ anh, trong tim anh và trong tiếng hát của anh

[4] Nguyên văn là “Thái sơn áp đỉnh” chỉ một chiêu thức võ công, trong game với truyện kiếm hiệp rất hay gặp, dùng trọng lượng cơ thể đè đối thủ, nếu có nội công thâm hậu thì càng có hiệu quả.

2. Chương 2

Mặt trời cũng đã buông mình xuống phía chân trời, bãi cỏ nhân tạo về đêm rất lạnh, đèn đường mờ nhạt.

Gã mập cùng Vu Hải Ninh đã đi một lúc nhưng Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật vẫn ngồi yên tại chỗ không nhúc nhích.

Một cơn gió lạnh thổi qua, Trương Linh Dật cuối cùng cũng mở miệng hỏi: “Này, cậu nói xem, người lúc này có phải là bạn trai của Vu Hải Ninh không?”

Thật ra thì mối quan hệ của Vu Hải Ninh cùng người đàn ông kia, chỉ cần có chút tinh ý đều có thể đoán được, Trương Linh Dật nói như thế chỉ để tự an ủi chính mình thôi.

“Xin cậu đừng nói như vậy.” Vương Nghiễm Ninh đau khổ ôm đầu, “Cậu làm cho tôi cảm thấy bản thân mình ngay cả một gã béo chạy xe xin cũng không vượt qua nổi, tôi thà chấp nhận sự thật rằng Vu Hải Ninh được bao dưỡng còn hơn.”

“Haizz~~” Trương Linh Dật hai tay chống sau lưng, ngẩng đầu lên thở dài: “Làm thế nào đây, phụ nữ bây giờ quá thực tế.”

“Lần đầu tiên nhìn thấy Vu Hải Ninh ở bữa tiệc biểu diễn đàn violin, thanh tân thoát tục như vậy, cứ nghĩ cô ấy phải là tiên nữ bước ra từ truyện cổ tích.” Vương Nghiễm Ninh thất vọng.

“Đúng đó, lần trước lúc tôi tặng chocolate cho Vu Hải Ninh, không cẩn thận đụng trúng tay cô ấy, cô ấy xấu hổ đến độ đỏ mặt!”

“Chà, lúc tôi tặng hoa cho cô ấy cũng là như vậy!” Vương Nghiễm Ninh vẽ mặt bi thương, “Chẳng lẽ cô ấy dùng chiêu này với cả hai đứa mình?”

“Lúc hai người tản bộ, cô ấy có nói là bong mắt cá chân rồi nhờ cậu công không?” Trương Linh Dật ánh mắt sắc bén liếc nhìn Vương Nghiễm Ninh.

“Có có!” Vương Nghiễm Ninh gật đầu mạnh, “Lúc ấy, bộ ngực của cô ấy dán trên lưng tôi, mềm vô cùng, thiếu chút nữa đã lấy tay chạm vào!”

“Cùng nhau ngồi trên xe buýt, cô ấy nói say xe, đầu tựa vào vai tôi, rất yêu kiều!”

“Bọn tôi ngồi chung xe buýt cũng thế, hơn nữa cô ấy còn mặc áo trễ ngực, tôi còn có thể nhìn thấy bộ ngực trắng của cô ấy!” Vương Nghiễm Ninh nhớ lại hình ảnh từng khiến cậu chảy máu mũi, chỉ cảm thấy bị phản không thôi.

“Tôi qua lúc tôi hát xong là cô ấy đưa nước cho tôi uống.”

“Đạch, đêm qua cô ta cũng lau mồ hôi cho tôi, rõ ràng còn chưa chảy mồ hôi.” Vương Nghiễm Ninh nói, “Bất quá lúc đó tay tôi đụng phải ngực của cô ta, rất co dãn!”

“Mẹ kiếp! Sao chuyện gì cũng liên quan đến bộ ngực vậy?” Trương Linh Dật khinh bỉ.

“Tại vì lần nào cô ấy cũng dùng bộ ngực để quyến rũ tôi.” Vương Nghiễm Ninh uỷ khuất.

Hai người mặt mũi bầm dập, hoàn toàn biến dạng nhìn nhau, đồng loạt kêu: “Moá!” một tiếng.

“Cậu nói xem, này giờ chúng ta đánh nhau vì cái gì?” Vương Nghiễm Ninh buồn rầu.

“Tôi không biết.” Trương Linh Dật ngẩng mặt nhìn trời, “Tôi vốn nghĩ rằng, lớn lên đẹp trai thì sẽ không bị con gái đùa giỡn, thì ra là đều như nhau cả.” Nói rồi vỗ mông đứng dậy muốn đi.

“Này, sao lại bỏ đi rồi?” Vương Nghiễm Ninh gọi lại.

“Chẳng lẽ cậu còn muốn đánh với tôi một trận?” Nhìn về phía Vu Hải Ninh vừa rời khỏi, tình cảm trong lòng Trương Linh Dật đã tiêu tan, cậu không tin là Vương Nghiễm Ninh còn có thể tiếp tục theo đuổi Vu Hải Ninh.

Vương Nghiễm Ninh mếu máo, đúng là cậu ghét Trương Linh Dật đến nghiêng răng nghiêng lợi, cho đến khi Vu Hải Ninh xuất hiện, Vương Nghiễm Ninh đều nghĩ nhất định phải cùng Trương Linh Dật phân thắng bại. Nhưng bây giờ, tình cảnh hai người như nhau, Trương Linh Dật bị mình đánh con mắt trái thành một vòng đen, Vương Nghiễm Ninh cảm thấy hai người họ thật ngu ngốc, trong lòng hoài nghi: “Cậu không muốn trả thù đời sao?”

“Muốn.” Trương Linh Dật nhún vai “Tôi đang chuẩn bị đi siêu thị mua dao gọt dưa hấu, đợi lát nữa trở về chém bạn cùng phòng. Sau đó ngày mai nếu chưa bị bắt sẽ chém luôn bạn học, ừ, chém cả Vu Hải Ninh.”

“Sặc.” Vương Nghiễm Ninh bật cười.

“Còn cậu, cậu chuẩn bị làm gì trả thù đời?” Trương Linh Dật nhìn Vương Nghiễm Ninh.

“Tôi á?” Vương Nghiễm Ninh cúi đầu suy nghĩ một chút, bỗng nhiên hai mắt sáng rực, hưng phấn ngẩng đầu lên, “Cậu cảm thấy làm gay như thế nào?”

“Khụ khụ khụ...” Trương Linh Dật thỉnh linh sắc một cái, sầm mặt nhìn Vương Nghiễm Ninh: “Cậu có chắc đây là trả thù đời, không phải trả thù chính mình?”

“Cậu không hiểu à?” Vương Nghiễm Ninh hí mắt nhìn Trương Linh Dật khinh bỉ, vuốt tóc ra vẻ đẹp trai, “Giống như tôi nè, được vô số thiếu nữ thầm mến, nếu như thành gay rồi... nhất định sẽ có rất nhiều nữ sinh tan nát cõi lòng. Có thể tổn thương bọn họ, lại không bị truy cứu trách nhiệm hình sự, cậu không thấy đó là một kế hoạch hay sao?”

“Oh, thì ra là vậy.” Trương Linh Dật sờ cằm, rõ ràng đang cân nhắc tính khả thi của phương án này, càng nghĩ càng cảm thấy có thể thành công. Con gái bây giờ thực tế như vậy, ngay cả Vu Hải Ninh mình khó khăn lắm mới lựa ra được trong cả ngàn nữ sinh, sau lưng lại là người như thế. Đúng là thích con gái không bằng đi làm gay, Trương Linh Dật cảm thấy cuộc sống thật sự cô đơn nhưng bản thân vẫn rất lo lắng, “Nhưng lỡ như mọi người đều tưởng thật thì sao? Nhất định sẽ bị khinh bỉ.”

Vương Nghiễm Ninh khoát khoát tay: “Không làm vậy thì làm sao tổn thương được những cô gái kia? Ông đây còn một năm nữa là tốt nghiệp rồi, chỉ cần một bước ra khỏi trường học, tất cả quá khứ đều bị chôn vùi cả thôi.”

Trương Linh Dật nghe xong tưởng tượng ra cảnh một đám con gái biết mình là gay tan nát cõi lòng, nhất là Vu Hải Ninh, biết mình bị gay đem ra đùa bỡn, lợi dụng nhất định sẽ tức chết.

Thật là một cảnh tượng rung động lòng người nha~

Cậu đã hoàn toàn bị cơn giận che mù mắt, chỉ muốn Vu Hải Ninh mất mắt mà không kịp suy nghĩ kĩ càng.

“Ý kiến hay, cứ làm như thế đi.” Trương Linh Dật chà xát tay.

“Này, đây là biện pháp tôi nghĩ ra, cậu không được chiếm đoạt.” Vương Nghiễm Ninh cảnh cáo.

“Cậu đi đăng ký bản quyền chưa?” Trương Linh Dật giả bộ nhìn trời, làm như không nghe thấy.

“Sặc, cậu muốn đánh một trận nữa phải không?” Vương Nghiễm Ninh đứng lên, chuẩn bị nhào đến.

“Đợi một chút.” Thời điểm Vương Nghiễm Ninh sắp xông lên, Trương Linh Dật vội ngăn cản.

“Để làm chi?” Vương Nghiễm Ninh không nhịn được. Trương Linh Dật nhất định là kẻ thù lớn nhất của mình, ngay cả kế hoạch làm gay cậu nghĩ ra mà cũng muốn đoạt. Vương Nghiễm Ninh quyết định, cho dù Trương Linh Dật có nói gì đi nữa, cũng nhất định phải đánh cậu ta đến ba má nhìn không ra.

“Tôi đột nhiên nhớ ra, làm gay không phải là chuyện của một mình chúng ta.” Trương Linh Dật vẻ mặt bí hiểm, “Vương Nghiễm Ninh, cậu định tìm ai làm gay với cậu?”

Vương Nghiễm Ninh hí mắt: “Không phải cậu muốn làm gay với tôi đó chứ? Nghĩ hay quá ha? Tôi có rất nhiều bạn thân, cho dù thay như thay áo cũng không tới lượt cậu.”

“Đừng tự mãn như thế chứ.” Trương Linh Dật bộ dạng đã định liệu trước, “Bạn thân của cậu nhiều đến thế nào tôi cũng không tin có người nguyện ý cùng cậu giả gay. Dù cậu có bị con gái làm tổn thương, người khác vẫn sẽ đi tán gái. Hơn nữa, cậu xem, khụ khụ, trường chúng ta có đến hai hotboy...”

“Biến, ông đây là số một!”

Trương Linh Dật liếc Vương Nghiễm Ninh một cái, tiếp tục nói: “Như cậu, đẹp trai dễ nhìn, nếu như tùy tiện tìm đại một người giả gay, hình ảnh nhục nhã không nói, không chừng người ta còn nghĩ là cậu không theo đuổi được Vu Hải Ninh nên mới cam chịu như vậy.”

Giọng Trương Linh Dật không lớn, nhưng từng câu từng chữ đánh thẳng vào nội tâm Vương Nghiễm Ninh.

Vương Nghiễm Ninh vô cùng tự mãn, luôn luôn tự hào về vẻ ngoài của mình, tưởng tượng cảnh bản thân cùng Tôn Tư Dương nắm tay nhau đi bộ trên đường...

Thật sự là — bi-thảm-không-chịu-nổi!

Lại tưởng tượng thêm một chút, Vu Hải Ninh dùng ánh mắt đồng cảm nhìn mình nũng nịu: “Vương Nghiễm Ninh, không nghĩ là sau khi mất đi em, anh lại trở thành cái bộ dáng này, xin lỗi anh ~”

Thật không cách nào nhịn được!

Vương Nghiễm Ninh vừa YY vừa tranh thủ liếc nhìn Trương Linh Dật.

Hotboy mặc dù bị đánh đến ngũ quan biến hình thì vẫn có thể nhận ra là một người vô cùng đẹp trai.

Vương Nghiễm Ninh mặc dù không cam lòng, nhưng không thể không thừa nhận, trong ngôi trường này, chỉ có mình Trương Linh Dật có thể sánh ngang với cậu.

Nhưng hai người trước giờ cạnh tranh lâu dài như vậy, thật khó mà làm bộ như không có gì để hợp tác với cậu ta.

Trong lòng Vương Nghiễm Ninh rất mâu thuẫn.

“Chúng ta có chung mục đích, không phải sao?” Trương Linh Dật nói, “Tôi với cậu giống nhau, đều muốn khiến cho Vu Hải Ninh khó chịu. Chúng ta có thể cùng nhau bắt đầu, cùng nhau kết thúc. Hơn nữa, nếu hai chúng ta giả làm gay, Vu Hải Ninh sẽ cảm thấy lúc trước chúng ta cùng nhau đùa giỡn cô nàng, đây không phải kết quả tốt nhất sao?”

“Được, tôi hợp tác với cậu.” Vương Nghiễm Ninh rút cuộc bỏ qua hết tất cả, híp mắt nhìn Trương Linh Dật nói: “Chúng ta cùng thiết lập một thoả thuận!”

3. Chương 3

Một ngày nọ, quán cà phê bên cạnh thư viện lớn của trường Đại học F bỗng nhiên xuất hiện một cảnh kinh thiên động địa, hai hotboy của trường Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật vốn không ưa nhau, vua không thấy vua, hơn nữa hai ngày trước vừa vì Vu Hải Ninh tranh giành nhau hát, nay lại cùng ngồi một chỗ thảo luận vấn đề, hơn nữa nhìn — hết sức hài hoà!

Nhất định là do năm 2012 sắp tới rồi.[1]

Cô sinh viên kiêm chức phục vụ làm bộ nghịch điện thoại, lén lút chụp được một tấm ảnh hai người thân thiết chụm đầu vào nhau, lập tức đăng lên weibo đồng thời @ sang cả tài khoản chính thức của diễn đàn trường đại học F.

“A a a a a~ tui thấy Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật ở cùng một chỗ, tình cảm chết đi được, bọn họ muốn bên nhau sao? Hồng lẽ Vu Hải Ninh là bia đỡ đạn? *mắt lóe sáng* @F Tinh Nhân.”

Status của nhỏ phục vụ nhanh chóng được đăng trên tường weibo chính thức của trường là “F Tinh Nhân”, chẳng mấy chốc đã loan truyền với tốc độ chóng mặt, mọi người nháo nhào bình loạn ——

@Hốc cây đại học F: ah, mắt tui có vấn đề gì hông trời? Mau nói cho tui biết đây là photoshop đi

@Yêu nhất trung học: thật ra tui đã sớm biết Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật là một đôi mà, Vu Hải Ninh chỉ là cái bình phong che mắt thiên hạ thôi, tui gay là trơ trên nhất!

@Vivian ngàn năm theo đuổi Lý Nhân Từ: ngay cả Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật cũng thành gay rồi, thế giới này sắp thống nhất rồi sao?

@Tui phải về sao Hoả: Cách thức của tôi đã sai sao? Phản khoa học ah!!!!

@Lấy không đủ điểm thẻ không đổi tên: mệt mỏi quá, bị từ chối một lần sẽ không yêu nữa~

@Hoànch Định [2] vương đạo: tui đã sớm nhìn thấy bọn họ có JQ[3]rồi!!!!!! Ở chung một chỗ!

Chỉ trong vòng vài phút, tin tức trên weibo được truyền đi long trời lở đất. Câu chuyện vốn đơn giản cũng bị biến hoá thành nhiều phiên bản.

Bao gồm ——

- Phiên bản 1: Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật thật ra là thanh mai trúc mã, bọn họ thầm yêu nhau nhưng không được người đời chấp nhận, vì vậy hai người họ đau khổ chịu đựng, lẳng lẽ khích lệ nhau thi vào cùng một trường. Để che giấu tình cảm này, bọn họ giả bộ chán ghét đối phương, cùng nhau theo đuổi Vu Hải Ninh để che mắt người khác.

- Phiên bản hai: Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật lúc nhập học vừa nhìn thấy đã yêu nhau, củi khô bắt lửa bùng cháy, nhưng sau này Vương Nghiễm Ninh lại yêu Vu Hải Ninh, hai người trở mặt thành thù. Trương Linh Dật trong lúc nóng giận đã cướp đi Vu Hải Ninh, nhưng ngày đó khi hát xong bài hát tặng Vu Hải Ninh, chợt nhận ra mình vẫn còn yêu đối phương rất nhiều, củi khô một lần nữa bắt lửa bùng cháy, không cách nào kiềm chế.

- Phiên bản ba: Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật vốn không vừa mắt nhau, ngầm đấu mấy trăm hiệp, ngay cả con gái cũng cùng thích một người. Nhưng trong quá trình cạnh tranh, dần bị đối phương hấp dẫn, rốt cuộc phát hiện mình là gay....

- Phiên bản bốn ...

- Phiên bản năm ...

Mặc dù có rất nhiều phiên bản nhưng đa số đều nhất trí rằng — họ dựng lên bức tường đó là để chuẩn bị cho trận quyết đấu, có thể nói là khoảng lặng trước cơn bão!

Có hai nhóm ủng hộ phiên bản này, một là các nam sinh, hai là các nữ sinh đang theo đuổi Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật.

Các nam sinh nghĩ rằng hai thằng con trai đánh nhau giành gái là chuyện bình thường. Hơn nữa hai người kia trên mặt rõ ràng còn vết bầm. Mà nữ sinh thì không thể nào chấp nhận nhìn hai chàng trai mình yêu thích nhất quay sang yêu nhau!

Đời đã lắm gian nan, chỉ mong ba cái chuyện như đàn ông tốt có bạn trai không có thật là được rồi!

Bởi vì hai nhóm này chiếm số lượng áp đảo, phiên bản này cuối cùng trở thành phiên bản chính thức.

Weibo đang vì chuyện này mà hừng hực khí thế, Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật là người trong cuộc lại không biết gì cả, hai người họ đang bận ngồi trong quán cà phê nghiên cứu một chuyện.

Làm sao làm gay?

“Cậu từng làm gay chưa?” Vương Nghiễm Ninh sờ cằm, rất chân thành hỏi.

Trương Linh Dật khoe miệng giật giật: “Không có, quen bạn gái cũng chưa từng.”

“Xong luôn, tôi cũng chưa từng. Vậy làm sao giờ?” Vương Nghiễm Ninh ưu thương.

“Hey hey, cái này không sợ. Tôi đã chuẩn bị rồi.” Trương Linh Dật cười cười lấy ra hai tờ giấy A4 viết đầy chữ.

“Đây là cái gì?” Vương Nghiễm Ninh cầm lấy tờ giấy Trương Linh Dật đưa, lập tức bị tiêu đề làm cho hốt hoảng.

“30 chuyện mà các cặp đôi yêu nhau phải làm —————

1. Mặc đồ đôi cùng nhau đi chơi
2. Cùng nhau tập luyện, chạy bộ, chơi bóng
3. Khen nhau trước mặt người ngoài
4. Cùng nhau chụp ảnh Hàn Quốc, dùng ảnh người yêu làm hình nền điện thoại
5. ...
6. ...”

“Hay không?” Trương Linh Dật đắc ý, “Mặc dù tôi chưa từng làm gay nhưng nam nam với nam nữ không khác bao nhiêu, dù sao cũng là yêu đương hẹn hò, chúng ta làm theo cái danh sách này chắc cũng không xé rách nhiều đâu.”

Mặt Vương Nghiễm Ninh tối sầm, mồ hôi chảy ròng ròng nói: “Cậu tìm ra cái danh sách này ở đâu vậy?”

“Trên weibo, lượng trích đăng rất cao,” Trương Linh Dật nói, “Tôi thấy rất nhiều cô gái bình luận nói nó rất lãng mạn, không sai được, làm theo cái này nhất định sẽ có một đồng nữ sinh tức chết!”

“Được rồi.” Vương Nghiễm Ninh không hài lòng lắm nhưng không thể nào nghĩ ra cách tốt hơn, xem ra Trương Linh Dật đã có tính toán trước rồi, lại nhớ cậu ta cũng từng giành được học bổng, chỉ số IQ chắc cũng khá, thôi thì tạm tin một lần coi sao, “Vậy làm theo danh sách này đi. Khi nào thì bắt đầu đây?”

“Nói nhiều không bằng làm liều, ngày mai luôn đi.” Trương Linh Dật chà xát tay, giọng nói mang chút hưng phấn, “Tôi nghĩ rằng, chúng ta mỗi ngày làm một chuyện, xong cái danh sách này vừa đúng 30 ngày.”

Vương Nghiễm Ninh suy nghĩ một chút, gật đầu: “30 ngày cũng được, tôi không muốn cùng cậu làm quá lâu.”

Trương Linh Dật liếc mắt: “Đừng có làm bộ như uất ức quá vậy. Bỏ thiếu gia địa vị cao lại nhân nhượng người có địa vị thấp có được hay không?”

Nhìn bảng danh sách 30 ngày, Vương Nghiễm Ninh quyết định không so đo với cậu ta, làm như không nghe thấy: “Vây hôm nay dừng ở đây đi. Sáng ngày mai 8 giờ tại nơi này... uh, làm điều đầu tiên!”

Mặc đồ đôi đi với nhau, chắc cũng không khó lắm đâu ha?

Vương Nghiễm Ninh tưởng tượng cảnh cậu và Trương Linh Dật mặc đồ đôi nắm tay nhau đi trên đường.

Tuy cái mặt cậu ta trông rất đáng ghét, nhưng so với nhiều việc khác trong danh sách thì mặc đồ đôi đã là dễ lắm rồi.

Mặc dù giả làm gay cũng phải giả cho có chất lượng!

“Đợi một chút!” Thấy Vương Nghiễm Ninh vừa đứng lên, Trương Linh Dật vội ngăn cản.

“Chuyện gì?” Vương Nghiễm Ninh mất kiên nhẫn.

“Chúng ta còn chưa quyết định ai công ai thụ!” Trương Linh Dật thốt ra một câu kinh người.

“Hừ, phân công thụ làm cái gì?” Vương Nghiễm Ninh không thể nào hiểu nổi Trương Linh Dật, dù cậu không phải gay nhưng trên weibo hủ nữ tung hoành như vậy cũng biết sơ vài thuật ngữ, “Chúng ta chỉ diễn trò thôi mà, đâu cần phải nghiêm túc như thế!”

“Vây không được.” Trương Linh Dật nghiêm túc: “Diễn kịch cũng phải viễn cho trọn vẹn, nếu không nhập vai bằng niềm tin à? Thế thì sao diễn giống thật được?”

Vương Nghiễm Ninh không muốn cùng cậu đôi co vấn đề nhỏ nhặt như vậy, liền khoát tay: “Được rồi được rồi, chia thì chia, tôi làm công cậu làm thụ.”

“Cái gì?” Trương Linh Dật lập tức phản kích, “Bổn thiếu gia manly như này, đương nhiên phải làm công!”

“Tôi nhỏ vào, bụng tôi có bốn múi đương nhiên là công!” Vương Nghiễm Ninh hếch cằm, muốn dùng khí thế để giành phần thắng.

“Tôi có sáu múi lận.” Trương Linh Dật liếc nhìn bốn phía không một bóng người, vội vén áo lên, “Thấy không? Gay lấy số múi bụng quyết định công thụ, cậu thua!”

Vương Nghiễm Ninh máu trào lên họng: “Đàn ông thì dựa vào sức mạnh!”

“Tôi nhất định có thể áp đảo cậu!” Trương Linh Dật ngẩng đầu ưỡn ngực, hết sức hùng dũng oai vệ.

Hai người không ai nhường ai, dẫn lâm vào cục diện bế tắc.

Bất chợt mắt Vương Nghiễm Ninh loé sáng: “Nếu vậy thì chúng ta tung đồng xu đi!”

Trương Linh Dật hơi bất ngờ nhưng sau đó gật đầu: “Tốt, quyết định vậy đi.”

Hai người buổi chiều đứng trong quán cà phê, nghiêm túc lấy ra hai đồng xu.

“Lát nữa ném được mặt số 1 là công, mặt hoa cúc chính là thụ.”

“Được thôi.”

“Tốt, nghe tôi đếm 1, 2, 3, ...”

Hai đồng xu được tung lên không, ánh sáng của kim loại rực rỡ trong nắng mặt trời mùa đông ấm áp, phẳng phất còn có thể nghe tiếng kim loại chạm vào nhau.

Và sau đó rơi xuống một bàn tay, lại bị một bàn tay khác đặt lên.

Vương Nghiễm Ninh cùng Trương Linh Dật không hện mà cùng quay lại nhìn đối phương một cái, mơ hồ cảm thấy khẩn trương.

Hai người ba năm qua cạnh tranh không phân được cao thấp, lần quyết định công thụ này có thể nói là bước thắng lợi đầu tiên.

Đàn ông chân chính sẽ phải làm công!

Đây chính là tiếng lòng của cả hai người.

Cũng hết sức ăn ý YY trong đầu đem đối phương áp đảo.

Thực sự rất hấp dẫn nha~

“Mở ra!” Trương Linh Dật thanh âm tràn đầy hưng phấn.

Vương Nghiễm Ninh gạt đầu, hai bàn tay đặt trên hai đồng xu lần lượt mở ra...

“Woah~ Ha ha ha!” Trương Linh Dật cười một tràng, “Bổn thiếu gia là công!”

Đồng xu trên tay Trương Linh Dật rõ ràng là mặt số 1.

Mà mặt đồng xu trên tay Vương Nghiễm Ninh lại là đoá hoa cúc đáng giận.

“Tiểu thụ đừng đau lòng, anh sẽ yêu thương cưng hết mực~” Có được thắng lợi bước đầu trong cuộc cạnh tranh với Vương Nghiễm Ninh, Trương Linh Dật hết sức đắc ý, cười đến đau quặn cả ruột.

Vương Nghiễm Ninh mặt đen như than. Minh và Trương Linh Dật cạnh tranh không ngừng, khí thế ngang nhau, không nghĩ lại có một ngày vì chuyện phân công thụ lại để cho Trương Linh Dật đắc ý. Cơ giận này thật sự khó mà nuốt xuống.

Nhưng là chủ ý của mình, không thể phản bác được!

Vương Nghiễm Ninh nhin không nổi, cầm đồng xu trên bàn nổi giận dưng dưng bỏ đi.

Trương Linh Dật phía sau liều mạng bỏ đá xuống giếng: “Thụ thụ, đừng quên ngày mai đến đúng giờ nha~”

.
. .

[1] Ý chỉ tin đồn ngày tận thế năm 2012.

[2] Hoành Dịch: tức cặp đôi Vương Lực Hoành x Lý Vân Dịch. Vương Lực Hoành là ca sĩ nổi tiếng, Lý Vân Dịch là nghệ sĩ piano nổi tiếng thế giới người Trung Quốc.

[3] JQ: Gian tình.

4. Chương 4

Làm gay ngày đầu tiên.

[Mặc đồ đôi đi chơi cùng nhau]

Một ngày trời trong nắng ấm, thời tiết đẹp khó thấy trong những ngày đông ở đất phương Nam.

Khó hơn chính là hai hotboy của Đại học F vốn không đội trời chung lại một lần nữa thân thiết với nhau.

“Cậu đang mặc cái gì vậy?” Vương Nghiễm Ninh nhìn Trương Linh Dật mặc âu phục như đi hội chợ việc làm, cố gắng kiểm soát bản thân không biểu lộ kì cục.

Trương Linh Dật nhún vai: “Không phải cậu nói cùng mặc đồ màu đen sao? Đây là bộ đồ màu đen duy nhất của tôi, hồi trước là vì phải đi gặp một nhà tài trợ nên mới mua.”

Không sai, với tư cách là người đứng đầu Hội liên hiệp sinh viên, Trương Linh Dật thường xuyên phải giao tiếp cùng các nhà tài trợ, đặc biệt là tầng lớp thượng lưu.

“Là một người đàn ông làm sao không có nổi một cái áo màu đen?” Vương Nghiễm Ninh nói với giọng điệu không thể tha thứ, một thằng đàn ông ngay cả áo đen cũng không có tại sao lại xứng làm công? Cậu cảm thấy mình thật là thiệt thòi chết đi được!

Khoé miệng Trương Linh Dật giật giật: “Có ai bắt buộc là đàn ông thì phải có áo đen sao?”, vừa nói vừa nhìn quần áo Vương Nghiễm Ninh mặc.

Chỉ đơn giản là quần jean cùng với áo khoác ngoài màu đen, đúng là ngọc thụ lâm phong.

Trương Linh Dật hài lòng gật đầu, mặt dù trước giờ nhìn Vương Nghiễm Ninh vô cùng chướng mắt nhưng không thể không thừa nhận, ở Đại học F, đúng là chỉ có cậu ta mới xứng đôi với mình.

Quả nhiên chọn Vương Nghiễm Ninh cùng làm gay là một quyết định đúng đắn!

Mà trong lòng Vương Nghiễm Ninh hoàn toàn ngược lại.

Trời ạ, tại sao Trương Linh Dật ngày thường vốn cùng mình cạnh tranh mà sao hôm nay lại rớt hạng thế thảm như vậy?

Rốt cuộc thì có ai ngờ ngẩn đến mức mặc âu phục mà xem như đồ đôi tình nhân thế này không?

Wương Nghiễm Ninh bắt đắc dĩ che mặt, lôi kéo cậu đến trạm xe, vừa đi vừa nói: “Đi, chúng ta đi mua một bộ đồ đôi giống như mấy cặp tình nhân kia!”

Hôm nay không phải cuối tuần, đường dành cho người đi bộ cũng không quá đông.

Nhưng size đồ đôi thì không thể tìm được!

“Moá, sao toàn một lớn một nhỏ thế này, chẳng lẽ không có hai cái lớn như nhau hả trời?” Dành thời gian đi dạo hết n shop, Vương Nghiễm Ninh rốt cuộc cũng nổi cáu, cậu và Trương Linh Dật vốc người tương đương, đều là vừa cao vừa gầy, có da có thịt. Thế nhưng đồ đôi trên thị trường toàn là thiết kế cho nam và nữ, không có bộ nào phù hợp với cả hai người.

Hơn nữa Trương Linh Dật mặc âu phục mà lại còn đi trên lối dành riêng cho người đi bộ, bị không ít người quay lại nhìn, Vương Nghiễm Ninh cảm thấy toàn bộ khí chất của mình đều bị người bên cạnh kéo xuống, xấu hổ vô cùng, chỉ hận không thể tìm được một cái túi thật to bỏ cậu ta vào trong giấu đi.

“Cái này quá bình thường~” Trương Linh Dật ngược lại cảm thấy rất thấu hiểu, nói không sao cả khoát khoát tay.

“Hừ, đây rõ ràng là kì thị gay!” Vương Nghiễm Ninh cảm thấy mình bị phân biệt đối xử, tức giận bất bình, hoàn toàn quên mất bản thân chỉ giả làm gay.

“Bỏ đi, chúng ta mua hai bộ quần áo giống nhau là được rồi.” Trương Linh Dật nói.

“Nhưng mà,...” Giọng Vương Nghiễm Ninh uỷ khuất, chỉ vào một bộ đồ đôi in hình anh chàng bọt biển SpongeBob*, “Tôi thích bộ kia !”

Trương Linh Dật quay sang nhìn thấy cái áo in hình nhân vật hoạt hình vàng chóe tức cười kia, thầm cảm thấy thật may mắn vì shop này không có đồ đôi cho nam nam.

Nhưng mà hiện tại Vương Nghiễm Ninh đang sắp nổi điên, hay là không nên chọc cậu ta thì tốt hơn.

“Đành chịu thôi, size không vừa, chúng ta sang bên kia xem thử đi!” Trương Linh Dật kéo Vương Nghiễm Ninh đi qua shop đối diện.

Cuối cùng, hai người chọn một chiếc áo sơ mi kẻ sọc đơn giản và áo len cổ chữ V, phù hợp với lứa tuổi, mặc vào nhìn trẻ trung năng động, tinh thần phấn chấn, không khí mùa đông rét lạnh cũng giảm hơn phân nửa.

Nhân viên bán hàng thấy vậy ánh mắt cũng loé sáng.

Wương Nghiễm Ninh khẳng khẳng nói hai người phải mặc như thế trở về. Đương nhiên nguyên nhân là do cậu không thể nào chịu nổi khi thấy Trương Linh Dật cứ mặc bộ âu phục kia đi tới đi lui.

Vì vậy, trên đường trở về, hai người đi trên đường gần như thu hút tất cả sự chú ý.

Hai người từ nhỏ đã thu hút ánh nhìn của mọi người nên đã quen thuộc cảm giác bị người khác chú ý.

Nhưng hôm nay, những ánh mắt ấy gấp ba bốn lần bình thường, hai người thân kinh bách chiến cũng có chút khó chịu.

Trong tàu điện ngầm, Vương Nghiễm Ninh còn loáng thoáng nghe mấy em gái bên cạnh thì thầm:

“Wow, hai người kia thật là đẹp trai.”

“Ah ah, nhưng tại sao họ lại mặc đồ giống nhau? Là đồng phục của nhà hàng à?”

“Ừ, hình như là vậy, nhưng mà nhà hàng nào lại có bồi bàn đẹp trai thế này? Tổ nhất định phải đến đó mỗi ngày mới được!”

Bồi bàn?!!!!!!

Trên trán Vương Nghiễm Ninh lập tức nổi lên hai đường gân xanh!

Bố khỉ, cậu trông giống bồi bàn chỗ nào hả?

Cô có thấy bồi bài ở nơi nào đẹp trai như thế này chưa?

Y phục này giống đồng phục nhà hàng ở chỗ nào? Rõ ràng là đồ đôi!

Đồ-đôi!

Trong lòng Vương Nghiễm Ninh điên cuồng gào thét nhưng khuôn mặt vẫn duy trì phong độ của một hotboy, sau đó nhích lại gần Trương Linh Dật thì thầm: “Nhanh, nắm lấy tay tôi.”

Trương Linh Dật tay đang xách túi đựng quần áo của hai người, nghe xong khuôn mặt co giật: “Không được, tôi đang nắm móc kéo.”

“Cậu không nắm thì sẽ chết hả?” Vương Nghiễm Ninh khề nguyên rửa một tiếng, mạnh mẽ kéo tay Trương Linh Dật đang nắm móc kéo để giữ thăng bằng xuống, sau đó vô cùng ngang ngược nắm chặt.

“Này, cậu...”

Trương Linh Dật đang muốn nổi đóa, Vương Nghiễm Ninh lật tức quăng sang một cái liếc mắt ám hiệu: “Tôi vịn cây cột này, cậu mà không đứng vững thì nắm chặt tôi, tôi sẽ kéo cậu lại.” Sau đó hạ giọng, “Có vài người đang nhìn, ngọt ngào, chú ý ngọt ngào!”

Trương Linh Dật bây giờ mới ra hai người đang đóng giả tình nhân, lập tức nhập vai, nắm chặt tay Vương Nghiễm Ninh, yêu thương nhìn cậu.

“Mẹ kiếp, đừng có nắm chặt như vậy!” Vương Nghiễm Ninh nhăn nhó.

“Không được, anh không nỡ thấy em như vậy.” Trương Linh Dật nói xong tự thấy buồn nôn.

Vì vậy, vốn là cái nắm tay ngọt ngào lãng mạn trên tàu điện ngầm biến thành một cuộc thi vật tay trên tàu điện ngầm.

Tất nhiên, người bên ngoài nhìn vẫn rất ngọt ngào và lãng mạn.

Quả nhiên, mấy cô gái vốn đang hưng phấn thảo luận bỗng nhiên thay đổi sắc mặt.

“Ah, cậu nhìn xem, bọn họ nắm tay kìa. Có khi nào tớ nhìn lầm không?”

“Cậu không nhìn lầm đâu. Bọn họ nắm tay thật rồi!” Giọng nói có chút run rẩy.

“Ah, hai người đàn ông nắm tay nhau trông thật buồn nôn. Bọn họ không phải là cái kia đó chứ~”

“Nói nhỏ một chút~”

“Oa oa oa, thật là đáng tiếc. Tại sao đàn ông tốt đều có bạn trai cả rồi?”

...

Wương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật thâm hải lòng.

Đúng thế, cả hai làm những việc này chỉ để nghe được thanh âm đau lòng của các cô gái.

Hai người mặc đồ đôi đứng ở sân trường Đại học F phần chắn lượn một vòng, thu được vô số ánh mắt kinh ngạc, rơi mất kiếng của nhiều người, rốt cuộc hải lòng tạm biệt nhau trở về kí túc xá.

Vương Nghiễm Ninh về phòng kí túc xá, vừa mới mở cửa đã bị bạn cùng phòng Tôn Tư Dương vẽ mặt ngạc nhiên nhào đến hỏi: “Nghiễm Ninh, tôi vừa thấy ở diễn đàn trường có một hot topic, nói cậu và Trương Linh Dật mặc đồ đụng hàng, rất nhiều người nói thấy hai cậu mặc quần áo giống nhau, còn cùng xuất hiện ở một nơi.”

Moá, sao lại khác với kế hoạch rồi?

Vương Nghiễm Ninh phần nộ đi thẳng đến máy tính, khởi động máy, mở trang web diễn đàn F.

Bài viết hàng đầu hiện nay là “Chuyện chưa từng có, hai hotboy đình đám mặc đồ đụng hàng”

Bài post dùng giọng điệu cực kì khoa trương miêu tả cảnh làm sao mà Vương Nghiễm Ninh cùng Trương Linh Dật ăn mặc y chang nhau xuất hiện ở mọi góc ngách của trường, chịu biết bao ánh mắt soi mói của mọi người.

Đại học F trước giờ chỉ có hai người cạnh tranh khốc liệt nhất. Bình thường không thể đụng mặt hai người, hôm nay vừa đụng đồ vừa đụng mặt, có thể nói còn thảm thiết hơn đụng xe.

Đi kèm dưới bài post là rất nhiều hình ảnh hai người mặc đồ giống nhau với các góc chụp khác nhau.

Từ đó còn có cuộc tranh luận gay gắt xem cuối cùng ai là người đẹp trai hơn.

Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật vốn có rất nhiều người hâm mộ trong trường. Bình thường không có việc gì hay nói về vấn đề ở Đại học F ai mới là người đẹp trai nhất, thế nhưng mỗi người có điểm mạnh riêng nên khó phân cao thấp.

Hôm nay hai người mặc đồ giống nhau xuất hiện, có thể đem ra để so sánh.

Vì vậy, cả diễn đàn cãi nhau.

Tuy nhiên hai bên mặc dù ý kiến không giống nhau, lên tiếng cũng không khác biệt lắm. Cũng đều là: “Anh ấy mặc áo này không khác chi hoàng tử, tên kia ăn mặc không khác gì bồi bàn!”

Vương Nghiễm Ninh càng xem sắc mặt càng đen.

Cậu chàng mập mạp Tôn Tư Dương tưởng rằng cậu vì chuyện đụng hàng nên tức giận, vội đứng bên cạnh an ủi: “Nghiễm Ninh, cậu đừng nóng. Tôi thấy cậu mặc bộ đồ này trông đẹp hơn Trương Linh Dật rất nhiều.”

Vương Nghiễm Ninh hừ một tiếng, không để ý tới tên kia, tự mình đăng kí một cái acc clone để ra trận.

Đành phải thế thôi, với tư cách là một người quan trọng trong trường, danh tiếng của cậu đã sớm bị lột sạch rồi.

[Các cậu không nhìn ra đây là một đôi tình nhân sao?] Acc clone “Đồ đôi dễ thương” vừa mới trời lên đã chìm ngấm trong topic, nhanh chóng bị một đồng bình luận ai đẹp trai nhất Đại học F chìm xuống.

“Moá!” Vương Nghiễm Ninh vỗ bàn, vừa lúc điện thoại reo.

Cậu mở ra xem. Là tin nhắn của Trương Linh Dật.

“Đúng là bi kịch! Cậu đã xem tin trên diễn đàn chưa?”

“Rồi!” Vương Nghiễm Ninh trả lời.

“Tôi giờ cảm thấy buồn quá đi, thôi tắm rửa ngủ sớm, ngày mai đừng tới trễ.”

Vương Nghiễm Ninh nhìn tin nhắn ngắn kia lòng có chút hoài nghi, chọn Trương Linh Dật cùng đóng giả gay với mình rốt cuộc có phải là lựa chọn đúng không?

5. Chương 5

Làm gay ngày thứ hai.

[Cùng nhau chạy bộ, tập luyện, chơi bóng, ...]

Tiết trời hôm nay khô ráo và mát mẻ, Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật cùng mặc đồ thể thao thân mật gặp nhau.

“Cậu cảm thấy chúng ta cứ ngu ngốc chạy một vòng quanh trường, thật có thể chứng minh chúng ta là một cặp hả?” Vương Nghiễm Ninh hoài nghi.

“Chứ không thì làm gì?” Trương Linh Dật nháy mắt vài cái, “Cậu muốn tôi nắm tay cậu chạy quanh trường chắc?”

Wương Nghiễm Ninh suy nghĩ, chà xát tay chân thành nói: “Chúng ta vẫn cứ như vậy mà chạy thôi!”

Vì thế, trên con đường bao quanh trường học lại tiếp tục xuất hiện một màn lịch sử.

Hai hotboy đình đám, Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật đang cùng nhau chạy bộ, lại còn chạy rất gần nhau.

Đáng tiếc sáng sớm không nhiều người lắm, đôi khi có vài người chưa tỉnh ngủ chạy ngang đều tưởng rằng mình hoa mắt, lập tức đưa tay dụi ghèn trong ổ mắt, đến khi dụi xong, Vương Nghiễm Ninh đã cùng Vương Linh Dật chạy xa.

Con đường bao quanh trường học là lựa chọn đầu tiên của những người hay chạy bộ. Về cơ bản các chàng trai chạy trong nửa giờ là có thể xong.

Sau đó, hai hotboy trong quá trình chạy cảm thấy trống trải, vì vậy mà bắt đầu trò chuyện.

Trương Linh Dật dùng ánh mắt ưu nhã liếc nhìn Vương Nghiễm Ninh: “Bắp tay bắp chân nhỏ thế này có thể chạy hết một vòng hay sao?”

Đây là khiêu khích, trắng trợn khiêu khích.

Wương Nghiễm Ninh mắt sắc như dao, nói: “Cút, tôi có bốn múi bụng đấy!”

“Mới bốn múi hử~” Trương Linh Dật làm bộ lơ đãng vén áo thể thao phẩy phẩy, “Tôi có sáu múi, nếu múi bụng có thể chia được,... tôi chia cho cậu một múi! Như vậy thì cậu có thể ngang hàng với tôi rồi.”

Nói đến vấn đề này, Trương Linh Dật có chút buồn phiền, cậu cùng Vương Nghiễm Ninh cạnh tranh lâu như vậy, cao thấp khó phân, ngày xưa nếu sớm biết vậy thì nên so số cơ bụng, như vậy thì cậu có thể đứng đầu Đại học F rồi. Đáng tiếc tới bây giờ mới phát hiện bụng mình hơn Vương Nghiễm Ninh hai múi thì đã trễ.

Quả nhiên Vương Nghiễm Ninh đã bị Trương Linh Dật chọc giận, hai mắt nổi lửa nói: “Cơ bụng là cái quái gì? Có thể ăn sao? Là đàn ông phải dựa vào thực lực để nói chuyện!”

“Chao ôi, thụ thụ, cậu đừng thẹn quá hoá giận mà~ Với tư cách là thụ thì bụng thua công hai múi thì cũng hợp tình hợp lý thôi!” Hai ngày nay Trương Linh Dật mới tìm được một vấn đề chỉ cần nhắc đến có thể chọc cho Vương Nghiễm Ninh phát điên.

Mỗi lần nhìn kẻ thù lớn nhất trong ba năm qua của mình phát điên, Trương Linh Dật đã cảm thấy cuộc đời này quả thật rất đẹp!

“Hừ, vậy không bằng chúng ta cùng chạy đua xem, nếu cậu thua sẽ phải nhường vị trí công cho tôi!” Vương Nghiễm Ninh thở phì phì nói, “Một, hai, ba. Bắt đầu!” Dứt lời liền như mũi tên phóng như bay ra ngoài.

“Mẹ kiếp, sao cậu có thể tự tiện quyết định.” Trương Linh Dật bị Vương Nghiễm Ninh dẫn trước, tranh thủ thời gian đuổi theo sau.

Hai người bình thường đều là vận động viên, có thể nói là kẻ tám lạng người nửa cân. Nhưng Trương Linh Dật là đội viên đội điền kinh, chạy đua cùng với đội trưởng đội bóng rổ Vương Nghiễm Ninh đương nhiên chiếm ưu thế hơn.

Có điều cậu không định vượt lên Vương Nghiễm Ninh sớm, trong một trận đấu, thực lực hai người ngang nhau mới thú vị.

Cho nên cậu cố ý đi theo Vương Nghiễm Ninh, thoáng cái chạy trước vài bước, thoáng cái chậm ở phía sau mấy bước, nhìn Vương Nghiễm Ninh nín một hơi cố gắng chạy trước, tâm trạng thật vui.

“Thụ thụ, ông Trời đã ném cậu đến cây hoa cúc thì đó là ý của Trời, cậu cũng tự biết làm người không nên làm trái ý Trời mà~”

“Hừ~” Vương Nghiễm Ninh không thèm nhìn cậu ta.

“Thụ thụ, cậu yên tâm, tôi là một người có đạo đức, chúng ta làm gay thì cứ làm gay, tôi sẽ không đem chuyện cậu là thụ đi nói khắp nơi!” Trương Linh Dật nói xong chính nghĩa lẫm liệt.

Lửa giận ngàn ngút trong lòng Vương Nghiễm Ninh không xả ra được, nín hồi lâu nói: “Cậu yên tâm, nếu là cậu thua, tôi nhất định sẽ đem chuyện cậu là thụ post lên diễn đàn, cho cậu về vang khắp trường luôn.”

Đang nói chuyện, đoạn cuối con đường đã ở trước mắt.

Vì mộng tưởng tốt đẹp trở thành công, Vương Nghiễm Ninh hít sâu một hơi, chạy nước rút.

Ặc, thoát cái đã chạy hết một vòng, không thể nghĩ là Vương Nghiễm Ninh có thể thắng.

Trương Linh Dật nhìn Vương Nghiễm Ninh bán mạng chạy về phía trước, vội vã đuổi theo.

Còn có 50 m... 30 m... 10 m...

Chiến thắng đang ở ngay trước mắt, Vương Nghiễm Ninh có thể tưởng tượng cảnh mình ngửa mặt lên trời cười dài, đem Trương Linh Dật đè phía dưới. Đang lúc hưng phấn quá độ, Vương Nghiễm Ninh không cẩn thận, chân trái đạp trúng chân phải.

“Bep.” Một tiếng, gương mặt chạm đất.

“A a a—” Đột nhiên xảy ra tai nạn khiến Trương Linh Dật bám sát nút phía sau trở tay không kịp, mặc dù đã cố gắng ổn định cơ thể nhưng vẫn không tránh khỏi đạp phải người Vương Nghiễm Ninh.

Vô cùng thê thảm mà ngã lên người Vương Nghiễm Ninh, đè vừa vặn.

“A—” Vương Nghiễm Ninh hét lên âm thanh long trời lở đất.

Trương Linh Dật ngọ ngoạy lăn sang một bên, nhịn đau ngồi xuống đỡ Vương Nghiễm Ninh biểu cảm đang vặn vẹo.

“Cậu sao rồi?” Trương Linh Dật hỏi.

“Mặt... mặt đau...” Giọng nói Vương Nghiễm Ninh có chút run rẩy, hay tay bụm lại che kín khuôn mặt.

“Cho tôi xem xem!” Trương Linh Dật kéo tay Vương Nghiễm Ninh ra, cậu và Vương Nghiễm Ninh đều cùng là kiểu người đởm dảng, cho nên việc mặt Vương Nghiễm Ninh bị thương đối với cậu ta còn nghiêm trọng hơn tổn thương gân cốt, cũng có chút nóng ruột.

Nhưng mà Vương Nghiễm Ninh che kín mặt, chết sống không chịu đưa mặt ra.

“Việc này đừng có cố giữ hình tượng biết không?” Trương Linh Dật giận dữ, bất chấp Vương Nghiễm Ninh đang bị thương, dứt khoát nắm hai tay Vương Nghiễm Ninh kéo ra.

Sau đó...

“Phụt...” Trương Linh Dật nhịn không được muốn bật cười, bị Vương Nghiễm Ninh oán hận trừng mắt, vội vàng nín lại.

“Thôi... chúng ta đến phòng y tế trường để xem qua một chút đi.” Trương Linh Dật nín nhịn, cố gắng không để tiếng cười của mình phát ra.

Chỉ thấy Vương Nghiễm Ninh cả khuôn mặt đều hoàn hảo, duy chỉ có sống mũi tím xanh, còn trầy da chảy máu.

Trương Linh Dật muốn cười nhưng nhìn mặt Vương Nghiễm Ninh u ám đành nhin xuống: “Đi thôi, đến phòng y tế xử lý vết thương.”

Cậu kéo Vương Nghiễm Ninh một cái nhưng cậu vẫn ngồi bất động.

“Sao vậy?”

Wương Nghiễm Ninh bặt miệng, miễn cưỡng nói: “Chân cũng bị trật rồi.”

“E hèm!” Trương Linh Dật xoa trán, lúc này chỉ thấy Vương Nghiễm Ninh che mặt, tưởng rằng không bị thương chỗ khác, đúng là không muốn sống.

“Thua cậu luôn.” Trương Linh Dật vừa nói vừa ngồi xổm xuống, quay lưng về phía Vương Nghiễm Ninh, “Được rồi, tôi chịu thiệt một chút, lên đây đi!”

Wương Nghiễm Ninh nhìn tấm lưng rộng của Trương Linh Dật, nói thật, cậu không muốn bị yếu thế trước mặt cậu ta nhưng tình cảnh lúc này quan trọng hơn, chân còn bị thương, không có cách nào khác.

Cân nhắc vài lần, cuối cùng cũng miễn cưỡng leo lên lưng Trương Linh Dật.

“Chết tiệt, cậu nặng quá!” Trương Linh Dật cố gắng đứng lên.

“Vớ vẩn, tôi cao bằng cậu, bụng còn có bốn múi, đương nhiên phải nặng.” Vương Nghiễm Ninh bĩu môi, biết rõ sức mình còn định ra vẻ anh hùng, đáng đời, “Sao hả? Đã thấy hối hận rồi phải không?”

“Có gì phải hối hận~” Trương Linh Dật nói, “Dù nói thế nào, tôi cũng là tiểu công của cậu, đây là bốn phận.”

“Cậu còn dám nói?” Vương Nghiễm Ninh kẹp chặt vai Trương Linh Dật, đập đầu mình vào sau ót cậu ta, phát ra tiếng va chạm.

“Oa~ Khi gió~ Cậu định mưu sát tiểu công?” Trương Linh Dật đau đến dựng người, không có tay rảnh để che chỗ đau, phải dùng sức lắc đầu, thoát nhìn giống như một con cún lúc lắc đầu khi rơi xuống nước.

Wương Nghiễm Ninh nhìn Trương Linh Dật đau đớn, tâm trạng buồn bực cũng vơi đi mất.

Ngồi trong phòng y tế trường, sống mũi Vương Nghiễm Ninh đã được băng bó, nghe bác sĩ lải nhải: “Tuổi trẻ các cậu, bạ đâu đụng đấy, không có ý thức bảo vệ thân thể! Chờ các cậu già biết hối hận thì đã muộn...”

Wương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật vừa nghe vừa đỏ mặt sau gáy, không dám nói gì, bác sĩ trường Đại học F quyền lực to lớn, nếu có người không sợ chết dám động vào thì kết quả rất thảm thiết đấy.

Chân Vương Nghiễm Ninh rút cuộc cũng chỉnh xong, bác sĩ vỗ vỗ tay: “Xong rồi, trong một tuần không được vận động.”

Dứt lời lại liếc đến người đang đứng ngoài cửa quan sát – Trương Linh Dật, lông mày lập tức nhíu lại: “Tay của cậu cũng bị thương rồi, sao không lại đây?” Vừa nói vừa kéo tay phải Trương Linh Dật, Vương Nghiễm Ninh lúc này mới nhìn thấy thì ra cổ tay phải của cậu ta cũng bị thương rồi, xanh tím một mảng lớn, trông rất đáng sợ.

Thì ra Trương Linh Dật cũng bị thương rồi, vậy mà một câu cũng không nói, còn đưa lưng vác mình đến phòng y tế.

Wương Nghiễm Ninh trong lòng có chút không tự nhiên nói: “Cậu cũng bị thương, sao không nói?”

Trương Linh Dật làm bộ dáng không sao cả, vẫy vẫy tay nói: “Ồ tôi cũng không biết, có lẽ là do tôi anh dũng mạnh mẽ, a, cũng thấy đau ... sss ... Bác sĩ làm ơn nhẹ nhẹ, đây là thịt sống ah...”

“Không thấy đau sao?” Bác sĩ lạnh lùng tiếp tục kẹp bông gòn thấm thuốc đỏ chấm vào cổ tay Trương Linh Dật, “Bây giờ còn thấy đau không? Cứ như tụi con nít miệng còn hôi sữa, không đau không thành bài học.”

“Đau, đau chết! Bác sĩ hạ thủ lưu tình đi mà!” Trương Linh Dật mặt trắng bệch, không ngớt lời xin tha thứ.

Wương Nghiễm Ninh thấy vậy mà thoải mái cười rộ lên.

Theo bác sĩ đi ra, Vương Nghiễm Ninh đi trên đường mà còn chân thấp chân cao, Trương Linh Dật nhìn cậu nói: “Có vẻ như phải huỷ bỏ kế hoạch chơi bóng ở sân vận động rồi.”

Vương Nghiễm Ninh cũng nghĩ rằng chuyện hôm nay vô lý hết nói nổi, bất đắc dĩ nói: “Hai ngày tới ở nhà đi, tôi muốn nghỉ ngơi một chút.” Thật ra, cậu đang nghĩ có nên cùng Trương Linh Dật tiếp tục... giả gay hay không.

“Vây được thôi~” Trương Linh Dật hờ hững nhún nhún vai.

6. Chương 6

Làm gay ngày thứ ba.

[Khen nhau trước mặt người ngoài]

Thời tiết hôm nay rất lạnh, trời âm u, gió Bắc gào thét.

Nhưng mà lòng Trương Linh Dật còn lạnh hơn thời tiết.

Buổi sáng cậu vui mình trong chăn ấm, nghiêm túc suy nghĩ làm thế nào khen Vương Nghiễm Ninh trước mặt người khác.

Thành thật mà nói, để cho mình chê bai Vương Nghiễm Ninh thì rất dễ. Lúc trước, vì cạnh tranh đã chê bai cậu ta vô số lần, nhưng lần này lại là khen ngợi ... Một vấn đề quá khó!

Khen cậu ta đẹp trai? Quá bình thường rồi. Làm sao đẹp trai bằng mình được!

Khen cậu ta tài năng? Không ổn. Làm sao có thể đứng trước mặt mọi người thừa nhận Vương Nghiễm Ninh tài năng hơn mình chứ!

Khen cậu ta có khí chất? Nghĩ đi nghĩ lại, Vương Nghiễm Ninh mở miệng ra là “Ông đây”, “Mẹ kiếp”, “Bố khi”, thật sự quá mù quáng rồi.

Suy nghĩ ra vô số phương án, thật khó quyết định.

Lúc này, điện thoại Trương Linh Dật chợt rung lên. Là tin nhắn của Vương Nghiễm Ninh.

“Trương Linh Dật, tôi cảm thấy chúng ta đừng giả gay nữa, như vậy không đáng tin.”

“Moá, làm sao có thể như vậy!” Trương Linh Dật sôi máu[1], bản thân vừa mới bắt đầu thích nghi, làm sao có thể nói đừng là đừng. Cậu lập tức gọi điện thoại lại.

Điện thoại reo hai tiếng, Vương Nghiễm Ninh bắt máy.

“Nè, cậu có ý gì hả? Cái gì mà không làm gay nữa?” Trương Linh Dật hùng hổ hỏi.

“Ý tôi đã nói rõ trong tin nhắn rồi. Tôi cảm thấy chúng ta quyết định quá nóng vội rồi, không đáng tin cậy, thật đó!” Vương Nghiễm Ninh nói thẳng.

Trương Linh Dật vốn muốn tiếp tục gặng hỏi nhưng Vương Nghiễm Ninh đã vội nói: “Thôi không nói nữa, tôi phải đến Hội sinh viên một chuyến.” Sau đó nhanh chóng tắt điện thoại.

Gọi lại lần nữa, không ai bắt máy.

Trương Linh Dật càng nghĩ càng buồn bực, cảm giác mình đơn phương bị bỏ rơi, điều này làm sao có thể. Nhưng cậu đường đường là người đẹp trai nhất đại học F, làm thế nào có thể bị đá một lần nữa?

Vu Hải Ninh kia thì không nói, ngay cả Vương Nghiễm Ninh là con trai làm sao cũng bỏ qua cảm xúc của mình!

Vì vậy Trương Linh Dật nhanh chóng rời giường, rửa mặt thay quần áo chải chuốt, hùng dũng oai vệ khí thế bừng bừng đi ra ngoài, thẳng tiến Hội sinh viên.

Vương Nghiễm Ninh ba năm liền từ ghế chủ tịch lui xuống, hiện tại là cố vấn cho hội. Bất kì hoạt động gì của Hội sinh viên đều phải hỏi qua ý kiến cậu.

Bây giờ đã là cuối học kì, Hội sinh viên đang chuẩn bị một hoạt động lớn cho học kì tiếp theo, chần chẫn cần nghe đề xuất của Vương Nghiễm Ninh.

Ví dụ như lúc này đây, Hội sinh viên đang phiền não vì cuộc thi Tiếng hát sân trường sang năm, nên tiếp tục làm theo chế độ biển tuyển [2] như các năm trước hay đổi thành chế độ bỏ phiếu đề cử.

Vương Nghiễm Ninh đang ngồi trong văn phòng chuyên dụng của Hội sinh viên ở trung tâm hoạt động, chú ý lắng nghe chủ tịch Hội sinh viên mô tả những ưu nhược điểm của hai phương án.

Trên sống mũi cậu còn dán miếng băng dán vết thương, các sinh viên khác thì thoảng trộm nhìn, muốn hỏi lại không dám hỏi.

“Tôi nghĩ rằng...” Vương Nghiễm Ninh nãy trong đầu một cái ý tưởng, đang suy nghĩ nên mở miệng nói như thế nào để vừa chuyên nghiệp vừa có uy quyền.

Và sau đó “Bang” một tiếng, cánh cửa văn phòng bị đẩy ra. Trương Linh Dật uy phong lẫm liệt xuất hiện ở cửa ra vào.

“A... anh Trương, anh đi nhầm phòng rồi, văn phòng Đoàn thanh niên ở kế bên.” Chủ tịch Hội sinh viên nuốt nước bọt, dừng trách cậu ta không có chí khí, tại vì ánh mắt đầy sát khí của Trương Linh Dật thôi.

Trương Linh Dật không thèm nhìn chủ tịch, ngẩng cằm nhìn Vương Nghiễm Ninh nói: “Cậu ra đây, chúng ta nói chuyện cho rõ ràng.”

Vương Nghiễm Ninh bất đắc dĩ liếc mắt, quay sang nói với chủ tịch: “Tôi đi ra ngoài một chút, các cậu cứ tiếp tục.”

.

“Sao cậu có thể làm như vậy?” Trương Linh Dật mạnh mẽ lên án, “Cậu cho rằng làm gay như đi ra chợ mua đồ ăn, nói lấy thì lấy, không lấy thì bỏ đi hay sao?”

Vương Nghiễm Ninh khoé miệng giật giật: “Nhưng mà từ khi chúng ta bắt đầu giả gay gặp rất nhiều chuyện không may. Tôi cảm thấy chúng ta bất tự [3] không hợp, có lẽ ít tiếp xúc thì tốt hơn.”

Trương Linh Dật liếc mắt nói: “Bất tự của chúng ta không hợp nhau chẳng lẽ bây giờ mới nhận ra sao? Nếu chẳng phải vì bất tự không hợp thì thế nào hai chúng ta lại cùng lúc thích Vu Hải Ninh? Làm thế nào quyết định cùng làm gay? Vương Nghiễm Ninh, cậu muốn trở mặt thì cứ nói, không cần viện nhiều lí do như vậy.”

Vương Nghiễm Ninh dù mắc bệnh công tử, nhưng có một điểm tốt, đã là đàn ông, không thể... dễ dàng tha thứ cho kẻ nói mình thất hứa.

Vì vậy bị Trương Linh Dật châm ngòi, lửa giận trong lòng bốc lên, lập tức nói: “Ai nói tôi muốn đổi ý? Không phải là làm gay sao? Cậu còn không sợ thì chúng ta tiếp tục. Hôm nay tới cái gì rồi hả?”

Trương Linh Dật khích tướng thành công, trong lòng thoải mái, nghiêm mặt nói: “Hôm nay phải khen nhau trước mặt người khác.”

Vương Nghiễm Ninh bĩu môi: “Vậy thì tốt. Bây giờ cậu đến Hội sinh viên ca ngợi tôi trước mặt người khác đi.”

.

Hai người một trước một sau bước vào văn phòng Hội sinh viên, chủ tịch và cán bộ vẫn một mực chờ Vương Nghiễm Ninh.

Trong số các cán bộ còn có một em gái đã theo đuổi Vương Nghiễm Ninh rất lâu, nhìn thấy cậu bước tới, ánh mắt thiếu điều muốn bắn ra lửa.

Chủ tịch nhìn Trương Linh Dật đứng sau Vương Nghiễm Ninh, có chút khó hiểu: “Anh, anh Trương còn có chuyện gì sao?”

Vương Nghiễm Ninh nhún vai: “Không có gì, cùng ngồi nghe một chút. Cậu ta ở Đoàn thanh niên cũng tham gia không ít hoạt động, có thể đưa ra vài lời đề xuất.”

Chủ tịch và cán bộ nghe xong quai hàm đều rớt xuống đất.

Vương Nghiễm Ninh và Vương Linh Dật hoà bình chung sống một ngày? Còn muốn giúp đỡ Hội sinh viên? Tận thế đã tới rồi sao?

Vương Nghiễm Ninh mặc kệ lòng họ dậy sóng, hắng giọng nói: “Tôi đã cân nhắc hai phương án cậu vừa đề ra, cảm thấy vẫn dựa theo chế độ biển tuyển như cũ sẽ tốt hơn. Cuộc thi Tiếng hát sân trường là chiêu bài của của Đại học F chúng ta, bởi số thí sinh dự thi rất nhiều, có thể khơi gợi lòng nhiệt huyết của mọi người. Hơn nữa biển tuyển mỗi năm đều có rất nhiều người xem, không chỉ vì tài năng mà còn vì đến ngắm trai xinh gái đẹp, nếu như đổi thành chế độ bỏ phiếu đề cử, số lượng thí sinh thật sự có tài sẽ giảm đi đáng kể, cũng dễ dàng có cá lọt qua lưới...”

“Nghiễm Ninh nói hay quá!” Trương Linh Dật ngồi kế bên phụ hoạ: “Nghiễm Ninh đã tham gia rất nhiều hoạt động lớn, phương pháp nào tốt cậu ấy hiểu rõ nhất, tôi cảm thấy chuyện này nên nghe theo lời cậu ấy.”

Chủ tịch và cán bộ ngồi kế bên cả người run rẩy.

Trời đất ơi, hôm nay xảy ra chuyện gì vậy?

Tại sao Trương Linh Dật đồng ý với quan điểm của Vương Nghiễm Ninh?

Rõ ràng bọn họ ăn McDonald hay KFC đều có thể khiến cho trời đất u ám, tại sao lại xuất hiện tình cảnh hoà hợp như thế này?

Chủ tịch mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cười gượng: “Vâng, cảm ơn hai anh đã cho ý kiến, bọn em nhất định sẽ suy nghĩ thật kỹ.”

Vương Nghiễm Ninh hài lòng gật đầu, muốn cùng Trương Linh Dật rời đi.

Cô cán bộ nhỏ thích Vương Nghiễm Ninh bèn lên gọi cậu lại: “Anh Nghiễm Ninh~”

“Chuyện gì?” Vương Nghiễm Ninh quay đầu lại, cô gái này đã theo đuổi cậu một thời gian dài rồi, mặc dù cậu không có ý gì với cô ta, nhưng bản thân là người đẹp trai phải giữ hình tượng phong độ, không đành lòng để cô ta sượng mặt nên từ trước tới giờ đều giữ quan hệ ôn hòa.

Nhưng Vương Nghiễm Ninh hôm nay không phải là Vương Nghiễm Ninh phong độ nhẹ nhàng thương hoa tiếc ngọc nữa rồi.

Vương Nghiễm Ninh hôm nay đã bị phụ nữ làm tổn thương trở thành Vương Nghiễm Ninh quyết tâm trả thù xã hội.

Vì vậy khi cô cán bộ nhỏ đỏ mặt hỏi Vương Nghiễm Ninh tối nay có thể cùng cô đi ăn một bữa cơm không.

Vương Nghiễm Ninh nhất quyết kéo tay Trương Linh Dật, cười tủm tỉm: “Thật xin lỗi, tối nay tôi có hẹn đi ăn với Linh Dật rồi.”

Sau đó hai hotboy của Đại học F tay trong tay, liếc mắt đưa tình cùng rời khỏi văn phòng Hội sinh viên, để lại chủ tịch cùng các cán bộ đều hoá đá.

“Mọi người, những gì các cậu vừa nhìn thấy giống với tôi không?” Chủ tịch phục hồi tinh thần trước, ra vẻ tỉnh táo hỏi những người khác.

Một cậu trai đẩy nhẹ gọng kính nói: “Nếu như chủ tịch nhìn thấy anh Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật nắm tay cùng đi ăn cơm... thì những gì chúng ta nhìn thấy là giống nhau.”

Cô cán bộ bị Vương Nghiễm Ninh từ chối, chực khóc: “Chủ tịch, em thật sự... thật sự bị người ta ghét sao? Vì có gì... anh Nghiễm Ninh tình nguyện đi ăn cùng Trương Linh Dật... chứ không cùng em ăn cơm?”

Chủ tịch đồng cảm nhìn cán bộ nhỏ, nhất thời không nghĩ ra được lời nào để an ủi cô.

Không để ý Hội sinh viên xảy ra sóng gió như thế nào, Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật thật sự “ngọt ngào” mà đến căn tin cùng nhau ăn cơm.

Căn tin Đại học F trong thành phố G có chút danh tiếng, mức độ khó ăn trong các trường đại học công lập đứng thứ hai, sau Học viện Nghệ thuật nổi tiếng.

Không giống với Học viện Nghệ thuật thật sự khó ăn, tại Đại học F sự khó ăn biến hoá thất thường, nhấp nhô lên xuống.

Đầu bếp trong căn tin tay cầm muối, nghe đồn là đại đệ tử đời thứ N của giới Ẩm Thực Hắc Ám, tác phẩm tiêu biểu của ông rất thịnh hành trên mạng là bánh Trung Thu xào hành tây, các loại kẹo ngào đường, lần nào cũng khiến toàn thể học sinh Đại học F thần hồn điên đảo, ba ngày không biết đến vị thịt.

Tại thành phố G các trường đại học và cao đẳng đều lưu truyền một câu nói: Cuộc sống tựa như căn tin trường Đại học F, bạn sẽ không bao giờ biết bữa sau mình sẽ phải ăn cái gì.

Có không ít học sinh bên ngoài nghe tiếng mà đến, chỉ là muốn thử hương vị ngạc nhiên mừng rỡ một lần.

“Thật ra tôi chỉ muốn tổn thương cô gái kia một chút thôi, chúng ta không cần phải cùng nhau dùng cơm.” Vương Nghiễm Ninh im lặng ngửi mùi thịt heo chua ngọt của Trương Linh Dật.

“Haizz, diễn kịch phải diễn cho trót, dù sao chúng ta đều vừa vặn muốn đi ăn cơm.” Trương Linh Dật vừa ăn vừa thần bí nhìn Vương Nghiễm Ninh, thoáng cười: “Hơn nữa, tôi cũng có chuyện muốn làm từ lâu rồi.”

Wương Nghiễm Ninh cảm thấy bất an: “Chuyện gì?”

“Cậu còn không biết rõ tôi ghét nhất gặp ai trong căn tin sao?” Trương Linh Dật hí mắt, hùng hồn nói: “Là các cặp đôi thân mật đút cơm cho nhau! Cơ hội hôm nay thật tốt, sao chúng ta không lợi dụng nó để trả thù xã hội?”

Khoẻ miệng Vương Nghiễm Ninh giật giật: “Chẳng lẽ cậu muốn ...”

Chuyện quan trọng như đút cơm cho người yêu sao có thể để cho Trương Linh Dật hưởng thụ một mình được chứ?

“Đúng đó!” Trương Linh Dật gấp một miếng thịt heo chua ngọt, không nói trước mà đút vào miệng Vương Nghiễm Ninh: “Tôi muốn đút cậu ăn.”

Wương Nghiễm Ninh nhanh chóng phục hồi tinh thần, vô cùng phối hợp mà nuốt miếng thịt vào, cũng không chịu yếu thế mà múc một muỗng súp ngô đưa tới miệng: “Này, tôi cho cậu húp muỗng canh.”

Trương Linh Dật thấy Vương Nghiễm Ninh sảng khoái như vậy, cũng hào hứng húp một muỗng súp ngô, sau đó người trước người sau giúp nhau ăn cơm.

Lúc này là giờ cơm, trong phòng ăn có không ít người, mà hai người đều là nhân vật nổi tiếng, hành vi hiếm thấy như vậy làm rất nhiều người đến xem.

Khỉ gió, là mình mua cơm không đúng cách sao?

Tình nhân giúp nhau ăn cơm đã là chuyện đáng xem, hai chàng trai giúp nhau ăn cơm thì càng hiếm. Đáng sợ hơn là, hai người này lại là kẻ thù một mất một còn trong truyền thuyết.

Nhưng mà bọn họ giúp nhau ăn cơm, ánh mắt lại khắc nghiệt lạnh lùng, động tác tay thì càng giống đang thi đấu, một chút nhẹ nhàng ngọt ngào cũng không có.

Chẳng lẽ đây là phương thức quyết đấu mới?

Mọi người nhao nhao khiếp sợ, lại không dám đi qua hỏi, vì vậy tất cả đều chụm đầu ghé tai, lặng lẽ lấy điện thoại di động chụp lấy chụp để.

Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật đút cho nhau kịch liệt nên chẳng mấy chốc đã xử lý xong đồ ăn trước mặt. Bởi vì ăn quá nhanh nên bụng căng cứng, vì vậy đành phải dắt nhau ra khỏi căn tin.

“Cậu nói xem tại sao các cặp đôi lại thích giúp nhau ăn cơm như thế này?” Trương Linh Dật vô cùng khó chịu: “Một chút thoải mái cũng không có.”

Vương Nghiễm Ninh bụng căng đến khó chịu, một câu cũng không muốn nói, khoát khoát tay nói được rồi.

“Đừng quên ngày mai gặp nhau đúng giờ nha!” Trương Linh Dật hô to sau lưng cậu.

Buổi tối, trên F Tinh Nhân lại xuất hiện thêm một hot topic “Hai hotboy của trường cùng nhau dùng cơm, nghi ngờ rằng đây là phương thức quyết đấu mới”

Bên dưới bài viết còn đính kèm ảnh hai người cùng nhau ăn cơm, góc chụp rất tốt, nhìn rõ ánh mắt của cả hai. Chỉ thấy hai người tuy đút nhau ăn nhưng ánh mắt lại mang mười phần sát khí, khiến quần chúng ngơ ngác vậy xem đồng loạt té xỉu.

.
. .

[1] Nguyên văn là “ ” nghĩa là Sparta, được dùng để chỉ người rất điên cuồng, quá khích, tâm thần...

[2] Chế độ biển tuyển: “Biển tuyển” là một loại bầu cử trực tiếp do nông dân Trung Quốc sáng tạo. Hiện nay, “biển tuyển” đã không còn giới hạn trong các cuộc bầu cử ủy ban xã, ngày càng nhiều chương trình truyền hình dùng phương pháp này (Nguồn: Baidu).

[3] Bát tự: tám chữ (giờ ngày tháng năm sinh viết theo Thiên can và Địa chi) Là một cách xem số mệnh của người Trung quốc. Người mê tín cho rằng giờ, ngày, tháng, năm con người được sinh ra đều bị Thiên can Địa chi chi phối. Mỗi giờ, ngày, tháng, năm sinh ấy được thay bằng hai chữ, tổng cộng là tám. Dựa vào tám chữ ấy, ta có thể suy đoán ra vận mệnh của một con người. Theo phong tục cũ, từ khi đính hôn, hai bên nhà trai và nhà gái phải trao đổi “Bát tự thiếp” cho nhau, còn gọi là “canh thiếp” hay “bát tự” (Nguồn: QT).

7. Chương 7

Làm gay ngày thứ tư.

[Cùng nhau chụp ảnh Hàn Quốc, dùng ảnh người yêu làm hình nền điện thoại]

Về chuyện các cặp đôi nhất định phải dùng ảnh của người yêu làm hình nền điện thoại, đến bây giờ Vương Nghiễm Ninh vẫn cảm thấy khó hiểu.

Sống gần hai mươi năm trên đời, cũng có không ít cô gái có ý đồ đổi hình nền điện thoại của cậu thành hình của mình.

Sau đó đều bị cậu thẳng thừng từ chối —— hình nền điện thoại của cậu nhất định phải là anh chàng bọt biển SpongeBob!

Tất nhiên, một trong những lý do rất quan trọng vì sao trước giờ Vương Nghiễm Ninh chưa bao giờ dùng ảnh người khác làm hình nền điện thoại là —— cậu cảm thấy những người khác quá xấu xí!

Nhưng lần này đặt hình nền lại là Trương Linh Dật, Vương Nghiễm Ninh nghĩ đến khuôn mặt đẹp trai phong độ của cậu ta, có thể nói, dù có toát ra một chút vô sỉ nhưng nhìn chung cũng dễ nhìn.

Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật hôm nay đều có tiết, nhưng may mắn là chụp ảnh cũng không tốn nhiều thời gian, vì vậy trong lúc nghỉ giữa giờ, hai người đụng mặt nhau dưới phòng thí nghiệm.

“Đến đây, để tiểu công chụp tặng cưng tấm ảnh ngọc thụ lâm phong đẹp trai vô địch.” Trương Linh Dật háo hức cầm lấy điện thoại của Vương Nghiễm Ninh, trượt mở khoá, hình nền rõ ràng là bọt biển màu vàng SpongeBob.

“...” Trương Linh Dật trong ánh mắt toát ra chút khinh bỉ, “Thụ thụ, tôi phát hiện thật ra cậu rất trẻ con.”

“Cậu mới trẻ con!” Vương Nghiễm Ninh ghét nhất là ai ý kiến chuyện cậu thích SpongeBob, vội giật lấy điện thoại của Trương Linh Dật nói: “Để tôi xem hình nền điện thoại cậu là cái gì?”

Với cái loại người tự kỉ tự yêu chính mình, hình nền điện thoại bảy tám phần là cái bản mặt khó ưa của cậu ta.

Đáng ngạc nhiên, màn hình điện thoại của Trương Linh Dật lại là ảnh của một cô gái dễ thương.

Cô gái đó có đôi mắt to, lông mi rất dài, nụ cười tươi ngọt ngào có chút ngượng ngùng, thoạt nhìn trông rất quen.

“Tôi còn tưởng rằng cậu chỉ xem trọng một mình Vu Hải Ninh, thì ra là còn có người dự bị cơ đấy~” Giọng nói Vương Nghiễm Ninh phảng phất vị chua lét, nhìn cô gái trên màn hình nền, có chút buồn bực, “Đã thích cô gái khác vậy mà còn cố ý giành giật Vu Hải Ninh với tôi!”

“Ồ, Tử Tuệ lại lên đổi hình nền của tôi rồi!” Trương Linh Dật thấy giọng điệu Vương Nghiễm Ninh hơi khác thường, ngó đầu vào xem, ngạc nhiên khi thấy hình nền điện thoại của mình là cô gái xinh đẹp quen thuộc, vội giải thích: “Ồi dào, ban nãy trong giờ học Tử Tuệ mượn điện thoại của tôi nghịch, chắc chắn chính là cô ấy đổi.”

“La Tử Tuệ?” Vương Nghiễm Ninh lúc này mới nhớ ra cô gái trên màn hình đúng là người đẹp khoa quản lí nguồn nhân lực. Ở Đại học F, ngành này nhận được rất ít sự quan tâm, sinh viên nhập học đa số đều là nguyện vọng 2, tài nguyên gái đẹp đều rất hiếm, khó tìm được một người xinh đẹp nho nhã như La Tử Tuệ, gần như có thể nói là ánh sáng của khoa quản lí nguồn nhân lực, trong học viện quản lí cũng khá nổi tiếng.

Nhưng mà Vương Nghiễm Ninh trước sau như một, tâm cao khí ngạo, đối với gái đẹp không để tâm cho nên nhất thời không nhận ra.

“Quan hệ của cậu và La Tử Tuệ rất tốt hả? Cô ta còn có thể tự do đổi hình nền điện thoại của cậu.” Vương Nghiễm Ninh giả vờ lơ đãng hỏi.

“Hmm~ Cũng không phải~” Trương Linh Dật đắc ý nói: “Tôi có quan hệ rất tốt với các hotgirl, nhưng mà Tử Tuệ thì không giống. Cô ấy là bạn học cùng lớp với tôi, bình thường nói chuyện trao đổi nhiều, so với những người khác thì quan hệ tốt hơn một chút.”

“Này, thụ, cậu đang ghen phải không?” Mắt Trương Linh Dật đột nhiên loé sáng, cậu ta liếc nhìn Vương Nghiễm Ninh, sau đó hào hứng khoác vai cậu nói: “Cậu yên tâm đi, 30 ngày này tôi chỉ có một mình cậu, tất cả gái đẹp trong mắt tôi đều thành mây bay!”

Bả vai Vương Nghiễm Ninh bỗng dưng cứng lại, sầm mặt đẩy cậu ta ra: “Đừng phiền tôi nữa, chụp nhanh nhanh để còn vào học.” Nói xong mở camera điện thoại của Trương Linh Dật, điều chỉnh góc độ, làm một khuôn mặt lạnh lùng đẹp trai sau đó đặt làm hình nền.

“Làm gì mà mặt nghiêm túc dữ vậy.” Trương Linh Dật nhìn ảnh Vương Nghiễm Ninh chụp, “Còn trẻ trung phơi phới mà làm như mình già dặn lắm ấy, nhìn tôi đây này!” Nói xong cầm điện thoại Vương Nghiễm Ninh, chỉnh màn hình camera, khuôn mặt tươi cười, để lộ hai hàm răng sáng bóng.

Cài hình nền xong, thưởng thức thành quả một chút, sau đó hài lòng trả điện thoại lại cho Vương Nghiễm Ninh, dặn dò: “Thụ thụ, cậu nhớ tìm cơ hội để cho mấy cô thăm mền cậu nhìn điện thoại đó, làm cho bọn họ ghen ghét căm hận một chút.”

Vương Nghiễm Ninh nghiêng đầu liếc xéo một cái: “VẬY cậu đợi chút nữa cho La Tử Tuệ nhìn màn hình nền điện thoại của cậu đi.” Suy nghĩ một chút rồi cầm điện thoại của Trương Linh Dật lên, nói tiếp: “Hay là trước nhất cậu cài mặt khẩu đi, để không ai có thể tự tiện đổi hình nền của cậu.”

“Chắc chắc~” Trương Linh Dật vuốt cằm nói: “Vương Nghiễm Ninh, nếu không phải bốn thiếu gia vốn là người trong cuộc thì chắc chắn sẽ cảm thấy cậu đang ghen tị.”

Vương Nghiễm Ninh làm như không nghe thấy, trả lại điện thoại, nói: “Ừm, mật khẩu là sinh nhật của tôi, 1127[1].”

“Không được!” Trong lòng Trương Linh Dật cảm thấy không công bằng, “Điện thoại di động của cậu cũng phải dùng sinh nhật tôi làm mật khẩu.” Nói xong liền nhào đến điện thoại của Vương Nghiễm Ninh.

“Thôi không cần đâu.” Vương Nghiễm Ninh bảo vệ điện thoại di động của mình, “Dùng ngày sinh của cậu làm mật khẩu thì điện thoại tôi dính virus mất.”

“Khỉ thật, điện thoại tôi còn chưa nổ tung thì điện thoại cậu hỏng thế quái nào được, mau đưa đây.” Trương Linh Dật dùng chiêu khoá cổ, ôm ngang Vương Nghiễm Ninh đang định chuẩn êm, “Cả trường này không biết có bao nhiêu cô gái dùng sinh nhật tôi làm mật khẩu, cậu lại còn được tự tay tôi cài cho, vinh hạnh quá trời luôn đó!”

Sau một hồi giành giật, cuối cùng Vương Nghiễm Ninh cũng phải đưa điện thoại của mình cho Trương Linh Dật cài mật khẩu.

Mắt thấy sắp phải vào lớp rồi, hai người lúc này mới quyền luyến tách ra.

Trương Linh Dật trở về phòng học, vừa ngồi xuống thì chuông báo hiệu cũng reo, người ngồi sau vỗ nhẹ vào lưng cậu, vừa quay lại má phải đã bị một ngón tay chọt chọt.

“Tử Tuệ, cậu nhảm chán quá đấy.” Trương Linh Dật cau mày, La Tử Tuệ luôn thích chọc cậu bằng những trò trẻ con trong tiểu thuyết tình cảm, chẳng hạn như đứng bên tay trái đi sau lưng cậu, cố ý đập vào vai phải, chờ cậu quay đầu lại không thấy ai thì cười nhạo. Hoặc ví dụ như cầm tiền xu trong tay cho cậu đoán trái phải, đoán trúng cô mời cậu ăn kem, đoán không trúng thì mời lại cô.

Trương Linh Dật mặc dù không có kinh nghiệm yêu đương, nhưng lại có không ít kinh nghiệm “bị yêu”. Những trò La Tử Tuệ làm sau lưng, không phải cậu không biết.

Trương Linh Dật trước sau như một tự xưng là kẻ nhẹ nhàng, đối với những cô gái theo đuổi lấy lòng, chỉ cần không quá khoa trương, cậu đều có thể cư xử bằng phong độ tuyệt vời.

Mà La Tử Tuệ lại là một cô gái khó có thể từ chối, chưa nói đến vẻ đẹp thanh lịch làm người khác rung động, mà cử chỉ của cô còn khiến người ta ưa thích, dễ chịu.

Cũng vì thế mà trong trường Đại học F, La Tử Tuệ là nữ sinh mà cậu có quan hệ tốt nhất, thậm chí đôi khi cũng chủ động đáp lại một chút.

Trước khi nhìn thấy Vu Hải Ninh, cậu còn từng suy nghĩ, nếu thuận theo tự nhiên mà phát triển tình cảm với La Tử Tuệ cũng không tệ.

Nhưng mà ngay lúc này, cậu cảm thấy, với tư cách là tiểu công, có lẽ cậu phải cùng người đẹp La duy trì khoảng cách mới phải. Vậy nên thay vì quay ra sau chọt lúm đồng tiền của La Tử Tuệ thì giữa chừng cậu lại rút tay trở về, lạnh lùng quay đầu, chuyên tâm tiếp tục nghe giảng bài.

La Tử Tuệ nhìn thấy Trương Linh Dật không giống ngày thường hay đùa giỡn cùng cô, trong lòng có chút khác lạ, thậm chí không sao cả, lại vỗ vỗ vai cậu nói: “Linh Dật, cho tớ mượn điện thoại của cậu chơi một chút.”

Chỉ chờ có câu đó thôi!

Trương Linh Dật trong lòng cười đều, giả bộ như thường ngày tùy ý đưa điện thoại di động ra.

La Tử Tuệ nhận lấy, đang muốn mở ra bỗng phát hiện điện thoại Trương Linh Dật trước nay không khoá giờ lại cài mật khẩu.

“Yahh, sao cài mật khẩu rồi hả?” La Tử Tuệ trong lòng có chút khó chịu, mặt ngoài lại cố giữ cho tự nhiên: “Chẳng lẽ trong điện thoại cậu giấu cái gì?”

Tại Đại học F, cô tự nhận là nữ sinh có quan hệ tốt nhất với Trương Linh Dật, cũng chỉ có mình cô, bất cứ lúc nào cũng có thể nghịch điện thoại của Trương Linh Dật, đổi hình nền của cậu bất cứ lúc nào, tuy rất nhanh lại bị Trương Linh Dật đổi lại. Dù lúc trước Trương Linh Dật bỗng dưng theo đuổi Vu Hải Ninh, cô cũng một mực tin tưởng, chỉ cần mình có kiên nhẫn, nhất định sẽ chờ được cậu ta.

“À, vừa mới cài đấy, không thì có người không vừa ý.” Trương Linh Dật cứ như bị vua màn ảnh nhập vào thân, bình tĩnh cầm điện thoại nói, “Để tớ mở cho.”

“Ha ha, dù sao thường ngày đều cho tớ chơi, nói thẳng mặt khẩu với tớ có sao.” La Tử Tuệ tùy ý nói ra, chia sẻ mặt khẩu là hành vi vô cùng thân mật. La Tử Tuệ nói vậy thật ra là để thăm dò thái độ của Trương Linh Dật.

Nhưng mà Trương Linh Dật làm như không nghe thấy, mở mặt khẩu đưa cho cô và nói: “Ừ, đừng nghịch.”

La Tử Tuệ thấy Trương Linh Dật cố ý né tránh, cũng không làm quá lên, cầm lấy điện thoại đã thấy hình nền bị thay đổi thành một người khác.

Trương Linh Dật luôn để hình nền là ảnh của cậu ta, hết tiết học sẽ bị đổi thành hình La Tử Tuệ. Trương Linh Dật dù đã nhắc cô mấy lần, nhưng cũng không quá nghiêm khắc hay tỏ thái độ bất mãn, cô vẫn cho rằng, đó là một cách ngầm thừa nhận.

Vốn cho rằng Trương Linh Dật chỉ là đổi hình nền thành hình của mình, không nghĩ là lại là một gương mặt quen thuộc khác.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Người đẹp diễm đạm La Tử Tuệ có chút rối loạn, vì sao chỉ nghỉ giữa tiết có một chút, hình nền điện thoại của Trương Linh Dật liền biến thành Vương Nghiễm Ninh đối đầu tới chết?

La Tử Tuệ không giải thích nổi, yếu ớt hỏi Trương Linh Dật: “Linh Dật... điện thoại của cậu... có phải bị dính virus rồi không?”

“Hai bạn kia, đã đi học thì làm ơn chăm chú nghe giảng à, đừng ý là trai tài gái sắc thì cho rằng tôi không điểm danh~” Lời thầy giáo nói đã cắt đứt cuộc nói chuyện của Trương Linh Dật và La Tử Tuệ, câu chuyện cũng không thể giải quyết xong.

Bên kia Vương Nghiễm Ninh trống tiết hai, vì vậy cũng không có cơ hội khoe khoang với các bạn gái cùng lớp, tùy ý mua bánh mì sữa, ôm sách đi thư viện, định bụng đóng đồ ở đây đến tối, chạy nước rút cho kỳ thi sắp tới.

Cuối buổi chiều, đang lúc chóng mặt vì đọc sách, Vương Nghiễm Ninh nhận được tin nhắn của Trương Linh Dật.

“Thụ thụ, đi ăn cơm không?”

Wương Nghiễm Ninh đã có thể thần nhiên đối mặt với cách xưng hô của Trương Linh Dật, nhưng vẫn chưa thích ứng được với việc cậu ta đột nhiên trời ra thế này.

Ba năm nước sôi lửa bỏng hai chúng ta cạnh tranh cũng không thể hoá giải bằng ba ngày làm gay đầu.

Do đó, Vương Nghiễm Ninh bỏ qua tin nhắn của cậu ta.

Buổi tối trở về, vừa tắm rửa xong chuẩn bị đi ngủ thì nhận được cuộc gọi của Trương Linh Dật.

“Thụ thụ, tại sao cậu không trả lời tin nhắn của tôi?” Trương Linh Dật lên án.

“Không thấy.” Vương Nghiễm Ninh trợn mắt nói dối.

“Cậu không biết tôi đã ngồi chờ tới bây giờ sao?” Trương Linh Dật vừa nói vừa ợ một cái.

“...” Đói bụng tới ợ luôn, Vương Nghiễm Ninh im lặng, “Có gì nói thẳng đi!”

“À, bạn tôi mua hộ vé xem phim ngày mai rồi, ba giờ chiều tại rạp chiếu phim Bắc Cánh, cậu muốn xem phim gì không, để tôi đến sớm đổi về tiện thể chiếm luôn chỗ tốt.” Giọng nói hưng phấn của Trương Linh Dật chui qua đường dây điện thoại ngược đãi thần kinh Vương Nghiễm Ninh.

“Chọn đại một cái là được rồi, hai thằng đàn ông đi xem phim thì có gì hay để chọn.”

“Vậy sao được, thụ thụ, chúng ta đang làm gay, đang hẹn hò với nhau đấy biết không? Các cặp tình nhân rất chú trọng việc đi xem phim đấy!” Trương Linh Dật khinh bỉ nói.

Vương Nghiễm Ninh liếc mắt: “Cậu nhiều kinh nghiệm như vậy thì tự quyết định đi, tôi buồn ngủ rồi.” Nói xong rất vô tình cúp điện thoại, tắt máy.

.
. .
.

[1] Theo người Trung Quốc, ngày để sau tháng nên 1127 tức là ngày 27 tháng 11.

8. Chương 8

Làm gay ngày thứ năm.

[Cùng nhau xem phim trong rạp chiếu bóng]

Vương Nghiễm Ninh cầm vé xem phim, ngáy người nhìn Trương Linh Dật: “Cậu có chắc là cậu muốn xem phim này không?”

Bộ phim kinh dị có tiếng là đáng sợ nhất năm.

Nhưng điều làm Vương Nghiễm Ninh dơ mặt không phải vì đây là phim kinh dị mà là vì... cậu đã xem phim này ba lần rồi.

Trương Linh Dật hứng khởi gật đầu: “Thụ thụ, tôi đã tìm hiểu rồi, phim kinh dị được người ta xưng tụng là ‘phim kích tình giúp các cặp đôi ve vãn tán tỉnh nhau’ đó!”

“Phim kích tình?” Vương Nghiễm Ninh im lặng nhìn trời, sao không ai nói cho cậu biết, chỉ mới ngần ngừ mấy ngày mà chuyện gì đã xảy ra? Vì cái quái gì là phim kinh dị lại biến thành phim kích tình hả trời?

Trương Linh Dật gật đầu nói: “Không sai, sở dĩ tất cả các cô gái đi xem phim cùng các chàng trai đều chỉ có cùng một mục đích — đó là vào lúc các cô gái sợ hãi đến run rẩy, các chàng trai kéo họ vào lòng rồi thừa cơ giở trò!”

Vương Nghiễm Ninh khoé miệng giật giật: “Bộ bọn con gái hẹn con trai đi xem phim à?”

“Cái đó tất nhiên là làm bộ sợ hãi rồi nhân cơ hội chui vào lòng bọn con trai rồi.” Trương Linh Dật liếc mắt sang, “Sao cậu lại hỏi cái này? Đã có cô gái nào hẹn cậu đi xem phim kinh dị rồi à?”

“Không có.” Vương Nghiễm Ninh trả lời như đinh đóng cột.

Mà sự thật là, không chỉ có, mà còn hơn một lần.

Đúng vậy, ba lần cậu xem phim này đều là bọn con gái mời, nghĩ đến những cô gái kia vẻ mặt hồn nhiên chờ mong: “Wow, nhìn qua có vẻ hấp dẫn ha, chúng ta xem phim này đi!” Sau đó vừa xem phim vừa hét, trong bóng tối dùng đôi mắt nai tơ đáng yêu vô tội nhìn mình, cũng cố gắng lén trón vào lồng ngực của mình.

May mà cậu thân kinh bách chiến, vừa xem phim vừa dùng hai tay ôm ngực, không để những cô gái kia có dịp giở trò.

Hai người ôm suất bắp rang và cocacola loại lớn nhất vào rạp chiếu phim.

Bộ phim không hổ danh là số một của năm, hình ảnh sống động, nội dung kịch tính không nói, âm thanh cũng rất tuyệt vời.

Trương Linh Dật lần đầu tiên xem phim này sợ đến nổi da gà.

Mà đối với kẻ thuộc lâu lâu kịch bản như Vương Nghiễm Ninh thì đối với bộ phim không có chút hứng thú, vô cùng bình tĩnh mà ăn bắp rang.

“Bùm——”

“Crắc~”

Đầu của cái xác phụ nữ trong phim đột nhiên nổ tung, óc máu chảy đầy đất, trong khi Vương Nghiễm Ninh vô cùng bình tĩnh cầm một miếng bắp rang bỏ vào miệng, phát ra tiếng “crắc rắc”, bỗng nhiên trước mặt tối sầm, toàn bộ đôi mắt bị một bàn tay thon dài che khuất.

“Cậu làm gì vậy?” Vương Nghiễm Ninh gạt tay Trương Linh Dật ra.

“Tôi sợ cậu sợ!” Trương Linh Dật vỗ ngực nói, “Với tư cách là một tiểu công, tôi muốn gánh vác trách nhiệm bảo vệ cậu. Nào, nép vào trong vòng tay của tôi!”

Vương Nghiễm Ninh đối với Trương Linh Dật thi thoảng hành động như lên cơn động kinh đã có thể thân nhiên như không rồi, vì vậy mà chỉ liếc mắt, lơ cậu ta đi.

“Này bạn học Vương, với tư cách làm thụ, cậu có thể tự giác một chút được không?” Trương Linh Dật rất bất mãn với hành vi không phối hợp của Vương Nghiễm Ninh, “Tôi lựa chọn phim kỹ lưỡng như vậy để làm gì? Còn không phải vì thời khắc này sao?” Nói xong một tay nắm chặt bả vai Vương Nghiễm Ninh, kéo vào lồng ngực mình, “Thụ thụ, nép vào lòng anh đi!”

Vương Nghiễm Ninh nhin không nổi, ăn hết một nửa phần bắp rang, cầm luôn hộp úp lên đầu Trương Linh Dật, giận dữ nói: “Tôi thấy cậu hình như bị ma nhập rồi!”

Mấy người ngồi hàng sau bị hành vi của Vương Nghiễm Ninh dọa cho kinh hãi.

Trương Linh Dật cầm hộp bắp rang xuống, một đầu toàn mùi bắp rang ngọt, ử ử khuất khuất nói: “Thụ thụ, vì sao cậu không làm theo hiệp định?”

Vương Nghiễm Ninh tức giận nói: “Bởi vì đầu của tôi không có bị cửa kẹp.”

“Tôi cũng không mà.” Trương Linh Dật biện hộ cho chỉ số thông minh của mình.

“Vậy thì tốt rồi, xem phim đi.” Vương Nghiễm Ninh quay đi tiếp tục xem phim.

Trong lòng Trương Linh Dật vẫn biến động.

Cậu cố tình chọn bộ phim này vì muốn bắt chước các cặp tình nhân ve vãn nhau. Kế hoạch ban đầu của cậu là tiểu thụ Vương Nghiễm Ninh sẽ bị dọa đến mặt trắng bệch, sau đó đầu lấp ló trong lồng ngực của cậu. Mà cậu, tiểu công vĩ đại sẽ bình tĩnh mà vuốt mông cậu ta... À không, lưng cậu ta, nhẹ nhàng an ủi mới đúng.

Hình ảnh hài hoà như vậy, nhất định có thể khiến một bầy gái tức chết~

Nhưng vì cái gì mà Vương Nghiễm Ninh hết lần này tới lần khác không chịu phối hợp với cậu chứ.

Trương Linh Dật cân nhắc một hồi, rốt cuộc vô cùng đau khổ đưa ra một quyết định.

Kế hoạch không thể sinh non. Cho nên, cậu ta không ngã vào mình thì mình sẽ ngã vào lòng cậu ta.

Vì vậy, vào thời khắc đáng sợ tiếp theo, toàn bộ con gái trong rạp thét lên, còn có thể thấy cả đám con gái phía trước nhao nhao núp trong lồng ngực bọn con trai.

Sau đó...

Trương Linh Dật liền học theo bọn con gái, như chim non mà bổ nhào vào lòng Vương Nghiễm Ninh: “Thụ thụ, anh sợ!”

“...” Biểu cảm của Vương Nghiễm Ninh rốt cuộc chống đỡ không nổi, vỡ ra.

Bước ra từ rạp chiếu bóng, biểu cảm của Vương Nghiễm Ninh đã khôi phục lại bình thường, chỉ còn dùng ánh mắt kì lạ nhìn Trương Linh Dật: “Cậu có muốn đi khám não không? Tôi nghi ngờ đầu óc cậu có vấn đề.”

Trương Linh Dật đau buồn phẫn nộ: “Sao cậu có thể nói như vậy, tôi tốt xấu gì cũng đã từng đoạt học bổng đó!”

Vương Nghiễm Ninh cảm khái nói: “Chỉ là tôi thấy hành vi của cậu không phải của một người từng đoạt học bổng!”

Trương Linh Dật uất ức: “Còn không phải tại cậu không chịu nép vào ngực tôi? Tôi đã chuẩn bị sẵn sàng cả rồi!”

Vương Nghiễm Ninh im lặng.

Hai người lầu bầu một hồi, đang chuẩn bị đi về tổng điện thoại của Vương Nghiễm Ninh reo lên, mở ra xem, là Vu Hải Ninh mấy ngày nay không thấy.

“Sao cô ta còn không biết xấu hổ mà gọi điện thoại tới?” Trương Linh Dật khinh bỉ nói.

Vương Nghiễm Ninh cũng hơi bất ngờ một chút.

Trước kia luôn là cậu tìm Vu Hải Ninh trước, cô nàng chưa từng chủ động liên lạc với cậu, giờ đột nhiên gọi điện làm Vương Nghiễm Ninh có chút kinh ngạc.

Cậu vốn định cắt đứt liên lạc với Vu Hải Ninh, giờ cô nàng chủ động gọi tới, lòng hiếu kỳ cuối cùng chiến thắng dè dặt trong lòng, nghe điện thoại.

“Nghiễm Ninh~” Giọng nói ngọt ngào của Vu Hải Ninh xuyên qua điện thoại truyền đến ngọt như kẹo tơ, nếu là bình thường thì đã quấn Vương Nghiễm Ninh cả chục vòng.

“Chuyện gì?” Giọng nói Vương Nghiễm Ninh rất lãnh đạm.

Không ngờ được lần đầu tiên chủ động gọi cho Vương Nghiễm Ninh, cậu ta lại bình tĩnh như vậy. Vu Hải Ninh hơi sững sốt một chút rồi nhanh chóng phục hồi tinh thần, mềm mỏng nói: “Em đang ở ngoài vừa đi shopping về, giờ đang đứng ở ga tàu điện ngầm, cầm rất nhiều đồ đạc không thể đi tiếp được. Anh có thể đến giúp em không?”

“Không thể.” Vương Nghiễm Ninh lạnh lùng đáp, nhanh chóng cúp máy.

“Chắc chắc, cậu cũng phải để lại cho người ta tí mặt mũi chứ.” Trương Linh Dật lắc đầu nói, tuy rằng không nghe Vu Hải Ninh nói gì nhưng nhìn bộ dạng Vương Nghiễm Ninh cũng có thể đoán được vài phần.

“Biết cô ta là hạng người gì rồi mà cậu còn muốn ngu ngốc cho cô ta lợi dụng nữa sao? Tôi đâu phải loại coi tiền như rác.”

Vương Nghiễm Ninh vừa mới dứt lời, điện thoại Trương Linh Dật cũng reo.

Lại là Vu Hải Ninh.

“Moá, lúc trước sao chưa bao giờ thấy cô ta chủ động nhiệt tình như vậy?” Trương Linh Dật khinh bỉ nói, “Bây giờ không thèm ngó tới cô ta thì lại tự mình tìm tới.” Sau đó hai mắt nhanh chóng sáng ngời, cười hà hà liếc nhìn Vương Nghiễm Ninh rồi nghe điện thoại.

“Ừa, được, không sao. Em chờ một chút anh sẽ đến ngay.” Hotboy Trương rất nhiệt tình.

Vu Hải Ninh hài lòng cúp máy, đây mới là thái độ xứng đáng dành cho nữ thần. Vương Nghiễm Ninh dám cúp điện thoại của cô, sau này nhất định phải tránh mặt cậu ta vài ngày mới được.

Bên kia, Vương Nghiễm Ninh khó hiểu nhìn Trương Linh Dật: “Chẳng lẽ cậu còn chưa chịu từ bỏ ý định với Vu Hải Ninh?”

“Đương nhiên là chưa từ bỏ!” Trương Linh Dật nói. “Moá, bốn thiếu gia đã lớn như vậy, lần đầu tiên theo đuổi con gái lại bị chơi xỏ, không đem tự trọng trở về thì sao coi được?”

“Vậy mà còn muốn xách đồ cho cô ta?”

“Tất nhiên là không phải.” Trương Linh Dật cười gian tiến lại gần bên tai Vương Nghiễm Ninh nói nhỏ vài câu.

“Như vậy có tốt không?” Vương Nghiễm Ninh dù cảm thấy hứng khởi nhưng trong lòng còn chút lưỡng tâm.

“Sao mà không tốt? Chúng ta không có làm tổn thương cô ta, chỉ để cho cô ta hiểu rõ, đừng có ỷ lại bề ngoài xinh đẹp mà đem con trai ra đùa cợt.” Trương Linh Dật vừa nói vừa kéo Vương Nghiễm Ninh ra ngoài.

Ga tàu điện ngầm cũng khá gần rạp chiếu phim, Trương Linh Dật lôi kéo Vương Nghiễm Ninh chạy tới ga tàu điện ngầm gần đó, cách một đoạn nhìn thấy Vu Hải Ninh đang đứng ngoài ga nghịch điện thoại, dưới chân là vài chiếc túi lớn nhỏ.

“Đi thôi, cậu lên trước.” Trương Linh Dật buông tay Vương Nghiễm Ninh, đẩy cậu đi tới.

“Hình như thế này thì hơi quá!” Vương Nghiễm Ninh còn chút do dự.

“Khỉ gió, tôi và cậu làm gay luôn rồi thì chuyện này có nhầm nhò gì? Nhanh đi nhanh đi~” Trương Linh Dật thúc giục.

Wương Nghiễm Ninh ngẫm lại thấy đúng, dù sao cũng đã làm gay cùng Trương Linh Dật rồi. Vì vậy cậu không ngần ngại nữa, đi về phía Vu Hải Ninh.

“Hải Ninh, anh đến đón em.”

Vu Hải Ninh lo nghịch điện thoại không để ý người đến gần, bất thành lỉnh xuất hiện làm cô giật mình, ngẩng đầu nhìn lên, thấy Vương Nghiễm Ninh lại càng hoảng sợ.

“Ah, Nghiễm Ninh, sao anh lại đến đây?” Vu Hải Ninh kinh ngạc nói.

“Không phải em gọi anh đến đón sao?” Vương Nghiễm Ninh trưng vẻ mặt vô tội.

“Nhưng lúc này anh nói không đến mà?”

“Haha, chỉ là giỡn với em thôi mà.” Vương Nghiễm Ninh làm bộ muốn xách mấy chiếc túi dưới đất, “Em gọi làm sao anh dám không đến?”

“Chờ một chút.” Vu Hải Ninh vội vàng lên tiếng ngăn cản, định nói khéo mấy câu để cậu ta rời đi, bỗng thấy Trương Linh Dật từ xa chạy đến, vừa chạy vừa hô: “Hải Ninh, anh đến rồi.”

Chạng vạng tối mùa đông, ánh mặt trời mỏng manh còn có gió lạnh nhẹ thổi, góc áo Trương Linh Dật phất qua lại, khuôn mặt tuấn tú toả hào quang như ánh mặt trời.

Giờ khắc này Vương Nghiễm Ninh như nghe nhầm.

Tiếng hét của Trương Linh Dật đến lỗ tai của cậu tự động đổi thành —— Nghiễm Ninh, anh đến rồi.

Đúng là một cảnh vui tai vui mắt.

Vu Hải Ninh không hiểu sao mọi thứ lại thành thế này, trước giờ cô nàng vờn hai hotboy của trường ngon lành mà.

Tuy nhiên họ còn rất trẻ. Họ không thể cho cô tiền tài và hàng hiệu như những tên đàn ông trung niên có sự nghiệp thành công, nhưng mà được hai hotboy Đại học F cùng lúc theo đuổi, cũng có thể thỏa mãn lòng hư vinh của cô nàng.

Đúng là cô cũng có chút rung động đấy. Dù sao, đàn ông tuổi trung niên dù có rất nhiều tiền nhưng lại không có tinh thần tuổi trẻ cũng như bề ngoài đẹp trai như Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật.

Chỉ là cô quá tham lam, ai cũng đều không nỡ, ai cũng muốn chiếm nhanh.

Trương Linh Dật đã chạy đến trước mặt, lúc đứng lại còn thở dốc, liếc nhìn Vương Nghiễm Ninh, lông mày lập tức nhíu lại, giọng nói không mấy thân thiện: “Hải Ninh, sao cậu ta cũng ở đây?”

“Chuyện này...” Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật vốn bất hoà, cả trường học đều biết. Dù Vu Hải Ninh là người mạnh vì gạo bạo vì tiền, nhất thời cũng không biết nên giải thích như thế nào.

Sắc mặt Vương Nghiễm Ninh cũng cực kì khó coi: “Vu Hải Ninh, không ngờ cô lại là loại người này.” Sau đó mạnh mẽ đi thẳng.

“Nghiễm Ninh...” Vu Hải Ninh muốn níu kéo, Trương Linh Dật ở một bên cũng nói tiếp: “Vu Hải Ninh, sau này làm ơn đừng tìm tới tôi nữa.” Dứt lời, hất tóc vô cùng đẹp trai mà bỏ đi.

“Ah ha ha, cuối cùng bốn thiếu gia cũng có thể giải toả uất ức trong lòng!” Trương Linh Dật đắc ý đập vào vai Vương Nghiễm Ninh.

Vương Nghiễm Ninh có chút cảm thấy không tự nhiên, bả vai cứng ngắc. Nhưng nghĩ lại thấy hai thằng con trai đi với nhau, vốn không có gì để nhăn nhó, cũng liền đi theo cậu ta.

Gió đêm nhẹ thổi, trong không khí lộ ra cảm giác mát mẻ.

Vương Nghiễm Ninh hỏi: “Trương Linh Dật, tại sao cậu lại theo đuổi Vu Hải Ninh?”

“Cái này à~” Trương Linh Dật nhìn lên trời, im lặng.

Vương Nghiễm Ninh đợi cả buổi không thấy trả lời, không kiên nhẫn mà dùng khuỷu tay đẩy tay cậu ta: “Áp úng cái gì, nói mau.”

Khó thấy được cảnh Trương Linh Dật xấu hổ: “Tôi nói, nhưng cậu không được nổi điên đâu đấy!”

Vương Nghiễm Ninh híp mắt, có ẩn tình, bèn làm bộ không thèm để ý: “Tôi đâu có nhỏ mọn như vậy, nói mau nói mau!”

“Cái đó... Chuyện là thế này...” Trương Linh Dật gãi đầu, “Lúc đó là gần vào năm ba, tôi vốn định hẹn hò với ai đó. Nếu không thì chỉ chừng hai năm nữa là học xong Đại học, chẳng phải tôi bỏ lỡ khoảng thời gian yêu đương đẹp đẽ nhất sao... Nhưng mà tôi từ nhỏ tới lớn chưa từng thích đứa con gái nào, vốn nghĩ thử hẹn hò với La Tử Tuệ là được rồi, không ngờ lại nghe tin cậu theo đuổi Vu Hải Ninh...”

“Mẹ kiếp!” Vương Nghiễm Ninh như gà hóc xương, “Chẳng lẽ cậu cố tình giành giật Vu Hải Ninh với tôi sao?” Nếu như cậu ta dám nói có, cho dù có nói cậu không giữ lời, cậu cũng muốn đánh chết cậu ta.

“Ồ, vốn là không muốn đấy, nhưng mà cậu nghĩ lại đi, tôi vào học Đại học F đến nay, cái gì cậu cũng tranh giành với tôi, tuy vẫn thua tôi một bậc nhưng cậu cũng không tệ cho nên tôi tin tưởng mắt nhìn của cậu... Ah ah, đừng đánh, tôi là tôi nể mặt cậu đó!”

“Moá! Tôi nói đừng đánh nữa! dù thiệt thòi nhưng cậu vẫn được xếp ngang hàng với tôi đó, không nghĩ tới mắt nhìn người của cậu lần này lại...”

Hai người nháo nhào một hồi mới dừng lại được.

Vương Nghiễm Ninh tức giận mà không để ý tới Trương Linh Dật.

“Này, cậu cũng nói đi, sao cậu lại thích Vu Hải Ninh~” Trương Linh Dật giả vờ như không thấy Vương Nghiễm Ninh tức giận, chọt cánh tay cậu.

“Hừ!” Vương Nghiễm Ninh ngúng nguẩy quay đầu, không thèm để ý tới cậu ta.

“Nói một chút đi~” Hotboy Trương vô cùng nịnh nọt.

Vương Nghiễm Ninh vẫn không để ý.

“Tôi dùng một ngày làm công để đổi!” Trương Linh Dật khó khăn đưa qua quyết định.

Mắt Vương Nghiễm Ninh lập tức sáng ngời: “Ba ngày!”

“Hai ngày.” Trương Linh Dật không nhượng bộ.

“Thành giao!” Vương Nghiễm Ninh cười đến sáng lạn.

Khuôn mặt cậu vốn rất đẹp, cười tươi như vậy, hào quang lập tức toả sáng, không khí mùa đông rét lạnh cũng bị đẩy lùi không ít.

Trương Linh Dật nghe trong lòng nhảy một cái, đột nhiên có chút luống cuống.

Cảm xúc lạ lẫm mãnh liệt không biết phải làm như thế nào đành phải nhanh chuyển chú ý của mình đến nơi khác: “Nói mau nói mau!”

“Tôi muốn suy nghĩ một chút!” Vương Nghiễm Ninh ngẩng đầu một góc 45 độ nhìn trời thật lâu, rốt cuộc chậm rãi nói: “Chỉ là tôi nhìn thấy cô ấy xinh đẹp thuần khiết!”

“...” Trương Linh Dật dù không nói ra miệng nhưng trong đôi mắt đã toát ra ánh nhìn khinh bỉ vô cùng tinh tế. Moá!

Xinh đẹp thuần khiết?

Có bốn chữ đơn giản như vậy mà gạt mắt của mình hai ngày làm công, cậu thật muốn hét to: “Tôi muốn rút lại lời lúc này!”

Nhưng với tư cách là một người đàn ông thực thụ, cuối cùng cậu cũng không mở miệng nói ra.

9. Chương 9

Làm gay ngày thứ sáu.

[Lúc người yêu bị bệnh phải ngồi bên giường, ôm đầu người ta vào trong lồng ngực, cùng nhau xem tivi, cho người yêu uống thuốc, cùng nhau đi tiêm]

[Cậu không thấy chuyện này quá mức điên rồ hay sao?]

Mới sáng sớm, Trương Linh Dật đã nhận được tin nhắn của Vương Nghiễm Ninh.

[Đâu có, như vậy mới thể hiện được tình cảm sâu sắc của chúng ta o(v)o !]

[Nhưng mà hai chúng ta có ai bị bệnh đâu.]

[...]

Vương Nghiễm Ninh nhìn tin nhắn đầy dấu chấm của Trương Linh Dật cho rằng đã thuyết phục cậu thành công, không nghĩ tới một lát sau, điện thoại lại rung.

[Thụ thụ, vậy thì cậu giả bệnh đi! Tôi sẽ cố gắng chăm sóc cậu!]

Vương Nghiễm Ninh nổi điên, nhanh chóng ấn phím nhấn lại.

[Muốn giả bệnh thì cậu tự giả đi. Đừng quên hôm qua nói gì, hai ngày này cậu mới là thụ!]

Rất nhanh có tin nhắn hồi đáp của Trương Linh Dật.

[Tôi giả bệnh tôi giả bệnh mà {{{(>_

10. Chương 10

Làm gay ngày thứ bảy.

[Cùng nhau uống một ly nước, nhớ kỹ người yêu mình thích món gì không thích món gì]

[Thụ thụ, bồn thiếu gia mời cậu ngày mai cùng đi quán cà phê ở thư viện tự học.]

[Từ chối.]

[Từ chối không có hiệu quả, ba giờ chiều ngày mai bồn thiếu gia gọi một ly nước tươi mát ngọt ngào như hương vị mới tinh đầu chờ cậu đến uống.]

[Làm ơn gọi một ly Blue Sky[1], cảm ơn.]

[Ồ, thì ra thụ thụ nhà chúng ta vốn thích hương vị việt quất, sao không nói sớm!]

[Biến.]

Vương Nghiễm Ninh nhấn xong tin nhắn cuối cùng tắt máy đi ngủ.

Trương Linh Dật nhìn tin nhắn Vương Nghiễm Ninh vừa gửi tới cảm thấy rất vui vẻ. Sao lúc trước mình lại cảm thấy Vương Nghiễm Ninh là người tự cao tự đại vô cùng đáng ghét được chứ? Rõ ràng là thú vị, cực kì thú vị!

Trương Linh Dật ôm điện thoại cười tươi rói, bỗng nhận được tin nhắn của La Tử Tuệ.

[Linh Dật, sáng mai cùng đi thư viện không?]

Trương Linh Dật thuận tay trả lời luôn: [Được thôi.]

Sáng sớm hôm sau, Trương Linh Dật còn buồn ngủ bước xuống lầu đã thấy La Tử Tuệ đã mua sẵn bữa sáng đứng dưới lầu chờ cậu rồi.

Trương Linh Dật cầm lấy bữa sáng, vừa đi vừa ăn vừa ngáp: “Sao đi sớm dữ vậy, làm bồn thiếu gia mệt muốn chết.”

La Tử Tuệ cười tủm tỉm: “Không sớm đâu, chậm một chút là không còn chỗ ngồi đó.”

Trương Linh Dật vô tình mà lại ngáp thêm một cái.

La Tử Tuệ ôm sách nhìn cậu ăn xong bữa sáng mới vờ như lơ đãng mà hỏi: “À đúng rồi, sao gần đây không thấy cậu nhắc đến Vu Hải Ninh nữa?”

Mặt Trương Linh Dật đột nhiên cứng lại, chầm chậm nói: “Không có gì, tự nhiên cảm thấy không hợp nữa thôi.”

Vốn là một hotboy trường học, Trương Linh Dật nhất định không nói xấu con gái mặc dù cậu vô cùng khinh bỉ loại người như Vu Hải Ninh.

La Tử Tuệ nghe vậy đôi mắt sáng ngời, khoe miệng cũng cong lên vui vẻ: “Vậy cậu cảm thấy... Con gái như thế nào thì hợp với cậu?”

Trương Linh Dật nhìn lên trời, ra vẻ nghiêm túc suy nghĩ một chút nói: “Ah, cậu hỏi câu này thật khó, tớ muốn suy nghĩ một chút.”

La Tử Tuệ biết rõ Trương Linh Dật đang trốn tránh vấn đề này. Nếu đã trốn tránh, thì có nghĩa là Trương Linh Dật đã biết rõ tâm tư của cô. Với cá tính của Trương Linh Dật, rõ ràng đã biết, không đồng ý cũng không từ chối.

Như vậy thì mình đã có cơ hội rồi.

La Tử Tuệ đã quá hiểu Trương Linh Dật, cô tự tin rằng bên cạnh Trương Linh Dật không ai phù hợp với cậu bằng cô.

Cho nên thứ cô cần, chỉ là lòng kiên nhẫn.

Kiên nhẫn chờ đợi Trương Linh Dật phát hiện tình cảm của mình, biết mình cũng thích cô.

Đến thư viện, sau khi vất vả tìm được hai chỗ ngồi trong biển người mênh mông, Trương Linh Dật buông chồng sách, lập tức úp mặt trên bàn thờ phào nói: “Một chết bồn thiếu gia rồi, ngủ một giấc lấy lại tinh thần đã.”

La Tử Tuệ cười cười, cầm sách giáo khoa của cậu, như mọi khi tập trung khoanh lại những chỗ quan trọng, còn bổ sung thêm cho đầy đủ.

Tuy rằng thành tích học tập của Trương Linh Dật rất tốt nhưng thật ra cậu ta không hề thích đọc sách, lại thường xuyên cúp tiết, mà dù có đi cũng không tập trung vào bài học. Đi qua hai năm đại học, tập vở và những phần quan trọng trong bài đều do La Tử Tuệ làm cho cậu.

Chữ viết của La Tử Tuệ rất duyên dáng, lại viết rất chân thành nghiêm túc, người khác dù nhìn thoáng qua cũng cảm thấy thoải mái.

Viết viết một hồi, bỗng dưng La Tử Tuệ nhìn thấy trên trang sách của Trương Linh Dật có vẽ một cái đầu nho nhỏ, xiêu xiêu vẹo vẹo, biểu cảm dữ tợn, tóc tai dựng ngược hết cả lên, kể bên còn viết thêm ba chữ — tạc mao thụ.

La Tử Tuệ nhìn một hồi mà không hiểu gì, trong lòng cũng không để ý, tiếp tục ghi chép.

Gần trưa, Trương Linh Dật rút cuộc cũng tỉnh dậy, duỗi lưng một cái nói: “Ah, thật thoải mái.”

La Tử Tuệ cười đưa trả sách giáo khoa cho cậu: “Những phần trọng tâm tớ đã khoanh lại rồi, bài ghi cũng bổ sung đầy đủ.”

“Ah, cảm ơn.” Trương Linh Dật cầm sách giáo khoa, chuyện này cậu và La Tử Tuệ đã ăn ý mười phần, không cần phải nói nhiều.

“Trong lớp cậu luôn không chịu nghe giảng, lỡ ngày nào đó tớ không còn chép bài cho cậu nữa xem cậu làm sao đây.” La Tử Tuệ nói như đúng rồi.

“Ui giời, cái này có gì đáng lo. Rất nhiều cô gái còn muốn cướp tập của tớ để mà chép nữa là.” Trương Linh Dật bĩu môi.

Ánh mắt La Tử Tuệ vốn mang chút chờ mong chợt ảm đạm, khoé miệng đang cười cũng gượng rồi, nhưng mà cô hiểu con người này, cuối cùng vẫn cười to: “Đúng ha, tớ quên mất. Hotboy Trương của chúng ta là tình nhân trong mộng của các cô gái Đại học F mà.”

“Nhưng mà tìm một người ghi chép được như cậu rất khó.” Trương Linh Dật nhìn bài ghi rõ ràng chỉnh tề, thật lòng khen ngợi. Lời nói của cậu khiến sắc mặt La Tử Tuệ dịu đi đôi chút.

Trương Linh Dật rõ ràng không nhận ra những xao động trong lòng La Tử Tuệ, hơi hột dọn đồ đạc nói: “Đi ăn thôi.”

“Buổi chiều cậu không đến sao?” La Tử Tuệ nhìn cậu thu dọn đồ đạc bèn hỏi.

Cuối kỳ muốn chiếm chỗ ngồi trong thư viện rất khó, rất nhiều người buổi trưa đi ăn cơm vẫn không thu dọn đồ đạc.

“Buổi chiều tớ bận rồi, không đến được.” Trương Linh Dật nói đến đây, trong giọng nói mang theo chút hưng phấn.

Đúng, gần đây cậu rất nhiệt tình với trò chơi làm gay.

Nói đến đây, La Tử Tuệ thấy vậy cũng không hỏi nữa.

Hai giờ chiều, Trương Linh Dật mang theo sách giáo khoa xuất hiện tại quán cà phê của thư viện, gọi một ly nước chanh, ngồi cạnh cửa sổ đọc sách.

Qua mấy ngày làm gay, cậu đã tinh tường biết rõ, Vương Nghiễm Ninh là một con người tuân thủ giờ giấc, không đến sớm cũng không đến muộn.

Hai giờ bốn mươi phút, Trương Linh Dật gọi em gái phục vụ mang cho cậu một ly Blue Sky, còn gọi thêm hai cái ống hút.

Hai giờ năm mươi phút, Blue Sky đã được mang lên.

Ba giờ, Vương Nghiễm Ninh đúng giờ xuất hiện trước cửa quán cà phê.

Trương Linh Dật sung sướng mà hướng về phía cửa ngoắc ngoắc.

Vương Nghiễm Ninh nhìn thấy trước mặt cậu ta một ly cocktail màu xanh da trời, bên trên còn có... hai cây ống hút, nhìn không được đầu lại đồ mồ hôi.

Chờ Vương Nghiễm Ninh ngồi xuống, Trương Linh Dật lập tức đẩy ly nước màu xanh về phía cậu, nói: “Thụ thụ, cuối cùng cậu cũng tới.”

“Cậu tới lâu rồi sao?” Vương Nghiễm Ninh nhìn quyển sách trên tay Trương Linh Dật, trong lòng thả lỏng ra một chút, cũng không phát hiện bản thân mình đang vui sướng.

“Ừa, tôi thấy không khí chỗ này cũng khá thoải mái, thuận tiện mang sách tới đọc.”

Bởi vì phải trả tiền, quán cà phê bình thường ít người đến. Có nhiều người đến thư viện không tìm được chỗ thì đến nơi này mua đồ uống, tiện thể tìm một chỗ ngồi ôn tập.

Vương Nghiễm Ninh gật gật đầu nhìn xung quanh, bây giờ là gần cuối kỳ, quán cà phê trước giờ vốn vắng tanh giờ có không ít người, khiến cậu hơi lúng túng: “Ồ đây hơi đông người, sẽ bị mọi người sẽ để ý đấy...”

Trương Linh Dật cau mày nói: “Để ý cái gì? Chúng ta không phải làm gay để cho mọi người thấy sao? Chẳng phải cậu đã nói, sau khi tốt nghiệp, bước ra khỏi trường học thì thanh danh không còn bị ảnh hưởng gì nữa hử.”

Vương Nghiễm Ninh ngẫm lại thấy cũng đúng.

Lại nói tiếp, ngay từ đầu Vương Nghiễm Ninh đưa ra cái chủ ý cù bấp này cũng là muốn cho mấy đứa con gái mở rộng tầm mắt, từ đó về sau không bao giờ tin tưởng vào tình yêu nữa. Nhưng sau mấy ngày thực hiện, cơn giận đối với Vu Hải Ninh càng lúc càng lắng xuống, ý nghĩ trả thù xã hội cũng dần mờ nhạt, phát giác biện pháp này càng ngày càng không ổn rồi.

Có vài lần đi đến nửa đường muốn quay lại, nhưng Trương Linh Dật hào hứng phấn chấn như vậy khiến cậu không thể mở miệng từ chối.

Dù dỗ người ta theo biện pháp của cậu, sau đó chính mình lại vô mộng bỏ đi, thật sự không phải phong cách của Vương Nghiễm Ninh.

Dù sao cũng chỉ có một tháng, Vương Nghiễm Ninh chỉ cho rằng đây là chơi một trò chơi nhàm chán, cùng lắm thì chơi với tên mặt dày kia vậy.

Vương Nghiễm Ninh xoa mày, giải quyết công việc: “Chúng ta đánh nhanh thắng nhanh đi.”

Trương Linh Dật bắt mắt nhìn cậu: “Sao cậu có thể nói như vậy? Chúng ta là tình nhân đó! Tình nhân!”

“Được rồi, tôi biết rồi.” Vương Nghiễm Ninh xoa trán, cản không cho cậu ta nói thêm điều gì nữa.

Lúc này Trương Linh Dật mới vui vẻ mà ngậm lấy một đầu ống hút.

Vương Nghiễm Ninh do dự một chút, cũng ngậm một đầu ống hút khác.

Sau đó, quả nhiên bốn phía liên tiếp vang lên âm thanh bất lực cùng đau khổ.

Đúng là... mất hết cả mặt mũi.

Vương Nghiễm Ninh mất nhìn mũi, mũi nhìn tim, làm như không nghe thấy.

Trương Linh Dật lại cố ý trêu chọc cậu, vừa cắn đầu ống hút vừa nhỏ giọng nói: “Tôi tìm hiểu cô nàng trong Hội học sinh rồi, là cái cô lần trước rủ cậu đi ăn đấy, bây giờ cô ta đang ngồi sau lưng chúng ta.” Vì bận cắn ống hút nên lời Trương Linh Dật nói ra câu được câu mất, dù vậy Vương Nghiễm Ninh vẫn nghe thấy rõ.

Đầu cậu lập tức ‘đùng’ một tiếng, khuôn mặt đỏ bừng.

Mặc dù quyết định sẽ vút mặt mũi theo cậu ta, nhưng mà ném tới trước mắt người thâm thích mình, đối với một kẻ cao ngạo như Vương Nghiễm Ninh mà nói, đúng là khó có thể chấp nhận được.

Hung hăng liếc nhìn Trương Linh Dật, Vương Nghiễm Ninh dứt khoát quay đầu không thèm để ý đến cậu ta.

Nhìn bộ dáng vừa xù lông vừa chịu đựng của Vương Nghiễm Ninh, Trương Linh Dật thầm cảm thấy thoải mái.

“Cô nàng nhất định là tan nát cõi lòng rồi!” Trương Linh Dật cường điệu.

Một hồi sau, mực nước trong ly không hề hay đổi.

Vương Nghiễm Ninh khó chịu cau mày: “Này, có phải cậu nhỏ nước bọt vào trong này không? Sao này giờ không vớt đi chút nào vậy?”

Trương Linh Dật cả giận nói: “Cậu nhỏ nước bọt thì có!”

Hai người lặng im nhìn ly nước, hai miệng một lời: “Moá, tôi không có uống.”

Dù sao cũng là lần đầu tiên uống chung một ly nước với người khác, hai kẻ đóm đáng thích sạch sẽ không tránh khỏi có chút ngần ngại, bởi vậy cả hai đều ngồi cắn ống hút mà không uống một ngụm nước nào.

“Không được, không uống xong cái này thì nhiệm vụ của chúng ta còn chưa hoàn thành.” Trương Linh Dật lên tiếng, thế nhưng hai người đều cắn ống hút, không thể biết ai uống ai không uống. Trương Linh Dật nghĩ một lúc liền lấy ra một cây viết, vẽ lên trên cái ly mấy cái ký hiệu với khoảng cách bằng nhau.

“Nào, chúng ta chơi oẳn tù tì đi, ai thua uống một ngụm nước. Uống đến chỗ làm dấu thì thôi.”

Vương Nghiễm Ninh cảm thấy vô cùng... ngu ngốc, nhưng cũng không còn cách nào khác đành phải đồng ý.

Vì vậy, tại quán cà phê cạnh thư viện trường Đại học F lại một lần nữa xuất hiện hiện tượng lạ. Hai hotboy đình đám của trường ngồi trong quán cà phê hùng hổ... chơi oẳn tù tì.

Sau đó kẻ thua cuộc vô cùng đau khổ... uống một ngụm nước — chính là Blue Sky, ly cocktail việt quất mang hương vị tươi mát trong truyền thuyết.

Chẳng lẽ hình ảnh hài hòa bọn họ vừa mới trông thấy là cảnh Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật cùng uống một ly nước chỉ là ảo giác?

Biết đâu đây thật ra là một ly nước bỏ thêm nguyên liệu gì đó rất khó uống?

Biết đâu đây lại là một phương thức cạnh tranh mới?

Các sinh viên trong trường Đại học F càng ngày càng không hiểu cái thế giới này rồi.

.
. .

[1] Blue Sky là tên một loại cocktail, có nhiều công thức pha chế nhưng theo cách của Mỹ có cả hương việt quất. Mọi người có thể xem công thức tại đây.

11. Chương 11

Làm gay ngày thứ tám.

[Cùng nhau ngồi trong thư viện đọc sách, lúc mệt mỏi ngẩng đầu dịu dàng nhìn người yêu]

Sáng sớm, có ai đó đập thật mạnh vào cửa phòng ký túc xá của Trương Linh Dật, những người khác đã ra ngoài ôn tập hết, chỉ còn mình cậu vẫn còn nằm ỳ.

“Tối đây.” Hotboy Trương vuốt nhẹ mái đầu ỏ chim, đôi mắt còn lơ đãng buồn ngủ, sống mà như chết mở cửa phòng ký túc xá, chỉ thấy Vương Nghiễm Ninh đang ôm sách đứng ngoài cửa chờ.

“Chờ tôi chút.” Tinh thần Trương Linh Dật nhanh chóng khôi phục, dùng tốc độ ánh sáng xông vào phòng đánh răng rửa mặt thay áo mang vớ, toàn bộ quá trình chưa đến 10 phút, sau đó gọn gàng rục rở xuất hiện, bên tay còn ôm một chồng sách. Cậu ta hướng về phía mặt trời nở một nụ cười rạng rỡ: “Thụ thụ, chúng ta đi thôi.”

Trong lòng Vương Nghiễm Ninh không khỏi cảm thán, không hổ danh là thành viên chủ lực của đội điền kinh của trường, tốc độ rất nhanh.

Dù Trương Linh Dật ngủ nướng, nhưng may mắn Vương Nghiễm Ninh đến kêu đúng giờ. Lúc bọn họ đến thư viện còn có thể tìm hai chỗ ngồi đối diện nhau.

Đúng vậy, chính là muốn mặt đối mặt.

Trong đầu Trương Linh Dật tưởng tượng ra cảnh hai anh chàng vô cùng đẹp trai ngồi cạnh cửa sổ, mặt đối mặt, đầu cúi thấp nghiêm túc đọc sách, ánh mặt trời nhuộm vàng trên vai. Đúng là một hình ảnh cực kì thanh nhã tươi mát.

Sau đó, một trong hai người hơi mệt, biếng nhác duỗi lưng một cái, vừa lúc người kia cũng ngẩng đầu. Ánh mắt hai người chạm phải nhau, vô cùng ăn ý nhìn nhau mỉm cười.

Không được quá ấm áp!

Nhưng mà sự thật lại có chút khiếm khuyết, chỗ ngồi của hai người là ở trong góc, không phải cạnh cửa sổ, cho nên không thể đắm mình trong ánh mặt trời vàng rục rục được.

Trương Linh Dật còn đang tiếc hùi hụi, Vương Nghiễm Ninh đã ngồi xuống.

Trương Linh Dật thấy vậy vội vội vàng vàng ngồi vào chỗ đối diện, nhìn người trước mặt thuần thục mở sách giáo khoa, bắt đầu đọc sách.

Ồ, chẳng lẽ không định nói chút gì làm nèn sao?

Trương Linh Dật nhìn bộ dạng bình thường như không có gì của Vương Nghiễm Ninh mà trong lòng có chút thất vọng, dù vậy vẫn ngoan ngoãn mở sách ôn tập ra.

Tuy rằng kế hoạch ban đầu là cùng nhau đi thư viện rồi cùng “nhìn nhau nòng nân”, nhưng thực tế ngồi nhìn người đối diện như thế thì trông rất ngu ngốc.

Hai người lẳng lặng ngồi trong thư viện đọc sách, không có gì đặc biệt so với ngày thường, nhưng tựa hồ cũng có cái gì đó khác biệt.

Trong thư viện có người ngồi ăn vặt nhóp nhép.

Có người dùng hết sức viết chữ sột soạt.

Có người không xem ai ra gì mà vọc máy vi tính cạch cạch.

Lại có người mang giày cao gót đi tới đi lui, cộp cộp cộp.

Rõ ràng rất phiền, thế nhưng Trương Linh Dật lại có một cảm giác yên tĩnh lạ thường.

Lúc Vương Nghiễm Ninh cúi đầu đọc sách trông rất bình thản, mơ hồ khiến người khác có cảm giác nhẹ nhõm. Đối với Trương Linh Dật, kể đã quen âm ỉ mà nói, đúng là một sự thoải mái nói không nên lời.

Sau một hồi đắm chìm trong mộng tưởng, Trương Linh Dật mới nhớ tới chuyện chính sự.

Sau đó, Vương Nghiễm Ninh nhìn thấy một tờ giấy do Trương Linh Dật đưa tới.

[Thụ thụ, tôi mệt.]

Vương Nghiễm Ninh không hiểu ngẩng đầu lên, vừa đúng lúc nhìn thấy ánh mắt mà Trương Linh Dật tự cho là rất “dịu dàng”.

Mắt Trương Linh Dật không to nhưng rất sâu. Lúc này cậu ta đang trợn tròn mắt, cố gắng diễn vẽ mặt vừa thâm tình vừa dịu dàng.

Nhưng do quá nhập vai, làm cho đôi mắt cậu ta quá ư dữ tợn.

Vương Nghiễm Ninh có cảm giác dường như mình bị nội thương.

Trương Linh Dật không ngờ Vương Nghiễm Ninh chẳng những không nhiệt tình đáp trả mà còn mang vẻ mặt chịu đựng, trong lòng dâng lên cảm giác khó chịu, lại viết một tờ giấy đưa qua: [Chú ý ánh mắt! Dịu dàng!]

Lần này Vương Nghiễm Ninh thật sự nội thương, cậu lẳng lẳng giơ sách che mặt mình, sau đó chậm rãi hạ quyển sách xuống cho đến khi đôi mắt của mình lộ ra, hướng về phía Trương Linh Dật nháy mắt hai cái.

Vương Nghiễm Ninh vốn đẹp trai theo kiểu mắt một mí, đôi mắt chớp chớp quả thật rất đáng yêu mang theo chút gian xảo.

Bộ dạng cố gắng “dịu dàng” của Trương Linh Dật cuối cùng cũng vỡ ra, “xoẹt” một tiếng nhanh chóng dọn sách về, nói: “Nhiệm vụ đã hoàn thành, chúng ta trở về thôi.”

Vương Nghiễm Ninh thoải mái nhàn nhã buông sách: “Tôi tới đây để ôn tập, không phải làm nhiệm vụ. Cậu về trước đi.”

Trong lòng Trương Linh Dật căm giận dựng thẳng ngón tay giữa, khó chịu bĩu môi một cái, lại lật sách ra.

Cảm thấy thật ra cùng Vương Nghiễm Ninh ôn tập rất thoải mái.

Cậu tuyệt đối sẽ không thừa nhận điều này đâu.

Hai người ngồi ôn tập hết cả ngày, cơm trưa hay cơm tối đều cùng xuống căn tin ăn.

Buổi tối, Vương Nghiễm Ninh vừa về tới phòng ký túc xá đã thấy Tôn Tư Dương ngồi trước máy vi tính hoảng sợ quay đầu nói: “Nghiễm Ninh, cậu lại lên trang đầu của diễn đàn rồi.”

Vương Nghiễm Ninh nheo mắt, vội vàng mở máy vi tính lên.

Vẫn là hot topic được moderator ghim ở trang đầu.

“Hotboy vs hotboy, tôi thấy họ mà làm gay thì thế giới sẽ tuyệt vọng mất thôi” Bài viết được đăng vào tối hôm qua, nhưng mà hôm nay mới bắt đầu hot.

Nội dung bài viết rất đơn giản:

“Bố khỉ! Tôi chỉ là đi quán cà phê ở thư viện để chép bài tập, tại sao phải chứng kiến một màn như thế này????

Trời ạ, ai đó đến nói với tôi rồi cuộc chuyện gì đang xảy ra đi?

Đây không phải hai hotboy vua không thấy vua trong truyền thuyết sao?

Tại sao lại cùng nhau xuất hiện trong quán cà phê vậy nè?

Đáng sợ hơn đó là —— tại sao họ phải uống chung một ly nước dợ?

o(>_

12. Chương 12

Làm gay ngày thứ chín.

[Ngày đông tay nắm tay trong một túi áo khoác sưởi ấm, nắm tay người yêu thật chặt]

Không thể không nói, Trương Linh Dật đối với chuyện làm gay này nhiệt tình hơn cả Vương Nghiễm Ninh mong đợi.

Rõ ràng cậu ta có thể vì làm gay mà buông tha cho con sâu lười trong người!

Vương Nghiễm Ninh mới sáng sớm mở cửa ra đã nhìn thấy Trương Linh Dật dù bận rộn vẫn ung dung đứng trước cửa chờ cậu, nở nụ cười để lộ hàm răng trắng bóng: “Thụ thụ, chào buổi sáng nè!”

Vương Nghiễm Ninh: “!!!”

“Sặc, cậu mặc cái quái gì thế này?” Vương Nghiễm Ninh nổi khùng nhìn quần áo của Trương Linh Dật... là áo-bành-tô-quân-đội.

Trương Linh Dật vẻ mặt oan ức khoát tay: “Tôi cũng đâu có muốn đâu, nhưng mà tìm cả tối hôm qua mới biết mình không có áo khoác túi lớn. Mà như vậy thì làm sao chúng ta có thể tay nắm tay trong túi áo khoác được? Đây là áo tôi mượn của bạn cùng phòng đấy!”

Trương Linh Dật cúi đầu nhìn kỹ chiếc áo khoác màu xanh lá to đùng mình đang mặc, tuy có hơi thộn nhưng nói thật, đêm qua lúc nhìn thấy bạn cùng phòng hiền lành chất phác trưng vẻ mặt đau đứt ruột đưa cái áo bành tô quân đội này cho mình, trong lòng cậu ta cũng nổi cơn sóng gió. Có điều Trương Linh Dật tự tin rằng khí chất tinh anh không gì sánh kịp của mình tuyệt đối có thể cùng chiếc áo bành tô quân đội này biến một phát thành người mẫu Âu Mỹ luôn.

Nhưng mà... biểu cảm của Vương Nghiễm Ninh cũng quá đau khổ đi!

Vương Nghiễm Ninh chà xát tay nói: “Mặc dù cậu không có áo khoác có túi lớn nhưng mà tôi có. Cậu không thể nói trước cho tôi một tiếng sao...”

“Thế nhưng tôi là công...” Trương Linh Dật rất xoắn xuýt.

Vương Nghiễm Ninh trừng mắt.

“Thôi được rồi!” Trương Linh Dật khuất phục rồi, “Vậy cậu lấy áo khoác túi lớn đi, tôi về thay đồ xong sẽ quay lại.” Nói xong chạy lên lầu ngay.

Phòng ký túc xá của cậu ta và Vương Nghiễm Ninh cùng chung một toà lầu, nhưng mà phòng cậu ta ở tầng sáu, còn Vương Nghiễm Ninh lại ở tầng bốn.

Đợi Trương Linh Dật thay quần áo xong, Vương Nghiễm Ninh cũng bắt đắc dĩ mà thay áo khoác của mình.

Áo khoác lông cừu màu đen có hai hàng cúc, hoàn mỹ đến không thể nhìn thẳng.

“Ồ?” Trương Linh Dật tắc lưỡi: “Đây không phải áo tơ Tiệp Khắc trong truyền thuyết sao?”

“Cút!” Vương Nghiễm Ninh cầm sách định gõ vào đầu Trương Linh Dật.

Trương Linh Dật cười “haha” vội vàng tránh sang một bên, lại nhanh chóng ôm lấy cánh tay cậu: “Đi, tiểu công đưa cậu đi trải nghiệm việc đời.”

Nói là đi trải nghiệm, thật ra chỉ là dẫn Vương Nghiễm Ninh đến một phố thương mại cao cấp rồi đi dạo vòng quanh.

Trương Linh Dật đứng trước một gian hàng bày biện rất sang trọng ngó tới ngó lui. Cầm lên mấy vật trông hào nhoáng như trang sức hay nước hoa, lâu lâu lại quay sang hỏi ý kiến Vương Nghiễm Ninh.

Vương Nghiễm Ninh qua loa vài câu, cuối cùng nhịn không được mở miệng hỏi: “Rốt cuộc cậu muốn mua cái gì?”

Trương Linh Dật giơ cao một lọ nước hoa màu tím, nói: “Sắp đến sinh nhật của mẹ tôi rồi, tôi muốn mua một món quà tặng bà ấy.”

Vương Nghiễm Ninh ngăn người: “Vậy mẹ cậu thích gì?”

“Đồ đắt tiền.”

Vương Nghiễm Ninh im lặng: “Vậy cậu chọn thứ đắt nhất ở đây là xong chứ gì?”

“Đương nhiên là không được.” Trương Linh Dật xem thường, “Cậu không biết chẳng có thứ đắt nhất, chỉ có thứ đắt hơn sao? Tiền trong túi của bốn thiếu gia cũng có giới hạn, còn phải chừa lại một ít để đón năm mới đây này.”

“Vậy chứ cậu muốn thế nào?”

“Đương nhiên là chọn một thứ giá tầm tầm nhưng nhìn vô cùng quý giá chứ gì nữa!” Trương Linh Dật vừa nói vừa đặt lọ nước hoa xuống bàn, “Nhưng nước hoa nhất định không thể mua. Mẹ tôi chỉ cần nghĩ qua là biết ngay nơi sản xuất.”

Vương Nghiễm Ninh nhìn bộ dạng chọn mua hàng của Trương Linh Dật theo sở thích của mẹ cậu ta thì chợt nhớ đến lời đồn đãi trong trường đại học F, thích thú huých vai cậu ta: “Này, nghe nói nhà cậu giàu nhất thành phố G hả? Có thật hay không vậy?”

Vốn việc này Vương Nghiễm Ninh chỉ xem như mấy lời đồn vô vị bình thường, nhưng mà nhìn bộ dạng này của Trương Linh Dật liền không kìm được mà mở miệng hỏi.

Cơ mặt Trương Linh Dật giật giật: “Xin cậu đấy, làm ơn đừng có nghe mấy lời đồn đãi lung tung được không? Tôi còn nghe nói nhà cậu là danh gia vọng tộc kia kìa! Lời đồn bậy bạ mà cậu dám tin sao? Nhà của tôi cũng chỉ thuộc hạng trung, cơ mà mẹ tôi rất xinh đẹp, thời trẻ được nuông chiều đã quen nên trong lòng có chút ganh đua, cái gì cũng muốn tốt nhất. Những thứ khác không có gì đặc biệt cả.”

Lòng Vương Nghiễm Ninh thở hắt ra một cái, may mắn thay cậu ta không phải con ông cháu cha trong truyền thuyết, nói cách khác... với kẻ có cơ ngơi gia đình nhỏ bé như mình, nếu cùng người ta làm bạn thì sẽ có điểm chênh lệch.

Vương Nghiễm Ninh không để ý bản thân mình đang lấy chính mình ra so sánh cùng Trương Linh Dật, bởi vì cho dù lúc bọn họ bất hoà, cậu cũng không muốn lấy gia thế nhà cửa ra để phán đoán tính cách của người ta.

Trái lại bây giờ, đã để ý đến gia cảnh từng người.

May mắn...

May cái gì, chính cậu cũng không hiểu.

Trương Linh Dật lựa chọn cả buổi, rốt cuộc chọn lấy một sợi dây chuyền bạch kim mặt hình một đôi giày cao gót khảm kim cương.

Vương Nghiễm Ninh nhìn sợi dây chuyền kia, do dự mãi, cuối cùng cũng không nhận được mà mở miệng hỏi: “Mẹ của cậu thích kiểu dáng này à?” Cậu cảm giác rằng cái này rất hợp gu của nữ sinh hoặc mấy cô viên chức trẻ tuổi.

Mẹ của Trương Linh Dật, ít nhất cũng hơn bốn mươi tuổi rồi nhỉ?

Trương Linh Dật hừ hai tiếng: “Đúng vậy đó, sở thích như thiếu nữ luôn. Mẹ tôi là bị nuông chiều đến hư đấy. Nếu cậu dám nói về chuyện tuổi tác với mẹ tôi, bà nhất định sẽ nhéo lỗ tai cậu!” Vừa nói vừa vui vẻ quét thẻ trả tiền, sau đó lôi kéo Vương Nghiễm Ninh đi sang chỗ khác.

Ra khỏi khu mua sắm, hai người thoáng rùng mình một cái.

“Lạnh quá!” Trương Linh Dật xoa xoa tay.

Vương Nghiễm Ninh vẫn yên lặng mà kéo chặt áo khoác.

“Thụ thụ, cậu như vậy là không đúng rồi...” Trương Linh Dật nghiêng người qua lườm Vương Nghiễm Ninh một cái, sau đó đưa tay mình ra nói: “Nè!”

Vương Nghiễm Ninh: “???”

Trương Linh Dật thấy Vương Nghiễm Ninh không nói năng gì, vội liếc mắt sang, cầm luôn tay Vương Nghiễm Ninh nhét vào trong túi áo khoác của cậu ta.

“Nắm tay nhau trong một túi áo khoác sưởi ấm, à, còn phải mười ngón đan xen nữa!” Trương Linh Dật vừa nói vừa cau mày, trong túi áo khoác tìm ngón tay Vương Nghiễm Ninh, dùng sức nắm chặt.

Túi áo khoác của Vương Nghiễm Ninh không lớn lắm, nhét hai bàn tay con trai to lớn vào đã có chút chật chội. Đã thế Trương Linh Dật còn ra sức ngoáy tới ngoáy lui, làm cậu nổi cơn điên.

“Đủ rồi.” Vương Nghiễm Ninh không kiên nhẫn quát, dùng sức rút tay mình từ túi áo khoác, mang theo cả bàn tay của Trương Linh Dật ra. Sau đó mạnh mẽ nắm chặt tay cậu ta rồi lại nhét vào túi áo khoác: “Vậy là được rồi, đi thôi.”

“Đi thôi đi thôi.” Trương Linh Dật cười đùa bước tới.

Trong túi áo khoác chật hẹp, hai người mười ngón đan xen, thật chặt.

Cả hai đều là tuýp người hơi gầy, ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng.

Vương Nghiễm Ninh có thể cảm nhận ngón tay Trương Linh Dật một cách rõ ràng. Cứng rắn, góc cạnh rõ ràng, bản thân cậu không tìm được cảm giác ấm áp.

Bỗng nhiên cảm xúc có chút phức tạp, trong lòng tựa hồ có cái gì rục rịch, chính bản thân mình lại không thể hiểu được.

Đột nhiên có chút phiền muộn nói không nên lời.

Vương Nghiễm Ninh đang nắm tay Trương Linh Dật bỗng dùng sức, ngón tay co rút lại, sức cậu cũng khá lớn, làm Trương Linh Dật nhất thời đau đến thét lên.

“Moá, thụ thụ, cậu muốn mưu sát tiểu công à!” Vừa nói vừa không chịu yếu thế mà kẹp lại.

“Đệt, cậu dám dùng sức sao?” Vương Nghiễm Ninh bị đau, lại cố sức kẹp lại.

Vì vậy biểu hiện vô cùng ấm áp, tình cảm bốn phía cùng nhau nắm tay sưởi ấm trong một túi áo khoác kỳ thật là hai kẻ không ai nhường ai mà kẹp tay đối phương.

Mãi cho đến khi lên xe bus, đã xuống N cái trạm, lúc đứng trước chung cư nhà Trương Linh Dật, hai người cuối cùng mới từ từ mắt nhìn đối phương, ‘hừ’ một tiếng.

Vương Nghiễm Ninh nói: “Buông tay ra.”

Sau đó hai bàn tay từ trong túi áo khoác lần lượt rút ra, đốt ngón tay đã đỏ rực, cánh tay vô lực mà rũ xuống.

“Moá, đau chết bổn thiếu gia rồi.” Trương Linh Dật dùng tay kia nhẹ nhàng nắm bàn tay bị kẹp, cả khuôn mặt méo mó, “Vương Nghiễm Ninh, cậu thật độc ác!”

Vương Nghiễm Ninh so với cậu ta cũng không tốt hơn là bao nhiêu, có điều cậu xương cốt cứng rắn, ít ra còn nhắc lên được. Cậu nghiêm mặt nói: “Nói nhảm vừa thôi, mau dẫn đường.”

Nhà Trương Linh Dật nằm trong khu chung cư cao cấp nổi danh tọa lạc ở trung tâm thành phố G, trong ồn ào lấy yên tĩnh, lại là khu chung cư mới, giá chừng trên dưới ba vạn. Có thể ở chỗ này, dù không nhất định là đại phú đại quý, nhưng kinh tế gia đình nhất định phải trên mức bình quân ở thành phố G.

Nhà Vương Nghiễm Ninh ở thành phố S, cũng ở một khu chung cư nổi danh, tương xứng với gia đình Trương Linh Dật.

Vương Nghiễm Ninh cảm thấy lòng mình vô cùng thoải mái.

Trương Linh Dật dẫn Vương Nghiễm Ninh đi lên tầng 27, nhà Trương Linh Dật có ba phòng hai sảnh tiêu chuẩn, bên hông là sân thượng có thể nhìn thấy phong cảnh.

“Ừa, sao không có ai hét vậy?” Vương Nghiễm Ninh nhìn các thiết bị nhỏ gọn thời thượng trong phòng nhưng lại mang chút lạnh lẽo làm cậu có chút nghi hoặc, nhìn Trương Linh Dật đi mua quà cho mẹ cậu ta, còn tưởng rằng trong nhà sẽ có người chứ.

“Ah, bố mẹ tôi đều làm việc ở vùng khác, không thường xuyên ở nhà. Ngôi nhà ở thành phố G này thường chỉ một mình tôi sống.” Trương Linh Dật vừa nói vừa tiện tay ném chiếc túi nhỏ đựng quà lên bàn, lại cầm chìa khoá bước theo hành lang thông với phòng khách nói: “Không phải cậu muốn ôn tập sao? Đi theo tôi đến phòng sách nào.”

Phòng sách nhà Trương Linh Dật mang phong cách ẩm áp, nằm trên bức tường màu trắng sữa là giá sách cũng màu trắng. Sàn nhà bằng gỗ, ghế sofa hình bọt biển màu sắc rực rỡ có thể nằm cả người lên, kế đó là một bàn học bằng gỗ thô khá thấp, còn có một khung cửa sổ sát đất và một cái sân thượng nho nhỏ, khiến cho người đứng trong phòng cảm thấy thoải mái.

“Good.” Vương Nghiễm Ninh cầm sách quảng lên bàn, vội vàng chiếm ngay chiếc ghế sofa hình tròn màu xanh nhạt, vui sướng nói: “Hôm nay Trầm sẽ ở lại đây, Tiểu Dật Tử* mau tới hầu hạ.”(Tiểu Dật Tử là cách gọi thái giám =)))

13. Chương 13

Làm gay ngày thứ mười.

[Giúp người yếu lau tóc, sấy khô, nằm trên đùi người ta xem TV, vung tay múa chân gọi người ta lấy đồ ăn cho mình]

Trương Linh Dật tuy tự cao tự đại nhưng được dạy dỗ quy củ nên trong việc tiếp đãi khách khứa thì vẫn rất chu đáo. Bình thường trong nhà không có người nào ở, trái cây tìm không ra nhưng đồ ăn vặt thì có rất nhiều. Bách bích quy, kẹo, thịt khô một chồng, ngại đặt trên bàn choáng chỗ, Trương Linh Dật liền đem chất đống dưới mặt đất.

Phía nam không có hệ thống lò sưởi, nhiệt độ trong phòng cũng khá thấp. Trương Linh Dật sợ Vương Nghiễm Ninh lạnh, vội tìm thêm một tấm chăn lông mềm như nhung cho cậu ta.

Đợi Trương Linh Dật bận rộn xong vào phòng sách, lại thấy Vương Nghiễm Ninh đem cái bàn thấp đến bên cạnh cửa sổ sát đất, vùi người trong ghế sofa, biếng nhác dựa đầu vào cửa sổ, chăn lông trên đầu gối, dưới sàn nhà đồ ăn vặt chất thành một núi nhỏ.

Rõ ràng là một cảnh tượng khiến người ta hâm mộ ghen tị.

Thế nhưng không hiểu vì sao mọi thứ vào mắt của Trương Linh Dật thì lại tự động biến thành một chú heo con màu trắng sữa bị đóng đồ ăn bao vây xung quanh, vẻ mặt vô cùng hạnh phúc!

Chỉ có điều, heo con này quá gầy nên không được hoàn hảo lắm.

Trương Linh Dật hai tay ôm ngực nhìn Vương Heo Nhỏ ngẩn người.

Trương Linh Dật quá nhập thần, hoàn toàn không chú ý đến mình đã nhìn chằm chằm người ta được một lúc lâu rồi, thẳng đến khi Vương Nghiễm Ninh chịu không nổi hung dữ quay đầu nói: “Trương Linh Dật, cậu nhìn đủ chưa hả?” Mới hì hì hai tiếng, hấp tấp chạy tới, đơn giản chỉ là muốn ngồi cạnh Vương Nghiễm Ninh.

.

Một lát sau.

“Thụ thụ, tôi muốn ăn thịt bò khô, a~” Trương Linh Dật vừa xem sách Anh văn vừa há to mồm đợi Vương Nghiễm Ninh đút cho ăn.

Khoẻ miệng Vương Nghiễm Ninh giật giật, xé một ít thịt bò khô ném vào miệng Trương Linh Dật.

.

Lại một lát sau.

“Thụ thụ, tôi muốn ăn bánh bích quy~”

Chơi nghiện luôn rồi hả?

Vương Nghiễm Ninh không kiên nhẫn mà neho neho mắt, lại ném thứ gì đó vào miệng cậu ta.

“A—— Phụt—— Khục khục khục——” Trương Linh Dật nhai nhai mấy cái liền phát hiện không phải, mặt mày biến sắc, vội vàng phun ra, sặc đến đỏ bừng cả mặt: “Cậu cho tôi ăn cái gì đó?”

Nhả trên khăn tay là một đốm màu xanh lục rất khả nghi.

Vương Nghiễm Ninh cười gian nói: “Mù tạc.” Lại quơ quơ bao đậu phộng mù tạc trên tay. Thì ra khi cậu ta ăn đậu phộng mù tạc chỉ ăn mỗi đậu phộng, còn lớp mù tạc bên ngoài đều ném hết vào miệng Trương Linh Dật.

Trương Linh Dật nước mắt tèm lem, cầm ly nước nốc từng ngụm lớn: “Thụ thụ, sao cậu có thể làm như vậy được chứ.”

Vương Nghiễm Ninh hừ lạnh: “Cậu có thể kiếm xó nào đó mà ngồi, đừng quấy rối tôi nữa được không?” Nếu tiếp tục nhẫn nhịn ở chung một phòng với cậu ta thì đảm bảo cả buổi cũng không xem nổi một trang sách.

Trương Linh Dật cuối cùng cũng nhìn ra sai lầm của mình nhưng quyết không chịu chuyển ra ngoài, mặt dày nói: “Thụ thụ, tôi đi vào góc kia, đảm bảo không làm phiền cậu nữa đâu.” Nói xong thật sự ôm sách của mình chuyển đến một góc chéo với Vương Nghiễm Ninh, vẻ mặt đáng thương mà nháy mắt với cậu vài cái.

Vương Nghiễm Ninh hừ một tiếng rồi không để ý đến cậu ta nữa.

Cuối cùng hai người cũng yên ổn đọc sách được một chốc.

Cơm tối là Trương Linh Dật gọi người đến giao hàng, lại giữ Vương Nghiễm Ninh ở lại. Trong nhà cậu vốn không có người, mà Vương Nghiễm Ninh cũng không nhẫn nại, dù sao điều ôn tập ở nhà Trương Linh Dật tốt hơn ở trường nên đồng ý.

Ăn tối xong, Trương Linh Dật lấy một bộ đồ ngủ của mình và quần sịp mới cho Vương Nghiễm Ninh. Trong lúc cậu ta tắm rửa, Trương Linh Dật ra ngoài đổ rác, xong xuôi rồi quay về dọn phòng cho Vương Nghiễm Ninh.

Chờ Trương Linh Dật dọn xong phòng, Vương Nghiễm Ninh cũng đã tắm rửa xong, tóc ướt sũng bước ra từ phòng tắm, vừa lau khô tóc vừa nói: “Trương Linh Dật, tôi tắm xong rồi đây, cậu cũng đi tắm đi.”

Vóc người Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật cũng xem xem nhau, đồ ngủ của Trương Linh Dật đưa cho cậu mặc vào rất vừa người. Vương Nghiễm Ninh thoải mái đi đến phòng khách, tiện tay mở luôn TV, nhìn đồng sách dành cho buổi chiều, giờ là lúc thích hợp để nghỉ ngơi một lúc đấy.

Nhưng Trương Linh Dật lại không đi tắm rửa mà hai mắt sáng ngời, hấp tấp chạy về phòng ngủ. Một lát sau lại cầm đồ hấp tấp chạy ra, vừa chạy vừa nói: “Thụ thụ, hôm nay cảnh đẹp ý vui, còn khó có được cơ hội cô nam quả nam, chúng ta tiếp tục sự nghiệp làm gay vĩ đại đi!”

Hai tay Vương Nghiễm Ninh đang xoa tóc run rẩy, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Trương Linh Dật đang cầm một cái máy sấy tóc, hai mắt toả sáng nhìn mái tóc ướt sũng của cậu. Sau đó hậu tri hậu giác nhớ rằng mấy cặp đôi yêu nhau hay làm một chuyện đó là...

Giúp người yêu lau tóc, sấy khô, nằm trên đùi người ta xem TV, vung tay múa chân bảo người ta lấy đồ ăn cho mình.

Nhất định Trương Linh Dật đã có âm mưu từ trước!

Vương Nghiễm Ninh cảm thấy bản thân mình hoàn toàn thua cậu ta rồi, bất đắc dĩ mà buông khăn xuống, nghiêm mặt gặt đầu, vẻ mặt bi tráng nói: “Lại đây đi!”

Trương Linh Dật hoan hô một tiếng chạy đến, cầm máy sấy tóc vào ổ điện. Sau đó vừa nhớ lại tư thế của mấy em zai trong tiệm uốn tóc, vừa cầm máy sấy nhắm vào đầu của Vương Nghiễm Ninh.

Tóc Vương Nghiễm Ninh đã lâu không cắt, hơi dài một tí, không cứng không mềm. Mặc dù Trương Linh Dật cũng muốn trêu ghẹo cậu ta một chút nhưng đầu tóc nam sinh vốn không có gì đặc biệt, nhất là Vương Nghiễm Ninh vốn theo phong cách đơn giản, chẳng kiểu cách gì cho nên khi sấy tóc cũng không có cảm giác thành tựu.

Hơn nữa Vương Nghiễm Ninh rõ ràng đang rất không kiên nhẫn: “Trương Linh Dật, kỹ thuật của cô thể tệ hơn được nữa không? Đừng có thổi vào mắt tôi...”

“Trương Linh Dật, cậu muốn nhân cơ hội này đốt tóc tôi luôn phải không?!”

May thay, tóc Vương Nghiễm Ninh rất nhanh đã được sấy khô.

Tóc đã khô, Vương Nghiễm Ninh vội giật lấy máy sấy trong tay Trương Linh Dật rồi nói: “Được rồi được rồi, cậu nhanh đi tắm đi.”

Trương Linh Dật hiển nhiên chưa vừa lòng, không cam chịu mà bĩu môi, chưa từ bỏ ý định nói: “Thụ thụ, cậu chờ một chút, tôi đi gội đầu cho cậu sấy.”

Cậu ta vốn nói được thì làm được, lúc tắm xong không thèm lau tóc mà chạy ra, hưng phấn nói: “Thụ thụ, nhanh sấy tóc cho tôi.”

Vương Nghiễm Ninh im lặng mà nhìn tóc Trương Linh Dật ướt sũng nhỏ nước tong tong, nhin không được mà liếc mắt: “Trương Linh Dật, sao cậu lại có thể ngớ ngẩn như thế?” Nói tới nói lui, cuối cùng vẫn dắt Trương Linh Dật đến ngồi trên ghế sa lông, cầm khăn lau sơ qua một lần để tóc bớt nhỏ nước.

Trương Linh Dật còn có chút không cam lòng: “Thụ thụ, cậu đừng lau kĩ quá, bằng không thì lát nữa sấy có chút là khô rồi.”

Vương Nghiễm Ninh không nhin được mà kéo cổ áo ngủ cậu ta: “Cậu không thấy quần áo cậu bị ướt hết rồi hả?”

Trương Linh Dật nhún vai: “Không sao đâu, quần áo của tôi có thể hi sinh thân mình vì sự nghiệp làm gay vĩ đại của chúng ta là niềm vinh hạnh của nó đấy!”

Nhìn cái cổ áo khổ sở bị chà đạp, Vương Nghiễm Ninh quyết định buông tha cho cho việc nói lý với tên Trương Linh Dật kia.

Kỹ thuật sấy tóc của Vương Nghiễm Ninh so với Trương Linh Dật tốt hơn một chút, ít nhất không để máy sấy quá gần làm người khác có cảm giác như tóc mình đang bị đốt, cũng không đưa máy sấy thổi vào mắt hay lỗ tai người ta. Nhưng vì muốn thổi khô luôn cả cái cổ áo ẩm ẩm của Trương Linh Dật nên vẫn tốn kha khá thời gian.

Đợi Vương Nghiễm Ninh sấy tóc xong, Trương Linh Dật còn làm ra vẻ thông minh: “Thụ thụ, kỹ thuật sấy tóc của cậu rất tốt. Tôi thấy lúc nghỉ đông và nghỉ hè nếu cậu không có chuyện gì làm có thể xin vào tiệm uốn tóc làm thợ sấy tóc.”

Vương Nghiễm Ninh cầm máy sấy gõ lên đầu cậu ta một cái: “Cút, đem cái này đi cất đi.”

Trương Linh Dật hớn hở mà đi cất máy sấy. Lúc quay lại đã thấy Vương Nghiễm Ninh ngồi dựa trên ghế sofa, tay cầm remote TV chuyển kênh liên tục.

“Thụ thụ, anh đến rồi đây!” Trương Linh Dật nhảy lên ghế sofa, đầu gác lên đùi Vương Nghiễm Ninh.

Trước giờ Vương Nghiễm Ninh chưa từng thân mật như vậy với ai, các cơ trên đùi chợt run lên, vô thức mà hắt luôn cả Trương Linh Dật.

“Ah——” Trương Linh Dật kêu thảm một tiếng. Suýt chút nữa đã trồng cây chuối trên mặt đất, may sao người cậu ta vẫn còn trên ghế, ghế sofa nâng hơn nửa người nên đầu cậu ta mới không bị đập xuống đất. Nhưng dù là như thế, Trương Linh Dật vẫn bị dọa cho xanh mặt.

Vương Nghiễm Ninh lại càng hoảng sợ, vội vàng đỡ đầu cậu ta đặt lên ghế sofa. Trương Linh Dật thổ hồn hển hai cái mới trở người đứng lên, nửa sống nửa chết sau tai nạn mà nói: “Thụ thụ, cậu muốn mưu sát tôi sao?”

Vương Nghiễm Ninh có chút xấu hổ, nhưng nhin không được mà tức giận nói: “Ai bảo cậu tự dưng nằm lên đùi tôi làm chi?”

Trương Linh Dật trưng vẻ mặt tủi thân: “Không ngủ trên đùi cậu, việc cần làm hôm nay không thể hoàn thành rồi.” Nói xong thì như vừa lĩnh ngộ được điều gì, mở to hai mắt nói: “Hay là, thụ thụ, cậu muốn nằm trên đùi tôi à?”

Máu trào lên cổ nhưng không thể phun ra mà như gà mắc xương, Vương Nghiễm Ninh thở phì phì ngồi xuống, nhìn chằm chằm vào TV không thèm để ý đến cậu ta nữa.

Trương Linh Dật xoắn xuýt nhìn vẻ mặt tối sầm của Vương Nghiễm Ninh, không hiểu sao mình lại làm cậu ta tức giận.

Haizz, tính tình Vương Nghiễm Ninh quả nhiên rất dở tệ!

Chỉ thấy Vương Nghiễm Ninh liếc mắt trừng cậu, lỗ tai ửng hồng, thanh âm nghèn nghẹn: “Còn không mau nằm lên?”

Mắt Trương Linh Dật lập tức sáng ngời, vội vàng nấp đầy máu hồi sinh ngay tại chỗ, vô cùng thẹn thùng nằm lên đùi Vương Nghiễm Ninh, còn làm ra vẻ thông minh mà nói: “Thụ thụ, đùi của cậu thật là thoải mái...”

“Cậu nằm yên mà xem TV cho tôi, không được nói nhảm nhiều như vậy.” Chân Vương Nghiễm Ninh có chút cứng nhắc, động tác trên tay cũng theo đó trở nên khó khăn, liền đổi kênh loạn xạ, “Này, cậu muốn xem cái gì?”

Trương Linh Dật nằm nghiêng trên đùi Vương Nghiễm Ninh, phien muon nói: “Tôi phát hiện là cái tư thế này xem TV không thoải mái gì hết!”

Vương Nghiễm Ninh cười nhạo cậu ta: “Nói nhảm, nằm xem TV sao thoải mái được.” Ai bảo cậu coi cái bản hướng dẫn ngu xuẩn kia là sách quý chứ.

Trương Linh Dật bĩu môi, lại bắt đầu chỉ huy Vương Nghiễm Ninh: “Thụ thụ, tôi muốn ăn đồ ăn vặt, cậu đi lấy nhanh.”

Vương Nghiễm Ninh: “...”

Trương Linh Dật thấy Vương Nghiễm Ninh bất động liền bắt măn nói: “Thụ thụ, cậu không chịu làm theo bản hướng dẫn kia.”

Vương Nghiễm Ninh cuối cùng không nhin được mà nổi khùng cầm cái gối vuông bên cạnh ấn lên đầu Trương Linh Dật: “Cái tên ngu ngốc ngày, quá đủ rồi!”

Tay chân Trương Linh Dật lập tức phối hợp mà tạo thành bộ dạng giãy dụa cầu xin tha thứ.

Vì vậy, một buổi tối cứ như vậy mà kết thúc trong màn cãi nhau âm ỉ.

.

Ngày hôm sau, hai người lại tiếp tục đọc sách. Ăn trưa xong liền chạy về trường học.

Cần nhắc một hồi, nếu giờ đến thư viện hay phòng tự học chắc đều không còn chỗ ngồi, Vương Nghiễm Ninh đành trở về ký túc xá.

Cuối kỳ, ký túc xá luôn vắng vẻ cho nên Vương Nghiễm Ninh không nghĩ tới hôm nay trong phòng sẽ có người.

Càng không nghĩ đến, người kia lại là...

Tính tình Vương Nghiễm Ninh vốn không tệ, luôn đối xử tốt với những người khác trong ký túc xá, lại còn là bạn bè thân thiết với Tôn Tư Dương.

Thế nhưng mà cái người tên Lê Tư Hồng này, không hiểu sao luôn bất hoà với Vương Nghiễm Ninh. Quan hệ ngày thường của họ luôn vô cùng xa cách, ngoại trừ buổi tối ngủ ở ngoài, chỉ cần Vương Nghiễm Ninh ở trong ký túc xá, cậu ta sẽ kiếm cớ đi ra ngoài ngay.

Vương Nghiễm Ninh dù không thể hiểu nhưng người ta chẳng làm gì mình nên cũng không để trong lòng, dù sao thì người nọ và mình cũng không có cơ hội ở chung.

Bởi vậy, Vương Nghiễm Ninh vốn không thể tưởng tượng được một ngày nào đó sẽ nhìn thấy cảnh Lê Tư Hồng đang... quay tay.

Ngồi trên ghế đối diện với máy tính, cả người ngửa ra sau một chút, gương mặt ửng hồng, hơi thở đứt quãng cùng với bàn tay phải đang nâng lên hạ xuống không ngừng.

Ý nghĩ đầu tiên của Vương Nghiễm Ninh đương nhiên là ——

Woah, không nghĩ tới bạn học Lê luôn lạnh lùng cũng có... khụ, vẻ mặt say mê xuất thần như vậy.

Ừm, tư thế của bạn học Lê vô cùng tiêu chuẩn, xem ra cậu ta thường xuyên luyện tập mới có thể quen tay như thế.

Haizz, tiếc rằng không được nhìn thấy “hiện vật” nên không thể nhận xét xem bạn Lê nhỏ thế nào.

Bằng tốc độ ánh sáng, vô số ý nghĩ chạy đi chạy lại trong đầu Vương Nghiễm Ninh, đang nghĩ nhân lúc cậu ta chưa phát hiện thì mình nên im lặng rút lui.

Lê Tư Hồng cuối cùng cũng phát hiện.

Kể đang sa vào tình dục trong tích tắc có chút kinh ngạc, động tác tay cũng dừng hẳn, một Lê Tư Hồng trước sau luôn lạnh lùng không hiểu sao lại xuất hiện bộ dáng này.

Vương Nghiễm Ninh vốn cảm thấy nam sinh DIY là chuyện rất bình thường, cậu cũng mấy lần không cẩn thận chạm phải “cái đó” của Tôn Tư Dương, mọi người đều cười cười mà cho qua.

Bởi vậy lúc Lê Tư Hồng lộ ra biểu cảm như bị tổn thương, Vương Nghiễm Ninh cũng có chút kinh ngạc, xấu hổ mà nói: “A, cái kia, cậu cứ tiếp tục.” Sau đó không dám nhìn biểu cảm của Lê Tư Hồng mà đóng cửa phòng chạy trốn chết.

.

Đạo một vòng quanh sân trường không mục đích, cuối học kỳ mọi người đều ở trong phòng nên sân trường vắng tanh, hotboy Vương đẹp trai ngây ngốc lượn tới lượn lui, hơn nửa ngày mới phục hồi tinh thần lại.

Trời ạ, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

Vương Nghiễm Ninh im lặng hỏi trời xanh.

Cậu vốn nghĩ là Lê Tư Hồng không ưa gì cậu, đến nỗi trong ký túc xá nếu có cậu liền không có cậu ta.

Nhưng vì sao ban nãy cậu lại nhìn thấy ảnh của mình trên máy vi tính của Lê Tư Hồng?

Đúng vậy, mặc dù chỉ là thoáng qua nhưng trong tích tắc Lê Tư Hồng quay đầu lại, Vương Nghiễm Ninh vẫn kịp nhìn thấy ảnh chụp mình hồi năm nhất lúc đang học quân sự.

Tại sao Lê Tư Hồng lại nhìn ảnh của mình mà quay-tay?

Chẳng lẽ trước giờ Lê Tư Hồng đối xử với mình lạnh như băng nhưng trong lòng vốn yêu mình nên khó mở miệng?

Vương Nghiễm Ninh không kiềm được mà run nhẹ một cái.

Trước giờ cậu ta luôn có lòng tin vào sự quyến rũ của mình, nhưng mà chỉ giới hạn trong các bạn nữ thôi!

Vương Nghiễm Ninh có cảm giác mình bị nội thương.

14. Chương 14

Làm gay ngày thứ mười.

[Khích lệ đối phương khi người ta đang buồn bực, đau khổ]

Trương Linh Dật cảm thấy hôm nay Vương Nghiễm Ninh có điểm gì đó là lạ.

Nghiễm Ninh, người này dù đầu óc không tệ nhưng cũng không được tính là thiên tài, nếu muốn đứng nhất trường thì còn phải cố gắng nhiều.

Bởi vậy khi bước vào thời kỳ ôn tập chuẩn bị thi cuối kì này, cậu ta vô cùng tích cực.

Nhưng sao hôm nay lại từ chối lời mời đi thư viện cùng mình chứ, đúng là có gì đó không ổn.

Vì vậy, lần đầu tiên Trương Linh Dật dậy thật sớm đến gõ cửa phòng kí túc xá của Vương Nghiễm Ninh, kết quả là nghe được một tin động trời từ Tôn Tư Dương.

Cả đêm hôm qua Vương Nghiễm Ninh không trở về kí túc xá!

Rõ ràng hôm qua cậu ta và mình trở về trường rồi tạm biệt nhau ở chỗ cầu thang kí túc xá mà, chẳng lẽ tạm biệt xong mà cậu ta còn đi đâu à?

Trương Linh Dật cảm thấy mù mờ.

Trương Linh Dật vốn là người thẳng tính, trong lòng vừa thấy nghi ngờ đã lập tức lấy điện thoại ra gọi.

Có tiếng Vương Nghiễm Ninh nhắc điện thoại.

“Thụ thụ, Tôn Tư Dương nói là cả tối hôm qua cậu không về ký túc xá, cậu đi đâu rồi hả?”

Giọng Vương Nghiễm Ninh mang theo mỏi mệt. Cậu nói lảng: “Tôi không sao, cậu không cần xen vào.” Vừa nói xong đã thở hắt một cái rồi cúp điện thoại luôn.

Trương Linh Dật có gọi lại nhưng Vương Nghiễm Ninh lại không bắt máy.

Có gì đó không ổn.

Trương Linh Dật cảm thấy hơi lo nên tìm Tôn Tư Dương một lần nữa mà hỏi: “Lúc buồn thì Vương Nghiễm Ninh thường đi đâu?”

Tôn Tư Dương không hiểu nổi, câu này sao nghe như Trương Linh Dật đang lo lắng cho Vương Nghiễm Ninh vậy?

Phắc, chuyện này không khoa học!

Tuy trong lòng còn nhiều khúc mắc nhưng nhìn sắc mặt Trương Linh Dật quá khó coi nên Tôn Tư Dương cũng không dám nghe ngóng thêm điều gì, đành phải nói thật: “Bình thường cậu ta sẽ ở phòng tự học, nếu không ở phòng tự học thì có thể ở hồ Nguyệt Lượng.”

Thật ra lúc nói câu đó Tôn Tư Dương cũng không chắc chắn lắm. Ở chung với Vương Nghiễm Ninh ba năm, ít khi nào nhìn thấy cậu ta buồn phiền vì điều gì. Bình thường nếu tâm trạng cậu ta xuống dốc đều là giai đoạn ôn tập trước kỳ thi, nhưng lúc đó thì tâm trạng ai cũng cuống cuống cả mà. Lúc đó Vương Nghiễm Ninh luôn nhốt mình trong phòng tự học. Nếu như nói là buồn bã thì chỉ có duy nhất một lần, đó là hồi diễn đàn ‘F tình nhân’ mở topic bình chọn xem ai là Mẫu người yêu lí tưởng nhất, Vương Nghiễm Ninh chỉ thua Trương Linh Dật đúng một phiếu. Tối đó Vương Nghiễm Ninh không về ký túc xá, sau này ngồi tán chuyện chung, Tôn Tư Dương mới biết đêm đó cậu ta đến hồ Nguyệt Lượng ngắm sao.

Đúng là thi thú!

Trường đại học F và hồ Nguyệt Lượng cách nhau khá xa. Lúc Trương Linh Dật gọi cho Vương Nghiễm Ninh, nghe thấy tiếng hắt xì của cậu ta qua điện thoại, đáng ra với cái đầu thông minh của mình thì Trương Linh Dật phải đoán được hơn phân nửa là Vương Nghiễm Ninh đang ở hồ Nguyệt Lượng rồi bị cảm lạnh. Nhưng người ta lúc lo lắng sẽ không suy nghĩ thấu đáo được chuyện gì, hotboy Trương lúc này đầu óc không còn tỉnh táo, vô thức chạy về phía phòng tự học.

Vào cuối kì, đám sinh viên vô cùng hưng hân, sáng sớm đều đã mò đến chật cứng phòng tự học. Trương Linh Dật cẩn thận quét một vòng hết cả phòng cũng không tìm thấy Vương Nghiễm Ninh đâu, liền như ngựa không dừng vó mà phóng thẳng hướng hồ Nguyệt Lượng.

Vất vả lắm mới đến được hồ Nguyệt Lượng, kiện tướng thể dục thể thao Trương Linh Dật cũng không tránh khỏi mỗi mệt mà khom người thở gấp. Đợi đến khi nhịp thở bình thường trở lại mới bắt đầu đi vòng quanh hồ tìm người.

Hồ Nguyệt Lượng được xem là hồ lớn nhất của trường đại học F, chiếm diện tích khá lớn. Trương Linh Dật tìm hơn nửa vòng hồ, cuối cùng tìm được một tên đang nằm dang tay dang chân hình chữ đại[1] trên bãi cỏ – Vương Nghiễm Ninh.

Lúc này những tia nắng ban mai mới bắt đầu xuất hiện, chân trời một màu trắng sáng rực, gió buổi sớm còn mang một chút hơi lạnh của mùa đông.

Vương Nghiễm Ninh cứ nằm bừa bên bờ hồ như thế, dù có mặc thêm áo khoác ngoài nhưng đêm mùa đông cũng không dễ chịu gì cho cam. Trương Linh Dật chợt nhớ tới lúc cậu ta hất xì trong điện thoại, đôi lông mày hơi nhíu lại.

Từ xa nhìn lại, mơ hồ có thể nhìn thấy khuôn mặt mỗi mệt của cậu ta, hẳn là một đêm không ngủ. Lúc này chắc đã không còn chống cự nổi cơn buồn ngủ mới nhắm hai mắt lại.

Cũng may là không xảy ra chuyện gì.

Trương Linh Dật thở phào nhẹ nhõm, đang định đi tới thì bỗng nhìn thấy một người không biết từ đâu xuất hiện đi thẳng về phía Vương Nghiễm Ninh.

Trương Linh Dật cố gắng nhìn thật kỹ. Thì ra là Lê Tư Hồng, bạn cùng phòng của Vương Nghiễm Ninh.

Sao Lê Tư Hồng lại xuất hiện ở đây? Trương Linh Dật cảm thấy khó hiểu, đôi chân vô thức dừng bước, yên lặng mà theo dõi câu chuyện.

Lúc Lê Tư Hồng đến gần thì Vương Nghiễm Ninh tỉnh dậy.

Cậu không thể nào tưởng tượng được rằng Lê Tư Hồng có thể xuất hiện ở chỗ này, ngay lập tức thấy xấu hổ mà ngồi dậy rồi bắt chuyện một cách cứng nhắc: “Hi.”

Lê Tư Hồng ngồi xổm trước mặt Vương Nghiễm Ninh, nét mặt rõ ràng là không được tự nhiên, nghĩ một lúc mới nói: “Tôi xin lỗi.”

Vương Nghiễm Ninh vội vàng khoát tay: “Không sao không sao, cậu không cần xin lỗi tớ.”

Là đàn ông thì ai cũng từng thăm du, chuyện này cũng nào phải to tát gì.

Chỉ cần sau này cậu đừng có lấy hình tớ ra mà thăm là được rồi.

Vương Nghiễm Ninh lặng im mà người đổ mồ hôi lạnh.

Nhìn thấy biểu hiện xấu hổ của Vương Nghiễm Ninh nhưng cũng không tỏ ra chán ghét hoặc kỳ thị, Lê Tư Hồng cảm thấy an tâm phần nào, sau đó im lặng một lúc, lấy hết dũng khí mới dám mở miệng: “Chuyện tối hôm qua chắc cậu cũng đã hiểu, tôi cũng không cần phải dấu diếm. Thật ra, tôi là gay.”

Bí mật bị vùi sâu trong lòng nay đã nói ra hết trước mặt người mình thích, Lê Tư Hồng thở ra nhẹ nhàng, bộ dáng lại có chút căng thẳng.

Lê Tư Hồng không biết Vương Nghiễm Ninh sẽ phản ứng như thế nào, nhưng chỉ cần cậu ấy không ghét cậu, vẫn đồng ý làm bạn với hắn thì Lê Tư Hồng cũng thấy vui.

Lúc mới nhập học, đối với kẻ có khí chất xuất chúng như Vương Nghiễm Ninh, Lê Tư Hồng vừa thấy đã yêu nhưng cậu cũng dễ dàng nhận ra Vương Nghiễm Ninh là trai thẳng. Sợ rằng đoạn tình cảm này của mình bị xã hội kỳ thị nên Lê Tư Hồng đành phải vùi nó sâu trong lòng, thậm chí còn vì lo sợ bị phát hiện nên mới cố ý bày ra vẻ không ưa gì Vương Nghiễm Ninh. Hắn chỉ sợ là ở chung quá nhiều, sau này sẽ không kìm nổi mà nói hết tâm tình của mình.

Hôm nay cây kim trong bọc cuối cùng cũng lòi ra, cảm xúc cũng được giải thoát, mặc kệ kết quả ra sao Lê Tư Hồng cũng không cảm thấy tiếc nuối.

Vương Nghiễm Ninh không nghĩ rằng Lê Tư Hồng lại đứng trước mặt mình nói hết mọi chuyện làm cậu không khỏi ngẩn người. Cậu thầm nghĩ cách cư xử tốt nhất bây giờ là chờ hắn định thần lại, nở một nụ cười rồi nói: “Ai cũng có lựa chọn riêng của mình, cậu không cần quá để tâm đến suy nghĩ của người khác.”

Ý nói là, cậu muốn làm gay thì cứ làm gay, không cần để ý đến ý kiến của tớ.

Vậy mà Lê Tư Hồng lại hiểu sai, cậu ta cứ nghĩ là Vương Nghiễm Ninh đã chấp nhận mình. Ngay lập tức, ánh mắt tràn ngập hạnh phúc, ôn hòa nhìn Vương Nghiễm Ninh.

Cả người Vương Nghiễm Ninh liền nổi da gà.

“Như vậy, cậu đồng ý... chấp nhận tôi sao?” Lê Tư Hồng nói một cách thận trọng, đôi mắt tìm chút ánh sáng từ Vương Nghiễm Ninh.

Vương Nghiễm Ninh ngẩn người, sao Lê Tư Hồng lại có thể nói những câu dọa người như vậy!

Dây thần kinh trong đầu co giật dữ dội, Vương Nghiễm Ninh không dám biểu cảm ra ngoài mặt, chỉ cười nhạt một tiếng: “Xin lỗi, tôi chỉ thích con gái.”

Đôi mắt mang nét chờ mong của Lê Tư Hồng chợt ảm đạm, cả buổi cũng không nói nổi lời nào.

“Vậy... tôi đi trước đây.” Vương Nghiễm Ninh cảm thấy mình không thể nhìn thẳng Lê Tư Hồng nữa, thấy cậu ta bất động đành phải chính mình động, nói xong liền muốn đứng dậy.

“Đừng đi.” Lê Tư Hồng chợt quát to một tiếng, nhanh như chớp bỏ nhào về phía Vương Nghiễm Ninh. Lê Tư Hồng vốn có vóc người cao to, cường tráng, thoáng cái đem một Vương Nghiễm Ninh thiếu ngủ mỗi một đè trên mặt đất.

“Nghiễm Ninh, tôi thật sự rất thích cậu.” Hai mắt Lê Tư Hồng đỏ hoe, “Cậu cho tôi một cơ hội được không? Tôi nhất định sẽ đối xử tốt với cậu.”

Vương Nghiễm Ninh do bất ngờ bị đánh mà nổi đom đóm mắt, đã vậy còn bị một thằng đàn ông đặt dưới thân, lập tức sôi máu mà đẩy mạnh Lê Tư Hồng: “Mẹ kiếp, cậu cút ngay cho tôi!”

Dáng người Vương Nghiễm Ninh cao ngất, còn có bốn múi cơ bụng nên sức lực cũng không nhỏ, nhưng từ lúc Lê Tư Hồng nổi điên lên thì không hiểu sao cậu không thể đẩy hắn ra được.

“Nghiễm Ninh, tôi rất nghiêm túc, mong cậu cho tôi một cơ hội.”

“Cho cái con mẹ cậu!” Vương Nghiễm Ninh bị ép đến cẩu kính, gơ tay dấm ngay một quyền vào mặt Lê Tư Hồng, giữa hai lỗ mũi hắn lập tức có một dòng máu nhỏ theo khoang mũi rỉ ra, nhỏ trên áo khoác Vương Nghiễm Ninh từng giọt.

Lê Tư Hồng bị đánh một cú choáng váng mặt mày, nghe mùi máu lại nổi thú tính, hai mắt vằn đỏ, nhìn về phía Vương Nghiễm Ninh cũng bắt đầu nguy hiểm hơn.

“Vương Nghiễm Ninh, cậu sẽ phải chấp nhận tôi.” Giọng điệu của Lê Tư Hồng dù chưa đến nỗi giống bệnh nhân tâm thần nhưng cách cậu ta gằn giọng làm Vương Nghiễm Ninh không kìm được mà rung mình một cái.

“Phắc, cái đồ biến thái này, ông đây có chết luôn với mày tại đây cũng không cho mày đụng vào.” Vương Nghiễm Ninh nói xong liền muốn phản kích.

Trương Linh Dật đứng đằng xa thấy sự tình chuyển biến đột ngột, Lê Tư Hồng không biết vì lý do gì mà đè lên người Vương Nghiễm Ninh. Hơn nữa nhìn dáng vẻ của hắn, rõ ràng là hướng đầu về phía cổ Vương Nghiễm Ninh hôn lấy hôn để, đây không phải là cảnh hấp diêm thiếu nữ nhà lành trên TV thì còn là gì?

Trương Linh Dật cuối cùng không kìm chế được mà phóng như bay đến.

“Tên khùng to gan, mau buông thụ thụ của tao raaa!”

Hai trẻ đang vật lộn kịch liệt Vương Nghiễm Ninh và Lê Tư Hồng bị tiếng hét của Trương Linh Dật làm chấn động, đều vô thức mà dừng lại. Lê Tư Hồng ngẩng đầu lên nhìn Trương Linh Dật, lập tức bị cậu ta cho ăn một cước vào mặt.

“Ah ——” Lê Tư Hồng bị đá sang qua một bên lăn hết một vòng, đau đến không dậy nổi.

“Thụ thụ, cậu không sao chứ?” Trương Linh Dật ngồi xổm xuống đỡ Vương Nghiễm Ninh đứng dậy, cảm tưởng như đang là nam chính trong phim thần tượng.

Đúng là tiểu công anh hùng cứu mỹ nhân!

Vương Nghiễm Ninh bị hành động và lời nói của Trương Linh Dật khiến cho giật cả mình, khóe môi giật giật: “Sao cậu lại tới đây? Tôi không sao hết.” Vương Nghiễm Ninh cũng không phải cật mình mạnh, dù Lê Tư Hồng có cơ thể cường tráng nhưng Nghiễm Ninh dù gì cũng là thành viên của đội bóng rổ, cùng lắm thì hai hổ cắn nhau, nếu hấn muốn trên cơ cậu cũng không phải là điều dễ dàng.

Bây giờ Trương Linh Dật đã hóa thân thành nam chính trong phim thần tượng nên hoàn toàn không để tâm đến lời nói của Vương Nghiễm Ninh, trừng mắt đầy khí thế: “Lê Tư Hồng, cái đồ dâm dê vô giáo dục này, dám đụng vào thụ thụ của tao, mày muốn chết hả?”

Lê Tư Hồng vất vả lắm mới gắng gượng dậy, vừa định đứng lên đã bị lời nói của Trương Linh Dật làm chấn động.

“Thụ thụ của tao”?

Chuyện gì đang xảy ra thế này?

Lê Tư Hồng khó hiểu nhìn Trương Linh Dật... đang đặt tay lên vai Vương Nghiễm Ninh.

“Hai người...” Sắc mặt Lê Tư Hồng biến đổi không ngừng, những gì trước mắt như đánh vỡ nhận thức của hắn hoàn toàn nhưng tiềm thức lại gào thét rằng chuyện này là điều không thể.

Ngày đầu tiên nhập học, Lê Tư Hồng đã biết Vương Nghiễm Ninh là thẳng, sau này thấy cậu ta theo đuổi Vu Hải Ninh thì càng xác định, hơn nữa ban nãy cậu ta còn nói rằng mình thích con gái ...

Chắc chỉ là hiểu lầm thôi.

Nhưng mà tại sao Trương Linh Dật lại xuất hiện ngay lúc này, đã vậy còn giúp đỡ Vương Nghiễm Ninh. Bọn họ không phải nổi danh là bất hòa sao?

Vương Nghiễm Ninh nhìn ánh mắt của Lê Tư Hồng, biết rõ hắn đã hiểu lầm, liền muốn mở miệng giải thích. Không ngờ Trương Linh Dật đã nhanh hơn một bước, ôm sát eo cậu, ưỡn ngực ngẩng đầu bá khí ngút trời mà rằng: “Đúng đó, tôi và Nghiễm Ninh là gay đấy, cậu có ý kiến gì không?”

Có đôi khi sự thẳng thắn quá độ khiến người khác nói không nên lời.

Cũng giống như Lê Tư Hồng bây giờ đã á khẩu không mở miệng được nữa.

Còn mặt Vương Nghiễm Ninh thì đỏ bừng —— đỏ bừng đấy! Này, đừng suy nghĩ nhiều quá, là bị tức đến độ đỏ mặt thôi.

Trương Linh Dật làm như thế giới này chưa đủ loạn hay sao ấy!

Nổi điên chưa đủ, cậu ta còn đổ thêm dầu vào lửa: “Này Lê Tư Hồng, ở trường F chỉ có mình tao mới xứng đôi với Nghiễm Ninh, mày đừng có cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga, đũa mốc mà chời mâm sơn, về nhà mà ngủ đi!”

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh làm Lê Tư Hồng không nắm bắt kịp, lại bị Trương Linh Dật kiêu khích nhạo báng một phen, mặt liền đỏ đến tận mang tai, không cam lòng nhìn về phía Vương Nghiễm Ninh: “Nghiễm Ninh, cậu và cậu ta...”

Vương Nghiễm Ninh cũng biết oan của mình dù có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch, vò đã mẻ thì không sợ sứt, trợn mắt mà nói: “Đúng vậy đó, tôi và Trương Linh Dật là một cặp.”

Nhìn bộ dạng Lê Tư Hồng như vừa nuốt phải ruồi vào bụng, trong lòng Vương Nghiễm Ninh bỗng dưng... cảm thấy thoải mái!

Đây là cảm giác thích thú khi vừa trả thù xã hội!

Lê Tư Hồng vẫn không tin: “Không phải cậu nói cậu thích con gái sao?”

Trương Linh Dật nhìn thấy cậu ta giả hoạt, vẻ mặt khó chịu liền nói: “Chẳng lẽ cậu còn không biết? Nghiễm Ninh chỉ là không muốn làm tổn thương cậu thôi. Chẳng lẽ cậu muốn cậu ấy phải nói là vì cậu quá xấu xí sao?”

“Đủ rồi!” Vương Nghiễm Ninh thấy Trương Linh Dật càng nói càng không chịu nổi, vội mở miệng ngăn cản.

Nhưng cũng không thể nào cứu nổi trái tim đã vỡ thành nghìn mảnh của Lê Tư Hồng.

Lê Tư Hồng nhìn kẻ trước mắt vậy mà nói rất đúng, nhất thời không tìm được lời nào để nói.

Cuối cùng đành quay người, chậm chậm rời đi.

Mất thấy Lê Tư Hồng đã đi xa, Vương Nghiễm Ninh lúc này mới thở phào một cái, vội đẩy Trương Linh Dật ra: “Sau này đừng ăn nói lung tung như thế nữa.”

Trương Linh Dật vờ nhìn trời: “Tôi đâu có ăn nói lung tung, bây giờ chúng ta đang là một cặp mà~”

Vương Nghiễm Ninh chẳng muốn đôi co chuyện nhỏ xiu này với cậu ta, vừa ngáp vừa hỏi: “Sao mà cậu biết tôi đang ở đây?”

Trương Linh Dật không trả lời mà hỏi lại: “Tối qua cậu không về lại ký túc xá là vì Lê Tư Hồng à?”

Vương Nghiễm Ninh bĩu môi, làm mặt tỉnh: “Tự nhiên muốn đi ngắm sao bộ không được sao? Sao sáng ở hồ Nguyệt Lượng rất tuyệt đấy.”

Khóe môi Trương Linh Dật giật giật: “Tôi không có hồn nhiên như vậy.”

Đây là châm chọc!

Chàng trai nhạy cảm Vương Nghiễm Ninh cảm giác được Trương Linh Dật đang thầm cười nhạo mình, liếc một cái sắc lẹm về phía cậu ta: “Cậu mới hồn nhiên ấy, cả nhà cậu đều hồn nhiên.”

Trương Linh Dật thấy cậu ta ăn to nói lớn như bản tính thường ngày mới vỗ vỗ vai: “Thật ra tôi cảm thấy dù Lê Tư Hồng không được tốt lắm, nhưng mà dù sao người ta cũng thích cậu, cậu không cần phiền não như vậy.”

Trương Linh Dật nói ra những lời này đúng là hạ thấp người khác. Thật ra thì khuôn mặt Lê Tư Hồng cũng dễ nhìn, bộ dáng cũng không tệ nhưng mà tên họ Trương này có thói quen lấy chính mình ra làm tiêu chuẩn, cả đại học F ngoại trừ Vương Nghiễm Ninh ra thì chẳng có tên nào vừa mắt cậu ta.

Vương Nghiễm Ninh duỗi lưng một cái: “Tôi không có buồn phiền vì chuyện này.” Cảm xúc cũng không bằng bình thường.

Trương Linh Dật không biết cách an ủi người khác, lần này cũng không biết nói gì mà chỉ biết vỗ vai của Vương Nghiễm Ninh, vụng về nói: “Sau này cậu mà có thấy Lê Tư Hồng thì tránh đi là được, dù gì cậu ta cũng theo đuổi cậu, chỉ cần không đụng mặt như ban nãy thì thôi.”

Vương Nghiễm Ninh khinh bỉ: “Hình như người vừa nặng tay là cậu mà!”

Trương Linh Dật chống chế: “Tôi là vì cậu chứ gì nữa.”

Vương Nghiễm Ninh: “... Đúng là trên đời này không còn ai mặt dày hơn cậu!”

Trương Linh Dật nói xong còn liếc nhìn Vương Nghiễm Ninh một cái, nhìn thấy mặt mày cậu ta tái nhợt, bàn tay phải đặt trong túi áo khoác thoáng do dự, cuối cùng vẫn cảm thấy chuyện cởi áo khoác cho Nghiễm Ninh vừa quá gà mẹ mà cũng quá coi thường cậu ấy.

Rồi sau đó nắm lấy cánh tay Vương Nghiễm Ninh nói: “Được rồi được rồi, mau trở về ngủ bù thôi nào.”

[1] Chữ Đại:

15. Chương 15

Làm gay ngày thứ mười hai.

[Lén mua đồ vật người ta thích nhưng lại không nỡ mua]

Vượt qua chiến dịch này, nguyên khí của Vương Nghiễm Ninh bị tổn thương nặng nề, vốn muốn trở về ký túc xá ngủ một giấc cho thật đã. Thế nhưng vừa bước vào ký túc xá, cậu lại nhớ đến hình ảnh đáng xấu hổ đêm qua nên do dự.

Trương Linh Dật thấy cậu chần chừ, ngẫm nghĩ một chút liền hiểu được lý do mà vỗ vai cậu đầy nghĩa hiệp: “Thụ thụ, chúng ta làm gay được một thời gian rồi, với tư cách là tiểu công của cậu, giờ tôi chân thành mời cậu về ký túc xá của tôi ngủ.”

Khóe miệng Vương Nghiễm Ninh không kìm được mà run rẩy. Mặc dù biết rõ Trương Linh Dật có ý tốt nhưng những lời này nghe thế nào cũng thấy không tự nhiên!

Cơ mà bây giờ có đi đâu cũng không thoải mái bằng ký túc xá, vì vậy sau khi lườm một cái sắc lẹm, Vương Nghiễm Ninh theo chân Trương Linh Dật về ký túc xá của cậu ta.

Trở về giường của Trương Linh Dật, lần trước Vương Nghiễm Ninh đã cùng cậu ta nằm trên này xem phim sau đó ngủ lại nên lần này đã quen, cởi áo khoác ngoài rồi bò thẳng lên giường luôn.

Trương Linh Dật thì ngồi phía dưới đọc sách.

Hotboy Trương cũng không phải loại người chăm chỉ học hành gì cho cam, vậy nên lúc xem sách cũng có rất nhiều bệnh vặt.

Ví như là nghịch điện thoại, vẽ bậy lên sách, hết nhìn trái lại nhìn phải, bỗng chốc ngẩn người, sau đó Trương Linh Dật nhìn thấy chiếc áo khoác của Vương Nghiễm Ninh treo cạnh tủ... có vết máu đọng trên cổ áo.

Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật đều thuộc kiểu người dỏm dáng, vốn không thể nào để áo khoác của mình bị bẩn. Vết máu kia chắc chắn là do ban nãy đánh nhau với Lê Tư Hồng đây mà.

Trương Linh Dật bỗng nhớ đến cái mũi đầy máu của Lê Tư Hồng, chán ghét mà nhú lông mày rồi lại ngẩng đầu liếc mắt lên giường.

Vương Nghiễm Ninh quả thật vô cùng mệt mỏi, nằm xuống là ngủ ngay. Trương Linh Dật nhẹ nhàng cầm lấy áo khoác của cậu ta, rón rén bước ra sân thượng lại chỗ bồn nước bắt đầu giặt.

Với loại áo khoác mùa đông dày cộm như thế này thì đem bỏ vào máy giặt là ổn, nhưng Trương Linh Dật lại sợ máy giặt phát ra âm thanh quá lớn làm ảnh hưởng đến Vương Nghiễm Ninh. Vì vậy một kẻ mà ngay cả quần áo của mình cũng lười giặt giữ như hotboy Trương, ma xui quỷ khiến thế nào mà lại đi giặt áo khoác cho Vương Nghiễm Ninh.

Trong lúc giặt đồ, Trương Linh Dật cảm thấy lo lắng, nhất định là mình bị ma quỷ gì đó nhập thân rồi.

Vương Nghiễm Ninh ngủ một giấc rất sâu, lúc tỉnh dậy đã là chập tối, Trương Linh Dật chuẩn bị xong: “Thụ thụ, cuối cùng cậu cũng tỉnh rồi, rửa mặt nhanh chúng ta đi ăn tối.”

Vương Nghiễm Ninh còn đang mơ màng, nhưng đã một ngày không ăn gì nên giờ rất đói, liền xuống giường định cầm áo khoác mặc vào thì thấy Trương Linh Dật cầm áo khoác của mình đưa tới: “Áo khoác của cậu tôi giặt xong phơi ở ngoài rồi, mặc đồ áo của tôi đi.”

Vương Nghiễm Ninh ngập ngừng: “Cậu giặt áo khoác cho tôi à?”

Trương Linh Dật nhún vai: “Áo khoác của cậu bị dính ít máu, bẩn chết đi được.”

Vương Nghiễm Ninh im lặng, cậu biết áo của mình bị dính máu của Lê Tư Hồng nhưng không nghĩ rằng Trương Linh Dật lại có thể biết mà giặt áo cho cậu.

Lại nói, từ ngày cùng Trương Linh Dật đưa ra cái bằng hiệp nghị ngu ngốc kia, hai người tiếp xúc với nhau nhiều hơn, nhìn như mình bắt đầu dễ dàng thỏa hiệp nhưng trên thực tế, ngoại trừ cái hiệp nghị làm gay kia không thể nào thay đổi thì bên trong, Trương Linh Dật lại nhượng bộ rất nhiều...

Trong lòng Vương Nghiễm Ninh có chút rối ren.

Trước khi “làm gay”, cậu và Trương Linh Dật vốn là hai kẻ như nước với lửa. Mặc dù ở ngoài nhìn vào thì thấy rất kì lạ nhưng sự thật là vậy đấy.

Vốn nghĩ mâu thuẫn này sẽ tồn tại đến tận lúc thi tốt nghiệp, sao có thể ngờ được có một ngày Trương Linh Dật tự giặt áo khoác cho cậu cơ chứ.

Bởi vậy người ta nói, cuộc sống lúc nào cũng có điều bất ngờ.

Vương Nghiễm Ninh khẽ thở dài, cầm lấy áo khoác của Trương Linh Dật.

Hai người chọn bữa một quán bún xào ven đường, sau đó cùng nhau đến phòng tự học đọc sách.

Trương Linh Dật định bụng mời Vương Nghiễm Ninh về ký túc xá của ngủ qua đêm nhưng mà Vương Nghiễm Ninh từ chối thẳng thừng.

Nói chung là không thể nào ở trong ký túc xá của Trương Linh Dật mãi được.

Cuối cùng, Vương Nghiễm Ninh trở về ký túc xá của mình, có điều Trương Linh Dật dặn đi dặn lại, nếu Lê Tư Hồng dám làm gì cậu thì nhớ kêu cứu, Trương Linh Dật sẽ giống siêu nhân sập đổ bay đến cứu cậu ngay.

Vương Nghiễm Ninh nghe cậu ta lải nhải cả buổi, quyết định lơ cậu ta đi.

Sự thật là da mặt Lê Tư Hồng mỏng hơn bọn họ nghĩ, không lâu sau đã dọn đồ chuyển ra ngoài, Vương Nghiễm Ninh thở phào nhẹ nhõm.

Nếu như Lê Tư Hồng không chuyển đi thì sớm muộn gì cậu cũng kiếm cớ chuyển đi.

Hôm sau là thứ hai, Vương Nghiễm Ninh có một buổi học quan trọng, sáng sớm đã cùng Tôn Tư Dương đến lớp.

Trên đường đi, Tôn Tư Dương rất rề rà, như muốn hỏi gì nhưng lại thôi.

Vương Nghiễm Ninh chờ đợi cả buổi, đã vậy còn gặp Tôn Tư Dương đang mải mê chọn từ để hỏi, cuối cùng không nhịn nổi liền hỏi luôn: “Rốt cuộc cậu muốn nói cái gì?”

Tôn Tư Dương thấy cậu mở miệng, lại vờ ra vẻ, cuối cùng đành dò chừng hỏi: “Sáng ngày hôm qua Trương Linh Dật đến tìm cậu đó...”

“Ừ, tớ biết rồi.”

“Ặc, cậu ta định tìm cậu đánh nhau sao?” Ngoại trừ chuyện đánh nhau, Tôn Tư Dương không nghĩ thêm được lý do gì để khiến Trương Linh Dật đi tìm Vương Nghiễm Ninh.

“...” Câu kết luận kinh người này chui từ đâu ra vậy?

Tôn Tư Dương thấy Vương Nghiễm Ninh im lặng, tưởng rằng cậu ngầm thừa nhận, lập tức lộ ra dáng vẻ lo lắng: “Haizz, Trương Linh Dật dù không tốt bụng gì cho cam nhưng cũng chưa đến mức phải đánh nhau với người ta...”

Nếu là lúc trước, Vương Nghiễm Ninh mà nghe có ai nói Trương Linh Dật không tốt thì sẽ vui vẻ đến nội thương, thế nhưng giờ phút này cậu lại cảm thấy hơi bức bối khó chịu, giọng điệu cũng không vui, nói: “Cậu suy nghĩ nhiều quá rồi, cậu ta đến kêu tớ cùng đi tự học thôi.”

Tôn Tư Dương suýt sặc nước bọt, kinh hãi nói: “Các cậu cùng đi tự học á?” So với chuyện bọn họ tự sát cùng một nơi thì còn đáng sợ hơn!

Cậu liếc nhìn Tôn Tư Dương: “Bọn tớ nắm tay giảng hòa rồi!”

Tôn Tư Dương: “...”

Sau đó cả hai đều im lặng.

Vương Nghiễm Ninh cảm thấy mình không cần phải giải thích. Còn Tôn Tư Dương mặc dù rất muốn biết nhưng không thể nào hỏi được, rõ ràng mấy ngày trước Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật còn đối đầu nhau sống chết, quyết đấu trong bữa tiệc chào đón tân sinh viên mà, bây giờ lại giảng xuống một câu nắm tay giảng hòa, thế giới này đúng là thay đổi chóng mặt luôn!

Hắn không theo kịp bước chân Vương Nghiễm Ninh luôn rồi?

Làm bạn cùng phòng với hotboy đúng là một quá trình đầy máu và nước mắt!

Tôn Tư Dương lẳng lặng vuốt mặt.

Bởi vì đây là khoảng thời gian quan trọng, tiết học này mọi người vô cùng chăm chú, đến thầy giáo cũng bị khí thế ngất ngưởng hùng hồn của mọi người làm kích động, thiếu chút nữa làm rớt sách.

Tôn Tư Dương mặt mày đầm nước mắt, bổ nhào vào người Vương Nghiễm Ninh không chịu đứng dậy: “Anh Ninh, kỳ thi lần này nhờ vào anh hết!”

Điện thoại của Vương Nghiễm Ninh khẽ rung, cậu bình tĩnh đẩy Tôn Tư Dương ra, mở điện thoại, là tin nhắn nhận bưu kiện.

“Xin chào, bạn có một bưu kiện, phiền bạn mang giấy chứng minh nhân dân đến siêu thị Khang Khang nhận hàng trước 12h30.”

“?” Vương Nghiễm Ninh nghi hoặc mãi, cậu không có thói quen mua đồ trên mạng, lúc này cũng chẳng cần bưu kiện hàng hóa gì sắt, sao giờ lại có tin báo về món bưu kiện này?

Nghi ngờ nối tiếp nghi ngờ, hết giờ học, Vương Nghiễm Ninh vẫn đứng hẹn đến siêu thị Khang Khang thì nhận được một cái hộp thật to.

Trở về ký túc xá, vừa mở hộp ra, Vương Nghiễm Ninh lập tức chấn động.

Là một bộ áo ngủ hình bọt biển Spongebob!

Bọt biển màu vàng, điểm vài hạt mốc màu xanh lá cây, y chang hình tượng trong bộ phim hoạt hình.

Vương Nghiễm Ninh mà nhìn bộ áo ngủ trước mặt. Đúng là cậu rất rất thích bọt biển Spongebob, nhưng với tư cách là một hotboy của trường học, hình tượng hoạt hình của bọt biển Spongebob không hợp với cậu tý nào. Bởi vậy dù cậu có thích đến cỡ nào, cũng như rất muốn mua một bộ quần áo hình Spongebob, nhưng cuối cùng vẫn không dám.

Rốt cuộc ai là kẻ hiểu rõ lòng cậu như vậy, mua tặng hẳn một bộ như này?

Vương Nghiễm Ninh được rất nhiều người theo đuổi, từ nhỏ đến lớn được tặng quà nhiều vô số kể, chocolate, cốc đôi, chậu hoa, cái gì cũng từng nhận rồi, nhưng mà kiểu này thì... đây là món quà đầu tiên được tặng.

Vương Nghiễm Ninh không chắc người ta tặng món này cho cậu.

Theo lý thuyết, cậu tương đối hài lòng với hình tượng mình dựng nên, có lẽ sẽ không có nữ sinh nào biết cậu là người cuồng bọt biển Spongebob mới đúng.

Vương Nghiễm Ninh đang suy nghĩ, bỗng nhận được điện thoại của Trương Linh Dật: “Thụ thụ, tôi thấy xác nhận rồi. Cậu nhận được quà của tôi chưa?”

“Bưư kiện là cậu gửi sao?” Vương Nghiễm Ninh hơi mất bình tĩnh.

“Đúng đó!” Trương Linh Dật đắc ý nói, “Sao nào, thích không?”

Trong lòng Vương Nghiễm Ninh vô cùng rối rắm, xoắn xuýt cả buổi chỉ đáp nhẹ một câu: “Thích.”

“Ha ha ha——” Trương Linh Dật cười một tràng ba tiếng kinh điển, “Tôi biết ngay là cậu sẽ thích mà, sớm đã nhìn ra sở thích... chắc chắn của cậu rồi!”

Cảm động trong lòng Vương Nghiễm Ninh lập tức biến mất, giọng nói mang ý đe dọa: “Sở thích của tôi làm sao?”

“Cái đó phải nói là vô cùng tốt!” Trương Linh Dật ở cùng với Vương Nghiễm Ninh đã lâu, dần dần hiểu được tính khí của cậu, chẳng hạn như lúc này, trước cứ vuốt lông trước đã, quả nhiên vừa nói xong thì bên kia điện thoại Vương Nghiễm Ninh lập tức dịu dàng đi không ít, Trương Linh Dật cười hai tiếng, lại nói, “Thụ thụ, quà của tôi đâu?”

“Của cậu?” Vương Nghiễm Ninh ngớ người, chẳng lẽ lúc Trương Linh Dật mua quà cho cậu còn nghĩ tâm linh tương thông mà cho rằng cậu cũng đã chuẩn bị sẵn một món như là có qua có lại?

Trương Linh Dật nghe trong giọng nói của Vương Nghiễm Ninh có điểm không đúng, lập tức trầm giọng: “Thụ thụ, chẳng lẽ cậu không chuẩn bị quà cho tôi sao?”

Wương Nghiễm Ninh không nhịn được: “Cậu không nói sẽ tặng quà cho tôi mà, tôi đâu có nghĩ là...”

“Thụ thụ, chuyện này sao tôi có thể nhắc được? Cậu đúng là không muốn làm gay với tôi, cậu quên hôm nay chúng ta phải làm gì rồi phải không?” Từng câu từng chữ trong lời của Trương Linh Dật đều tràn ngập ý lên án, chỉ thiếu nước vọt đến trước mặt Vương Nghiễm Ninh chỉ thẳng vào trán cậu mắng to đồ đàn ông phụ bạc.

Làm gay... Chuyện cần làm hôm nay...

Wương Nghiễm Ninh nhanh chóng suy nghĩ trong tiếng lên án của hotboy Trương, cuối cùng cũng nhớ đến chuyện cần làm vào ngày thứ 12 trong bản hiệp nghị làm gay của bọn họ...

Lén mua cho người yêu món người ta thích nhưng không dám mua.

Trong lòng Vương Nghiễm Ninh vô cùng. Đối với cậu mà nói, cái tờ giấy hiệp nghị kia chỉ là trò vớ vẩn, cậu đâu có ý nghiêm túc mà thực hiện nó đâu. Mấy ngày qua, có thể nói cậu như là bị Trương Linh Dật kéo đi nên cũng đành làm qua loa cho xong.

Nhưng sự nhiệt tình của Trương Linh Dật lại vượt qua dự tính của cậu.

Nếu là lúc trước, cậu chắc chắn sẽ xì mũi xem thường, hoặc mua đại một món quà cho Trương Linh Dật.

Nhưng mà có lẽ sự nhiệt tình của Trương Linh Dật đã lây qua cho cậu, hoặc cũng có lẽ là do sự ra mặt trợ giúp của Trương Linh Dật ngày hôm qua đã lấy đi hết mặt mũi của cậu, trong lòng Vương Nghiễm Ninh lúc này có một chút áy náy, vì vậy giọng điệu cũng nhẹ nhàng không ít: “Xin lỗi cậu, tôi quên mất. Cậu thích gì giờ tôi đi mua cho.”

Lời nói của Vương Nghiễm Ninh vô cùng thật lòng, nhưng Trương Linh Dật lại nghe không lọt lỗ tai, giọng nói bên kia điện thoại chua ngoét: “Thụ thụ, tôi biết cậu rất thích bọt biển SpongeBob.”

“Ừ.” Vương Nghiễm Ninh không hiểu cậu ta đột nhiên nhắc đến chuyện này để làm gì, nhưng thấy Trương Linh Dật biết rõ sở thích của mình như vậy, cậu vẫn có chút cảm động.

“Vậy mà cậu lại không biết tôi thích gì...” Trương Linh Dật vô cùng tủi thân.

“Ặc...” Vương Nghiễm Ninh cứng họng, lại nói trước giờ bọn họ vẫn là kẻ thù không đội trời chung, cậu không biết Trương Linh Dật thích gì không phải là điều rất bình thường sao? Nhưng mà Trương Linh Dật lại tặng bọt biển SpongeBob cậu thích nhất, Vương Nghiễm Ninh muốn phản bác nhưng lại không nói nên lời.

Có điều sự độ lượng của Trương Linh Dật vẫn chưa đạt đến cảnh giới có thể nhẫn nhịn, nhưng dù vậy vẫn rất khoan dung Vương Nghiễm Ninh. Trong lòng Vương Nghiễm Ninh còn đang mãi suy nghĩ mấy lời để an ủi Trương Linh Dật thì cậu ta đã nói vọng từ bên kia đầu dây: “Được rồi, trung khuyến công luôn phải tha thứ cho ngạo kiều thụ vô điều kiện!”

“...” Vương Nghiễm Ninh hít sâu một hơi, cảm thấy chính mình mới là người cần được an ủi.

“... Tôi biết ngay là cậu sẽ không quan tâm tôi thích gì mà!” Trương Linh Dật không để ý rằng tam quan (thể giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan) của Vương Nghiễm Ninh đã bị mình vô tình phá hủy, hí hửng nói tiếp: “Tôi đã chọn xong quà rồi, chờ tý tôi sẽ gửi link, cậu trả tiền là được rồi!”

Wương Nghiễm Ninh: “...”

Trương Linh Dật quay ngoắt 360 độ như thế này thật đúng là một tiểu công tốt nha, chuyện chọn quà khó khăn nhất trên đời vậy mà cậu ta cũng làm xong.

Trương Linh Dật nói được làm được, khi Vương Nghiễm Ninh vừa mở máy tính đăng nhập vào QQ[1] đã thấy cậu ta gửi đến một trang web, Vương Nghiễm Ninh click vào, là một chậu cây phát tài nhỏ.

[Bí thư đại nhân]: Thì ra cậu thích chậu hoa à...

[Cơ bụng sáu múi]: (#) đệt, biết ngay cậu sẽ như vậy mà, ngạo kiều thụ đúng là chẳng có chút lương tâm nào hết!

[Bí thư đại nhân]: o()o, tôi thì sao!

[Cơ bụng sáu múi]: (^)

[Bí thư đại nhân]: ...

[Bí thư đại nhân]: Đặt hàng xong rồi, chắc là sẽ nhanh được mang đến thôi.

[Cơ bụng sáu múi]: Tôi đang tức giận, cậu tạm thời đừng nói chuyện với tôi.

[Bí thư đại nhân]: ...

[Bí thư đại nhân]: Được thôi, tôi off trước đây, (^ _ ^)/~~ bye bye ~~

[Cơ bụng sáu múi]: ...

Trương Linh Dật cứ như thế mà trở mắt nhìn Vương Nghiễm Ninh logout, tâm hồn mỏng manh chợt vụn vỡ.

.
. .
.

[1] QQ (tức QQ International): là một phần mềm chat của Trung Quốc, gần giống với Yahoo Messenger.

16. Chương 16

Làm gay ngày thứ mười ba

[Vì người yêu đổi một kiểu tóc mà người ta thích]

Ngày hôm nay, tiệm uốn tóc “Tony Boy” cạnh trường đại học F trải qua một ngày huy hoàng nhất từ lúc khai trương đến nay. Cửa tiệm vốn có một đội ngũ thợ làm tóc đông đảo với mái đầu xù dài và những vị khách có gu thẩm mỹ kỳ lạ, mà hôm nay, hai chàng hotboy nổi tiếng có gu thẩm mỹ ổn nhất lại cùng xuất hiện ở nơi đây.

Tony, chủ cửa tiệm Tony Boy sung sướng ra mặt. Hôm nay Tony Boy có hai nhân vật quan trọng nhất Đại học F ghé qua, quả thật là một thời khắc lịch sử!

Một người Trung Quốc mang phong cách Heavy Metal[1] tên Tony xúc động đến run rẩy, anh ta quyết định tự mình f*ck[2] kéo, vì hai chàng hotboy này mà sáng tạo ra một kiểu tóc đậm chất Tony Style chấn động cả Đại học F.

Mà lúc này, đối lập với một Tony đang vui mừng khôn xiết, hotboy Trương lại cảm thấy ... thốn đến tận bì.

“Trương Linh Dật, cậu quyết định chúng ta sẽ cắt tóc ở đây sao?” Vương Nghiễm Ninh vừa nhìn thấy gương mặt đều giả của Trương Linh Dật lúc sáng sớm chạy đến tìm mình là đã thấy bất an, nhưng cậu tuyệt đối không nghĩ khẩu vị của cậu ta sẽ bất bình thường đến mức này.

Địa vị của tiệm Tony Boy đối với đại học F phải nói là sánh ngang Phù Dung tỷ tỷ [3] trong giới thời trang. Vương Nghiễm Ninh có thể mơ hồ nhận ra Trương Linh Dật muốn trả thù việc ngày hôm qua mình không kịp mua món quà vừa ý cậu ta!

“Thụ thụ.” Trương Linh Dật nhìn Vương Nghiễm Ninh đầy kiên định, ánh mắt kia chân thành đến nỗi khiến cậu sắp hoài nghi bản thân mình đã lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, “Cậu biết không, ngay từ lần đầu tiên thấy cậu, tôi vẫn mong có một ngày cậu có thể đến đây cắt tóc một lần!”

Những lời này của Trương Linh Dật không hề lừa Vương Nghiễm Ninh, nhớ lại ngày đầu gặp Vương Nghiễm Ninh, cậu đã cảm thấy người này nhìn thật chướng mắt, vì vậy khi Trương Linh Dật nhìn thấy cửa tiệm Tony Boy kì quặc này, cậu luôn mong cậu ta có thể đến đây để cắt một kiểu tóc.

Không nghĩ đến hi vọng tưởng chừng đã chìm vào vô vọng cuối cùng cũng có ngày trở thành sự thật!

Thế giới này không nên hoàn hảo như thế!

Vương Nghiễm Ninh yên lặng mà nhìn Trương Linh Dật, nhìn sự nôn nóng ửng hồng gương mặt, trong lòng thâm thốt —— Chẳng lẽ cậu đã quên rằng chuyện kiểu tóc này là do hai bên muốn, cậu cứ đùa giỡn với tôi như thế chẳng lẽ tôi lại không chơi đùa lại sao?

Trong đầu Vương Nghiễm Ninh không hiểu sao bỗng nhiên hiện ra mấy chữ “Yêu nhau lắm cắn nhau đau”, cậu liền cảm thấy có một sự thốn bì không hề nhẹ.

Móa, có thật là cậu đã bị Trương Linh Dật thay đổi rồi không?

Hai người ngồi trước một tấm gương thật lớn, nhìn Tony một thân mang phong cách Heavy Metal, tóc nhuộm đỏ chói như thiên lôi cầm kéo bước chậm tới, trong lòng Vương Nghiễm Ninh sinh ra một loại cảm giác phấn khởi méo mó.

Thế đó, hiếm thấy cùng nhau ở chung một chỗ, xem ai mất mặt hơn ai!

“Hai cậu, không biết hai cậu đã chuẩn bị kiểu tóc chưa? Có cần anh thiết kế cho một kiểu không?” Hai mắt Tony tỏa sáng, khát khao nhìn... đỉnh đầu Trương Linh Dật và Vương Nghiễm Ninh, “Bọn anh thiết kế tóc miễn phí, từ phong cách Nhật Bản đến phong cách Hàn Quốc. Hai cậu điển trai như vậy, kết hợp với thiết kế của Tony đây nhất định sẽ siêu ngẫu luôn, đảm bảo mê hoặc hết cả nữ sinh của Đại học F...”

Bây giờ mà còn Hàn Quốc với chả Nhật Bản á? Rõ ràng là phong cách Việt Nam đang thịnh hành mà?

Vương Nghiễm Ninh âm thầm ới mửa.

Sau đó, như muốn hưởng ứng vẻ mặt ới mửa của cậu ta, Trương Linh Dật nói với Tony vô cùng nghiêm túc: “Không cần, tôi đã chọn sẵn kiểu, anh cứ cắt theo là được.” Vừa nói vừa lấy từ trong túi một tấm ảnh màu đưa cho Tony.

Vương Nghiễm Ninh ngheh cổ lên nhìn, lập tức cả người chấn động, da đầu tê rần chỉ thiếu nước bỏ của chạy lấy người.

Đệt, đúng là kiểu tóc đang thịnh hành ở Việt Nam.

Nhìn tấm ảnh, rõ ràng là ảnh chụp nhóm nhạc HKT của Việt Nam đang hot mấy ngày nay trên Weibo.

Tony nghe Trương Linh Dật nói đã chọn sẵn kiểu tóc khiến không có dịp phát huy tài năng nên có chút không vui, nhưng vừa xem tấm ảnh cậu ta đưa cho thì ánh mắt anh ta chợt lóe sáng, mặt mày hớn hởi nói: “Không nghĩ đến anh chàng đẹp trai này lại có taste như vậy, phong cách của HKT chính là phong cách mà anh hướng đến đây, vừa thời thượng vừa khí phách, đặc biệt rất có phong cách của một siêu sao, nhất là kiểu này...” Tony di ngón tay có móng dài nhọn chỉ vào kiểu tóc mái tam giác “Superstar” và nói: “Kiểu tóc này hiện đang được mấy cậu trai ưa chuộng, cậu muốn cắt kiểu này là quá hợp thời!”

Chuyện đó đúng rồi! Trương Linh Dật vô cùng hài lòng khi nghe Tony giải thích, phải hiểu rõ kiểu tóc này dữ lắm mới dám mang đến cửa tiệm uy chấn bốn phương này chứ! Trương Linh Dật vừa gật đầu liên tục vừa hung ác trở ngón tay về phía Vương Nghiễm Ninh: “Không, không phải tôi, người muốn cắt kiểu tóc này chính là cậu ta!”

Sống lưng Vương Nghiễm Ninh lạnh ngắt, cậu trở mắt nhìn Tony chuyển dời ánh mắt nhiệt tình lên người mình. Bỗng dưng trong người Vương Nghiễm Ninh sinh ra một loại cảm giác muốn đánh chết Trương Linh Dật ngay lúc này.

Nhưng đã là đàn ông thì phải nói được làm được.

Mặc dù trong lòng đã thành bão tố nhưng Vương Nghiễm Ninh vẫn kiên trì, mặt mày nhẵn nhúm mà gật đầu: “Đúng vậy, tôi muốn cắt kiểu này!” Trương Linh Dật, cậu dám để tôi trở thành đại ca gọi cắt sậy[4], tôi sẽ để cậu tung hoành trong giới dép lê xích vàng đội sừng[5]!

Vì vậy, Tony lại một lần nữa thể hiện rằng cả thành phố G này chỉ có mỗi mình anh ta mới có thể cắt y đúc kiểu tóc của HKT từ tóc mai đến sau gáy để Vương Nghiễm Ninh tuyệt đối yên tâm mà cười nhạo toàn bộ Đại học F.

Cũng vì vậy mà Vương Nghiễm Ninh lại thêm một lần đau!

Sau khi đã hấp diêm tinh thần Vương Nghiễm Ninh, Tony lại chuyển hướng sang Trương Linh Dật, cặp mắt sáng ngời: “Không biết anh bạn đẹp trai này muốn cắt kiểu tóc gì?”

Kể tự nhận rằng trên thế giới không có kiểu tóc nào siêu việt hơn kiểu tóc của HKT, Trương Linh Dật bình tĩnh chuyển hướng sang Vương Nghiễm Ninh: “Cái đó hỏi cậu ta.”

Vương Nghiễm Ninh tặng cho Trương Linh Dật một cái nhìn sắc lẹm, vô cùng đau đớn mà nhận ra mình không biết đến sự tồn tại của kiểu tóc nào siêu việt hơn kiểu tóc của HKT. Vì vậy cậu ta nghiêng đầu, ngạo kiêu nói: “Đầu trọc đi!”

Tony: “...”

Trương Linh Dật: “...”

Tony: “Haha, anh chàng đẹp trai này đang nói đùa phải không?”

Giọng điệu của Vương Nghiễm Ninh vô cùng kiên quyết: “Không, tôi đang nghiêm túc đây, tôi cảm thấy đầu trọc mới là tiêu chí số một cho người đàn ông chân chính! Trương Linh Dật, cậu cảm thấy thế nào?” Câu cuối cùng kia rõ ràng sắc mùi đe dọa.

Trong lòng Trương Linh Dật rối ren, không biết nên yêu nhau lắm cắn nhau đau với Vương Nghiễm Ninh hay buông tha cho cậu ta đây? Nghĩ đến viễn cảnh mình mang cái đầu trọc đi khắp nơi, đối với một kẻ coi trọng sĩ diện hơn mạng sống như hotboy Trương đây mà nói thì đúng là sống không bằng chết ... Nhưng thật sự cậu rất muốn nhìn thấy Vương Nghiễm Ninh trong mái đầu xù dài!

Linh hồn bé bỏng của Tiểu Linh vô cùng rối rắm, và cuối cùng tình yêu cuồng nhiệt không thắng nổi ham muốn nhìn thấy mái tóc xù dài của Vương Nghiễm Ninh. Vì vậy, Trương Linh Dật nghiêm túc mà chân thành nói: “Vâng, đúng vậy, tôi rất muốn có một cái đầu trọc vừa men lỳ vừa bá đạo. Anh thợ làm tóc, anh mau động thủ đi!”

Về mặt Tony như ăn phải shit, thù người cả buổi mới lắc mông bước qua chỗ Vương Nghiễm Ninh, đồng thời hướng vào phòng trong gọi to: “Eric, Eric,... ra đây cạo đầu trọc cho anh chàng đẹp trai này coi...”

Đợi cả buổi vẫn không thấy ai trả lời, sắc mặt Tony liền trầm xuống, anh chống tay ngang hông hét to: “Tên Lý Quốc Đống chết tiệt, cậu có nghe thấy hay không, bên ngoài có khách đây này mau rút ra cho tôi!”

“Tôi liền tới liền...” Chỉ thấy một anh chàng ăn mặc hết như một miếng thạch trái cây chạy đến, vừa chạy vừa ngượng ngùng nói: “Tôi chưa quen cái tên tiếng Anh này nên...”

Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật đều cảm thấy thốn.

Hôm ấy là một buổi tối gió lạnh dịu hui, lá vàng rụng đầy trên con đường, tựa như một cảnh trong phim điện ảnh, mơ hồ còn có thể nhìn thấy những cánh chim bồ câu trắng đang chao lượn.

Đúng lúc ấy, có một, à không, hai chàng trai mặc áo khoác màu đen, mang khăn choàng màu trắng, dáng người cao ngất, mặt mũi lạnh lùng đứng ở đường chân trời nơi cuối con đường...

Vâng, trông như một cảnh trong phim điện ảnh, cuối đường xuất hiện hai bóng dáng cao ráo mạnh mẽ, mặt mũi lại càng đẹp trai hiếm thấy, biểu cảm có thể so sánh với mấy anh chàng nam chính giết người không dao, nhưng không!!!

Mái tóc sao mà kinh dị thế này?

Một kiểu mang đậm phong cách Heavy Metal, mái tóc dựng thẳng đứng, rủ xuống trước mặt thành hình tam giác, tóc được nhuộm màu tím than xen với trắng. Đây rõ ràng là kiểu tóc của siêu sao đang rất thịnh hành ở Việt Nam.

Mái tóc này đối với cậu đã phiền phức lắm rồi, nhưng mà có người lại mang kiểu tóc đơn giản đến đáng sợ — đầu trọc.

Một cái đầu trọc lóc trong cơn gió rét khiến người ta có một loại cảm giác lạnh lẽo.

Đúng vậy, đây là hai kẻ có gu thẩm mỹ nhất đại học F, đã cướp đi trái tim hàng vạn thiếu nữ, khiến rất nhiều chàng trai phải bắt chước theo, hotboy Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật.

Sau bốn tiếng gọi đầu cắt sấy nhuộm tóc, cuối cùng bọn họ cũng đã có một kiểu tóc khiến đối phương hài lòng, đương nhiên cũng khiến cõi lòng mình tan nát.

Da mặt Vương Nghiễm Ninh hiển nhiên là chưa đủ dày, đi trên đường mà đầu mang kiểu tóc ấy khiến cậu cảm thấy không được tự nhiên. May thay, trên đường có rất ít người, cũng không gặp người quen, bằng không sẽ có một người bị giết chết mất.

“Trương Linh Dật, tôi phải để kiểu tóc này trong bao lâu?” Vương Nghiễm Ninh không kìm được mà sờ sờ nhô lên trên đỉnh đầu, thầm cảm khái Tony đúng là một nhà tạo mẫu hiếm thấy, tóc của mình đầu có dài sao mà vào tay anh ta lại có thể dựng ngược lên như vậy?

Có yêu khí!

Mặc dù cái đầu trọc của Trương Linh Dật chẳng đẹp để gì cho cam cơ mà nếu so với mái đầu xù dài của Vương Nghiễm Ninh thì ổn hơn nhiều lắm, vì vậy cậu ta vui vẻ nói: “Đợi đến khi tóc tôi dài ra!”

“Cậu nói hay lắm!” Vương Nghiễm Ninh cả giận, “Ngày mai ông đây sẽ đi cạo đầu!”

“Đừng mà, thụ thụ!” Trương Linh Dật ôm lấy một cánh tay của Vương Nghiễm Ninh: “Tôi thấy cậu để tóc này đẹp lắm mà, rất có tố chất của một siêu sao!”

“Hừ!” Vương Nghiễm Ninh đành bỏ qua cho cậu ta: “Nếu cậu thích như vậy thì đợi tóc dài ra rồi đi làm một kiểu đi!”

“E hèm!” Trương Linh Dật không chấp nhận mà tiếp tục ôm cánh tay Vương Nghiễm Ninh: “Thôi nào, đầu tôi cũng trọc lóc mà! Đã là đàn ông, chúng ta phải dám đương đầu với những ánh mắt soi mói!”

Vương Nghiễm Ninh chợt nhận ra, nếu nói lý với Trương Linh Dật thì chỉ có chết.

Thế là Vương Nghiễm Ninh vô cùng ngạo kiều mà lách qua người Trương Linh Dật, ba chân bốn cẳng chạy về ký túc xá.

Đùa, tóc tai kiểu này thì ai dám long nhong ngoài đường.

Mấy ngày nay đi chung với Trương Linh Dật đã mất mặt đủ rồi!

Vương Nghiễm Ninh vì mái tóc quái dị của mình mà ngồi mặc niệm hết một buổi chiều, sau đó tức giận quyết định, phòng tự học đông người là nơi không thể tới, ngồi trong ký túc xá ôn tập vẫn tốt hơn. Sau đó cậu gửi một tin nhắn nhờ Tôn Tư Dương mang cơm tối về.

Buổi tối, khi Tôn Tư Dương vừa về đến ký túc xá, hắn mang cơm hộp về để trên chỗ của Vương Nghiễm Ninh như thường lệ, kết quả lại nhìn thấy một cục bông màu tím trắng đang ngồi ở đó.

“Ôi mẹ ơi, muốn hù chết tôi à!” Kẽnh gan Tôn Tư Dương vốn không để ý nên giật thót, vội vàng lùi về sau: “Yêu quái phương nào? Sao dám làm loạn trong ký túc xá của tao?” Tôn Tư Dương vừa dứt lời đã thấy cục bông kia từ từ quay lại, rõ ràng là gương mặt u oán của Vương Nghiễm Ninh.

“Ặc...” Tôn Tư Dương dần mặt hồi lâu mới mấp máy môi: “Nghiễm Ninh, cậu... cắt tóc ở Tony Boy sao?”

Vương Nghiễm Ninh chẳng hơi đâu mà ngồi giải thích với Tôn Tư Dương, cậu yếu ớt vẫy tay, cầm hộp cơm vội đầu vào ăn để che giấu nỗi đau của mái tóc.

“Nghiễm Ninh, xảy ra chuyện gì vậy?” Tôn Tư Dương lo lắng không thôi. Phải biết là cuộc đời này Vương Nghiễm Ninh ghét nhất là mái tóc xù dài, thế quái nào đang yên đang lành lại cắt một kiểu tóc như thế?

“Không có gì đâu.” Vương Nghiễm Ninh nhìn xa xăm, chậm rãi nói: “Tớ chỉ là, đột nhiên trở thành fan cuồng của HKT thôi mà...”

Trời đất quỷ thần ơi, làm ơn tung sấm sét giữa trời quang đánh chết cậu bây giờ đi!

Bất quá sấm sét không đánh chết cậu, mà lại bổ choáng Tôn Tư Dương.

Ban đêm, trên F Tinh nhân xuất hiện một topic cực hot — Hai anh chàng hotboy Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật vì tình đau khổ, chấp nhận đổi một kiểu tóc quái dị.

Vương Nghiễm Ninh nhận được tin từ Tôn Tư Dương thì lật đật vào diễn đàn, lúc này trên ấy đã hừng hực khí thế, ngay cả Weibo cũng đã bắt đầu nháo nhào.

Bọn sinh viên kháo nhau rằng đây nhất định là vì năm 2012 sắp đến!

Rất nhiều nữ sinh comment mặt khóc liên tít tít ý nói bản thân mình mệt mỏi quá, sau này sẽ không dám yêu ai nữa!

“Cái quái gì đây?” Vương Nghiễm Ninh nhìn ảnh của mình và Trương Linh Dật một người có mái tóc không mấy thịnh hành cùng một kẻ đầu trọc cùng xuất hiện trên mạng thì khóc không ra nước mắt. Rõ ràng là cậu đã canh lúc ít người qua lại nhất để đi ra đường rồi, rõ ràng cậu nhớ là mình chẳng gặp ai hết, sao mấy tấm hình này lại bị tuồn ra ngoài thế kia?

Tôn Tư Dương nói: “Nghe nói ông chủ Tony Boy rất bất ngờ khi nhìn thấy cậu đi cùng với Trương Linh Dật, anh ta kích động đến mức lên chụp hình các cậu post lên Weibo, sau đó...”

Lệ rơi đầy mặt Vương Nghiễm Ninh.

Điều Tôn Tư Dương quan tâm đương nhiên khác Vương Nghiễm Ninh, hắn cẩn thận nghe ngóng: “Nhưng mà, Vương Nghiễm Ninh, cậu và Trương Linh Dật sao lại cùng nhau xuất hiện ở Tony Boy rồi cùng nhau cắt những kiểu tóc... quái dị như vậy?”

Tôn Tư Dương rất hoài nghi.

Ngay từ lúc Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật dựng hàng ở quán cà phê, hắn chỉ cảm thấy đó chỉ là trùng hợp. Dù sao hai người bọn họ xưa nay luôn ghét nhau, với tư cách là bạn thân kiêm bạn cùng phòng của Vương Nghiễm Ninh, hắn chỉ nhìn thấy Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật xóc xĩa nhau thôi.

Thế nhưng dạo gần đây, Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật thường xuyên gặp nhau, nói chuyện với nhau. Hơn nữa, chẳng giống như kẻ thù mà ngược lại... có một loại ràng buộc khó nói thành lời. Nếu như lúc trước Vương Nghiễm Ninh nói họ biến thù hận thành tình bạn thì lại càng kỳ quái, nếu biến thù hận thành tình bạn thì có cần cùng nhau cắt một kiểu tóc... quái dị như vậy không?

Điều này quả thật quá kỳ lạ!

Tôn Tư Dương nghi ngờ Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật đang bày ra một cái hiệp nghị ma quỷ gì đó!

Chẳng lẽ đây là một kiểu quyết đấu mới?

Xem xem ai có thể dùng các phương thức lập dị để hủy diệt đối phương nhanh hơn sao?

Vương Nghiễm Ninh không biết rằng Tôn Tư Dương đã trần trở nhiều như thế, lúc này cậu đang chìm trong đau đớn thể xác của thực tại vì hình tượng nhiều năm gây dựng của mình đã bị hủy hoại trong chốc lát, thế là đành bò lên giường ngủ sớm.

.
. .
.

[1] Heavy Metal: Là một thể loại nhạc rock phát triển vào cuối những năm 1960 đầu 1970 ở Anh và Mỹ, bắt nguồn từ Blues-Rock và Psychedelic Rock, các ban nhạc tạo nên cho Heavy Metal những âm thanh dày, mạnh, đặc trưng bởi âm rè khuếch đại mạnh, những đoạn solo ghita dài, nhịp mạnh. Lời hát và phong cách biểu diễn thường mang đậm chất nam tính và cơ bắp.

[2] Nguyên văn là “thao” vừa có nghĩa “cầm, nắm”, vừa có nghĩa là “f*ck”

[3] Phù Dung tỷ tỷ: là một ngôi sao trên mạng vốn chỉ nổi tiếng nhờ sự phô trương và những điệu nhảy khó trong làng giải trí Hoa ngữ. Thuộc hàng nổi tiếng nhưng cô bị chê thậm tệ vì ngoại hình béo và xấu.

[4] Ngày 6 tháng 11 năm 2012, nhóm nhạc HKT đến từ Việt Nam đăng kí acc Sina, đồng thời post ảnh của họ lên Weibo. Trong bức ảnh ấy, kiểu tóc, quần áo, cách trang điểm của ba cậu thiếu niên trông vô cùng đáng sợ, nhất là kiểu tóc quái dị, trông rất giống mái tóc của mấy cậu culi trong mấy tiệm cắt tóc ở nông thôn. Vì thế cư dân mạng thân thiết dùng cụm từ “Tổ hợp 3 người gọi cắt sậy” để gọi HKT.

[5] Ý nói kiểu của mấy cậu trai ắt ơ.

17. Chương 17

Làm gay ngày thứ mười bốn – Phần 1

[Cùng nhau ngồi ngắm sao, lúc cảm thấy lạnh thì ôm người ta vào lòng]

Mới sáng sớm hôm sau Vương Nghiễm Ninh đã võ trang đầy đủ, lén la lét lút chạy tới tiệm tóc để tạm biệt mái đầu lòa lẹt chim công, thay bằng quả đầu ngắn gọn gàng.

May thay, hiệp định với Trương Linh Dật chỉ quy định trong một ngày thôi, bằng không Vương Nghiễm Ninh nhắm chừng có thể tu luyện thành một tên trạch nam sống chết không bước chân ra cửa.

Lúc cậu nhẹ nhàng khoan khoái bước ra từ tiệm tóc thì đã là giữa trưa. Tâm trạng Vương Nghiễm Ninh hiện giờ đã khá hơn rất nhiều, vì thế vui vẻ nhấn một tin cho Trương Linh Dật: [Đi ăn cơm không?]

Dựa theo kinh nghiệm thì chắc chắn Trương Linh Dật sẽ đồng ý ngay lập tức rồi thuận miệng trêu ghẹo cậu vài câu, không ngờ lần này lại lạnh lùng từ chối thẳng thừng.

[Tôi đi, trưa nay có hẹn với Tử Tuệ rồi.]

Lại là La Tử Tuệ, trong lòng Vương Nghiễm Ninh có chút khó chịu, vì vậy vô cùng ngạo kiêu trả lời: [Tôi nay tôi không rảnh.]

Trương Linh Dật nhanh chóng nhấn lại: [Thôi mà, đi đi mà, tối nay chúng ta cùng nhau ngắm sao nha (3).]

Vương Nghiễm Ninh nhìn tin nhắn giả mồm má ối của Trương Linh Dật mà nổi da gà, cậu quyết định tốt hơn hết vẫn nên trở về ôn tập đi thôi.

Mà Trương Linh Dật lúc này đang vui vẻ vừa nhìn tin nhắn vừa tưởng tượng ra khuôn mặt buồn bực của Vương Nghiễm Ninh.

La Tử Tuệ thấy Trương Linh Dật vừa nhìn màn hình điện thoại vừa nín cười đến run rẩy, tò mò hỏi: “Cậu đang xem gì mà vui quá vậy?”

Trương Linh Dật vội cất điện thoại, cười tủm tỉm: “Không có gì, đang nhắn tin với Vương Nghiễm Ninh thôi.”

“Vương Nghiễm Ninh?” La Tử Tuệ nhướn mày, cố nén cảm giác quái dị đang dâng trong lòng: “Dạo này cậu thân thiết với Vương Nghiễm Ninh ghê ha!”

“Ừ.” Trương Linh Dật xới một chén cơm, lơ đãng nói: “Cậu ta rất thú vị.”

“Ha ha, trước đây chẳng phải hai người ghét nhau lắm sao?” La Tử Tuệ không hiểu sao lại nhớ đến tấm ảnh Vương Nghiễm Ninh trên màn hình nền của Trương Linh Dật, mày nháu càng chặt hơn.

Trương Linh Dật không hề để ý đến vẻ mặt của La Tử Tuệ, vừa ăn vừa đáp: “Tớ vốn có ưa cậu ta đâu, ai bảo cậu ta kiêu ngạo quá làm chi. Nhưng mà gần đây tiếp xúc thì thấy cậu ta đối xử với người khác rất tốt, mặc hơi tự mãn nhưng cũng rất hào phóng, vui vẻ nữa, ừm, là một người rất có chí cầu tiến.”

La Tử Tuệ cười gượng gạo: “Ít khi nào thấy cậu đánh giá người khác cao như vậy nha, nếu Vương Nghiễm Ninh không phải là con trai thì... tớ đã nghĩ là cậu thích cậu ấy rồi.”

Những lời này của La Tử Tuệ không phải nói dối. Trương Linh Dật nói Vương Nghiễm Ninh tự mãn, thật ra trình độ tự mãn của Trương Linh Dật chỉ có cao hơn chứ không có kém, trên cơ bản là không ai chịu nhường ai, đây cũng là lý do vì sao trước đây cậu ta vô cùng khó chịu với Vương Nghiễm Ninh.

La Tử Tuệ học chung với Trương Linh Dật ba năm, mặc dù chưa từng nghe cậu ta ác ý đi nói xấu người khác nhưng mà nói đến khen ngợi, vốn là chuyện xưa nay chưa từng có. Hôm nay lại nghe cậu ta khen ngợi Vương Nghiễm Ninh, cô quả thật rất bất ngờ.

“Ha ha, thời buổi này, gian tình không phân biệt nam nữ đâu!” Trương Linh Dật nhìn La Tử Tuệ rồi nở một nụ cười đầy thâm ý, tựa như đang muốn chọc nạnh cười to ba cái rồi thông báo với thiên hạ, nam với nam thì sao, bốn thiếu gia hiện đang làm gay với Vương Nghiễm Ninh đấy!

Nhưng đối tượng mà Trương Linh Dật muốn trả thù lại không phải La Tử Tuệ, nói cho cô nghe ngoại trừ việc khiến mình nhàm chán lại rước thêm cơ sở phiền toái cho Vương Nghiễm Ninh, hơn nữa cũng chẳng có tác dụng gì mấy trong kế hoạch trả thù xã hội của bọn họ.

Trương Linh Dật cân nhắc một hồi, cuối cùng quyết định không nói ra.

Nhưng La Tử Tuệ lại bị cậu làm cho sốc, dù cô vẫn cố nói năng như trước nhưng không thể giấu đi nét cứng nhắc: “Linh Dật, mấy câu này của cậu, thật sự khiến người khác suy nghĩ xa vời đó...”

“Ha ha, vậy sao?” Trương Linh Dật đắc ý, nháy mắt mấy cái với La Tử Tuệ: “Tớ và Vương Nghiễm Ninh trông rất giống một cặp hả?”

Ừ, nếu như ngay cả La Tử Tuệ cũng cho là thế thì kế hoạch của bọn họ đã thành công một nửa rồi!

Trương Linh Dật đang suy nghĩ xem đêm nay có nên cùng Vương Nghiễm Ninh chúc mừng hay không.

“Ặc...” La Tử Tuệ nhìn ánh mắt chờ mong của Trương Linh Dật, có chút khó hiểu không biết cậu ta đang suy nghĩ cái gì. Trước giờ cô vẫn tự cho mình là người hiểu rõ Trương Linh Dật nhất đại học F, vì sao hai ngày nay cô lại có cảm giác có chuyện gì đó là lạ, dường như những chuyện trong quá khứ đã được một bàn tay nào đó sắp đặt lại rồi. Cuối cùng, cô vẫn không trả lời câu hỏi của Trương Linh Dật mà chỉ cười nói: “Không đến mức đó, hai chàng trai cãi nhau ầm ĩ cũng là chuyện bình thường mà!”

“Hmm!” Trương Linh Dật không nghe được đáp án mình đang chờ mong, thất vọng vờ đầu mấy cái.

Đây là sở thích mới của cậu ta, sờ đầu trọc mang tới một loại cảm giác rất mới lạ, từ sau khi cạo trọc, lâu lâu cậu hay lấy tay sờ vài cái.

La Tử Tuệ nhìn cái đầu trọc lóc, vẻ mặt bắt đầu trở nên quái dị: “Linh Dật, sao cậu lại cắt... kiểu tóc...”

Cô cảm giác dường như càng ngày mình càng không hiểu Trương Linh Dật rồi. Trương Linh Dật mà cô biết xem sĩ diện như mạng sống, đừng nói là cạo trọc, chỉ cần cắt tóc ngang trán thôi đã như giết cậu ta rồi. Hai ngày nay cậu ta đang lên cơn gì đây?

Nghe nói là Vương Nghiễm Ninh cũng làm một quả đầu đặc sắc!

Trong lòng La Tử Tuệ cảm thấy rất nặng nề.

Trương Linh Dật rõ ràng bình tĩnh hơn, cười cười: “Có gì đâu, vui mà, cậu không thấy là con trai cạo đầu trông tràn đầy khí phách đàn ông sao?” Vừa nói vừa xới thêm cơm, “Đúng rồi, Tử Tuệ, không phải cậu rủ tớ đi ăn cơm sao, vậy mà cả buổi chỉ nói chuyện của tớ thôi, cậu tìm tớ có chuyện gì?”

“Bây giờ không có chuyện gì là không mời cậu đi ăn được hả?” La Tử Tuệ nắm chặt chén cơm.

“Cũng phải!” Trương Linh Dật cười ha ha, sờ đầu mấy cái, trong lòng tự nhủ, nhưng mà dạo này tớ đang bận làm gay, nếu không có chuyện gì thì cậu đừng cản trở tớ đi gặp thụ thụ chứ.

“Tớ tìm cậu... là có chuyện quan trọng muốn nói với cậu.” La Tử Tuệ do dự thật lâu, cuối cùng cũng mở miệng nói.

“Ồ, chuyện gì?” Trương Linh Dật nhướn mày.

La Tử Tuệ nhìn cậu, đôi mắt sáng ngời xen chút chờ mong: “Linh Dật, chúng ta quen nhau ba năm rồi...”

“Ừm.” Trong lòng Trương Linh Dật có chút không bình tĩnh, chuyện này không trách cậu được, ánh mắt và lời nói của La Tử Tuệ hết như cô ấy đang muốn thổ lộ vậy. Thật ra cậu rất thích La Tử Tuệ, vừa thông minh vừa xinh đẹp, cũng biết cho mình và người khác lối thoát. Ở đại học F, cậu thật không tìm được cô gái nào hợp với mình hơn La Tử Tuệ, nhưng mà cậu chưa chuẩn bị tâm lý để tiếp nhận tâm ý của cô ấy!

“Ba năm nay, tớ không hẹn hò với ai cả...” La Tử Tuệ nói rất chậm, dành ra những khoảng trống để Trương Linh Dật suy nghĩ, “Bởi vì, tớ tin rằng, cậu biết rõ...”

Bình thường, nếu như các cô gái không nói rõ thì Trương Linh Dật cũng sẽ không mở miệng đâm lao trước, nhưng với những cô gái nói được phân nửa lại còn giả vờ ngây ngô cố ý làm cho mập mờ thì Trương Linh Dật không im lặng được. Vì vậy trước câu nói gây khó dễ của La Tử Tuệ, cậu chỉ biết sáng khoái gật đầu: “Ừ, tớ biết.”

Sự thẳng thắn của Trương Linh Dật khiến La Tử Tuệ hơi sững lại, nhưng cô nhanh chóng nói tiếp: “Linh Dật, tớ vốn... hi vọng... câu nói đó có thể được nói ra từ miệng cậu.”

Trương Linh Dật chỉ đành cười trừ.

La Tử Tuệ cũng cười theo, nói: “Tớ nghĩ rằng, cứ đông dài thế này thì mãi đến tốt nghiệp cũng chẳng có được đáp án của cậu mất!”

Trương Linh Dật vẫn im lặng như trước, không phải cậu không muốn nói gì, mà thật sự là không có lời nào để nói.

Bởi vì cậu hiểu được, những lời La Tử Tuệ nói là thật lòng.

La Tử Tuệ có lẽ là người bạn thân mà cậu không thể thiếu, nhưng tình cảm trong lòng cậu, cô ấy vẫn giống như gân gà[1] thôi.

Suy nghĩ như vậy thật đúng là không công bằng cho La Tử Tuệ.

Nhưng mà tìm kiếm công bằng trong tình cảm, đúng là một chuyện rất buồn cười.

La Tử Tuệ cũng không nghĩ rằng nói hai ba câu có thể khiến Trương Linh Dật thông suốt nên chỉ đành cười nhạt một tiếng, nói: “Linh Dật, thật ra hai hôm trước, Trác Hỉ Minh đã tỏ tình với tớ...”

Trác Hỉ Minh, nhân tài của khoa máy tính của đại học F, cũng là một nhân vật nổi tiếng trong trường. Nhưng mà cách cậu ta nổi tiếng khác xa Trương Linh Dật và Vương Nghiễm Ninh, cậu ta nổi tiếng nhờ vào tài năng của mình, bề ngoài trông cũng nhã nhặn bình thường thôi.

Nhưng mà ở trường đại học F, sự yêu thích của nữ sinh dành cho Trác Hỉ Minh không hề thua kém Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật.

Lý do rất đơn giản, so với bộ dạng tai họa của Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật, vẻ ngoài của Trác Hỉ Minh khiến các cô gái cảm thấy an toàn hơn.

Hơn nữa Trác Hỉ Minh lại không khó gần như Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật.

Trương Linh Dật ngạc nhiên nhìn La Tử Tuệ.

“Linh Dật, tớ là con gái, ba năm đối với tớ là dài đằng đẵng, tớ không muốn đợi chờ trong vô vọng.” La Tử Tuệ vốn là một người biết chừng mực, nói đến đây vẫn còn rất bình tĩnh, “Tớ muốn cho mình một cơ hội, nhưng trước khi lựa chọn, tớ không muốn uống phí ba năm chờ đợi của mình.”

“Tớ, hôm nay nói với cậu, là muốn được biết đáp án.”

“Cậu cũng không cần phải trả lời ngay, tớ sẽ cho cậu thời gian suy nghĩ. Trong ba ngày, mặc kệ đáp án của cậu là gì, lúc nào cũng có thể nói cho tớ biết.”

Lúc Trương Linh Dật bước ra khỏi quán ăn vẫn còn hơi chóng mặt, liền thăm mắng đầu bếp —— Súp bắp nấu với rẽ bần lam[2] đúng là chẳng ngon lành gì cả.

Thực ra Trương Linh Dật cũng có tình cảm với La Tử Tuệ, rất nhẹ nhàng đơn thuần, nó khiến cậu cảm thấy thoải mái nhưng không đến mức muốn phá vỡ tình trạng ấy.

Trước đây, La Tử Tuệ không nói, cậu cũng giả bộ không biết.

Nhưng mà bây giờ La Tử Tuệ đã mở miệng trước rồi, cậu cũng đành phải nhìn thẳng vào vấn đề thôi.

Là đồng ý, sau đó ở bên nhau.

Hay là từ chối, nhìn cô ấy hạnh phúc trong vòng tay của người khác?

Trương Linh Dật thở dài.

Cho đến khi gặp Vương Nghiễm Ninh vào buổi tối, Trương Linh Dật chợt nhận ra một điều —— bối rối cả buổi chiều, vậy mà chuyện này cũng liên quan đến Vương Nghiễm Ninh đó chứ.

Trước khi cùng thực hiện ước định với Vương Nghiễm Ninh, Trương Linh Dật cũng từng cân nhắc quan hệ của mình và La Tử Tuệ. Lúc đó cậu nghĩ là cứ thuận theo tự nhiên thôi, nếu như một ngày nào đó cô ấy mở miệng trước mà mình lại chưa có bạn gái thì ở cạnh nhau cũng không tệ.

Nhưng bây giờ La Tử Tuệ đã mở lời rồi, Trương Linh Dật lại cảm thấy bối rối không thôi —— ở bên cạnh La Tử Tuệ, cảm giác như đang làm chuyện có lỗi với Vương Nghiễm Ninh!

Điên thật rồi!

Trương Linh Dật đổ một thân mồ hôi lạnh, ngẩng đầu nhìn Vương Nghiễm Ninh đang chờ mình ở nơi đã hẹn.

Vương Nghiễm Ninh đang đứng dựa vào một cây đèn đường nghịch điện thoại. Trời hôm nay hơi nóng nên Vương Nghiễm Ninh không mặc quá nhiều, một chiếc áo sơ mi và một cái áo khoác mỏng, mái tóc một hit vỡ mồm hôm qua đã được thay bằng mái tóc ngắn mềm mại.

Ánh đèn đường rơi đầy trên người cậu ta, sáng tối không rõ.

Nhưng lại khiến người ta không thể nào dời mắt.

Không hiểu sao Trương Linh Dật lại nhớ đến một câu đánh giá Vương Nghiễm Ninh trên diễn đàn F Tinh Nhân ——

Vương Nghiễm Ninh ở nơi nào, nơi đó chính là phong cảnh.

Vương Nghiễm Ninh dường như cũng bắt được ánh mắt của Trương Linh Dật, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Gương mặt Vương Nghiễm Ninh không có cảm xúc gì, đôi mắt trong veo tĩnh lặng nhẹ nhàng lướt qua, lập tức có một loại cảm giác như đang đứng trên cao nhìn xuống.

Có một số người vừa sinh ra đã có khí chất cao quý.

Trương Linh Dật thấy đầu mình ong ong, hoàn toàn không nghe được âm thanh xung quanh.

Cũng không hề nghe thấy trái tim mình đang đập những nhịp điên cuồng.

[1] Gân gà: Ý nói có cũng được mà không có cũng không sao.

[2] Rễ bản lam: Một vị thuốc Bắc dùng giải nhiệt, tiêu độc, phòng bệnh.

18. Chương 18

Làm gay ngày thứ mười bốn – Phần 2

[Cùng nhau ngồi ngắm sao, lúc cảm thấy lạnh thì ôm người ta vào lòng]

“Còn ngâỵ ra làm gì nữa?” Vương Nghiễm Ninh đã chạy đến trước mặt Trương Linh Dật không biết tự lúc nào, cậu thò tay vỗ vào mái đầu trọc lóc của Trương Linh Dật một tiếng “Bốp” giòn tan, “Đi thôi!”

Trương Linh Dật lúng ta lúng túng đuổi theo.

Nói đến nơi lý tưởng để ngắm sao ở đại học F, lựa chọn đầu tiên đương nhiên là hồ Nguyệt Lượng.

Nước hồ lóng lánh, bãi cỏ bằng phẳng, tầm mắt mênh mông.

Đúng là thánh địa của những đôi tình nhân ở đại học F.

Bây giờ là cuối kỳ lại còn đang vào đông nên số lượng các cặp đôi đến đây đã giảm bớt, chỉ có vài ba chú mèo hoang đang lảng vảng, ngược lại còn thuận tiện cho Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật hành sự.

Hai người tìm một chỗ yên lặng để ngồi xuống, Trương Linh Dật vốn đã chuẩn bị trước, cậu lấy ra một túi bia và một chồng đồ ăn vặt, mời Vương Nghiễm Ninh ăn.

Vương Nghiễm Ninh chống tay lên đầu gối, hai tay ôm cằm, nghiêng mặt liếc nhìn Trương Linh Dật: “Tôi nay có thể thôi hả?”

“Ừ.” Trong lòng Trương Linh Dật vẫn còn đang xoắn xuýt vì mớ suy nghĩ lung tung của mình nên không để ý đến lời của Vương Nghiễm Ninh.

Vương Nghiễm Ninh nhìn bộ dáng không yên lòng của Trương Linh Dật, không nén nổi tò mò. Theo lý thuyết, mấy chuyện làm gay này thì Trương Linh Dật phải năng nổ nhiệt tình mới đúng chứ.

“Đang nghĩ gì đấy?” Vương Nghiễm Ninh đẩy Trương Linh Dật một cái.

Trương Linh Dật nhanh chóng hồi phục tinh thần, đối mặt với Vương Nghiễm Ninh khiến cậu có chút chột dạ, liền vội cười ha ha: “Không, đang nghĩ khi nào thì mấy ngôi sao mới bắt đầu chui ra?”

Khóe miệng Vương Nghiễm Ninh giật giật, ngẩng đầu nhìn bầu trời tối đen như mực: “Cậu muốn ngắm sao thật à?”

Thành phố hiện đại bị ô nhiễm trầm trọng đến mức đừng nói sao, bình thường mặt trăng còn lúc tỏ lúc mờ nữa là. Vương Nghiễm Ninh còn nhớ rõ bắt đầu từ lúc đến thành phố G học đại học, chưa bao giờ cậu nhìn thấy sao.

“Đó là chuyện đương nhiên, chúng ta ra đây để ngắm sao mà!” Trương Linh Dật khui nắp lon bia đưa sang cho Vương Nghiễm Ninh.

Vương Nghiễm Ninh nhận lấy uống ngay một ngụm, ngẩng mặt nhìn trời: “Ồ trong thành phố có thấy ngôi sao nào đâu. Nếu muốn ngắm sao, chắc phải về nông thôn.”

Trương Linh Dật sinh ra và lớn lên ở thành phố G nên chưa bao giờ được thấy một bầu trời đầy sao, nghe thế liền tò mò hỏi: “Ồ nông thôn có thể ngắm bầu trời đầy sao được hả?”

Vương Nghiễm Ninh nghiêng đầu suy nghĩ, nói: “Ừ, bầu trời quê tôi có rất nhiều sao, nếu cậu muốn ngắm thì đợi đến kỳ nghỉ tôi dẫn cậu đi.”

“Tốt!” Trương Linh Dật vui vẻ ra mặt, giơ lon bia ra hươu qua hươu lại trước mặt cậu, “Nào, làm một lon.”

Vương Nghiễm Ninh chẳng ừ hử gì cả mà cụng bia với cậu ta.

Mặt trăng đã treo trên đỉnh đầu, xung quanh được tô điểm bằng vài ngôi sao lấp lánh, ngoài ra, những chỗ khác chỉ là bầu trời đen huyền, không nhìn thấy ánh sáng gì nữa.

“Woah, sao kìa!” Trương Linh Dật chỉ lên trời, giọng điệu khoa trương mà cảm thán, “Đẹp thật!”

Vương Nghiễm Ninh nhìn bộ dáng ngu ngốc của cậu ta, liền cầm lon bia lạnh như băng áp vào mặt Trương Linh Dật.

“Đệt, đệt, lạnh chết tôi rồi!” Trương Linh Dật vội vàng đẩy ta Vương Nghiễm Ninh ra, “Thụ thụ, cậu dám khiêu chiến với tôi hả!” Nói xong vòng tay qua vai Vương Nghiễm Ninh, khóa chặt cậu trong lòng ngực, lon bia đang cầm trong tay vội áp vào cổ cậu.

“Phắc!” Vương Nghiễm Ninh bị Trương Linh Dật kìm lại nên không thể nhúc nhích, cảm giác lạnh lạnh khiến cậu rùng mình, tay chân quơ loạn như một con cá đang giẫy dụa lúc sắp chết.

Trương Linh Dật đùa giỡn xong, cười lớn “Ha ha” mấy tiếng rồi mới buông tay. Một giây sau Vương Nghiễm Ninh lại chồm dậy, đẩy ngã (À~ đây là một từ rất đúng đắn, xin đừng hiểu sai *mặt nghiêm túc*) xuống đất. Hotboy Vương vội dùng chiêu lấy thịt đè người đè lên mình Trương Linh Dật.

“Hừ hừ~” Vương Nghiễm Ninh híp mắt cười gian, “Trương Linh Dật, chịu chết đi!” Dứt lời, cậu vội kéo áo Trương Linh Dật lên cao, lộ ra cơ bụng sáu múi trong truyền thuyết, tay kia lại cầm lon bia lạnh ngắt đè mạnh lên những múi cơ bụng trắng bóng.

“Shh...” Mặt Trương Linh Dật nhăn nhúm, cậu gào to: “Tôi thua tôi nhận thua!”

Đây là lần đầu tiên hai người giằng co mà Trương Linh Dật lại nói ra hai chữ nhận thua khiến Vương Nghiễm Ninh đắc ý vô cùng, để lon bia sang chỗ khác rồi cười nắc nẻ, không hề để ý đến gương mặt xấu hổ của kẻ bị đè Trương Linh Dật.

“Được rồi được rồi.” Trương Linh Dật giấu đi sắc mặt kỳ quái, vờ như không có chuyện gì mà đẩy Vương Nghiễm Ninh, tiếp tục nằm trên cỏ giả chết, “Ngắm sao nào.”

Vương Nghiễm Ninh cũng nằm xuống bên cạnh, nhìn lên bầu trời đêm, khuôn ngực và bụng phập phồng vì cười quá nhiều, tâm tình cũng dần bình tĩnh lại.

Loại cảm giác tự do tự tại, cười to thoải mái này, dường như đã lâu lắm cậu chưa nếm qua.

Hạnh phúc của con người thường đến từ những điều giản dị của cuộc sống. Theo đà phát triển, tâm tình con người dần trở nên phức tạp, hạnh phúc lẫn lộn với những thứ khác khiến nụ cười không còn sáng trong.

Trong lòng Vương Nghiễm đã sớm lấy lại bình tĩnh, không nhịn được bèn nghiêng đầu nhìn sang người đã mang đến thứ cảm xúc đơn giản kia cho mình, chỉ thấy Trương Linh Dật đang ngẩn ngơ nhìn lên bầu trời, chẳng biết cậu ta đang nghĩ gì mà ngay cả áo cũng chưa kéo xuống.

Tên này không sợ lạnh à! Vương Nghiễm Ninh liếc mắt, thò tay định kéo áo xuống cho cậu ta nhưng lại nhận được một cái đẩy mạnh của Trương Linh Dật.

“Cậu làm gì thế?” Trương Linh Dật giật mình hỏi, vẻ mặt có chút bối rối.

“Phải để tôi hỏi cậu làm gì mới đúng chứ?” Khóe môi Vương Nghiễm Ninh giật giật, bàn tay vừa vươn ra sững lại giữa chừng, tiến cũng không được mà lùi cũng chẳng xong, cuối cùng chỉ đành gãi đầu, “Tôi chỉ muốn kéo áo cậu xuống thôi.”

Lúc này Trương Linh Dật mới sực nhớ ra là mình chưa kéo áo xuống, vội vàng kéo lại áo rồi nói: “À, không sao, cảm ơn!”

“Đang nghĩ gì thế? Sao thờ người ra vậy?” Vương Nghiễm Ninh hỏi, dừng trách cậu đa nghi, Trương Linh Dật thần kinh tên này không bình thường, ít khi nào thấy được bộ dạng suy nghĩ sâu xa của cậu ta.

Trương Linh Dật không trả lời câu hỏi của Vương Nghiễm Ninh mà chỉ nghiêng đầu nhìn cậu, trong đáy mắt ánh lên một loại cảm xúc không thể gọi tên.

“Sao vậy?” Vương Nghiễm Ninh bị Trương Linh Dật nhìn đến lạnh cả người.

“Tôi lạnh!” Trương Linh Dật hô lớn rồi úp sấp vào ngực Vương Nghiễm Ninh, “Thụ thụ, mau ôm chặt lấy tôi đi!”

Wương Nghiễm Ninh: “...”

“Thụ thụ, nhanh ôm tôi đi kìa!” Trương Linh Dật vừa nói xong đã nín chặt vai Vương Nghiễm Ninh không buông, “Cậu thật là, lúc cảm thấy lạnh phải ôm chặt tôi chứ!”

Thiệt thua cậu ta luôn!

Wương Nghiễm Ninh im lặng, mặc dù rất muốn quăng Trương Linh Dật xuống hồ ngay nhưng nhìn bộ dạng hứng thú bồng bồng của cậu ta, cuối cùng vẫn phải vòng tay qua ôm Trương Linh Dật.

Lòng ngực hai người dán chặt vào nhau, ánh trăng mờ ảo, bầu trời lác đác vài đốm sao, bờ hồ Nguyệt Lượng về đêm rất yên tĩnh, yên tĩnh đến mức dường như Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật có thể nghe được tiếng tim đập của nhau.

Ở trong màn đêm yên tĩnh như thế này, vô cùng rõ ràng.

Mãi đến khi hai người trở về ký túc xá của mình, Trương Linh Dật gỡ xuống chiếc mặt nạ nguy trang cả buổi tối, để lộ gương mặt ảo não xen chút xấu hổ.

Cơ thể dù đã thả lỏng bình thường nhưng bắp đùi vẫn còn lưu lại chút cảm giác khi bị Vương Nghiễm Ninh ngồi lên.

Lúc ấy Vương Nghiễm Ninh chỉ lo cảm lon bìa lạnh áp lên bụng cậu mà chẳng hề để ý đến bộ phận nhạy cảm của cả hai đang chạm nhau, cũng bởi vì lúc hai người đùa giỡn mà cọ sát qua lại.

Vốn hai thằng con trai đùa giỡn nhau thì rất bình thường, trước đây Trương Linh Dật cũng thường đùa mấy đứa bạn xuống mà đánh, trước sau chẳng cảm thấy tư thế này có gì đặc biệt.

Thế nhưng đêm nay, không hiểu tại sao lúc Vương Nghiễm Ninh ngồi lên đùi mình, Trương Linh Dật lại cảm giác được bộ phận nào đó của mình đang lặng lẽ hóa cảm thú!

Xấu hổ sợ Vương Nghiễm Ninh phát hiện nên đành vội vàng nhận thua mà đẩy cậu ta ra, sau đó thật lâu mới hết rung động.

Trương Linh Dật cảm thấy mình như một kẻ mặt người dạ thú, cậu nhìn ra được đạo này Vương Nghiễm Ninh bắt đầu mở lòng, nhường nhịn mình, cũng vì những điều đó mà Trương Linh Dật đã ngầm xem Vương Nghiễm Ninh là bạn tốt.

Vậy là rõ ràng mình...

Thật không phải là người mà!

Trương Linh Dật ảo não vỗ trán một cái, nhất định là đạo này quá bận, để tay phải nghỉ ngơi quá lâu, quên chăm sóc nhu cầu của cậu nhỏ, khiến lửa lòng dâng cao đến nỗi chỉ bị một thằng con trai chọc ghẹo đã không nhịn được.

Rõ là phải thỏa mãn thôi.

Trương Linh Dật che mặt bước vào phòng tắm mà bắt đầu an ủi cậu nhỏ “hạn hán” đã lâu của mình.

Thế nhưng chẳng hiểu sao, trong đầu lại cứ hiện ra khuôn mặt điển trai thanh tú của Vương Nghiễm Ninh.

Dáng vẻ cậu ấy lúc ngồi trên đùi mình cười rạng rỡ.

Còn có lúc mình nằm trong lòng ngực cậu ấy, nghe tiếng tim đập nhịp nhàng...

Đúng là điên rồi!

Trương Linh Dật vừa để cậu nhỏ của mình xuất ra, vừa khinh bỉ chính mình.

Nhưng thật ra, Vương Nghiễm Ninh cũng chẳng bình tĩnh hơn Trương Linh Dật bao nhiêu.

Lúc này Vương Nghiễm Ninh đang ở ký túc xá điên cuồng tìm kiếm trên baidu — người dị tính có thể biến thành người đồng tính hay không?

Mà lỡ thành người đồng tính rồi thì sẽ có dấu hiệu gì?

Khi nào thì người dị tính có phản ứng với người đồng tính?

...

Vô số câu hỏi.

Đúng vậy, mặc dù lúc ở cùng nhau trông hotboy Vương vô cùng bình thường nhưng thật ra, phản ứng sinh lý không bình thường đã khiến Vương Nghiễm Ninh hoang mang vô cùng.

Đẩy ngã Trương Linh Dật chỉ là hành động ngoài ý muốn, ngồi lên mình Trương Linh Dật cũng là trò mà bọn con trai hay đùa giỡn, nhưng khi nửa thân dưới của hai người chạm nhau thì Vương Nghiễm Ninh lại cảm thấy cơ thể mình có điều gì đó khác thường.

Là run rẩy, còn xen chút khoái cảm khó nói!

Loại cảm giác vốn chỉ có trong mộng này làm cậu rung mình, lập tức vì xấu hổ mà giả vờ điềm nhiên như không có chuyện gì.

Cho đến khi Trương Linh Dật bỏ nhào vào lòng ngực cậu, hai khuôn ngực kề sát nhau, cậu đã nghe được tiếng tim mình nhảy lên điên cuồng.

Một giây đó, cậu ý thức được mình phải đẩy Trương Linh Dật ra, vậy mà thân thể lại vô thức ôm lấy cậu ta.

Vương Nghiễm Ninh ảo não ôm mặt.

Vì sao mọi chuyện lại thành ra thế này?

Mặc dù bản thân đã biết chuyện này là sai trái nhưng tại sao ăn đến tủy mới biết vị, mãi không chịu dừng lại?

Trên baidu toàn mấy bài viết vớ vẩn, Vương Nghiễm Ninh chẳng tìm được tin tức nào hữu dụng, bèn quyết định bò lên giường ngủ sớm.

Tôn Tư Dương vừa về đến ký túc xá đã thấy Vương Nghiễm Ninh nằm ườn trên giường, đưa cả đầu ra ngoài, về mặt thì ưỡn ẹo vô cùng.

“Nghiễm Ninh, cậu sao thế?” Tôn Tư Dương giật mình hỏi.

“Không có gì đâu.” Vương Nghiễm Ninh nằm lù vào bên trong, tiếp tục tìm một tư thế thoải mái để ngủ, đúng vậy, cậu đã nằm trên giường hết hai tiếng đồng hồ rồi, bây giờ còn mãi đau buồn vì chuyện mình có khả năng biến thành người đồng tính mà vẫn trần trọc chưa ngủ được.

“Sao nay cậu ngủ sớm vậy?” Tôn Tư Dương lại hỏi, Vương Nghiễm Ninh bình thường rất chăm đọc sách, lần nào đến cuối kỳ cũng về trễ, tình huống về nhà trước những người khác như bây giờ rất hiếm thấy.

“Đại khái là vì giờ đang là mùa đông đó mà!” Vương Nghiễm Ninh nhìn trần nhà. Ừ, cậu muốn mình cũng có thể biến thành động vật máu lạnh để ngủ thẳng cẳng qua mùa đông này luôn.

“Hừm, vậy thì tốt rồi.” Tôn Tư Dương vừa xếp quần áo vừa cảm khái, “Tớ nghe lớp trưởng nói danh sách sinh viên trao đổi với Đài Loan ở khoa mình đã có rồi, giáo viên phụ đạo đề cử cậu đấy!”

“Hả?” Vương Nghiễm Ninh còn đang ngẩn người chợt nghe thông tin quan trọng như vậy, nhất thời không kịp phản ứng.

Tôn Tư Dương ngạc nhiên: “Cậu không biết à?”

Vương Nghiễm Ninh ngây người: “Có ai nói gì với tớ đâu.”

Tôn Tư Dương nói tiếp: “Tớ nghe lớp trưởng nói, lúc chiều cậu ấy đến chỗ giáo viên phụ đạo lấy tài liệu thì thấy danh sách sinh viên trao đổi, khoa chúng ta có một người, chính là cậu đó. Bây giờ chỉ chờ viện trưởng bên kia phê duyệt thôi.” Vừa nói xong liền nhíu mày: “Chúc mừng cậu nha, khi nào phê duyệt xong nhớ mời tớ đi ăn đó.”

“Được thôi!” Vương Nghiễm Ninh sáng khoái đáp, thế nhưng trong lòng thì không vui vẻ như dự tính.

Đại học F và một trường nổi tiếng ở Đài Loan có chương trình trao đổi sinh viên, mỗi năm trao đổi một lần. Bởi vì số lượng sinh viên trao đổi rất ít nên những người có thể đi đều là sinh viên xuất sắc được học bổng hạng nhất.

Cũng bởi vì chi phí được nhà nước tài trợ nên hạng mục này là đối tượng để các sinh viên đại học F tranh giành nhau.

Vì suất du học ấy, Vương Nghiễm Ninh đã cố gắng rất nhiều, trường đại học Đài Loan đó có khoa Marketing rất nổi tiếng, cậu rất muốn được đi.

Vốn là phải rất vui vẻ chứ...

Vương Nghiễm Ninh im lặng thở dài một hơi.

19. Chương 19

Làm gay ngày thứ mười lăm.

[Cùng nhau trồng một chậu hoa, nhắc nhau tưới nước và cho nó phơi nắng]

Tôn Tư Dương cảm thấy rất quái lạ, không hiểu sao mấy hôm nay sáng nào Vương Nghiễm Ninh cũng ngủ nướng.

Hắn yên lặng ngẩng đầu nhìn hotboy Vương cuộn mình thành cái kén tằm, thầm nghĩ không phải cậu ta quên cài đồng hồ báo thức rồi đó chứ? Vì vậy đành thở dài hai tiếng, nhẹ nhàng gọi: “Nghiễm Ninh, dậy đi.”

Vương Nghiễm Ninh mơ màng ló đầu ra khỏi chăn, nhìn Tôn Tư Dương một cái rồi hỏi: “Mấy giờ rồi nhỉ?”

Tôn Tư Dương nhìn màn hình điện thoại: “Gần chín giờ, thư viện chắc hết chỗ rồi.”

“À, không sao, hôm nay tớ ôn tập ở ký túc xá.”

Vương Nghiễm Ninh vừa nói vừa bò xuống giường.

“Mấy ngày nay trông cậu lạ quá!” Tôn Tư Dương gãi đầu, vẻ mặt khó hiểu: “Cậu đang có quan hệ gì với Trương Linh Dật à?”

“Không có gì hết.” Vương Nghiễm Ninh ngáp một cái, thuận tay đẩy Tôn Tư Dương: “Đừng lôi thôi nữa, cậu đi nhanh đi.”

Đợi đến lúc Tôn Tư Dương rời khỏi ký túc xá, Vương Nghiễm Ninh mới vừa xoa mái tóc lờn chớm vừa lấy điện thoại ra gọi cho Trương Linh Dật.

Trương Linh Dật nhanh chóng bắt máy, nhưng vừa nghe giọng đã biết cậu ta cũng vừa mới bò từ trong chăn ra.

“Thụ thụ à, hôm nay tôi hơi mệt, cậu làm gì làm đi, tối tôi sẽ tìm cậu.”

“Ừ.” Vương Nghiễm Ninh không hỏi tại sao Trương Linh Dật lại uể oải như vậy, bởi bây giờ tâm sự trong lòng cậu còn nhiều hơn. Vương Nghiễm Ninh cảm thấy chột dạ nên không có can đảm mở miệng hỏi.

Yên lặng cúp điện thoại, Vương Nghiễm Ninh mang ghế ra ban công ngồi, tiện thể cầm theo quyển sách để học.

Ban công phòng ký túc xá của cậu quay mặt về hướng Đông Nam, buổi sáng tiết trời rất đẹp, không khí ngoài ban công rất thoải mái.

Vương Nghiễm Ninh khoan khoái duỗi lưng một cái, quyết định đọc sách quan trọng hơn, chuyện tình cảm có lẽ tạm thời nên quăng qua một bên.

Thế là cậu mở sách ra bắt đầu ôn tập.

Một tiếng sau, Vương Nghiễm Ninh ảo não khép sách lại.

Sao đầu óc cứ nghĩ về Trương Linh Dật mãi thế này?

Muốn biết cảm giác hiện tại của Trương Linh Dật với mình là gì, muốn biết cảm giác lo lắng của mình bây giờ là tình cảm bạn bè bình thường hay là... Phắc, sẽ không thành gay thật chứ!

Chẳng lẽ không có cách nào khiến bản thân bình tĩnh để đọc sách được hả?

Vương Nghiễm Ninh bực bội vò đầu, quyết định trở vào đánh một giấc để lấy lại tinh thần, không ngờ điện thoại lại reo.

Lại là Trương Linh Dật.

“Thụ thụ, cậu đang ở đâu? Tôi đem cái này đến cho cậu.” Giọng Trương Linh Dật vẫn còn ỉu xiu, chẳng lẽ sáng nay cậu ta nghe điện thoại của mình xong lại lăn ra ngủ tiếp?

Ừ, thế mới đúng là phong cách của Trương Linh Dật.

Vương Nghiễm Ninh đau khổ nhận ra, mình dường như hiểu rõ Trương Linh Dật rồi!

Nói như vậy thì, hai người không phải là bạn bè mà đang làm gay!

Nhưng mà bạn bè với nhau sẽ không cương mới đúng chứ?

Vương Nghiễm Ninh có chút thôn thôn, nói: “Tôi đang ở ký túc xá.”

Lúc Trương Linh Dật đến còn cầm theo một chậu cây nhỏ và hai hộp cơm.

“Món đồ cậu nói muốn đem đến cho tôi là cái này hả?” Vương Nghiễm Ninh mặt mày nhận lấy chậu hoa nọ. Đây không phải là món quà đáp lễ cậu tặng Trương Linh Dật khi được tặng đồ ngủ bọt biển SpongeBob sao?

“Ừm, tôi biết ngay là tiểu thụ chẳng để ý gì cả!” Trương Linh Dật khinh bỉ, “Tiếp theo chúng ta phải cùng nhau trồng một chậu cây, cùng nhau tưới nước phớt nắng cho nó!”

“À!” Vương Nghiễm Ninh nhìn chậu cây nhỏ trong tay, nói: “Lại còn phải chăm sóc nữa, cha mẹ tôi còn chưa được hầu hạ như thế nữa là!”

“Bởi vậy mới nói tiểu thụ chẳng biết yêu thương gì cả!” Trương Linh Dật hừ nhẹ một tiếng, ôm chậu cây đi thẳng ra ban công, nói: “Đây không phải một chậu hoa bình thường, đây là con của chúng ta!”

“Khụ khụ~” Vương Nghiễm Ninh cảm giác mình bị sốc, cậu trơ mắt nhìn Trương Linh Dật cầm chậu cây đặt trên bồn nước ngoài ban công, nơi ánh mặt trời có thể chiếu rọi. Bộ dáng nghiêm túc như người cha đang chăm sóc cho đứa con. Vương Nghiễm Ninh cảm thấy mình cần đi cấp cứu ngay lập tức, cậu ôm ngực, “Trương Linh Dật, cậu có bị thần kinh không?”

Trương Linh Dật xoay người liếc mắt, Vương Nghiễm Ninh dường như cảm thấy mình nhìn xuyên qua đôi mắt để thấy đáy lòng cậu ta đang giờ ngón giữa.

“Tóm lại, đây sẽ là tài sản chung của chúng ta, cậu chăm nửa tháng tôi chăm nửa tháng. Nhớ mỗi ngày cho nó phơi nắng đó, nước thì không cần tưới thường xuyên, lâu lâu cũng được.” Trương Linh Dật vừa đi vào nhà vừa nói, “Đúng rồi, tôi đã đặt tên cho nó rồi, tên là Trương Đại Phát!”

“Trương Đại Phát?” Vương Nghiễm Ninh dường như ngửi thấy tóc mình bị sét đánh cháy khét lẹt.

“Đúng vậy!” Trương Linh Dật đắc ý vô cùng, hèn mọn xoa tay: “Hơi bị may mắn đó, cây Phát tài vốn mang lại phú quý giống như tên của nó mà. Nhất định có thể mang đến may mắn, tôi là tôi lo nghĩ cho cậu đấy!”

“Thế nhưng vì sao lại đặt họ Trương?” Đây mới là mấu chốt vấn đề nè. Nếu là con của hai người thì sao nó phải mang họ Trương chứ không phải họ Vương?

Vương Nghiễm Ninh trừng mắt nhìn Trương Linh Dật, hoàn toàn không nhận ra mối quan tâm của mình đã bị Trương Linh Dật bẻ ngoặt sang hướng khác.

“Bởi vì tôi là công!” Trương Linh Dật nhiệt tình giải thích, “Trai gái lấy nhau thì con cái đương nhiên mang họ cha, cũng đạo lý đó, con cái của gay thì phải mang họ của công chứ!”

“Chuyện đó không được!” Vương Nghiễm Ninh phản kháng. Nói nhảm, cậu dù gì cũng là một thằng đàn ông, mang cái danh “thụ” đã mất thể diện lắm rồi, nếu như ngay cả tên của đứa con cũng không được đặt thì... còn gì gọi là mặt mũi nữa, Vương Nghiễm Ninh hét to: “Tôi cũng là đàn ông mà, con phải mang họ của tôi, dù gì Vương Đại Phát cũng nghe êm tai hơn Trương Đại Phát!”

“Khỉ! Vương Đại Phát êm tai chỗ nào?” Trương Linh Dật ưỡn ngực, ngẩng cao đầu: “Trương Đại Phát nghe mới oai, nghe cái tên thôi là thấy đại phú đại quý rồi. Con mang họ của tôi nhất định sẽ phát triển khỏe mạnh, mỗi ngày một lớn hơn!”

Trán Vương Nghiễm Ninh lập tức nổi gân xanh, nhất thời không tìm được từ nào để dập tắt lại nên khi dây thần kinh não vừa đứt, cậu đã đập bàn, thở phì phò nói: “Tôi mặc kệ. Nó phải mang họ Vương, nếu cậu không cho nó mang họ Vương thì cậu tự mình nuôi!”

Không sai! Với tư cách là một tiểu thụ! Cậu có quyền được chơi xấu!

Vương Nghiễm Ninh làm thụ lâu như vậy, lần đầu tiên phát hiện ra làm thụ cũng có điểm tốt!

Đúng là quá chua xót!

“Sao cậu có thể như vậy được?” Trương Linh Dật không thể tin được kêu lên một tiếng đầy sợ hãi, trong giọng điệu tràn ngập ý muốn lên án!

“Hừ! Tôi thích!” Vương Nghiễm Ninh quyết định chơi xấu đến cùng. Bỏ khỉ, mỗi chuyện phát hiện xu hướng tình dục của mình bị thay đổi đã thốn hết cả bì, rồi đến quyền đặt tên cho cái chậu hoa nhỏ tí này cũng không được, vậy đời này còn hi vọng gì nữa?

Trương Linh Dật không ngờ rằng kẻ xưa nay tự xưng ta đây có khí chất vương tử như Vương Nghiễm Ninh lúc đùa giỡn lại không nói lý như vậy, lập tức nước mắt tuôn trào, rầu rĩ nói: “Vây... Vây thì lấy họ Vương!”

Hu hu... Con ơi, papa xin lỗi con! Papa quá vô dụng để con phải mang họ của mama rồi!

Trương Linh Dật vừa suy nghĩ linh tinh vừa mở hộp cơm.

Vương Nghiễm Ninh thành công giành được quyền đặt tên cho chậu cây, vô cùng hài lòng mà mở hộp cơm ra, vừa mở vừa hỏi: “Cậu mang cái gì đến đây?”

Trương Linh Dật bấu môi: “Cơm thịt bò xào ớt xanh.”

“Á à~ Không phải của lão trọc đấy chứ? Tôi nghe nói thịt bò của ông toàn làm từ cao thịt bò[1]không đấy.” Giọng điệu Vương Nghiễm Ninh mang chút ghét bỏ nhưng động tác tay vẫn không dừng lại. Mặc dù cậu là người hay bắt bẻ, tật xấu lại nhiều nhưng có điểm tốt là nếu có ai tặng gì cũng không ghét ra mặt, tác phong vô cùng tốt.

Trương Linh Dật liếc cậu: “Cậu đang châm chọc lão trọc hay tôi đây?”

Vương Nghiễm Ninh nhìn sang cái đầu trọc sáng bóng của Trương Linh Dật, ngẩn ngơ rồi cười to: “Tôi quên mất giờ cậu cũng thành đầu trọc rồi.” Nhưng là một anh chàng trọc đẹp trai.

“Hừ!” Trương Linh Dật cảm giận hừ một tiếng, thò tay vào hộp cơm của Vương Nghiễm Ninh.

“Cậu làm gì đấy?” Vương Nghiễm Ninh vội vàng né tránh, “Tôi không cố ý nói cậu mà, đừng nhỏ mọn như vậy chứ.”

“Ai thèm so đo một hộp cơm với cậu.” Trương Linh Dật không chấp nhận Vương Nghiễm Ninh xem mình là kẻ ti tiện tham lam, “Cơm này mua của lão trọc đấy, nếu thịt bò không ngon thì đừng ăn, tôi đi mua cho cậu món khác.”

“Khỏi cần.” Vương Nghiễm Ninh xới cơm ăn ngấu nghiến, chỉ sợ rằng Trương Linh Dật thật sự ra ngoài mua hộp cơm khác cho mình... Anh hai à, chúng ta đang giả gay chứ có phải là gay thật đâu, cậu không cần làm hết trách nhiệm như vậy.

Đương nhiên những lời này cậu sẽ không bao giờ nói ra, chỉ vừa vùi đầu ăn cơm vừa đáp: “Thân là một người Trung Quốc, mấy miếng cao thịt bò này còn không tiêu hóa nổi thì thật phụ lòng Đảng và nhân dân.”

Trương Linh Dật bất lực nhìn Vương Nghiễm Ninh nhanh chóng chén gần hết hộp cơm, vấn đề khiến mình xoắn xuýt hết một buổi tối lại xuất hiện.

Vương Nghiễm Ninh đúng là một thằng bạn chơi rất được, nói chuyện đùa giỡn rất vui vẻ, ngoài ra còn khoan dung, biết suy nghĩ cho bạn bè nữa, thế nhưng nhiều cảm xúc hơn... thật sự có thể tồn tại giữa hai thằng con trai sao?

“À đúng rồi, ngày mai chúng ta phải làm gì?” Vương Nghiễm Ninh tiêu diệt xong hộp cơm, chợt nghĩ tới chuyện khác. Lại nói bọn họ dù đang làm gay cùng nhau nhưng cậu luôn bị Trương Linh Dật kéo theo, cơ bản là có trời mới biết ngày mai bọn họ phải làm gì, giống như chuyện cùng nhau trồng cây hôm nay... đúng là rất , cho nên hỏi trước một tiếng vẫn tốt hơn!

“Ngày mai à...” Trương Linh Dật nhìn trời nhớ lại, “Ngày mai hình như là... cùng nhau tắm mưa...”

Vương Nghiễm Ninh: “...”

Trương Linh Dật: “...”

Mặt Vương Nghiễm Ninh vô cùng nghiêm túc: “Vậy cậu xem dự báo thời tiết ngày mai chưa?”

Trương Linh Dật: “Chưa, bây giờ tôi mới coi nè.” Vừa nói vừa mở điện thoại ra.

Sự thật chứng minh, ông trời có toan tính riêng của ông, sẽ không vì bạn đẹp trai mà nhường đường cho bạn đâu.

Thời tiết ngày mai, nghe nói là ngày nắng.

“Ừm, bây giờ chúng ta chỉ có thể cầu cho dự báo thời tiết sai thôi!” Vương Nghiễm Ninh xoa cằm.

Trương Linh Dật độ lượng hơn nhiều, cậu cất điện thoại, nói: “Mấy thứ như thời tiết thì cứ thuận theo tự nhiên là được rồi, nếu mai trời mưa thì chúng sẽ chạy xuyên màn mưa, còn không mưa thì nghỉ ngơi một ngày! Giả gay nhiều ngày cũng mệt lắm chứ, thừa dịp này nghỉ ngơi dưỡng sức một bữa!”

Nghỉ ngơi dưỡng sức...

Vương Nghiễm Ninh cảm giác như mình bị nội thương.

Nếu như đã thấy giả gay rất mệt thì... phải chăng cậu ta chẳng thích thú với chuyện này như mình nghĩ.

Cho nên, đây chẳng qua chỉ là một trò chơi nhàm chán bắt đầu từ ý định trả thù xã hội, càng chạy càng lệch hướng mà thôi!

Vương Nghiễm Ninh nhìn chậu cây đang tắm mình dưới ánh nắng tên Vương Đại Phát kia, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy... rất không vui!

===

Lời tác giả:

[Màn kịch nhỏ]

Vương Nghiễm Ninh: Cục cưng ngoan, từ nay về sau con có tên là Vương Đại Phát đó nghe!

Vương Đại Phát:

~(>_

20. Chương 20

Làm gay ngày thứ mười sáu – Phần 1

[Trên chiếc xe buýt không bám vào tay vịn, chỉ ôm eo người ta, lén hôn một cái, cọ tới cọ lui trên mặt người ta]

Sự thật đã chứng minh, chương trình dự báo thời tiết là một cô gái, đã vậy còn là một cô nàng lúc nào cũng lơ lửng trên chín tầng mây.

Khi bạn mong cô nàng dự báo đúng, nàng ta lại nhầm lẫn như một bà cô già. Lúc bạn hy vọng cô ta đừng có đúng... cô ta lại đoán trúng phóc.

Bởi vậy ta mới nói, chỉ có kẻ tiểu nhân, phụ nữ và chương trình dự báo thời tiết là khó nuôi khó chiều.

Vì vậy ngày hôm nay, chương trình dự báo thời tiết kiêu ngạo tuyên bố — Hôm nay là một ngày nắng, chúng ta hãy cùng dậy sớm ngủ sớm, vận động nhiều hơn. Ai cần phơi chăn mền nhớ nắm chắc thời gian.

Sáng sớm ngủ dậy, Vương Nghiễm Ninh nhìn mặt trời đang tỏa nắng ngoài cửa sổ, cậu quyết định mình tốt hơn hết vẫn nên đi ôn tập với Tôn Tư Dương.

Ừm, người đàn ông chân chính phải lấy sự nghiệp làm trọng, học tập cho thật tốt, mỗi ngày một vươn lên mới là chuyện quan trọng.

Ngay lúc cậu đang chuẩn bị xuống giường rửa mặt chải đầu thì Trương Linh Dật lại gọi đến.

“Thụ thụ, nhìn ngoài cửa sổ kia.” Giọng điệu Trương Linh Dật vô cùng phấn khích.

Vương Nghiễm Ninh vô thức nhìn ra cửa sổ. Cảnh sắc cũng như mọi ngày thôi, chẳng có gì đặc biệt. Vậy là bực mình hỏi: “Để làm gì?”

Trương Linh Dật cười hì hì: “Có thấy ánh mặt trời rực rỡ kia không?”

Vương Nghiễm Ninh: “...” Cậu rốt cuộc muốn nói cái gì đây?

“Thụ thụ, tiết trời tốt như vậy chúng ta không nên bỏ lỡ. Hay là cùng nhau đi xe buýt đi!” Trương Linh Dật hồ hởi nói, “Mười lăm phút sau tôi đến phòng ký túc xá tìm cậu nha!” Sau đó nhanh chóng cúp điện thoại.

Vương Nghiễm Ninh: (_)# Không phải nói hôm nay nghỉ làm gay một ngày sao?

Mặc dù còn bất mãn với hành vi thay đổi xoành xoạch của Trương Linh Dật hơn cả cái chương trình dự báo thời tiết nhưng Vương Nghiễm Ninh vẫn nhanh chóng rửa mặt chải đầu, thay một chiếc áo sơ mi preppy style cùng một chiếc áo len màu cà phê, cộng thêm mái tóc cắt ngắn trông rất trẻ trung và tươm tất.

Hôm nay Trương Linh Dật mặc một chiếc hoodie liền, đội một chiếc mũ che đi cái đầu trọc, hai tay để trong túi áo, thoát nhìn khá là bụi.

Trương Linh Dật đánh giá Vương Nghiễm Ninh từ đầu đến chân, vừa ý cười cười: “Ừm, không tệ. Đúng là rất xứng với tôi. Đi thôi nào!”

Vương Nghiễm Ninh liếc mắt khinh thường, thầm oán: Ai xứng đôi với cậu, ông đây đẹp trai hơn cậu gấp trăm lần!

Mặt dù mang vẻ mặt miễn cưỡng nhưng cậu vẫn theo sát sau lưng Trương Linh Dật .

Trương Linh Dật đi được vài bước, nhận ra Vương Nghiễm Ninh luôn bước sau mình liền vươn tay nắm lấy vai Vương Nghiễm Ninh, cười đùa tí tưng: “Thụ thụ, đừng cách quá xa vậy chứ. Không thì làm sao người khác biết chúng ta là một cặp được chứ?”

Vương Nghiễm Ninh khinh bỉ nói: “Thì tôi đang không muốn người ta biết đây này. Nhìn bộ dạng của cậu kìa, ai không biết còn tưởng cậu đi cướp ngân hàng đấy!”

Những lời Vương Nghiễm Ninh nói này rất chuẩn xác. Mặc dù Trương Linh Dật rất đẹp trai nhưng với cái đầu trọc lóc kia nhìn như vừa ra trại, lại còn đội mũ nữa chứ, thoạt nhìn đã lén lút này còn lén lút hơn.

“Cút! Ông đây ngọc thụ lâm phong, phong độ ngời ngời, vừa nhìn đã thấy là tinh hoa của xã hội. Cho dù là cạo đầu trọc cũng không cần được khí chất bên trong toát ra bề ngoài.” Trương Linh Dật vừa nói vừa ra sức vò vò tóc mái mềm mượt trước trán Vương Nghiễm Ninh, cười gian trá: “Còn dám nói tôi, tóc tai cậu cũng có ra gì đâu!” Tóc ngắn như vậy, cùng lắm là cắt trước mình có mấy ngày thôi.

Tay Trương Linh Dật rất to, gần như che hết nửa đầu Vương Nghiễm Ninh. Lòng bàn tay cậu ta rất ấm, dọc theo tay cậu ta vuốt, Vương Nghiễm Ninh cảm nhận được một loại ấm áp không nói nên lời. Cảm giác ấm áp này tưởng như có thể men theo da đầu rồi chạy thẳng đến...tim.

Mình đúng là hết thuốc chữa thật rồi!

Vương Nghiễm Ninh thất bại tự vỗ đầu mình. Trương Linh Dật thấy thế cứ tưởng cậu ngầm thừa nhận những gì mình nói, liền cười hì hì: “Đừng ử rử thế. Phải có niềm tin vào chính mình chứ, dù gì cậu cũng là người đẹp trai thứ hai ở đại học F mà!”

Vương Nghiễm Ninh không có tâm trạng tranh cãi cùng cậu ta, dùng sức tóm lấy bàn tay Trương Linh Dật còn để trên đầu mình, vặn một cái rồi đập lên chính đầu Trương Linh Dật, tức giận nói: “Đừng đụng vào tôi. Muốn sờ thì cậu tự sờ đầu mình đi.”

Trương Linh Dật thấy Vương Nghiễm Ninh sắc mặt khó coi nên chẳng dám thô lỗ nữa, chỉ bĩu môi, nhỏ giọng nói thầm: “May mà cậu là thụ thụ của tôi đấy. Chỉ sờ đầu một cái cũng không cho. Đúng là keo kiệt bủn xỉn ngạo kiều thụ!”

Đúng vậy. Với tư cách là người phụ trách Hội sinh viên đại học F nổi tiếng là chuyên nghiệp và nghiêm túc, Trương Linh Dật có thói quen đó là dù làm bất cứ chuyện gì cũng nhất định phải làm cho tốt nhất, chuyên nghiệp nhất. Ngay cả chuyện làm gay cũng vậy!

Trải qua một khoảng thời gian tìm tòi nghiên cứu, đối với các thuật ngữ chuyên môn trong giới đam mỹ, Trương Linh Dật đã sớm đạt đến cảnh giới uyên thâm. Bây giờ có tham gia chém gió trên các topic thảo luận của các chị em hủ nữ cũng vô tư đi nhé. Hơn nữa, cậu còn dựa trên tính cách của bản thân và Vương Nghiễm Ninh để tiến hành một bài tổng kết vô cùng logic, cuối cùng rút ra kết luận, bản thân mình vừa đẹp trai vừa oai phong, còn thêm tính tình mộc mạc trung hậu (ORZ hotboy Trương, cậu sao có thể tự sướng tới mức độ này vậy, cậu chỉ dẫn) nhất định phải là trung khuyến để vương công. Còn Vương Nghiễm Ninh ấy à, nhìn kiểu gì cũng thấy cả người cậu ta viết chỉ chút hai chữ “ngạo kiều”.

Đúng là sâu sắc đến không cách nào nhìn thẳng mà!

Bây giờ hai người họ đang ngồi trên tuyến xe buýt đi lòng vòng quanh đại học F và mấy trường cao đẳng phụ cận.

Gần đại học F còn có bốn trường khác nữa, nói xa cũng chẳng xa mà bảo gần thì cũng chẳng gần. Nếu đi xe đạp thì có thể la cà tán dóc với nhau, nhưng đối với mấy đứa không có xe đạp, phải cuốc bộ mà nói, muốn sang giao lưu trao đổi với nhau đúng là hơi vất vả. Bởi vậy mới có một tuyến xe buýt đặc biệt vòng quanh cả năm trường này.

Nếu là ngày bình thường thì lúc này trên các phương tiện giao thông công cộng đều kín người hết chỗ, nhưng bây giờ đang là cuối học kỳ, đám sinh viên đều nước tới chân mới nhảy nên trên xe buýt chỉ thừa thớt vài người.

Vương Nghiễm Ninh quét thẻ lên xe, vừa nhìn liền âm thầm thờ phào một hơi. May là hôm nay không đông lắm, cũng không gặp người quen, không thì lại có dịp thử nghiệm độ dày của da mặt rồi.

Trên xe không thiếu ghế trống, Vương Nghiễm Ninh xoa cằm, biết đâu lúc mình vừa ngồi xuống thì Trương Linh Dật có thể nắm tay mình kéo lên trước mặt mọi người, vì vậy tự giác đi ra phía cửa giữa, dựa vào cây cột cạnh cửa ra vào.

Trương Linh Dật từ phía sau cậu bước tới, ai dè chưa kịp đến nơi, anh tài xế đã giảm mạnh chân ga.

“Cái đầu má.” Trương Linh Dật vốn muốn nhân cơ hội mò mẫm ôm eo Vương Nghiễm Ninh, không để ý một tý đã lao đảo, cả người “Rầm” một tiếng, ụp mặt xuống đất.

Cái dáng giống hệt một con chó luôn!

Đờ mờ nó, chuẩn không cần chỉnh!

Mặt Vương Nghiễm Ninh cứng đờ, mắt lén liếc nhìn bốn phía, quả nhiên thấy mọi người trên xe đều chú ý đến Trương Linh Dật, biểu cảm kia rõ ràng đang cố nén cười trước nỗi đau của người khác nhưng vẫn không thành công.

Vương Nghiễm Ninh im lặng mà dời đi vài bước. Mẹ nó, đúng là mắt mặt quá đi. Không thể nào để người khác biết mình và cậu ta có quan hệ được!

Trương Linh Dật dường như cũng đang tổn thương, ụp mặt dưới đất một hồi cũng chẳng buồn đứng lên.

Đâu cần yêu sĩ diện đến mức này chứ!

Khóe miệng Vương Nghiễm Ninh giật giật, lương tâm đang đấu tranh dữ dội. Đương lúc do dự có nên đỡ cậu ta dậy không, đột nhiên Trương Linh Dật ngẩng đầu, chiếc mũ trên đầu cậu ra rớt xuống để lộ cái đầu trọc bong. Cậu ta nhìn Vương Nghiễm Ninh, ánh mắt say đắm, một tay vươn ra, đồng thời nói: “...Tôi... không say...”

Vương Nghiễm Ninh: “...”

Những người trên xe: “...”

Vương Nghiễm Ninh: “Oa ha ha ha ha...”

Làm sao cậu ta luôn nghĩ ra những chiêu ngớ ngẩn như thế nhỉ?

Vương Nghiễm Ninh bị cậu làm cho cười nắc nẻ, những người khác cuối cùng không nhịn được cũng phá ra cười to.

Các trạm xe buýt trên tuyến đường rất gần nhau, chỉ một loáng đã đến trạm kế tiếp. Vương Nghiễm Ninh lập tức trốn xuống xe, lòng thầm cầu nguyện cho mấy người trên xe đừng nhớ rõ mặt mũi mình.

Trương Linh Dật cũng tức khắc bước xuống theo, mặt mày đầy bất mãn: “Thụ thụ, sao cậu có thể như thế chứ? Thấy tôi ngã dập mặt như vậy mà cũng không thèm chạy lại đỡ.”

Vương Nghiễm Ninh mặt đen thui: “Không phải cậu ứng biến rất khá sao?” Trời đất chứng giám, những lời này của cậu không phải nịnh đầm.

Nhưng mà mức độ tự sướng của Trương Linh Dật đã cao đến mức chọc thủng bầu trời, thế mà vẫn không biết thẹn mà ngược lại còn hồ hởi nói: “Cũng phải à. Tốt xấu gì tôi cũng từng đoạt học bổng, đầu óc rất đáng tin cậy.”

Vương Nghiễm Ninh: “...”

“Nhưng mà thụ thụ à, cậu cứ như vậy xuống xe sao, tôi còn chưa ôm eo cậu, chưa xoa mặt cậu nữa!” Trương Linh Dật rất ưu phiền.

Vương Nghiễm Ninh nổi khùng: “Ai nói sẽ cho cậu ôm eo tôi!”

Trương Linh Dật khó chịu nói: “Chẳng lẽ cậu định để người khác ôm eo?!”

Lúc này Vương Nghiễm Ninh mới phát hiện câu nói của mình dường như còn mang ý nghĩa khác, vội nói: “Ý của tôi là, muốn ôm cũng phải là tôi ôm cậu mới đúng!”

Trương Linh Dật nghe thế liền ngẩng đầu ưỡn ngực nói: “Tôi là công!”

Lần nào cũng xài đến chiêu này!

Vương Nghiễm Ninh chỉ hận không thể khóa thân quỳ dưới trời băng đất tuyết 360 độ mà cầu xin để được tăng lên tám múi cơ bụng... À không, cầu thời gian đảo ngược để cậu tung đồng xu được mặt số 1!

Vương Nghiễm Ninh hai mắt bùng bùng lửa giận, cậu nhìn mũi Vương Nghiễm Ninh, nhấn mạnh từng chữ một: “Tôi, sợ, nhột!”

“Sặc –” Lần này đến lượt Trương Linh Dật không kiềm nổi, ngửa mặt lên trời cười to như phát rồ: “Oa ha ha ha ha ha...”

“...” Hai tai Vương Nghiễm Ninh đỏ bừng, cuối cùng chẳng thể làm gì chỉ đành tức giận hừ một tiếng, hất tóc bỏ đi.

Trương Linh Dật vội vàng đuổi theo, vừa nín cười vừa nói: “Được rồi, thụ thụ. Nếu đã như vậy thì ‘vòng eo thon nhỏ’ của tôi phải để cho cậu ôm rồi!”

Vương Nghiễm Ninh liếc nhìn “vòng eo thon thả” của cậu ta, quyết định lát nữa nhất định phải thừa cơ ôm thít chết cậu ta!

Lúc hai người đi dọc theo đường vòng trở về, đi một lát bỗng nghe Trương Linh Dật nói: “Thụ thụ, chúng ta đi xe đạp đi!” Nơi bọn họ vừa đi qua vừa hay lại có một cửa hàng nhỏ cho thuê xe đạp.

Trên tuyến đường từ đại học F tới mấy trường cao đẳng gần đó có rất nhiều cửa hàng cho thuê xe đạp, chủ yếu để thỏa mãn nhu cầu đi lại của du khách nước ngoài muốn tham quan mấy ngôi trường học. Hơn nữa nhiều cửa hàng còn có chi nhánh ở các trường khác nên muốn thuê xe đạp ở cửa hàng ở trường này, cũng có thể thuê ở cửa hàng trường khác, thuận tiện vô cùng.

Vương Nghiễm Ninh im lặng nhìn con đường kéo dài phía trước, trong lòng thầm tính khoảng cách, cuối cùng không còn cách nào khác đành phải nói: “Được thôi.”

Trương Linh Dật reo lên một tiếng, vội vàng chạy vào cửa hàng, bắt đầu chọn xe đạp.

Vương Nghiễm Ninh mặt đen thui bước theo sau.

“Thụ thụ, chiếc này thế nào?” Trương Linh Dật chỉ vào một chiếc xe, mặt mày tràn đầy kích động.

Vương Nghiễm Ninh nhìn theo ngón tay của cậu ta, lập tức sầm mặt: “Sao chiếc này không có yên sau?” Chẳng lẽ hai người cậu phải bắt chước người trong đoàn xiếc, đứng trên bánh xe chắc?

Mặt Trương Linh Dật hiện nét gian tà, cười “hie hie” nói: “Cậu không thấy cái khung xe đó sao?”

21. Chương 21

Làm gay ngày thứ mười sáu – Phần 2

[Trên chiếc xe buýt không bám vào tay vịn, chỉ ôm eo người ta, lén hôn một cái, cọ tới cọ lui trên mặt người ta]

Với tư cách là một cậu thiếu niên chẳng bao giờ nói tới chuyện yêu đương nhưng luôn bị người khác theo đuổi, với công dụng “ấy” của xe đạp, vốn cậu chỉ lơ mơ hiểu được thôi.

Cho đến một ngày tên bạn cùng phòng của cậu có bạn gái, sau đó cậu ta mua một chiếc xe đạp chỉ có khung mà không có yên sau. Lúc Trương Linh Dật nhìn thấy còn cười nhạo xe của cậu ta chẳng có yên sau, coi chừng bạn gái cậu ta ngồi lên yên xe người khác mất đấy.

Lúc ấy, bạn cùng phòng chỉ ném cho Trương Linh Dật một nụ cười thô bỉ đầy ngụ ý.

Mãi đến hai ngày sau, đến lúc cậu nhìn thấy bạn cùng phòng mình chở bạn gái đi ngang qua, cuối cùng cậu mới biết mình đúng là quá ngây thơ gà mái mơ rồi.

Thì ra xe đạp đâu chỉ có đằng sau mới chở được người chứ!

Linh Dật quyết tâm, đợi tới lúc có bạn gái rồi cũng phải chở người ta như thế.

Còn điều gì có thể sánh ngang với việc có thể trực tiếp khiến em gái nhỏ vui vẻ ngã vào vòng tay bằng việc này chứ?

Nhất định là không có!

Trương Linh Dật YY với xe đạp không ít lần, đáng tiếc vốn là một thiếu niên vừa yêu bản thân vừa tự mãn, mãi mà cậu vẫn chưa gặp được cô gái nào khiến mình muốn mua một chiếc xe đạp chỉ có khung xe.

Bây giờ dù không có bạn gái, nhưng dù gì cũng có bạn trai rồi!

Trương Linh Dật nghĩ đến gương mặt sáng sủa điển trai của Vương Nghiễm Ninh, cảm thấy còn dễ coi hơn mấy cô hotgirl.

Không nghĩ đến “lần đầu tiên” của mình lại dành cho Vương Nghiễm Ninh, Trương Linh Dật cảm thấy thốn thốn vô cùng, ngoài thốn thốn còn một chút thôn thôn xen lẫn... hưng phấn.

Nếu nói bây giờ trên tay Vương Nghiễm Ninh có một cây nhang thì cậu nhất định sẽ không do dự mà châm mấy nốt lên cái đầu trọc của Trương Linh Dật cho cậu ta xuất gia luôn.

Cái tên hâm này không thể bình thường một lúc được sao?

Cãi nhau với Trương Linh Dật nhiều lần, tâm hồn bé bỏng của Vương Nghiễm Ninh dù đã sớm orz dưới đất, đau khổ kêu gào nhưng mặt mày vẫn (còn) rất ư bình tĩnh, nói: “Vậy là cậu tính ngồi khung xe hả?”

Trương Linh Dật vốn đã YY hình ảnh Vương Nghiễm Ninh ngồi trên khung xe, vẻ mặt thẹn thùng trốn trong vòng tay mình, đã sớm không chờ đợi thêm được nữa, lúc nghe Vương Nghiễm Ninh hỏi vậy, mặt liền đỏ luôn, cười ha ha nói: “Sao mà vậy được!” Đường nhiên là nhà người ngồi trên khung xe rồi!

Nhưng nửa câu sau khi nhìn đến sắc mặt Vương Nghiễm Ninh thì tắt luôn.

Kể thức thời mới là trang tuấn kiệt, vốn là một hotboy, ‘tuấn’ của cậu không chỉ có ‘anh tuấn’ thôi đâu, còn có cả ‘tuấn kiệt’ nữa đấy.

Vì vậy cuối cùng cả hai vẫn thuê một chiếc xe có yên sau, Trương Linh Dật lưu luyến nhìn chiếc xe không yên mà thở dài. Điều đáng mừng duy nhất đó là vì Vương Nghiễm Ninh sợ nhột nên cậu ta muốn ngồi phía sau ôm eo cậu.

Nếu là ở trên xe buýt, người ôm/ nắm đằng sau chắc chắn là công, nhưng đây là trên xe đạp mà!

Ah ha ha ha!

Thấy quyền làm công lại trở về tay mình, Trương Linh Dật rất hài lòng.

Vì vậy trên con đường vòng quanh khu tập trung các trường cao đẳng của thành phố G nào đó lại xuất hiện một cảnh động trời.

Hotboy siêu cấp đẹp trai Trương Linh Dật đạp xe chở sau lưng Hotboy siêu cấp đẹp trai Vương Nghiễm Ninh.

Ai cũng biết, hễ là đường gần mấy ngôi trường cao đẳng đều rất bằng phẳng sạch sẽ, bóng cây râm mát hai bên, bởi vì khá xa khu buôn bán nên xe cộ qua lại không nhiều, đa số đều là xe buýt và xe đạp của sinh viên, khó tránh khỏi bị gọi là “con đường tình yêu”.

Con đường vòng này đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Bởi vậy lúc Vương Nghiễm Ninh ngồi sau xe Trương Linh Dật vẫn cảm thấy hơi bức bối khó chịu, điều khó chịu nhất đó là Trương Linh Dật một mực giục cậu ôm lấy eo cậu ta.

= = học máu, lúc đầu dựa theo kế hoạch, kẻ ở sau lưng ôm lấy người ở đằng trước hẳn là rất công mới phải chứ. Thế nhưng tại sao sự tình đột ngột biến đổi, mình lại bị rút xuống hố của tiểu thụ nữa rồi?

Wương Nghiễm Ninh im lặng tự kiểm điểm.

Trương Linh Dật ngồi trước đợi dài cổ vẫn không thấy tay Vương Nghiễm Ninh, cậu mất kiên nhẫn giục: “Thụ thụ, sao cậu lè mề thế hả? Mau ôm tôi đi chứ!”

Lại nói, hotboy Trương à, giọng điệu của cậu giống như chẳng thể chờ được nữa vậy?

Wương Nghiễm Ninh miễn cưỡng rề rà đưa hai tay ôm eo Trương Linh Dật.

Từ sau nhìn lại, tấm lưng Trương Linh Dật rất rộng, cậu ta mặc áo mùa đông dày nên không nhìn thấy cơ bắp, nhưng qua nhiều lần vật lộn với Trương Linh Dật, cậu biết rõ dưới lớp quần áo kia là cơ bắp vừa vừa, không cường tráng chỉ mạnh mẽ đủ dùng thôi.

Eo của cậu ta không tính là thô, Vương Nghiễm Ninh có thể dùng hai tay ôm hết, mặc dù cách một lớp áo quần nhưng khoảng cách gần lại khiến đáy lòng hai người thoáng cái run rẩy.

Cái cảm giác quái lạ khiến người ta rung động này lại chạy thẳng lên não lần nữa.

Cái cảm giác muốn đến gần, muốn ôm chặt đối phương hơn, rồi lại không thể không dè nén buộc bản thân xa rời.

Rất không đúng.

Trương Dật Ninh thần kinh tương đối vững, cậu cảm giác được xao động không bình thường, có phần ngượng mặt, may thay Vương Nghiễm Ninh ngồi phía sau không nhìn thấy nên đành tỏ ra không có gì mà kiểm chuyện lấp liếm: “Thụ thụ, đầu của cậu đau rồi, mau dựa vào người tôi.”

Wương Nghiễm Ninh lại chẳng nghe thấy cậu ta nói gì, tim cậu đập quá nhanh, nhanh đến mức cậu chẳng thể nào nghe được những âm thanh khác.

Cuối học kỳ, đường vòng rất yên tĩnh, thi thoảng có vài chiếc xe đạp và vài chiếc xe buýt chạy ngang qua. Vào mùa đông, cây cối ở miền Nam vẫn xanh mơn mẫm, có điều lá cây hơi thưa thớt, ánh nắng dịu êm xuyên qua khe lá mà rớt rơi trên người.

Wương Nghiễm Ninh thử nhìn hàng cây bên đường như đang lùi lại, tay đang đan vào nhau cũng dần siết chặt hơn.

Cậu không phải là dân đồng tính, nhưng dường như đối với cậu trai mình từng ghét cay ghét đắng, lại hơi động lòng.

Thế giới này thật sự điên rồi.

“Thụ thụ, thụ thụ!” Trương Linh Dật vẫn kiên nhẫn gọi Vương Nghiễm Ninh, “Cậu đừng chờ người trong lúc chúng ta hẹn hò được không?”

Wương Nghiễm Ninh nhanh chóng phục hồi tinh thần, mặt mũi tựa đầu vào lưng Trương Linh Dật, ừm, rất rộng, rất ấm.

“Haizz, đáng tiếc cậu không thể tựa đầu vào vai tôi rồi tán chuyện bên tai tôi.” Trương Linh Dật thở dài tiếc nuối.

Đôi mắt Vương Nghiễm Ninh híp lại, Trương Linh Dật, cậu lại nghĩ điên khùng gì vậy?

“Trương Linh Dật.” Vương Nghiễm Ninh đột nhiên mở miệng hỏi, “Trừ Vu Hải Ninh ra thì cậu còn thích cô nào nữa không?”

Trương Linh Dật sững sốt trước câu hỏi đột ngột của Trương Linh Dật, khó hiểu hỏi lại: “Sao cậu lại nhắc đến chuyện này?”

“Hỏi đại thôi.” Vương Nghiễm Ninh điềm nhiên như không.

“Ặc, chuyện này á!” Trương Linh Dật nhìn trời suy nghĩ, “Tử Tuệ đó.” Dừng lại một chút rồi nói tiếp, “Cô ấy rất tốt.”

Thích là một từ chả đâu vào đâu, Trương Linh Dật chưa từng thích ai, cậu chỉ cảm thấy nữ sinh như La Tử Tuệ mới khiến cậu không cảm thấy áp lực, vậy chắc là thích rồi.

Mà theo như kế hoạch ban đầu của cậu, La Tử Tuệ đúng là một người rất hợp để ở bên.

“Vậy à?” Vương Nghiễm Ninh ôm siết Trương Linh Dật một cái, lập tức liền buông ra, “Vậy thì tốt!”

Cái bản hiệp nghị kia đúng là một trò cười, sau khi kết thúc thì đường ai nấy đi mới là đúng đắn.

“À, đúng rồi, thụ thụ, ngày mai thi xong môn Đại số tuyến tính^[1] thì đến nhà tôi chơi.” Trương Linh Dật dường như không muốn nói về La Tử Tuệ nữa, liền nói lảng, “Chúng ta cùng nhau nấu cơm.”

Ở đại học F, Đại số tuyến tính và toán cao cấp là một môn, trừ khoa Ngoại ngữ và Văn học và Luật pháp, tất cả các khoa khác đều phải học môn này, vì vậy một lần thi cũng là thi cả trường.

Hơn nữa trường đã cân nhắc đến chuyện sinh viên thi xong nhất định sẽ ngủ toàn tập nên sắp xếp hai ngày nghỉ sau thi để mọi người bình ổn.

Đương nhiên chuyện này đối với bọn sinh viên chẳng phải chuyện đáng ăn mừng, ngày thi các cách môn càng kéo dài, chỉ có thể chứng tỏ bọn họ càng bị tra tấn lâu hơn thôi.

Kế hoạch của Trương Linh Dật là, sau khi thi xong môn Đại số tuyến tính, bọn họ có thể nghỉ ngơi ở nhà cậu hai hôm, dù sao nhà cậu cũng chẳng có ai ở, ôn tập ở đó cũng thoải mái.

Vương Nghiễm Ninh lập tức nhớ đến câu chuyện chiếm chỗ lúc trước, việc thứ 17 các cặp yêu nhau nên làm là cùng nấu một bữa cơm, không quan trọng có ăn được hay không, cứ phải mỉm cười ăn hết.

Trương Linh Dật đúng là siêng năng và kiên nhẫn.

Thế nhưng đối với cậu, chuyện này chả có ý nghĩa gì, coi như là làm chơi, hôm nay đã chệch đường ray rồi, rơi vào chỉ sợ không kiềm chế được mà sa vào vũng bùn.

Vương Nghiễm Ninh hiểu rất rõ, dừng lại, mới là chuyện nên làm lúc này.

Thế nhưng lúc mở miệng ra lại thành: “Được.”

Đúng là ma xui quỷ khiến.

.

.

.

[1] Đại số tuyến tính: là một ngành toán học nghiên cứu về không gian vectơ, hệ phương trình tuyến tính và các phép biến đổi tuyến tính giữa chúng.

22. Chương 22

Làm gay ngày thứ mười bảy.

[Cùng nhau nấu cơm, mặc cho ăn được hay không, mỉm cười ăn hết]

“Thụ thụ, cậu định làm món gì vậy?” Trương Linh Dật vừa đẩy xe đẩy đựng đồ ăn vừa tò mò nhìn Vương Nghiễm Ninh đang chăm chú so sánh hai hộp thịt ba chỉ.

Đây là một siêu thị lớn gần nhà Trương Linh Dật, buổi sáng cả hai vừa thi xong, Trương Linh Dật đã dẫn Vương Nghiễm Ninh về nhà mình.

Vì hôm nay là ngày đi làm nên không có nhiều người, Trương Linh Dật thích chí đi lang thang khắp nơi, thuận tay cầm theo không ít đồ ăn. Dù sao hai ngày kế tiếp đều ở nhà, nên dự trữ nhiều đồ ăn một chút.

Nhưng mà bộ dáng của Vương Nghiễm Ninh lúc chọn đồ ăn thoạt nhìn có vẻ rất vụng về... Ặc, rất cẩn thận.

“Hừm hừm, tôi chuẩn bị làm một món quý thần đều khiếp sợ đây... thịt, ba, chỉ, xào, Tứ, Xuyên[1].” Vương Nghiễm Ninh nói xong, cuối cùng quyết định chọn một trong hai hộp thịt.

“O_O Đáng sợ vậy sao!” Trương Linh Dật rất bất ngờ, món thịt ba chỉ xào Tứ Xuyên dù không khó nấu nhưng muốn nấu cho ngon chẳng hề dễ dàng, không cẩn thận có thể làm thịt quá chín, lúc xào không được cho quá nhiều dầu, nguyên liệu cũng chẳng dễ chế biến, nhưng nhìn bộ dạng tràn đầy tự tin của Vương Nghiễm Ninh, Trương Linh Dật cảm thấy mình vừa vì cậu ta chọn đồ ăn chậm mà xem thường Vương Nghiễm Ninh.

Dù Vương Nghiễm Ninh đi lòng vòng cả buổi để chọn đồ ăn nhưng vẫn chưa vừa ý.

Vì vậy cả hai mò mẫm đông đưa trong siêu thị hết một tiếng đồng hồ, cuối cùng Vương Nghiễm Ninh mua một hộp thịt ba chỉ, ớt, hành lá, gừng, tỏi đều là loại thượng hạng.

Những món Trương Linh Dật mua... chất đầy cả xe đẩy, hàng hà vô số.

Vương Nghiễm Ninh vừa nhìn Trương Linh Dật cho rau quả, thịt tươi và đồ ăn vặt vào túi bảo vệ môi trường vừa nhúm mày: “Cậu mua chi nhiều món dữ vậy? Định nấu hết sao?”

Trương Linh Dật chẳng buồn ngẩng đầu: “Không nấu thì mua làm gì? Chẳng lẽ cậu không định nấu mấy thứ cậu mua hả?”

Vương Nghiễm Ninh: “...” Ừm, hiểu rõ cách làm cũng coi như biết nấu rồi ha, cậu lẳng lặng sờ chiếc điện thoại trong túi áo, nghĩ đến công thức còn nằm gọn trong máy, cảm thấy an tâm đôi chút.

Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật đều là con một nhưng rõ ràng, tài nấu ăn của cả hai không thể đơn giản dùng từ “khác một trời một vực” để hình dung.

Nguyên nhân của sự khác biệt này đó là, trước giờ Vương Nghiễm Ninh luôn sống cùng cha mẹ, còn cha mẹ Trương Linh Dật thì luôn đi công tác ở nước ngoài.

Trương Linh Dật im lặng đứng một bên, nhìn Vương Nghiễm Ninh vụng về cắt trái ớt.

Sự thật chứng minh rằng, người đọc sách nhiều không chắc là kinh nghiệm cuộc sống cũng nhiều, ví dụ như Vương Nghiễm Ninh đây, mặc dù cách làm thịt ba chỉ xào cậu ta có thể xem trong sách hướng dẫn, nhưng thao tác thực tế, như cái nồi cái chén cái muối hay cái chậu, thậm chí dao thái thịt, lại chẳng dễ dàng điều khiển như trong bản hướng dẫn kia. Cho dù cậu đã cẩn thận, tỉ mỉ mà cắt trái ớt nhưng vẫn tạo ra mấy vòng ớt lớn nhỏ không bằng nhau, cái nhỏ cái to.

Trương Linh Dật nhìn bàn bếp thê thảm vô cùng, cuối cùng không kìm được mà hỏi: “Có cần tôi cắt giúp cậu không?”

“Không cần!” Vương Nghiễm Ninh then quá hóa giận, cảm thấy Trương Linh Dật như đang cười nhạo mình, vì vậy dùng sức cầm dao chặt xuống một cái thật mạnh, vốn muốn dùng khí thế mà chiến thắng, kết quả...

“Ôi mẹ ơi!” Vài miếng ớt văng trúng mắt cậu, Vương Nghiễm Ninh vội lấy tay dụi, vốn là một kẻ chẳng có kinh nghiệm nấu nướng, cậu làm sao biết được, lúc cắt ớt không thể dùng tay không dụi mắt.

“Ê đừng có lấy tay dụi!” Trương Linh Dật vội vàng nắm tay cậu lại, tiếc rằng đã quá muộn, vì vậy một giây sau, Vương Nghiễm Ninh cay mắt đến dậm chân: “Đệt, đệt, cay quá! Cay quá!”

Trương Linh Dật đỡ khóc đỡ cười trước bộ dáng ngớ ngẩn hiếm thấy của Vương Nghiễm Ninh, lắc đầu đẩy đầu cậu lại cạnh vòi nước: “Mau rửa mắt bằng nước sạch đi.”

Sau đó tự mình đi lấy một cái chén, cho một chút giấm vào chén nước rồi tìm một cái khăn mặt, nói: “Lại đây, để tôi lau mắt cho cậu.”

Vương Nghiễm Ninh ngẩng đầu từ vòi nước, đôi mắt đã hơi sưng đỏ, lòng Trương Linh Dật chợt thất lại, nói nhẹ: “Đừng lấy tay đụng vào, để tôi lau cho cậu một chút là hết.”

Lập tức cầm khăn nhúng nước, cẩn thận lau mắt cho Vương Nghiễm Ninh.

Vương Nghiễm Ninh nhắm mắt lại, lầu bầu nói: “Sao mà cay dữ vậy, không khoa học chút nào!”

Chính mình không cẩn thận lại không biết xấu hổ mà đổ thừa cho khoa học!

Trương Linh Dật khinh bỉ trong thâm lặng, nhưng mà trông vẻ mặt khó chịu của Vương Nghiễm Ninh nên không nói ra.

Sau khi lau bằng nước giấm trắng, cuối cùng Vương Nghiễm Ninh cũng có thể mở mắt ra, dù còn hơi sưng đỏ nhưng không quá nghiêm trọng, vì vậy cậu lại xoa tay trở về bàn bếp.

Trương Linh Dật lo lắng nhìn cậu và... phòng bếp, nói: “Thụ thụ, có cần tôi nấu tiếp không?”

“Đương nhiên là không!” Vương Nghiễm Ninh khê nói, “Nếu như cậu dám xem thường tôi, tôi nhất định sẽ nấu ra một món ngon kinh thiên động địa, quý khóc thần sầu đấy!” Dù gì cũng đã bỏ thời gian download sách dạy nấu ăn, sao có thể để nó trở nên vô dụng như vậy được!

Nói xong, lần đầu tiên cậu xuống bếp mang theo cảm giác hưng phấn khó mà lý giải.

Trương Linh Dật nghe Vương Nghiễm Ninh nói xong còn sợ hãi hơn, nhìn bộ dạng cậu ta vụng về như vậy, món ăn cậu ta nấu ra nhất định sẽ kinh thiên động địa đấy, nhưng chỉ sợ là quý khóc thần sầu thật thôi!

Trương Linh Dật còn giữ ý đồ muốn thuyết phục, Vương Nghiễm Ninh liền tặng cho cậu ta một cái liếc sắc lém như dao cạo, hai tay đẩy đẩy vai cậu ta: “Trương Linh Dật, cậu đi ra ngoài đi, chờ tôi làm xong hẵng vào.”

Nhất định là vì sự quấy nhiễu của cậu ta mà mọi chuyện mới không thuận lợi như vậy!

Vương Nghiễm Ninh vì sai lầm của chính mình mà tìm ra một cái cớ tuyệt vời.

Cũng vì vậy mà Trương Linh Dật ngồi trong phòng khách vừa xem TV vừa hời hợt khiếp vĩa với hàng loạt âm thanh bình bình bốp bốp trong nhà bếp, thỉnh thoảng còn có tiếng vỡ của đồ sứ.

Trong lòng Trương Linh Dật thầm kêu rên, rốt cuộc Vương Nghiễm Ninh đang bày trò gì? Cậu ta định cho bom nổ tung cả phòng bếp sao? Mà mỗi khi cậu có ý đồ muốn vào phòng bếp thì Vương Nghiễm Ninh sẽ thẹn quá hóa giận mà đuổi cậu đi.

Trương Linh Dật vừa chịu tra tấn lỗ tai và tinh thần vừa động viên tâm hồn: “Một tiểu công tốt có muôn vàn lý do để tha thứ cho thụ thụ!”

Vì vậy sau một giờ dài đằng đẳng đầy buồn chán, cuối cùng Vương Nghiễm Ninh cũng vung tay gọi Tiểu Trương: Trương Linh Dật, tôi xong rồi, đến phiên cậu đó.”

Trương Linh Dật hít một hơi thật sâu, sau khi làm tốt công tác chuẩn bị thì vờ điềm nhiên nhưng không mà bước vào phòng bếp.

Ồ, phòng bếp trông vẫn rất bình thường!

Hai mắt Trương Linh Dật sáng ngời, trong lòng thầm trách mình có lẽ không nên dùng âm thanh mà phán đoán... ặc, tài nấu ăn của người khác.

Vì vậy lúc Vương Nghiễm Ninh nấu ăn, phát ra mấy tiếng động nghe khủng bố thế thôi chứ quá trình tốt lắm đúng không?

Trương Linh Dật vui mừng nhìn Vương Nghiễm Ninh một cái, chỉ thấy mặt Vương Nghiễm Ninh có chút mất tự nhiên, gương mặt cứng đờ thoáng nét hồng.

Ồ, thụ thụ biết xấu hổ kìa, thật kỳ lạ!

“Thụ thụ, này là thịt xào của cậu sao? Để tôi xem xem.” Trương Linh nhìn thoáng trên bàn thì thấy một cái đĩa to đặt trên một cái đĩa khác, chắc là kiệt tác của Vương Nghiễm Ninh rồi! Dứt lời định đi tới lấy cái đĩa ra.

“Không được.” Vương Nghiễm Ninh đẩy tay cậu ta ra, trừng mắt liếc một cái, nổi cáu: “Nhanh làm đồ ăn của cậu đi.”

“Làm gì dữ vậy!” Trương Linh Dật bĩu môi thầm oán, làm gì mà bí ỉn dữ vậy, sớm muộn gì cũng phải lấy ra cho tôi xem thôi!

Oán đi oán lại, cuối cùng đầu bếp Trương vẫn thuận thực xắn tay áo, bắt đầu làm đồ ăn.

Sau đó...

“Ủa, sao mấy hết mấy cái đĩa rồi.” Trương Linh Dật ngẩn người nhìn chồng đĩa thiếu hụt trong tủ chén, Ê, không chỉ mất mấy cái đĩa mà mấy cái chén hình như cũng bị vơi đi...

Trong lòng Trương Linh Dật có một linh cảm xấu, lẳng lặng nhìn quanh bàn bếp một lượt, mấy chai dầu, muối, tương, dấm dường như cũng vơi đi rất nhiều, có mấy lọ gia vị rõ ràng mình vừa mới mua, nhưng bây giờ chỉ còn lại không tới một phần ba.

Cuối cùng trong một giờ cậu không có trong phòng bếp, đã xảy ra chuyện gì?

Trương Linh Dật biết rõ, trong tình huống này, chân tướng sự thật thường nằm trong thùng rác. Vì vậy cậu thừa lúc Vương Nghiễm Ninh không để ý mà lén la lén lút, chạy đến chỗ thùng rác kế bên.

Đầy cả thùng rác là... Mảnh vỡ của đồ sứ, còn có vài vật thể cháy đen đầy khả nghi... Căn cứ vào biên giới của vật thể, nơi chưa hoàn toàn mất đi màu sắc, Trương Linh Dật đoán chừng đây hẳn là cây ớt, còn có... Ấc, trông như thịt ba chỉ ấy!

Đúng là một cục diện đầy thảm thiết!

Trương Linh Dật lặng im xoa trán.

Việc đã đến nước này, không nên truy cứu thì hơn!

Trương Linh Dật nuốt nước mắt vào lòng, giữ vững tinh thần, nhanh chóng vùi đầu vào nghiệp lớn nấu ăn.

Tài nấu ăn của Trương Linh Dật đương nhiên không cùng cấp với Vương Nghiễm Ninh, chưa đầy một tiếng, hai đĩa đồ ăn nóng hổi hương thơm ngát ngào đã được bày trên bàn.

Vương Nghiễm Ninh ngẩng đầu xem xét, là bò xào sa tế, đậu hủ gạch cua.

Bò xào sa tế thơm lừng, màu sắc bóng nhẫy, mùi thơm xông thẳng vào mũi.

Đậu hủ gạch cua thoát nhìn rất đẹp, trơn nhẵn ngon mắt khiến người ta muốn ăn ngay.

Vương Nghiễm Ninh cảm thấy thốn đến tận bì.

“Ăn cơm thôi!” Trương Linh Dật cầm hai chén cơm, cười tủm tỉm nói, “Để tôi thử món thịt ba chỉ xào Tứ Xuyên kinh thiên động địa quý khốc thần sầu nào!”

Trời đất chứng giám, những lời vừa rồi của Trương Linh Dật không phải châm chọc.

Nhưng lỡ tai Vương Nghiễm Ninh nhanh chóng đổ bùng, cậu lấy hai tay che cái đĩa nói: “Được rồi, hôm nay không cần ăn cái này đâu.”

“Đừng mà, thụ thụ!” Trương Linh Dật vội đẩy tay Vương Nghiễm Ninh, mặt mày mang đầy chính khí: “Cậu yên tâm, tôi sẽ không ghét cậu đâu!”

“Ai thèm sợ cậu ghét chứ!” Vương Nghiễm Ninh miễn cưỡng buông tay, “Tôi chỉ sợ lát nữa cậu không kìm chế được mà ăn luôn miện thôi!” Thua người không thua trận, trước tiên phải biết hold khí thế.

Vì vậy Trương Linh Dật vừa chuẩn bị tâm lý vừa lấy cái đĩa ra.

Ồ, phải chuẩn bị tâm lý dữ lắm mới có vẻ mặt bình tĩnh như thế.

Trương Linh Dật bình tĩnh mà nhìn món ăn kia... Có lẽ nhìn vào số thịt trên đĩa, thì ra cậu ta chỉ dùng một phần tư số thịt mình mua, thành công không để chiếc mặt nạ bình tĩnh vỡ ra.

“Woah, thụ thụ làm tốt quá!” Trương Linh Dật một tay ôm ngực nói ra, thật là dối trá đến không cách nào nhìn thẳng.

Lại nói về màu sắc của mấy miếng ớt kia, hẳn là chưa xào quen tay, thế nhưng vì sao mấy cọng hành tây đã biến thành màu đen rồi? Còn gừng không phải đã lỡ tay xắt quá lớn hay sao?

Về phần nhân vật chính trong món ăn trên đĩa, thịt ba chỉ tiên sinh, rõ ràng đã cháy xém cạnh rồi, mà sao trông chính giữa vẫn như chưa chín vậy?

Vãi thật, Vương Nghiễm Ninh là thân truyền đệ tử của đầu bếp căn tin hay sao?

Điều này không khoa học chút nào phải không? Lần đầu tiên mình nấu ăn cũng đâu thể khiến trong cùng một miếng thịt mà một bên khét một bên chín đâu?

Trương Linh Dật thật bá phúc[2] Vương Nghiễm Ninh.

Wang Nghiễm Ninh vì mấy câu nói của Trương Linh Dật mà hai mắt sáng ngời, nói: “Thật à? Vậy cậu mau ăn đi!” Vừa nói vừa nhiệt tình gấp một miếng thịt ba chỉ đưa đến bên miệng cậu.

Nói dối này! Đây thì nói dối!

Người nói dối phải nuốt một ngàn cây kim (^) !

Đừng tưởng rằng bày ra ánh mắt chân thành thì tôi không nhìn thấy khóe môi cậu đang co rúm!

Con người trong mắt Vương Nghiễm Ninh từ từ nhỏ lại.

Đến lúc này Trương Linh Dật thật sự bội phục công lực của bản thân, đối mặt với một đồng... thịt ba chỉ xào Tứ Xuyên gần trong gang tấc thế kia mà mặt không đổi sắc, đành nói: “Ừa, tôi ăn hết, cậu cũng ăn đi!”

Sau đó hùng hồn, hy sinh cắn một miếng.

Cái hương vị này phải nói là y hệt ác ma luôn!

Mỗi một người đàn ông muốn trở thành trung khuyển để vương công đều phải trải qua thử thách hay sao?

Tâm hồn Trương Linh Dật khóc một dòng sông.

Wang Nghiễm Ninh không ngờ Trương Linh Dật dám nuốt trôi, nhìn biểu cảm vừa thống khổ lại vừa kìm nén của cậu ta, nhẫn nại cười một cái hỏi: “Hương vị như thế nào?”

Trương Linh Dật mặt lạnh như tiền: “Không tệ.”

“Vậy thì ăn nhiều vào, đừng bỏ uống.” Vương Nghiễm Ninh vừa nói vừa đục đẽo cả đĩa thịt ba chỉ xào Tứ Xuyên, bỏ vào chén của Trương Linh Dật.

Trương Linh Dật: “...”

“Phải mím cười ăn hết.” Vương Nghiễm Ninh nói nghiêm túc, sau đó gấp một miếng bò xào sa tế vùi đầu ăn hùng hục.

Ừm, tay nghề của Trương Linh Dật cũng không tệ, vị sa tế ngấm đều trong miếng thịt bò, thịt chín nhưng vẫn mềm, đậu hủ nấu gạch cua lại trơn nhẵn, có mùi thơm nhẹ, vừa bỏ vào miệng đã tan ra, lòng Vương Nghiễm Ninh thầm khen ngon nhưng mặt mũi vẫn dè dặt, chỉ có cái tay cầm đũa hoạt động rất nhanh.

Chưa đầy một lát sau, đồ ăn trên bàn vơi đi phân nửa.

Ăn được một lúc, cậu mới phát hiện Trương Linh Dật dường như vẫn bình ổn mà ăn đồ ăn của cậu làm, ngẩng đầu nhìn lên, nhận ra rõ ràng cậu ta còn đang ăn... thịt ba chỉ xào Tứ Xuyên.

Mặc dù ăn rất chậm, nhưng đúng là đang gấp từng miếng từng miếng mà nhấm nuốt.

Trong lòng Vương Nghiễm Ninh có chút cảm giác khó nói, vội giắt lấy chén của cậu ta, nói: “Đừng ăn nữa, không tốt đâu.” Giọng điệu có chút buồn bực, mặc dù cậu cố tình đùa giỡn với Trương Linh Dật, nhưng cũng không thật sự hi vọng cậu ta sẽ phối hợp đâu.

Vương Nghiễm Ninh chẳng rõ cảm giác của mình lúc này là gì.

“Hi hi, tôi thấy ăn rất ngon mà!” Trương Linh Dật cười đùa tí tưng nói, “Đây là lần đầu tiên thụ thụ của chúng ta xuống bếp, đương nhiên là phải ăn cho bằng sạch!” Dứt lời lại muốn lấy lại cái chén.

“Không được ăn hết.” Vương Nghiễm Ninh hử thẹn, đi thẳng đến thùng rác, đổ phần cơm và thịt còn thừa rồi rửa lại cái chén, xối cho cậu ta một chén cơm mới.

“Ừm, ăn cơm cho ngon vào, đừng quấy rầy tôi.” Vương Nghiễm Ninh hờn dỗi đẩy chén cơm đến trước mặt Trương Linh Dật, “Ăn xong nhớ rửa chén.” Dứt lời bước thẳng ra phòng khách xem TV.

Trương Linh Dật nhìn bóng lưng của Vương Nghiễm Ninh, thầm cảm khái: “Ngạo kiều thụ thật là tốt.”

Nhưng mà trông ngạo kiều thụ đáng yêu ghê!

.
. .

[1] Nguyên văn là “Hồi oa nhục” (Thịt hai lần chín): là một món ăn đặc sắc của người Hán, một trong tám món cay nổi tiếng của Tứ Xuyên, Trung Quốc.

Vì cái tên ‘Thịt hai lần chín’ nghe buồn cười quá nên mình để là ‘Thịt ba chỉ xào Tứ Xuyên’.

[2] Từ gốc là “ ”, là một từ thông dụng trên Internet và Weibo, biểu thị sự cảm thán hoặc biểu đạt sự thán phục, bái phục người khác.

23. Chương 23

Làm gay ngày thứ mười tám

[Đứng trước gương cùng nhau đánh răng]

Lúc đến nhà Trương Linh Dật, Vương Nghiễm Ninh đã có kinh nghiệm từ lần trước, cậu chuẩn bị rất đầy đủ, không chỉ mang quần áo để thay mà còn đem cả bàn chải và khăn mặt.

Đội Vương Nghiễm Ninh rửa mặt xong xuôi chuẩn bị ôn bài, Trương Linh Dật thỉnh thoảng xuất hiện như hồn ma.

“Thụ thụ, chúng ta xem phim kinh dị đi!” Trương Linh Dật cười u ám, khiến Vương Nghiễm Ninh ê cả răng.

“Nhìn cậu đã đủ đáng sợ rồi, chẳng cần xem phim kinh dị đâu.” Vương Nghiễm Ninh đẩy Trương Linh Dật ra phòng đọc sách, trịnh trọng nói, “Trương Linh Dật, bây giờ tôi nghiêm túc nói cho cậu biết, đêm nay cậu không được đến phòng đọc sách.”

“Sao vậy?” Trương Linh Dật đau khổ khôn nguôi, trong đầu YY điên cuồng hình ảnh thê tử trong đêm tân hôn cự tuyệt lang quân động phòng, liền cảm thấy cả người hít thở không thông.

“Cậu nói xem?” Vương Nghiễm Ninh làm mặt lạnh, làm gay với Trương Linh Dật không phải ngày một ngày hai, cậu biết rõ chỉ cần có cậu ta ở đó thì mình đừng hòng nghĩ đến chuyện ôn tập.

“Đây là phòng của tôi.” Trương Linh Dật ngẩng đầu ưỡn ngực muốn đoạt quyền chủ động.

Vương Nghiễm Ninh hí mắt: “Cậu muốn đuổi tôi ra ngoài?”

Nếu cậu ta dám gạt đầu, cậu sẵn sàng đánh chết cậu ta.

“Không dám.” Đầu trục Trương Linh Dật ỉu xiu xụ mặt, ừ ừ quay trở về phòng mình.

Vương Nghiễm Ninh thấy cửa phòng Trương Linh Dật đóng lại mới nhẹ nhàng thở phào một cái, quay lại ngồi lên ghế sa lông in hình bọt biển SpongeBob.

Ngoài khung cửa sổ là cảnh thành phố G lên đèn, bầu trời tối đen như mực, ánh đèn thành phố lập lờ, giống như những sao sáng.

Như thể bầu trời đã bị lộn ngược xuống đất vậy.

Vương Nghiễm Ninh nhìn đến thừ người ra.

Lúc ở nhà ở thành phố S cậu cũng y vậy, đứng trên ban công nhìn xung quanh, có thể nhìn thấy toàn cảnh thành phố ửng hồng bởi những ngọn đèn dầu, cảnh đêm ở đó cũng giống như ở đây.

Mặc dù là hai thành phố khác nhau nhưng đứng từ trên cao ngắm cảnh, cảnh sắc cũng không khác nhau là bao.

Thế nhưng cuộc sống ở hai nơi lại không giống nhau.

Ánh sáng đèn của thành phố S, chắc chắn không có Trương Linh Dật.

Nếu như trong một thành phố không có người quan trọng của bạn, thì cảnh đèn nhấp nháy của thành phố này chẳng khác gì thành phố kia.

Nhưng nếu bạn đã biết rõ, ở đâu đó gần những ngọn đèn, có một người rất quan trọng với bạn đang đứng đấy.

Như vậy thành phố này, hoàn toàn khác với những thành phố khác.

Vậy bây giờ, với mình, thành phố G thuộc vào loại nào?

Vương Nghiễm Ninh bỗng nhiên phát hiện ra, dường như chính mình đã đẩy mình đến một con đường không thấy rõ lối đi.

Sáng ngày thứ hai, Vương Nghiễm Ninh mơ mơ màng màng mà đứng trước gương trong toa lét đánh răng, lúc bàn chải đang quét soàn soạt, miệng đầy bọt kem đánh răng, Trương Linh Dật đột nhiên chạy vào, suýt nữa đụng cả vào Vương Nghiễm Ninh.

“Làm gì vậy?” Vương Nghiễm Ninh ngậm đầy bọt kem, mồm miệng không rõ mà nhú mày.

“Thụ thụ, sao cậu không đánh răng cùng tôi.” Vẻ mặt Trương Linh Dật như đang lên án ‘Sao cậu lại không biết xấu hổ mà hỏi lại tôi.’, chỉ thiếu điều đánh vào trán cậu ta thôi.

“Goo...” Vương Nghiễm Ninh ngáp bọt kem, định nói “Ặc” nhưng lại bị biến thành một từ “Goo” quái dị, mãi mà cậu mới nhớ ra nhiệm vụ làm gay hôm nay là đứng trước gương cùng nhau đánh răng.

Bởi vậy mới nói Trương Linh Dật lừa cậu về nhà cậu ta chắc chắn là có âm mưu!

Trương Linh Dật rõ ràng chưa tỉnh ngủ hẳn, trong mắt còn đọng nước, cùng với cái đầu trục trông rất buồn cười, buồn cười hơn chính là cậu ta vì Vương Nghiễm Ninh mà làm ra cái bộ dạng bất mãn, khinh bỉ bằng nửa con mắt, sau đó mới dụi dụi mắt, làm bản thân tỉnh táo lại.

Nhém tí Vương Nghiễm Ninh đã bị sặc bởi đồng kem đánh răng trong miệng.

Loại cảm giác quái dị này đang thách thức phản ứng thần kinh đó phải không?

Trương Linh Dật đã nặn đầy kem đánh răng, súc miệng bằng nước trước, đứng cạnh Vương Nghiễm Ninh chuẩn bị đánh răng, đương nhiên trước khi đánh răng cùng cậu ta, bệnh cũ tái phát khiến cậu không thể không khoe rằng mình trước gương một chút rồi nường mi đầy khiêu khích: “Nhìn đi nhìn lại vẫn thấy răng tôi trắng hơn.”

“Đồ điên.” Vương Nghiễm Ninh chỉ thiếu nước phun bột kem vào mặt cậu ta, “Đánh vào mặt cậu ấy.”

Trương Linh Dật cười toe toét mà dùng vai đẩy Vương Nghiễm Ninh, chiếm cứ hơn nửa tấm gương bắt đầu đánh răng.

Vương Nghiễm Ninh không phục mà huých cậu ta một cái.

Hai tên ấu trĩ bắt đầu chơi trò huých nhau.

Vất vả đánh răng xong xuôi, Trương Linh Dật lại nặn ra một đồng kem cạo râu, bắt đầu bôi bôi trét trét lên mặt.

Vương Nghiễm Ninh nhìn thấy liền trưng ra khuôn mặt khinh bỉ, cậu luôn cảm thấy đàn ông mà dùng kem cạo râu trông rất đàn bà.

Thật ra là Trương Linh Dật bị oan, bởi vì râu mép của cậu ta cứng và dày, không cạo bằng kem cạo râu thì khó khăn vô cùng, hơn nữa lúc ở bên ngoài cậu ta cũng rất tùy tiện, trong trường cũng không xem trọng chuyện đó.

Cho nên khi ánh mắt xem thường của Vương Nghiễm Ninh quét ngang, cậu ta lập tức kích động: “Làm gì nhìn tôi dữ vậy?”

Top 1 của những điều Trương Linh Dật không thể chịu đựng đó chính là —— bị Vương Nghiễm Ninh khinh bỉ.

Vương Nghiễm Ninh bình tĩnh vắt khăn rửa mặt, mặc kệ cậu ta, chờ đến khi cậu ta ngẩng đầu lên, suýt chút nữa đã chết cười vì hình ảnh trước mắt.

Trước mặt Vương Nghiễm Ninh là một cái đầu trọc, trên mặt trét đầu kem cạo râu trắng bóc, trông như một bộ râu quai nón, muốn bao nhiêu buồn cười có bấy nhiêu buồn cười.

“Ha ha ha ha...” Vương Nghiễm Ninh không kìm được mà cười thật to, chỉ vào Trương Linh Dật nói, “Con lừa trọc râu dài... ha ha ha ha...”

Trương Linh Dật nghe thấy thế, một ngọn lửa bùng cháy trong đôi mắt, và sau đó gần như trong vô thức, một tay để sau gáy Vương Nghiễm Ninh đè chặt, dùng đầu đập vào mặt cậu ta.

Đôi mắt Vương Nghiễm Ninh bỗng dưng trợn to.

Cách một lớp kem cạo râu màu trắng, hai bờ môi chạm phải nhau.

Thời khắc này như vừa dừng lại, bên tai chẳng nghe được âm thanh gì khác.

Trương Linh Dật dường như cũng bị bất ngờ trước hành động bất thường của mình, trong chốc lát quên cả chuyện phải làm gì.

Chẳng biết qua bao lâu, Vương Nghiễm Ninh phục hồi tinh thần trước, như một kẻ điên đẩy Trương Linh Dật ra: “Cậu bị điên à!”

Trương Linh Dật tự biết mình đuối lý, có chút chột dạ không để ai biết, liền xấu hổ sờ đầu trọc của mình, ra vẻ bình tĩnh mà pha trò: “Râu của cậu cũng dài rồi đó!”

Quanh miệng Vương Nghiễm Ninh nghiêm nhiên dính một vòng kem cạo màu trắng.

Trương Linh Dật vốn muốn cười nhạo vua của cậu Nghiễm Ninh mặt cũng đầy kem cạo râu đó thôi, nhưng sau khi trải qua chuyện này, đại não của cậu hoàn toàn mất kiểm soát mà đi chệch sang hướng khác.

Cho dù giả vờ điềm nhiên như không có chuyện gì, cũng không thể xóa đi cảm xúc còn đọng lại trên môi.

Mềm mại thật, còn khiến lòng người ta kinh hãi run rẩy.

Vương Nghiễm Ninh để mình tỉnh táo lại mới không bỏ nhào đến tắm quất cho Trương Linh Dật một trận.

Chuyện này đã vượt ra khỏi phạm vi đùa giỡn thông thường rồi.

Vương Nghiễm Ninh nghiêm mặt, trừng mắt nhìn Trương Linh Dật một lát rồi nhẹ nhàng buông một câu: “Cậu nhảm chán thật.” Sau đó bỏ đi chẳng hề quay đầu.

“Ặc...” Trương Linh Dật nhìn bóng lưng của cậu ta, nhất thời cũng không biết nói gì.

Rõ ràng chỉ muốn đùa một chút thôi mà, sao lại biến thành hành động như vậy? Trương Linh Dật cũng không biết cảm xúc của mình bây giờ là cái gì.

Rõ ràng chỉ muốn áp má vô mặt cậu ta, sao lại...

Trương Linh Dật đau đầu gõ vào cái đầu trọc một cái, mang theo chút náo nề.

Làm sao bây giờ, hình như thụ thụ giận thật rồi!

24. Chương 24

Làm gay ngày thứ mười chín

[Cùng nằm trong chăn chơi game]

Trước khi Vương Nghiễm Ninh giả gay với Trương Linh Dật, cậu luôn cảm thấy Trương Linh Dật là một anh chàng đẹp trai tính khí thất thường, y như mình.

Sau khi làm gay, cậu cảm thấy Trương Linh Dật đúng là một tên đại ngốc.

Ngoại trừ kẻ ngốc ra, cậu thật chẳng nghĩ ra còn ai có thể chạy đến phòng người khác trong đêm khuya khoắt, chui vào chăn người ta chỉ để rủ người ta chơi game cùng.

“Thụ thụ~ Nào~ Chúng ta chơi game thôi~”

Vương Nghiễm Ninh ôn tập mãi đến mười hai giờ mới đi ngủ, vừa nằm xuống đã thấy Trương Linh mò sang.

Cả ngày hôm nay Vương Nghiễm Ninh tam lệnh ngũ thân[1] bắt Trương Linh Dật không được đến gần phòng sách làm ảnh hưởng việc ôn tập của cậu. Trương Linh Dật đành phải ủ rũ quanh quẩn trong phòng mình và phòng khách, nhàm chán đọc sách, cuối cùng đợi đến lúc Vương Nghiễm Ninh ôn tập xong, lập tức chạy đến quấy rối.

Vương Nghiễm Ninh bắt đắc dĩ mà xoa trán, cậu nhìn chiếu thư kia, đầu óc đã mệt mỏi lắm rồi, bây giờ chỉ muốn lăn ra ngủ ngay thôi.

Nhưng Trương Linh Dật hoàn toàn đắm chìm trong thế giới làm gay, mặc cho Vương Nghiễm Ninh tỏ ra chẳng hứng thú gì, hào hứng bưng bưng mà chui vào trong chăn, dựng thẳng cái gối, lôi kéo Vương Nghiễm Ninh dựa lưng vào gối, lấy iPad ra, nói: “Thụ thụ, cậu thích chơi trò gì?”

“Ngủ.” Vương Nghiễm Ninh uể oải.

“Không có trò nào tên ngủ hết á~” Ngón tay Trương Linh Dật chọt chọt vô màn hình, cuối cùng nhấn vào trò Plants vs Zombies, “Thụ thụ, không thì chúng ta chơi trò này!”

Khóe miệng Vương Nghiễm Ninh giật giật nhìn trò chơi cậu đã sớm phá đảo, nói như không: “Chơi đại đi, cậu chơi, tôi nhìn.”

“Vậy sao được, tất nhiên là phải chơi cùng nhau chứ!” Trương Linh Dật vừa nói vừa đẩy iPad sang giữa hai người, “Ừm, chúng ta chọn cây thôi! Đầu tiên phải chọn cây Hướng Dương, thêm anh bạn xạ thủ Đậu Hà Lan nữa... Thụ thụ, cậu muốn chọn cây gì?”

Vương Nghiễm Ninh: “...”

“Chọn nhanh lên~” Trương Linh Dật huých vai Vương Nghiễm Ninh.

Cái này chọn đại mấy cây cũng có thể dễ dàng qua cảnh mà!

Vương Nghiễm Ninh: “Chọn Hoa ăn thịt đi.”

Trương Linh Dật: “Hoa ăn thịt đánh yếu lắm!”

Vậy cậu kêu tôi chọn làm cái gì hả!

Vương Nghiễm Ninh muốn nổi khùng, nhưng đương một mỗi chẳng muốn cãi nhau nên chỉ tặng cho cậu ta một cái liếc.

Trương Linh Dật phối hợp chọn tiếp: “Nhưng là do thụ thụ chọn nên nhất định phải dùng... Ừm, vậy chỉ cần trồng thêm một mớ Bom khoai tây trước đám Hoa ăn thịt là ổn rồi!”

Đó là Quả hạch! Quả hạch!

Vương Nghiễm Ninh như đang nằm trên một cái máng nước sâu.

“Yên tâm đi, thụ thụ à, mặc kệ phía trước có bao nhiêu zombie đi chẳng nữa, tôi sẽ giống như Bom khoai tây kia, dùng cơ thể chính mình ngăn cản cho cậu, khiến cậu có thể ăn zombie thỏa thích luôn!” Trương Linh Dật xúc động nói, cậu cảm giác như mình đúng là một tiểu công sẵn sàng xả thân vì tiểu thụ!

Cảm ơn nha tui không có thích ăn zombie!

Vương Nghiễm Ninh không còn sức mà ới nữa, Trương Linh Dật chọn thêm mấy cây, sau đó hai mắt sáng ngời mà xoa tay: “Đến đây nào, thụ thụ, chúng ta cùng nhau đại chiến zombie thôi.”

Không hiểu sao Vương Nghiễm Ninh lại có cảm giác muốn nằm xuống giả chết ngay.

Ồ, nhưng trò này một người chơi là được rồi chứ gì, cho nên đợi lát nữa thừa lúc Trương Linh Dật đang chơi thì mình lẳng lặng ngủ là được.

Trong lòng Vương Nghiễm Ninh thầm tính toán.

Nhưng rõ ràng Trương Linh Dật không phải là một tiểu công ích kỷ chỉ biết lo cho bản thân mình, không sai, Trương tiểu công là một người biết sẻ chia, đặc biệt sẵn sàng quan tâm cho tiểu thụ phải không? Đúng là một tiểu công tốt!

Vì vậy đương lúc mi mắt Vương Nghiễm Ninh muốn hép lại, Trương Linh Dật giống như gà bị rút máu, đẩy iPad sang, tựa đầu vào vai cậu, nói: “Thụ thụ, mau trồng Hoa ăn thịt của cậu đi.”

Vương Nghiễm Ninh giống như bị ép buộc phải nhấn vào màn hình trồng Hoa ăn thịt, sau khi trồng xong, Trương Linh Dật lại nói: “Tốt, tôi sẽ trồng Bom khoai tây trước Hoa ăn thịt để bảo vệ cho cậu.”

Đủ rồi đó nhen! Đó là Quả hạch!

Trương Linh Dật trồng hết Quả hạch lại xúc động nhìn Vương Nghiễm Ninh nói: “Thụ thụ, đừng sợ, có tôi ở đây!”

Trời ạ! Đảm bảo chưa được hai tốp, Trương Linh Dật đã bị zombie nuốt sống rồi!

Vương Nghiễm Ninh im lặng nhìn trần nhà, lẳng lặng cảm chấn kéo qua đầu mình.

“Thụ thụ, cậu đã nuốt sống ba con zombie rồi đó!” Trương Linh Dật vui mừng, vừa quay đầu lại đã thấy Vương Nghiễm Ninh lấy chăn che mặt, liền cau mày nói: “Thụ thụ, cậu không chơi nữa sao?”

“Tôi buồn ngủ!” Sự kiên nhẫn của Vương Nghiễm Ninh cuối cùng cũng cạn kiệt, trừng mắt nhìn cậu ta.

Lúc này Trương Linh Dật mới để ý đến vẻ mặt mỗi một của cậu, liền đưa tay vò mái tóc mềm như nhung, nói: “Được rồi, vậy cậu ngủ trước đi, để tôi chơi xong cánh này đã.”

Trên đầu là bàn tay khoan hậu ấm áp của Trương Linh Dật, Vương Nghiễm Ninh cảm thấy da đầu tê rần nhưng cũng không dám phản ứng gì để Trương Linh Dật hoài nghi, cố gắng lờ đi cảm giác mất tự nhiên này, lại nghe giọng nói nhẹ nhàng của Trương Linh Dật nhưng không nổi nét thất vọng trong đáy mắt, trong lòng cậu hơi cảm thấy không nỡ, đành phải nói: “Cậu chơi đi, tôi nhìn.”

“Cậu đâu có buồn ngủ đâu phải không?” Mặc dù đây là câu hỏi của Trương Linh Dật nhưng rõ ràng ánh mắt cậu ta đã bắt đầu sáng ngời.

Không giả buồn ngủ cũng phải giả!

Bất đắc dĩ Vương Nghiễm Ninh đành gật đầu: “Không sao, chỉ nhìn thôi thì không mệt, cậu đừng kêu tôi động tay chân là được.”

“Tốt.” Trương Linh Dật cười hì hì nói, nghĩ một lúc lại chìa vai ra, “Nè, bản thiếu gia cho cậu mượn vai, khi nào buồn ngủ thì dựa vào.”

“Tôi đâu có buồn ngủ dữ vậy!” Vương Nghiễm Ninh đẩy Trương Linh Dật ra, “Hãy bớt nói xàm mà lo chơi đi.”

“Ừa.” Trương Linh Dật lại vùi đầu vào trò chơi.

Thứ làm Vương Nghiễm Ninh nhìn ngơ ngác không phải là giao diện trò chơi mà là... bả vai của Trương Linh Dật.

Thật ra cậu rất rất buồn ngủ, rất muốn tìm một chỗ để dựa vào.

Thế nhưng không thể là vai của Trương Linh Dật được.

Cậu sợ mình sẽ rơi vào tay giặc.

Trương Linh Dật bưng bưng hào hứng, vừa trồng Hoa ăn thịt vừa trồng Quả hạch vừa YY cảnh mình đứng trước mặt Vương Nghiễm Ninh bảo vệ cho cậu ta, zombie đương nhiên đã được biến thành kẻ từng quấy rối Vương Nghiễm Ninh, Lê Tư Hồng.

Mình thiệt là nhẫn nại!

Cảm động hết biết.

Trương Linh Dật qua cảnh này đến cảnh khác, mỗi cảnh đều trồng Hoa ăn thịt và Quả hạch.

Chơi lấy chơi để, bỗng dưng thấy vai mình nặng nề, thì ra Vương Nghiễm Ninh đã không chịu nổi nữa, gục trên vai của cậu.

Bả vai Trương Linh Dật cứng đờ, cậu nghiêng đầu nhìn Vương Nghiễm Ninh, cái mũi cọ vào mái tóc ngắn ngắn, liền cảm thấy hơi rối rắm.

Đã mệt mỏi như vậy sao còn cố chơi game với mình.

Trương Linh Dật mặc dù có lúc điên điên, nhưng cái tiếng người đoạt học bổng loại đặc biệt đâu phải để làm cảnh, nếu là Vương Nghiễm Ninh lúc trước, cậu nhất định sẽ chẳng ngại ngần mà đá bay cậu ta ra ngoài.

Thật ra Vương Nghiễm Ninh là một người rất tốt, lúc chưa thân thì cảm thấy cậu ta rất kiêu ngạo, tự cao, trông rất đáng ghét. Cho đến khi thành bạn thật rồi mới phát hiện, cậu ta là một thằng bạn rất được, lúc cần nhường sẽ nhường, cần thỏa hiệp sẽ thỏa hiệp, cái hình ảnh cậu trai tự phụ cũng vì thế mà dần biến mất.

Người như vậy, phải trở thành bạn thân của mình mới đúng.

Trương Linh Dật bật cười, nâng đầu Vương Nghiễm Ninh lại để cậu ta ngủ yên, sau đó nhẹ nhàng xuống giường đi đến cạnh cửa, quay đầu nhìn Vương Nghiễm Ninh đang ngủ say một cái rồi cẩn thận đóng cửa phòng.

Ngày hôm sau là một ngày bình an vô sự, Vương Nghiễm Ninh tiếp tục đuổi Trương Linh Dật vào phòng cậu ta, mình thì ngồi phòng đọc sách mà đọc sách, lúc mệt rồi thì tìm Trương Linh Dật cùng chơi Plants vs Zombies.

Dường như Trương Linh Dật đã tự cho rằng cậu là Hoa ăn thịt, mỗi cảnh đều nhất định phải trồng Hoa ăn thịt, sau đó lại trồng một loạt Quả hạch.

Vì vậy Vương Nghiễm Ninh im lặng mà hình dóa Hoa ăn thịt màu tím hung tàn được gán cho cái tên “Tiểu thụ”, mà cái Quả hạch trông chất phác kia lại bị Trương Linh Dật nhận là tiểu công dùng cơ thể che chở cho tiểu thụ.

Đúng là không thể tưởng tượng thêm được nữa.

Ở nhà Trương Linh Dật mặc dù rất thoải mái, nhưng hôm sau hai người còn bài thi của khoa, đành chờ đến chạng vạng tối, khi ăn cơm xong liền thu dọn đồ đạc quay về trường.

Lúc về đến trường thì trời đã tối, hai người nhìn bầu trời, bỗng dưng không muốn đến phòng tự học nên tự về ký túc xá của mình.

Vương Nghiễm Ninh vừa về ký túc xá không được bao lâu, bỗng nhận được điện thoại của giáo viên phụ đạo, gọi cậu lên mạng điền vào bài trao đổi sinh viên, mấy bài này thường rất vụn vặt, đến khi Vương Nghiễm Ninh điền xong thì đã hơn mười giờ tối.

Vương Nghiễm Ninh duỗi lưng một cái chuẩn bị rửa mặt đi ngủ, không ngờ rằng lại nhận được một cú điện thoại.

Vương Nghiễm Ninh nhìn màn hình điện thoại di động lập lòe ba chữ “Vu Hải Ninh”, còn tưởng mình bị hoa mắt.

Rõ ràng lúc trước mình điên cuồng theo đuổi Vu Hải Ninh thì cô ta chẳng màng đến mình, bây giờ không để ý đến thì cô ta lại gọi điện thoại đến?

Đúng là lòng dạ đàn bà còn sâu hơn đáy biển!

Vương Nghiễm Ninh không cách nào hiểu được bọn con gái, đành mở máy: “Alô.”

“Nghiễm... Nghiễm Ninh...” Giọng nói trong trẻo của Vu Hải Ninh mang theo men say, “Là anh... anh sao?”

Vương Nghiễm Ninh nhướn mày: “Cô làm sao vậy?”

Vu Hải Ninh cười hì hì: “Em không... không sao...”

Như vậy mà dám nói không sao?

“Cậu uống rượu à?” Vương Nghiễm Ninh hỏi, mặc dù cậu không ưa Vu Hải Ninh, nhưng dù sao cũng là cô gái mình từng theo đuổi, nghe giọng chắc là đã say, không biết giờ đang ở đâu, mong là không gặp chuyện gì nguy hiểm.

“Có uống... chút chút.” Vu Hải Ninh dừng lại một chút, dường như nhớ lại chuyện gì đó, “Lúc uống rượu... lại... lại nhớ đến anh...”

Này là quá say rồi!

Vương Nghiễm Ninh hiểu rõ Vu Hải Ninh là một người có cái tôi lớn, bình thường không bao giờ nói ra mấy câu này.

Tiếc là bây giờ đừng hỏi cậu có thích cô ta hay không, hỏi rằng cậu có thích con gái không Vương Nghiễm Ninh còn không biết, nếu không thì nghe mấy lời này của cô ta thì nhất định sẽ suy nghĩ rất nhiều.

“Bây giờ cô đang ở với ai?” Vương Nghiễm Ninh tỉnh táo hỏi, nếu như cô ta đang ở cùng với bạn thì ổn rồi, sẽ tắt điện thoại ngay.

“Hi hi~ Không có... không có ai hết...” Vu Hải Ninh nói, “Em đang ở dưới ánh trăng... nghĩ đến anh.”

Bởi vì thật ra Vu Hải Ninh là người Sói vừa nhìn thấy ánh trăng tròn liền biến hình chạy đến ăn thịt mình?

Vương Nghiễm Ninh biết rõ lúc này không nên suy nghĩ bậy bạ, vì vậy cậu hít một hơi thật sâu rồi nói: “Cô đang ở đâu? Tôi đi tìm cô.”

Ôi mẹ ơi có phải trở thành người quá tốt rồi không? Loại con gái này mà mình còn quan tâm đến an toàn của cô ta, phải chăng mình chính là thánh mẫu trong truyền thuyết?

Vương Nghiễm Ninh tưởng tượng đến mức đầu đổ mồ hôi lạnh.

“Em ở... bên hồ Nguyệt Lương... cạnh...ùm...quên rồi...” Giọng nói Vu Hải Ninh có chút ngớ ngẩn, nếu là lúc trước, Vương Nghiễm Ninh sẽ nghĩ rằng cô ta thật moe.

Nhưng mà bây giờ cậu lại cảm thấy luống cuống, tại sao lúc Vu Hải Ninh uống say lại không gọi cho gã béo bao dưỡng cô đi!

Tại sao phải chạy đến hồ Nguyệt Lợng? Thật là khó hiểu!

Nhưng con gái say rượu một thân một mình ở hồ Nguyệt Lợng rất nguy hiểm, Vương Nghiễm Ninh sao có thể lòng dạ sắc đá mà không quan tâm cho được, cậu vội lấy áo khoác và túi tiền rồi chạy nhanh ra ngoài.

.
. .

[1] Tam lệnh ngũ thân: Hiểu đại khái là mệnh lệnh bắt buộc phải tuân theo. Câu thành ngữ này có xuất xứ từ “Sử ký – Tôn Tử Ngô Khởi liệt truyện”

25. Chương 25

Làm gay ngày thứ hai mươi – Phần 1

[Vì người yêu mà ăn dấm chua một lần]

Hiển nhiên Vu Hải Ninh vẫn còn lý trí nên không chạy đến nơi vắng vẻ mà thoải mái ngồi bên hồ nước ngắm người.

Lúc Vương Nghiễm Ninh đến liền ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, đúng là uống say rồi.

“Này, cô không sao chứ?” Vương Nghiễm Ninh không có thành ý mà ngồi xổm kế Vu Hải Ninh.

Vu Hải Ninh chậm rãi quay đầu, nhìn thấy Vương Nghiễm Ninh liền mơ màng cười ngây thơ: “Nghiễm... Nghiễm Ninh... Anh đến rồi...” Dứt lời liền dựa vào người Vương Nghiễm Ninh.

Vương Nghiễm Ninh vội vàng đỡ cô ta, không để cô ta dựa vào người mình, cau mày nói: “Sao cô uống nhiều quá vậy?”

“Nhớ anh...” Vu Hải Ninh mơ mơ màng màng nói xong, nghiêng đầu một cái, ngã lên cánh tay của Vương Nghiễm Ninh, rõ ràng đã ngủ say.

Trời đất ơi, chuyện này là sao đây?

Vương Nghiễm Ninh bối rối nhìn Vu Hải Ninh, lúc cô ta ngủ trông trong sáng và đẹp biết chừng nào, hiếm khi còn say đến như vậy, lại còn chẳng trang điểm.

Thế nhưng vấn đề là Vương Nghiễm Ninh chẳng có cảm giác gì với cô ta cả!

“Này, cô đừng ngủ chứ! Dậy...” Vương Nghiễm Ninh vỗ vỗ mặt Vu Hải Ninh, Vu Hải Ninh mơ màng ừ một tiếng nhưng chẳng dậy nổi.

Đây đúng là rắc rối mà!

Cậu chỉ là một người bạn cùng trường vì trách nhiệm mà đến xem xem cô ta có nguy hiểm gì không thôi!

Bởi vậy người ta nói, đúng là người tốt khó làm!

Vương Nghiễm Ninh chửi thầm trong lòng như điên, vừa im lặng nhìn vừa nhận mệnh mà nâng Vu Hải Ninh dậy.

Sau đó lấy điện thoại của Vu Hải Ninh gọi cho bạn cùng phòng của cô ta đến đón, nhưng gọi mãi mà không có ai bắt máy.

Vương Nghiễm Ninh cảm thấy có chút không đúng, nhưng giờ là cuối học kỳ nên mọi người hẳn đều dồn sức vào ôn tập sau đó lẫn ra ngủ nên không tìm thấy ai cũng là chuyện thường tình, vì vậy cũng không nghĩ ngợi nữa.

Vì kế hoạch hôm nay, đành phải ở bên ngoài tìm một khách sạn cho Vu Hải Ninh qua đêm.

May thay quanh trường học có rất nhiều khách sạn.

Vương Nghiễm Ninh nửa ôm nửa kéo Vu Hải Ninh từ hồ Nguyệt Lượng đến một khách sạn gần đấy, trong lúc di chuyển, nhiều lần Vu Hải Ninh dùng bộ ngực mềm mại cọ vào cánh tay của Vương Nghiễm Ninh, tựa như hỏi cậu còn theo đuổi cô ta, lúc hẹn hò với Vu Hải Ninh thường xảy ra chuyện này.

Nhưng mà, Vương Nghiễm Ninh đau lòng phát hiện, lúc trước nếu chính mình không cẩn thận đụng phải bộ ngực của Vu Hải Ninh, cả người sẽ như con nai con đi loạn, tung tăng như chim sẻ luôn. Thế nhưng mà, bây giờ một chút xao động cũng không có.

Chẳng lẽ đã bị cong thật rồi? Đúng là một chuyện xấu!

Vương Nghiễm Ninh đau khổ mở cửa phòng, nặng trĩu tâm trạng mà dìu Vu Hải Ninh vào phòng, đặt cô ta lên giường rồi ngồi bên mép giường thở dài, chuẩn bị ra về.

Không ngờ cậu vừa đứng lên, Vu Hải Ninh cũng ngồi dậy. Ngón tay dài nhọn hoắt nắm lấy tay Vương Nghiễm Ninh, giọng nói nũng nịu còn mang theo men say, quyến rũ không nói nên lời: “Nghiễm Ninh... đừng đi...”

Vương Nghiễm Ninh rút tay về, nói: “Ở đây rất an toàn, cô cứ yên tâm mà ngủ.”

Vu Hải Ninh như không nghe thấy lời cậu nói, cả người nhích lại, cơ thể chẳng biết vô tình hay cố tình cọ vào người Vương Nghiễm Ninh, đôi tay cũng thuận thế mà vòng qua vai cậu, bờ môi anh đào kề sát tai Vương Nghiễm Ninh, thì thầm: “Nghiễm Ninh... đừng đi... em... thích... thích anh...”

Khóe môi Vương Nghiễm Ninh giật giật, cậu vội vàng tránh cái ôm của Vu Hải Ninh, lạnh lùng nói: “Cô uống nhiều quá rồi.”

Phải có chừng mực chứ!

Chuyện đến nước này, Vương Nghiễm Ninh cũng có thể đoán được, lần này Vu Hải Ninh say rượu có hơi kỳ quặc.

Nhưng mà cô ta muốn giở trò gì đây, một chút hứng thú cậu cũng không có.

Thứ nhất, cậu không tin Vu Hải Ninh thích mình thật, mà cho dù Vu Hải Ninh thật sự thích đi chăng nữa, bây giờ cậu cũng không muốn đáp lại.

Vương Nghiễm Ninh hơi đau đầu, mặc dù đã hết kiên nhẫn nhưng thái độ đối đãi với mọi người khá tốt nên không thể nào nói mấy lời khó nghe với mấy cô gái được.

Nhưng Vu Hải Ninh chẳng biết lòng Vương Nghiễm Ninh đang rối ren, toàn bộ đại học F đều biết, dù Vương Nghiễm Ninh có rất nhiều người theo đuổi nhưng cậu ta mắt cao hơn đầu, nhìn ai cũng chường mắt, mãi cho đến năm ba đại học, mới lần đầu biết tình cảm là gì.

Đối tượng đầu tiên lại là Vu Hải Ninh.

Vì thế mà Vu Hải Ninh rất chắc chắn, cho dù Vương Nghiễm Ninh biết mình có quan hệ mập mờ với Trương Linh Dật hay với các chàng trai khác, Vương Nghiễm Ninh chỉ có thể đau lòng khổ sở, chỉ cần mình nói yêu thương nhưng nhớ, chủ động lấy lòng, kinh nghiệm tình trường của cậu lại kém cỏi như vậy, tóm được cậu ta dễ như trở bàn tay.

Mà dù Vương Nghiễm Ninh thật sự thay lòng đổi dạ cô cũng chẳng sợ, Vu Hải Ninh tự tin bằng sắc đẹp và thủ đoạn, để Vương Nghiễm Ninh qua đêm cùng mình chẳng phải vấn đề to tát gì.

Đàn ông ai mà chẳng háo sắc, sắc đẹp kề bên, ai lại dám đưa tay đấy.

Nhất là bộ dáng cự tuyệt của Vương Nghiễm Ninh, rõ ràng rất trẻ con trong chuyện này, chỉ cần cho cậu chút mật ngọt, lại chẳng sợ cậu ta không chìm đắm sao?

Vu Hải Ninh vừa tính toán vừa để áo mình trễ một bên. Cô chỉ mặc một chiếc áo sơ mi mỏng, mấy nút đầu đều bị cởi ra, lộ ra chiếc áo ngực ren màu hồng phấn.

Dáng người đẹp cùng với gương mặt mỹ miều, nếu là đàn ông bình thường đã sớm bỏ nhào đến rồi.

Nhưng Vương Nghiễm Ninh chỉ đau khổ mà vô trí, cậu không muốn nói tiếp, chỉ muốn rời khỏi đây.

“Nghiễm Ninh...” Vu Hải Ninh từ phía sau ôm lấy eo của cậu, bộ ngực sữa lộ hẳn ra ngoài nhẹ nhàng cọ vào lưng cậu, “Nghiễm Ninh... Em thích anh... Rất rất thích anh, em thật hối hận không nói với anh... những lời này sớm hơn, em rất nhớ anh...”

Xong rồi, nhưng không có động tĩnh gì sất.

Vương Nghiễm Ninh lặng lẽ chờ, đương định lạnh lùng vô tình mà hất bàn tay của Vu Hải Ninh đang ôm eo cậu, không ngờ bàn tay kia thành linh trượt xuống, chạm vào bộ phận nhạy cảm nào đó.

“Oái!” Vương Nghiễm Ninh giật nảy mình, nhảy dựng lên tránh khỏi Vu Hải Ninh, đôi mắt tối sầm, nói: “Vu Hải Ninh, xin cô tự trọng.”

Sắc mặt Vu Hải Ninh xem chừng còn khó coi hơn cậu, cô không thể tin mà nhìn Vương Nghiễm Ninh, sắc mặt thay đổi, cuối cùng không kìm được nói: “Nghiễm Ninh... chẳng lẽ anh bị... bắt lực?”

Dù cô chỉ mới chạm một cái, nhưng với kinh nghiệm của mình, cô biết rõ Vương Nghiễm Ninh chẳng có một chút phản ứng gì.

Nhưng ban đêm gió to[1], cô đã đi đến bước này, mà trong lúc này, chỉ cần là đàn ông, mặc kệ cô gái trước mặt có phải người mình yêu hay không, không thể không có phản ứng được.

Vu Hải Ninh cũng chưa từng nghi ngờ năng lực của mình, dĩ nhiên là phải hoài nghi năng lực “chào cờ” của Vương Nghiễm Ninh rồi.

Sẽ không xui xẻo như vậy chứ? Chẳng lẽ trước giờ Vương Nghiễm Ninh không quen bạn gái là vì nguyên nhân này?

Trong mắt Vu Hải Ninh ánh lên cảm giác xem thường.

“Cô nghĩ nhiều quá rồi đó.” Vương Nghiễm Ninh rất bình tĩnh, “Chỉ là nhìn cô thì tôi không thể cương nổi.” Nói xong thì quay người mở cửa, bước đi chẳng quay đầu lại.

Vu Hải Ninh ngẩn ngơ đứng yên tại chỗ, một hồi vẫn không phục hồi được tinh thần trước câu nói cuối cùng của Vương Nghiễm Ninh.

Nhưng thật ra, Vương Nghiễm Ninh chẳng hề bình tĩnh như lúc đứng trước mặt Vu Hải Ninh, lúc cậu bước ra khỏi khách sạn, tựa như đang vất chân lên cổ mà chạy.

Đương nhiên là cậu không bắt lực. Trước đó không lâu cậu còn cương một lần.

Nhưng mà đối tượng của lần đó...

Vương Nghiễm Ninh đón gió rơi lệ, gái đẹp như Vu Hải Ninh ôm cậu mà cậu chẳng có phản ứng, trong khi chỉ ngồi trên mình Trương Linh Dật đùa giỡn một tí đã dựng đứng lên.

Còn chuyện gì xui xẻo hơn chuyện này nữa không?

Vì trốn tránh sự thật tàn khốc kia, Vương Nghiễm Ninh quyết định trở về nhà đánh một giấc thật ngon.

...

Sáng ngày thứ hai, chuyên ngành Marketing có một môn thi, lúc Vương Nghiễm Ninh bước ra khỏi phòng thi thì bất gặp ánh mắt bất bình thường của mọi người.

Còn có mấy cậu bạn thân thiết trong lớp chạy đến hỏi cậu: “Nghiễm Ninh, dạo này cậu... làm sao thế?”

Vương Nghiễm Ninh bị hỏi mấy câu không đầu không đuôi, khó hiểu hỏi lại: “Làm sao cái gì?”

“Là chuyện tình cảm đó?” Bộ đáng cậu bạn hơi gấp gáp.

Vương Nghiễm Ninh lơ mơ trả lời: “Vẫn như trước thôi.”

“À...” Cậu ta hơi thất vọng, thuận miệng nói thêm hai câu, thấy mình hỏi cũng như không, đành phải hậm hực bỏ đi.

Trong lòng Vương Nghiễm Ninh thầm thấy không ổn, liền kéo Tôn Tư Dương lại hỏi: “Hai ngày nay có tin tức gì nói về tớ không?”

Tối qua Tôn Tư Dương ôn bài đến tận nửa đêm nên chẳng có thời gian đâu mà nghe ngóng, nghe thấy Vương Nghiễm Ninh nói vậy thì hơi sững sốt, vô thức mở điện thoại di động ra xem.

Hotboy Vương Nghiễm Ninh là gương mặt nổi bật trên 4rum F Tinh Nhân, bất kể chuyện gió thổi cỏ lay gì của cậu ta cũng sẽ được post lên F Tinh Nhân ngay, Tôn Tư Dương đã quen nhìn thấy mấy tin đồn về Vương Nghiễm Ninh rồi.

Một lát sau.

“Áaaaaaaa——” Tôn Tư Dương thét lên.

“Làm cái gì vậy?” Vương Nghiễm Ninh đau đầu vì tiếng thét của cậu ta.

“Nghiễm Ninh, tối qua cậu đi mượn phòng ngủ chung với Vu Hải Ninh hả?” Tôn Tư Dương cả kinh hỏi.

Vương Nghiễm Ninh nheo mắt, giật lấy điện thoại xem xem, lại là topic được ghim ở đầu trang, vừa nhìn thấy tiêu đề đã giật mình ——

“Vương Nghiễm Ninh cướp được mỹ nhân hoàn toàn đánh bại Trương Linh Dật, trước ngày thi mượn phòng trọ cùng Vu Hải Ninh.”

Bố khỉ, chẳng lẽ mấy topic lá cải giật tít kiểu này không bị hài hòa[2] sao?

Vương Nghiễm Ninh run rẩy ấn vào, chủ topic dùng giọng văn hưng phấn thối thức mà miêu tả lại cảnh chính mình trông thấy Vương Nghiễm Ninh dẫn Vu Hải Ninh vào mượn phòng khách sạn.

Sau đó còn chém gió rằng có phải Vương Nghiễm Ninh đã đánh bại Trương Linh Dật hay chưa, theo đuổi được cô nàng Vu Hải Ninh rồi phải không, vân vân và vân vân.

Rõ ràng còn đính kèm một tấm ảnh, là cảnh Vương Nghiễm Ninh dìu Vu Hải Ninh bước vào khách sạn, trong tấm ảnh, cả người Vu Hải Ninh như dính vào người cậu, thoát nhìn hai người đứng là trông rất mờ ám.

Topic được post vào lúc mười hai giờ tối hôm qua, không đến mười hai tiếng sau đã vọt lên 100 pages. Vốn là cuối kỳ ai ai cũng đều stress, khó thấy được tin đồn động trời trong trường thế này, lại còn liên quan đến hotboy và hotgirl nổi danh nhất trường, mọi người nháo nhào comment suy luận đủ đường.

Vốn Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật đều là người tình trong mộng của các nữ sinh trong trường, mọi người chưa từng hoài nghi bọn họ có thể theo đuổi được Vu Hải Ninh hay không, vấn đề là ai sẽ là người thắng cuộc.

Gần đây, trước sự kiện thổ lộ trong bữa tiệc tối chấn động cả trường, mọi người rất tò mò về kết quả.

Hôm nay có thể điều tra ra manh mối, dù sao ảnh ọt đều bị tuồn ra ngoài, đây gọi là tang chứng vật chứng.

Vì vậy mọi người nhao nhao cảm khái, có người nói Trương Linh Dật sao mà thua được, cũng có người nói đã sớm đoán được Vu Hải Ninh sẽ chọn Vương Nghiễm Ninh mà, vân vân và vân vân.

Nhiều nữ sinh khóc lóc dưới topic, nói Vương Nghiễm Ninh sao có thể có bạn gái, lại còn cùng nhau mượn phòng khách sạn!

Chẳng trong sáng tí nào, hình ảnh hoàng tử bị phá vỡ rồi!

Còn có vài người chưa loét nói Vương Nghiễm Ninh không có mắt nhìn, Vu Hải Ninh chỉ là chiếc giày rách. Quan điểm này cũng được khá khá người ủng hộ, nhưng lập tức có một nhóm người xuất hiện vì thanh danh của Vu Hải Ninh.

Nói tóm lại là loạn xì ngầu hết trơn.

“Chuyện gì đây trời!” Vương Nghiễm Ninh ngẩng mặt kêu trời.

“Nghiễm Ninh...” Tôn Tư Dương bẽn lẽn nhìn cậu, hồi lâu mới hỏi, “Cậu thật sự cùng Vu Hải Ninh... làm chuyện đó?”

“Không có!” Vương Nghiễm Ninh bất lực nói, “Cô ta uống say, tớ đưa cô ta vào đó ngủ thôi.”

“À.” Tôn Tư Dương đáp, ánh mắt chẳng mang chút tin tưởng.

Sắc đẹp trước mắt, có lẽ cậu ta thêm muốn đã lâu, hẳn chẳng tin Vương Nghiễm Ninh không làm gì đó!

Trừ khi cậu ta không thể!

Wương Nghiễm Ninh chẳng muốn giải thích nữa, bởi vì cậu đột nhiên nghĩ đến một chuyện, topic này hot như vậy, không dám đảm bảo Trương Linh Dật không biết.

Mà không biết lúc cậu ta nhìn thấy sẽ phản ứng như thế nào.

Cậu vội vàng lấy điện thoại di động ra, bây giờ mới nhớ hồi sáng vào thi tắt điện thoại đến giờ mà quên mất.

Quả nhiên máy vừa khởi động chưa được bao lâu đã nhận được mấy tin nhắn của Trương Linh Dật.

[Wương Nghiễm Ninh, tôi khinh cậu!]

[Wương Nghiễm Ninh, cậu mau giải thích cho tôi chuyện gì đang xảy ra!]

[Wương Nghiễm Ninh, tôi tin cậu không phải loại người đó.]

[Wương Nghiễm Ninh mau nghe máy đi chứ!]

Là ‘Wương Nghiễm Ninh’ chứ không phải ‘thụ thụ’, xem ra Trương Linh Dật giận thật rồi.

.
. .
.

[1] Từ gốc là “Dạ hắc phong cao”, gần giống với từ “Nguyệt hắc phong cao” (Đêm trăng mờ giết người, ngày gió cao phóng hỏa), thường chỉ hoàn cảnh hiểm ác.

[2] Ý chỉ cơn bão “Hài hòa”.

26. Chương 26

Làm gay ngày thứ hai mươi – Phần 2

[Vì người yêu mà ăn dấm chua một lần]

Chẳng biết có phải do ảo giác hay không, Vương Nghiễm Ninh cảm thấy nội dung của mấy tin nhắn này giống như bọn họ đã là gay thật rồi.

Làm sao có thể nghĩ lung tung đến mức này chứ!

Vương Nghiễm Ninh im lặng nhìn mấy tin nhắn kia, bất đắc dĩ gọi một cú điện thoại cho Trương Linh Dật. Trương Linh Dật bắt máy rất nhanh: “Thụ thụ, sao cậu có thể hồng hạnh xuất tường[1] như thế được hả?” Vương Nghiễm Ninh vuốt trán: “Là hiểu lầm thôi.”

“Đương nhiên tôi biết đó là hiểu lầm!” Trương Linh dật hừ hừ, “Sao cậu còn có thể để ý Vu Hải Ninh được.” Vậy cậu gửi nhiều tin nhắn lên án như vậy để làm gì?

Vương Nghiễm Ninh dùng vân vê huyệt thái dương, trợn trắng mắt, nhưng không thể không nói, sự tín nhiệm chắc chắn của Trương Linh Dật lại khiến cậu cảm thấy hơi đau khổ.

“Nhìn tin nhắn của cậu, tôi còn tưởng cậu nổi khùng luôn rồi chứ!” Vương Nghiễm Ninh nói.

“À, vậy sao?” Trương Linh Dật cười ha ha, “Chuyện đó ổn rồi, vừa lúc hôm nay tôi muốn ăn dấm chua, giờ ăn xong rồi!”

Cậu không thể nói chuyện có lô gíc một chút được sao?

Vương Nghiễm Ninh xúc động đến mức muốn cúp điện thoại ngay.

“Nhưng mà tám hình dưới topic kia là sao?”

Vương Nghiễm Ninh giải thích ngắn gọn vài câu.

“Bố khỉ, Vu Hải Ninh thật là...” Trương Linh Dật đối đãi với người khác khá tốt, cậu không bao giờ dùng những từ khó nghe với các cô gái, chỉ đành hậm hực dậm chân, càng nghĩ càng không cam lòng, cậu nói: “Thụ thụ, cậu cứ yên tâm, chuyện này tôi sẽ lo liệu thay cậu.”

“Cậu muốn giở trò gì?” Vương Nghiễm Ninh có linh cảm không tốt.

“Ha ha, cậu chờ xem kịch vui là được rồi.” Trương Linh Dật nói xong liền cúp điện thoại ngay.

Vương Nghiễm Ninh bất đắc dĩ nhìn màn hình điện thoại, Tôn Tư Dương đứng kế bên khều khều: “Nghiễm Ninh, cậu nói chuyện với ai đấy?”

Vương Nghiễm Ninh người này nhìn bình thường thế thôi nhưng là một người rất có nguyên tắc, tin đồn về cậu ta trên F Tinh Nhân rất nhiều, thật giả đều có, nhưng trước giờ Vương Nghiễm Ninh luôn thanh giả tự thanh[2], tự mình giải quyết lấy, nếu không bị gặng hỏi đến mức nổi cáu thì Vương Nghiễm Ninh sẽ chẳng bao giờ giải thích với người khác đâu.

Vừa mới nghe Vương Nghiễm Ninh giải thích với ai đó trong điện thoại xong, người kia hẳn là phải rất quan trọng, chẳng lẽ lại là bạn gái của Vương Nghiễm Ninh!

Tôn Tư Dương cảm thấy mình như vừa phát hiện một sự thật kinh hoàng.

Vương Nghiễm Ninh liếc mắt, bá cổ Tôn Tư Dương: “Đàn ông đàn ông gì mà nhiều chuyện thế, đi ăn cơm thôi.”

Cho đến khi Vương Nghiễm Ninh và Tôn Tư Dương ăn uống xong xuôi, sự tình lại tiến thêm một bước.

Một nam sinh thăm mền Vu Hải Ninh đã lâu dán một bài post lên F Tinh Nhân, giận dữ mắng mỏ Vương Nghiễm Ninh vốn chẳng xứng với Vu Hải Ninh này nọ...

Cậu nam sinh nọ dùng ngòi bút sắc bén miêu tả Vu Hải Ninh là một cô gái tốt đến nhường nào, tuyệt đối không thể tùy tiện đi mượn phòng khách sạn với người khác, Vương Nghiễm Ninh bất quá chỉ được cái mã đẹp trai, chắc chắn đã dùng thủ đoạn hạ lưu lừa gạt Vu Hải Ninh.

Để chứng minh rằng Vương Nghiễm Ninh rất tệ, Trương Linh Dật cũng bị lôi vào dạo chơi một vòng.

Trong bài post của nam sinh nọ, cậu ta liên tục tán dương Trương Linh Dật rằng thì mà là đẹp trai, có nhiều tài lẻ, Vương Nghiễm Ninh chẳng xứng xách dép cho cậu ấy nữa là. Chuyện lần này chỉ dùng Trương Linh Dật để phụ trợ đim hàng Vương Nghiễm Ninh, cuối cùng cậu ta rút ra kết luận, Vu Hải Ninh không vừa mắt Trương Linh Dật thì sao có thể để ý đến Vương Nghiễm Ninh.

Đúng là một chuỗi lô gíc thần kỳ!

Trương Linh Dật chỉ nằm mà cũng trúng đạn[3].

Nhưng không ngờ có rất nhiều nam sinh lại đồng ý với quan điểm trên.

Mặc dù nhân duyên của Vương Nghiễm Ninh không tệ, nhưng ở đại học F, có vài cậu nam sinh không biết đến hay có chút ghen ghét Vương Nghiễm Ninh rất nhiều, nhất là những cậu trai thầm mến Vu Hải Ninh, bây giờ không thể tự nhiên nhìn thấy nữ thần của lòng mình rơi vào tay người khác, vì vậy mà gia nhập vào đại đội “thảo phạt” Vương Nghiễm Ninh.

Mà đối với mấy cô nữ sinh, Vương Nghiễm Ninh luôn có hình tượng cao nhả trước sau như một, bỗng dưng có bạn gái rồi đừng một cái lại có tin hai người đi thuê phòng với nhau.

Mặc dù sinh viên ở thời đại này đã không còn trong sáng nữa, nhưng lồ lộ trước mặt lại không phải là chuyện tốt.

Rất nhiều người nhao nhao nói rằng nhìn lầm Vương Nghiễm Ninh rồi, không ngờ cậu ta cũng chẳng khác gì mấy thằng đàn ông khác, đều là kẻ háo sắc suy nghĩ bằng nửa thân dưới.

Nhất thời Vương Nghiễm Ninh cũng dính đạn rất nhiều.

“Mẹ kiếp.” Vương Nghiễm Ninh ngồi máy vi tính, nhìn cả topic đang hùng hực khí thế.

“Nghiễm Ninh, cậu có muốn lên đó giải thích một chút không?” Tôn Tư Dương nhìn khuôn mặt đen sì của Vương Nghiễm Ninh, nơm nớp lo sợ mà hỏi.

“Thôi được rồi.” Vương Nghiễm Ninh mệt mỏi xua tay, vẻ mặt đau khổ, “Ai thông minh đều biết đây chỉ là tin đồn mà, bỏ đi!” Nói xong liền bò lên giường ngủ trưa.

Thật không hổ là Vương Nghiễm Ninh, lúc này mà còn bình tĩnh như vậy.

Tôn Tư Dương thầm thán phục.

“Cuối cùng là tôi có tội với ai vậy trời!” Vương Nghiễm Ninh chôn đầu trong chăn kêu lên một tiếng, cổ sức cào tường.

Tôn Tư Dương: “...”

Bất kể như thế nào, với tư cách là một hotboy luôn sống trong những tin đồn, Vương Nghiễm Ninh vẫn giữ được nét bình tĩnh, sau khi ngủ dậy liền lấy lại tinh thần mà đến phòng tự học đọc sách.

Khoảng thời gian cuối học kỳ vừa vội vàng lại vừa nhàm chán, trừ những lúc thi cử thì toàn phải ôm sách, khó trách mọi người nhiệt tình với tin đồn ấy đến vậy, đều cần phải xả stress thôi.

Vương Nghiễm Ninh mặc dù rất buồn phiền, nhưng cậu tin rằng chỉ cần mình lờ đi chuyện này thì vài ngày sau sẽ ổn thôi.

Chỉ cần bạn thân tin tưởng cậu là đủ rồi, về phần những người không thể làm bạn, bọn họ muốn nghĩ sao, cậu chẳng quan tâm.

Nhưng điều Vương Nghiễm Ninh không thể tưởng tượng được là, trải qua một ngày ảm ảm, “Câu chuyện thuê phòng” lại bị đẩy lên cao trào.

Nguyên nhân chính là, Trương Linh Dật cũng vào cuộc.

Chuyện là như thế này, Trương Linh Dật vốn rất khó chịu vì chuyện Vương Nghiễm Ninh bị chụp mũ mấy tin đồn, đang suy nghĩ nên dùng cách nào nhẹ nhàng mà có thể minh oan cho Vương Nghiễm Ninh, không ngờ vừa ngủ trưa dậy thì thấy mọi chuyện đã đến nước này.

Một cậu nam sinh chẳng hiểu chuyện mà dám viết một bài post công kích Vương Nghiễm Ninh, còn được nhiều người ủng hộ.

Trương Linh Dật lập tức nổi giận, vì vậy cậu ngồi ngay vào máy tính, mười ngón như bay, chỉ vài phút sau đã gõ ra một đoạn văn dài ời là dài post lên.

Cả đại học F ai cũng biết quý danh của cậu, vì vậy ai cũng nháo nhào chấn động.

Ôi mẹ ơi, Trương Linh Dật xuất thủ rồi, hơn nữa còn rất mạnh tay.

Thật ra bài post của Trương Linh Dật cũng không dài lắm, chủ yếu chia làm ba luận điểm.

Thứ nhất, phiền bạn chủ thớt đẹp trai kia đừng mang tôi và Vương Nghiễm Ninh ra so sánh, tôi đâu phải là cậu, muốn so sánh thì lấy mình ra so. Có bản lĩnh thì theo đuổi Vu Hải Ninh đi, ngồi ở đây hăm hại hotboy[4] chỉ có thể là trò của bọn FA. Còn nữa, mai mốt nhớ ăn nhó nhiều vào, chớ để bản thân mình không ăn được nhó lại chê nhó chua nhe.

Thứ hai, Vương Nghiễm Ninh và Vu Hải Ninh chẳng có quan hệ gì sất, cậu ấy chỉ đưa Vu Hải Ninh đến khách sạn để cô ta nghỉ ngơi thôi, tôi cũng có đi theo bọn họ, mà chủ topic chẳng tử tế gì cả, chụp ảnh Vương Nghiễm Ninh và Vu Hải Ninh mà không chụp tôi.

Thứ ba, cũng là điều quan trọng nhất, Vương Nghiễm Ninh tuyệt đối không thể qua đêm cùng với Vu Hải Ninh được, bởi vì, cậu ấy đang làm gay với tôi.

Đó mới chính là sự thật, cảm ơn vì đã đọc!

Bài post vừa được post lên, toàn bộ đại học F gần như nổ tung.

Đầu tiên, cậu trai post bài kia bị Trương Linh Dật giáng một bạt tay trước mặt mọi người, bị ném đá tới bởi, thương tích đầy mình, xấu hổ vô cùng, cũng từ đó về sau cậu ta phải công cái danh “Đệ nhất FA trường đại học F” trên lưng.

Sau đó tất cả mọi người đều tin lời Trương Linh Dật, cả trường đều biết Trương Linh Dật và Vương Nghiễm Ninh bất hòa, nay Trương Linh Dật bước ra thay Vương Nghiễm Ninh làm sáng tỏ mọi chuyện, chuyện đó chứng minh Vương Nghiễm Ninh thật sự trong sạch, bị oan đến mức Trương Linh Dật cũng không nhận được.

Cuối cùng, cũng là điều quan trọng nhất, Trương Linh Dật vừa nói cậu ta và Vương Nghiễm Ninh đang làm gay.

Tất cả hủ nữ trong đại học F đều nhộn nhạo.

Trương Linh Dật đang come out sao?

Trong chốc lát, nhóm hủ nữ nhao nhao bắt đầu hành động, fanfic, PS, chủ đề tám nhảm không ngừng nghỉ.

Đồng thời, vấn đề giữa Trương Linh Dật và Vương Nghiễm Ninh, ai công ai thụ trở thành vấn đề nóng bỏng nhất.

Ngạc nhiên là mọi người đều đồng ý với ý kiến ——

Bố khi, lần này Vu Hải Ninh bị kịch rồi!

Phải nói, Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật ghét nhau như Nam Hàn Bắc Hàn, cho nên những câu nói lần này của Trương Linh Dật cũng có nghĩa là —— Vương Nghiễm Ninh thà làm gay với Trương Linh Dật chứ không muốn ở bên cạnh Vu Hải Ninh.

Người xưa có nói một câu thể này “Có thể nhẫn nại chứ không thể nhẫn nhục”, mặc dù cách hiểu khác nhau nhưng ý nghĩa thì giống.

Nếu tôi có thể ở bên Vu Hải Ninh, thì trên đời này còn người nào không ở ở bên —— dù Trương Linh Dật và tôi như nước với lửa, nhưng tôi có thể bình tĩnh mà làm gay với cậu ta.

Vì cái nghĩa sâu xa này mà nảy sinh thêm một vấn đề mới ——

Rốt cuộc Vu Hải Ninh đã làm gì? Sao lại khiến hai hotboy trước đó không lâu tranh nhau theo đuổi cô giờ lại thà làm gay chứ không muốn dính dáng đến nữa?

Năng lực xuyên tạc của mọi người rất mạnh mẽ, tư duy của bọn sinh viên cuối kỳ đều phát huy hết khả năng.

Bởi vậy mọi người cảm thấy, mấy lời của Trương Linh Dật toàn là dùng nghệ thuật tu từ nói quá thôi, cũng chẳng phải sự thật gì.

Vì dựa theo lô gíc của mọi người, nếu như bọn họ thật sự đang làm gay, che dấu còn không kịp thì làm sao có thể công khai thế này được?

Cái thời đại mọi thứ đều là trò đùa này, bạn nghiêm túc thì bạn thua.

Vì vậy đến khi chuyện cậu và Vương Nghiễm Ninh làm gay truyền khắp trường đại học, làm tổn thương nhiều tâm hồn thiếu nữ đang ngồi trước máy vi tính tương tự hotboy, nhìn mọi người nhiệt tình comment xem Vu Hải Ninh đã làm sai chuyện gì, cậu cảm thấy buồn thật nhiều.

Này, tôi hỏi mọi người, mọi người không nghĩ là, chuyện tôi và Vương Nghiễm Ninh làm gay chấn động lắm sao?

Ngay lúc Trương Linh Dật cảm thấy vô cùng khó hiểu, Vương Nghiễm Ninh ngồi bên này đã tức điên lên.

“Trương Linh Dật, sao cậu dám lên nói bậy bạ như thế?”

Cách một cái điện thoại, Trương Linh Dật cũng có thể tưởng tượng ra khuôn mặt tức giận, đỏ đến mang tai của Vương Nghiễm Ninh, vì vậy cậu đành yếu ớt trả lời: “Tôi chỉ tuyên bố một sự thật thôi.”

“Sự thật cái đầu của cậu ấy!” Vương Nghiễm Ninh hậm hực cúp điện thoại, rõ ràng cậu ta chỉ sợ thế giới này không loạn hay gì á.

Xong đời, Vương Nghiễm Ninh hình như rất tức giận.

Trương Linh Dật lau mặt, cậu chỉ muốn giúp Vương Nghiễm Ninh thôi mà!

Vương Nghiễm Ninh cúp điện thoại, vẽ mặt đau xót tiếp tục xem topic.

Thật ra cậu cũng biết Trương Linh Dật làm vậy vì muốn giúp mình, chỉ là cậu ta to gan làm loạn như vậy, lỡ như mọi người tưởng thật thì mọi chuyện sẽ rắc rối lắm đây.

Nếu như bọn họ thật sự là gay, thế cũng tốt, cứ thoải mái mà nói ra thôi.

Nhưng vấn đề là đây chỉ là một bản hiệp nghị.

Vương Nghiễm Ninh cũng không hiểu mình đang ngại ngần điều gì.

May mắn thay, điều mọi người quan tâm không phải là chuyện đó, hoặc có khi, họ không tin Trương Linh Dật và Vương Nghiễm Ninh sẽ xảy ra chuyện gì.

Cũng đúng, nếu mấy tuần trước mà có người nói cậu và Trương Linh Dật là gay, cậu sẽ khiến người đó sống dở chết dở luôn.

Bởi vậy người ta nói, không phải mình không hiểu, chỉ là thế giới này thay đổi quá nhanh.

Vương Nghiễm Ninh cảm thấy thốn bi nên thoát khỏi 4rum định chơi game giải trí, bỗng nhiên có người gõ cửa.

Trong ký túc xá chẳng còn ai, chỉ còn Vương Nghiễm Ninh đang nhìn topic, Tôn Tư Dương thì đang tắm.

“Vào đi, cửa không khóa.” Vương Nghiễm Ninh nói.

Sau đó cửa bị đẩy ra một khe nhỏ, Trương Linh Dật mang cái đầu trọc đã lú nhú mấy cọng tóc bước vào: “Thụ thụ.”

Huyệt thái dương của Vương Nghiễm Ninh đột nhiên nhảy dựng, tức giận nói: “Làm gì đấy?”

“Đến tã tị đó!” Trương Linh Dật làm bộ vô tội mà nháy mắt mấy cái, len lén bước đến, trong tay còn cầm một cái lọ thủy tinh nhỏ.

“Được rồi, tôi biết đó là ý tốt của cậu.” Vương Nghiễm Ninh vò tóc, thật không có cách nào mà nổi giận với cậu ta cho được.

“Tôi biết ngay thụ thụ là người tốt mà.” Trương Linh Dật nịnh nọt.

“Thôi được rồi!” Vương Nghiễm Ninh hơi cúi, phát tay nói: “Tôi không giận, cậu mau về đi!”

“Ừa, nếu thụ thụ không giận nữa thì chúng ta làm chuyện khác!” Trương Linh Dật huơ huơ một cái chai nhỏ trong tay, “Tôi đã vì thụ thụ mà ăn dấm chua rồi, thụ thụ còn chưa vì tôi mà ghen nữa!”

Wương Nghiễm Ninh nhìn nhìn, đúng là một chai giấm trắng.

“Cậu muốn kêu tôi uống cái thứ này sao?” Vương Nghiễm Ninh thề, chỉ cần Trương Linh Dật dám gật đầu, cậu sẽ đá bay cậu ta về sao Hỏa.

Nhưng mà lúc trước chúng ta đã nói rồi, Trương Linh Dật là một trang tuần kiệt, trang tuần kiệt thức thời, vì vậy lúc cậu ta nhìn thấy sắc mặt của Vương Nghiễm Ninh nhìn liều mạng lắc đầu: “Không, chai dấm chua này chỉ để làm quà lưu niệm cho cậu thôi.” Dứt lời liền đặt chai dấm lên bàn, lạnh lùng nói: “VẬY THÔI, TÔI ĐI NHÀ.”

Sau đó nhanh chóng biến mất.

Chớ mà cười nhạo cậu, với kinh nghiệm của bản thân, nếu đi chậm một chút thì chai dấm kia nhất định dành cho cậu uống.

So chiều với Vương Nghiễm Ninh lâu rồi, Trương Linh Dật sớm đã biết rằng làm một trung khuyển công không hề dễ!

.
. .
.

[1] Hồng hạnh xuất tường: Là một câu thơ trích từ bài “Du viên bất tri” của Diệp Thiệu Ông đời Tống: Sợ chẳng guốc phạm lỗi rêu/Mười lần gõ cổng, chín lần lặng thình/Vườn bưng khó nhốt xuân xinh/Vượt tường hạnh đỏ một cành khoe bông (thivien.net). Ngày nay, câu “Hồng hạnh xuất tường” lại mang ý chỉ người phụ nữ trèo tường đi ngoại tình.

[2] Thanh giả tự thanh (thanh giả tự thanh, tục giả tự tục): Trong sạch tự mình biết, ô uế tự mình hay.

[3] Nằm cũng trúng đạn: Xuất xứ từ đối thoại trong bộ phim “Trường học Uy Long” của đạo diễn Chu Tinh Trì. Trong phim có cảnh hai bên đang đấu súng quyết liệt, có một người nằm dưới đất giả chết, người khác bắn súng xuống đất thế nào lại trúng ngay người giả chết khiến anh ta kêu to: “Ôi trời, nằm cũng trúng đạn, đúng là chịu chết!”. Sau đó, câu này mang ý nghĩa là vô cớ bị dính dáng, bị ảnh hưởng.

[4] Từ gốc là “Cao phú soái”, là một thuật ngữ mạng rất thịnh hành ở Trung Quốc, chỉ những người đàn ông có thân hình hoàn hảo, vừa đẹp trai vừa giàu có.

27. Chương 27

Làm gay ngày thứ hai mốt

[Lấy tay bịt lỗ tai người yêu lúc bắn pháo hoa]

Câu chuyện “Thuê phòng khách sạn” sau khi Trương Linh Dật lên tiếng thì nghiêng về một bên, ngoại trừ anh chàng xui xẻo “Đệ nhất FA của đại học F” bị mọi người lôi ra ngoài dạo phố, phẩm hạnh của Vu Hải Ninh cũng trở thành đề tài để mọi người bàn tán.

Người như Vu Hải Ninh, nếu không để ý kỹ càng, có thể chỉ biết được rằng cô nàng rất xinh đẹp, am hiểu các loại nhạc cụ, được nhiều người theo đuổi, nhưng một khi có người cố tình đào bới quá khứ của cô nàng, sẽ phát hiện rất nhiều mặt trái.

Ví dụ như nữ sinh này thật ra có nhân duyên không tốt, mắt cao hơn đầu, dường như đang được bao dưỡng, vân vân và vân vân.

Nhưng những tin tức này đều là tin đồn, cho dù có nhiều nữ sinh chẳng vừa mắt cô nàng, nhưng ngoại trừ cách công kích ngoài mặt, họ cũng chẳng có chứng cứ gì.

Sau ngày Trương Linh Dật lên tiếng, câu chuyện có một bước ngoặt lớn, có một cậu trai từng bị Vu Hải Ninh lợi dụng tình cảm post một topic mới, tiêu đề vừa nhìn vào đã khiến người khác giật mình —— “Giày rách[1] Vu Hải Ninh dụ dỗ nam sinh thuê phòng khách sạn vì trong bụng đang mang thai cần một người làm cha đứa bé.”

Căn cứ vào những lời nói của cậu ta, mấy năm nay Vu Hải Ninh cặp kè với nhiều ông lớn, mang thai mấy lần.

Lần này không cẩn thận lại dính bầu, nhưng vì đi phá thai nhiều lần, bác sĩ nói lần này phá thai thì sau này có thể sẽ không mang thai được nữa, nhưng những người bao dưỡng Vu Hải Ninh đều là đàn ông đã có gia đình, vốn không thể cho cô một danh phận, bởi vậy nàng sẽ đem vỏ đồ lên những nam sinh trong trường học, muốn mượn chuyện say rượu để phát sinh quan hệ với bọn họ rồi cho bọn họ gánh trách nhiệm với đứa bé.

Vốn là hai hotboy của trường, Vương Nghiễm Ninh chính là mục tiêu đầu tiên của cô ta.

Trong topic của cậu trai nọ còn đính kèm một tấm hình, là bác sĩ khoa phụ sản mở giấy chẩn đoán của Vu Hải Ninh.

Topic vừa được post lên, cả trường học liền xôn xao.

Tin tức thanh danh của hotgirl của học viện Vu Hải Ninh, trong một đêm bị hủy hoại hết.

Rất nhiều người cảm thấy chủ topic quá độc miệng, nhưng không thể ngăn được tò mò với tin đồn này, nhao nhao bình luận.

Không bao lâu sau, Vu Hải Ninh vì không chịu được áp lực mà thôi học.

Đối với những comment trên diễn đàn, người trong cuộc như Vương Nghiễm Ninh lại chẳng để ý mấy, mặc dù cậu không ưa tính tình của Vu Hải Ninh, nhưng cũng không muốn làm người bỏ đá xuống giếng, bây giờ kết cục thành ra thế này, cậu cũng chẳng lấy làm tiếc.

Dù sao, con đường nào là do bản thân mình chọn.

Giống như cậu bây giờ.

Vương Nghiễm Ninh ngớ ngẩn cầm một hộp pháo đứng bên hồ Nguyệt Lương, Trương Linh Dật chẳng hiểu lấy ở đâu ra một cây nhang, không sai, chính loại nhang dùng để cúng bái thần linh, phần khich đứng bên cạnh cậu mà nói: “Thụ thụ, cậu đến châm pháo đi, tôi bịt tai cho cậu.”

Vương Nghiễm Ninh lau mặt, tỉnh táo nói: “Thật ra, tôi không sợ tiếng pháo nổ.”

“Hả?” Trương Linh Dật phát tay, nói: “Tôi cũng không sợ, thôi cậu cứ chiều theo đi! Vậy mới thể hiện được tình cảm của chúng ta!”

“Vậy tôi bịt tai cậu nhé?” Vương Nghiễm Ninh nói.

“Không được, tôi là công mà.” Trương Linh Dật lần thứ hai ngẩng đầu ưỡn ngực, ít khi dùng ngôn từ chính nghĩa thể hiện lập trường: “Thụ thụ, cậu không được lấy cớ không làm gay để dọa tôi!”

Đối với mấy chiêu Vương Nghiễm Ninh hay dùng, còn ai hiểu rõ hơn cậu chứ!

Vương Nghiễm Ninh đang muốn thoát ra lại bị bóp chết, cậu ngẫm kỹ lại, thì ra mình hay dùng chuyện ấy để uy hiếp Trương Linh Dật, vốn cũng ném đồng xu nhưng không được hưởng đặc quyền làm công, Vương Nghiễm Ninh cảm thấy mình rất oan khuất, đành miễn cưỡng nói: “Được rồi.”

Trương Linh Dật reo lên một tiếng, không dễ à nha, làm công lâu như vậy, đây là lần đầu tiên cậu sử dụng quyền làm công thành công, giống như từ nông dân một bước lên thành địa chủ!

Trương Linh Dật cảm động đến không thốt nên lời.

Vì vậy Vương Nghiễm Ninh nhận lấy cây nhang từ tay Trương Linh Dật, chọt vào một cây pháo ở dưới đất, châm vào ngòi nổ sau đó vội vàng lùi về sau.

Trương Linh Dật lập tức bước đến bịt lỗ tai Vương Nghiễm Ninh, vừa bịt vừa đứng bên cạnh nói: “Thụ thụ, đừng sợ, có tôi ở đây.”

Vương Nghiễm Ninh liếc mắt, rồi lại không thể kìm chế vì sự ám áp truyền từ bàn tay của Trương Linh Dật, giống như điện giật khiến cổ cậu cứng ngắc, không dám quay đầu nhìn cậu ta, chỉ sợ mặt mình giờ đã đỏ bừng.

Vương Nghiễm Ninh thật muốn quỳ xuống khuất phục.

Ngay lúc cậu đang suy nghĩ lung tung, ngòi nổ đã châm xong, “Bùm” một tiếng thật to, nổ tung.

“Ôi mẹ ơi!” Bàn tay của Trương Linh Dật đang bịt lỗ tai cậu giật nảy lên, cậu ta xoa ngực nói: “Làm tôi hết hồn.”

Vương Nghiễm Ninh không sợ tiếng pháo, nhưng Trương Linh Dật lại rùng mình vì tiếng pháo hù.

Vương Nghiễm Ninh: “...”

Trương Linh Dật nhận thức muộn màng: “...”

Vương Nghiễm Ninh: “Cậu...”

Trương Linh Dật: Hì hì, quên mất, tôi bị sợ tiếng pháo.”

Vương Nghiễm Ninh: “!!!”

Trương Linh Dật mang vẻ mặt đưa đám: “Tôi chỉ lo chuyện làm gay mà quên mất hồi bé từng bị bỏng vì pháo.”

Khóe môi Vương Nghiễm Ninh giật giật, chẳng biết nói gì thêm.

“Muốn chơi nữa không?” Vương Nghiễm Ninh nhìn hộp pháo còn đầy ụ, bình tĩnh hỏi.

Trương Linh Dật còn hơi sợ nhìn hộp pháo, không cam lòng để mọi chuyện bế tắc như vậy, nhưng mà...

“Bằng không thì, thụ thụ, cậu đốt hết pháo rồi lại bịt tai cho tôi đi!” Mắt Trương Linh Dật sáng rõ.

Vương Nghiễm Ninh nghiêng mắt: “Vậy cậu muốn làm thụ?” Xem cậu còn dám không biết xấu hổ nữa không.

Sự thật chứng minh, có một số người mặt dày vô sỉ đến không thể tưởng tượng, Trương Linh Dật ngẩng đầu ưỡn ngực: “Đi, hôm nay tôi lại chịu làm thụ một ngày.”

Không sai, là “lại”, kẻ không thiếu kinh nghiệm Trương Linh Dật chẳng hề áp lực.

Vương Nghiễm Ninh dở khóc dở cười mà gánh vác trách nhiệm, nhận lệnh mà đi đốt pháo, đốt xong thì lùi về sau vài bước, Trương Linh Dật liền đưa đầu đến trước mặt cậu, nói: “Thụ thụ, bịt tai cho tôi đi.”

Vương Nghiễm Ninh đành phải đưa cây nhang trên tay cho cậu ta, lấy hai tay bịt tai cậu ta lại.

Lại là một tiếng nổ thật to, Vương Nghiễm Ninh cảm thấy cơ thể Trương Linh Dật nhẹ run lên một cái, nhưng cuối cùng vẫn kìm lại, khiến cậu không khỏi bật cười: “Sợ như vậy sao, thôi đừng đốt nữa.”

“Vậy đâu được.” Trương Linh Dật rất kiên trì trong mấy trò làm gay, “Đốt hết hộp pháo này đi rồi tính tiếp.”

Vì vậy Vương Nghiễm Ninh liền cố kìm chế ý thích muốn chơi pháo nhưng lại sợ Trương Linh Dật không chịu được đành phải đốt hết cả đám.

Có một lần, Vương Nghiễm Ninh bịt tai Trương Linh Dật như mọi lần, sau khi tiếng pháo nổ chấm dứt, Vương Nghiễm Ninh cũng chẳng buông tay ra ngay.

“Trương Linh Dật, còn nhớ chuyện chúng ta chưa làm xong trên xe buýt không?” Vương Nghiễm Ninh ghé vào lỗ tai cậu ta nói.

Bộ óc đoạt học bổng của Trương Linh Dật lập tức nhớ về cái ngày mất mặt đó, lập tức cũng nghĩ đến chuyện lớn làm gay ngày hôm đó vẫn chưa xong: “Ừm.”

“Hôm nay làm xong chuyện đó luôn đi.” Vương Nghiễm Ninh nói xong, buông bàn tay đang đặt trên lỗ tai của Trương Linh Dật ra, chuyển xuống dưới hông cậu ta.

“Được thôi, vừa lúc hôm nay tôi lại làm thụ.” Trương Linh Dật bỗng dưng thông suốt chuyện làm công thụ, tự nhiên mà giữ chặt hai tay Vương Nghiễm Ninh đặt lên eo mình, lại thuận thế ngã vào lòng cậu, cố ý then thùng nói: “Cậu phải đối xử tốt với tôi đó.”

Wương Nghiễm Ninh: “...”

Trương Linh Dật, trời sinh cậu luôn là người thắng trong mấy chuyện làm gay này!

Tôi phục cậu rồi.

Rất lâu sau Vương Nghiễm Ninh mới thoát khỏi cảm giác quái dị kia, đầu cậu tựa vào vai của Trương Linh Dật, đôi má thử thăm dò mà nhẹ nhàng chạm vào gương mặt của cậu ta.

Da thịt kề cận, mới khiến cả hai giật mình.

Đây không phải lần đầu tiên Vương Nghiễm Ninh ôm Trương Linh Dật, nhưng lúc này cậu cảm thấy mình rung động hơn những lần trước.

Làn da ấm áp, chạm vào nhau như cái đêm họ cùng nhau ngắm sao, lúc lon bia lạnh ngắt đặt lên, mang đến một loại cảm giác khiến người ta phải rung mình.

Wương Nghiễm Ninh chưa từng nói yêu ai, nhưng cậu biết, dù là lúc theo đuổi Vu Hải Ninh, Vu Hải Ninh cũng không thể mang đến cho cậu cảm giác này.

Nhớ lại hồi trước từng đọc một câu trong sách tiếng Anh thế này ——

Giống như uống hết một cốc nước lạnh, mới hay hai mắt đã tràn lệ nóng.

Lúc còn chưa hiểu, cậu chỉ cảm thấy câu này thật quái dị, nhưng bây giờ, không hiểu tại sao lại nghĩ đến nó.

Trương Linh Dật khẽ thở dài, nửa đùa nửa thật: “Thụ thụ à, nếu cậu mà là nữ thì tôi nhất định sẽ theo đuổi cậu!”

Wương Nghiễm Ninh sững sờ, cả người cứng đờ, đôi tay đang vòng quanh dường như đang dần mất cảm giác mà rơi lỏng ra.

Đúng vậy, trong trường học này, chỉ có cậu, đủ xứng đôi với tôi.

Chỉ mỗi chuyện giới tính là không thể.

Trương Linh Dật dường như không phát hiện điểm kỳ lạ của Vương Nghiễm Ninh, nói: “Thụ thụ, chúng ta còn hai môn nữa là xong rồi, hai ngày này chắc không thể thấy mặt mũi nhau, chi bằng đợi thi xong chúng ta đi du lịch ha.”

Wương Nghiễm Ninh lúng túng vội lấy lại tinh thần, chợt nhớ đến chuyện du lịch cũng là “Chuyện mà các cặp đôi nên làm”, hơn nữa đó cũng là lúc bọn họ vừa thi xong hai ngày, liền gật đầu.

.
. .
.

[1] Giày rách: chỉ người đàn bà hư hỏng, có quan hệ bừa bãi.

28. Chương 28

Làm gay ngày thứ hai hai

[Cùng đi du lịch xa, tay nắm tay hỏi đường người khác, chụp các cảnh đẹp dọc đường]

Vì hai ngày sau Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật đều phải thi nên không thể tiếp tục nghiệp lớn làm gay của bọn họ, sau hai ngày trong địa ngục thức khuya dậy sớm học bài, hai người mới thoải mái mà thở ra một hơi.

Mấy thằng bạn cùng khoa đã chuẩn bị sẵn vé xe về nhà, sau khi kết thúc kỳ thi cuối cùng thì xách va li lên và đi luôn, thi xong ai nấy cũng biến mất trong sân trường, những người còn lại cũng rút lui sau một hai ngày thi xong, số ít còn ở lại trường chỉ có thể là thi lại hay thực tập sinh, hoặc là bọn mê game suốt ngày chúi đầu vào game trong ký túc xá.

Ngày vừa thi xong thì mọi người trong ký túc xá của Vương Nghiễm Ninh cũng đi hết, Tôn Tư Dương thậm chí còn mang va li đến trường thi luôn.

Vì vậy sau hai ngày Trương Linh Dật ở lại trong ký túc xá chẳng đi đâu cả, hai người vừa cầm bản đồ vừa nghiên cứu trên mạng, chuẩn bị tìm một nơi không quá xa nhưng lại lãng mạn để du lịch.

Họ nghiên cứu nhiều nơi, cuối cùng quyết định đi Hạ Môn[1], nhưng đợi đến lúc đặt vé mới phát hiện...Bị kịch rồi!

Lừa bố mày à, xe lửa giường nằm hết sạch vé rồi.

Mùa đông là mùa Hạ Môn phát triển du lịch mạnh nhất, cộng thêm mấy trường cao đẳng đều cho nghỉ, không ít sinh viên đều đến Hạ Môn du lịch, vì vậy trong vòng hai ngày, vé giường nằm đi Hạ Môn đã được bán sạch.

Gia cảnh Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật cũng không tệ lắm, có thể hỗ trợ tiền vé máy bay, nhưng cả hai đều là sinh viên chưa kiếm được đồng nào, tiền bạc chi trả cuộc sống hằng ngày đều phải dựa vào gia đình, cả hai không thể lẽ thảng khí hùng vì đi chơi mà tiêu nhiều tiền của gia đình đến vậy. Vì vậy, sau khi cả hai thương lượng một hồi liền quyết định, đặt vé ngồi ghế cứng!

Cho dù thế nào đi nữa cũng là ngồi mười mấy tiếng, là đàn ông ngồi ghế cứng thì có sao!

Đối với chuyện ngoài ý muốn này, Vương Nghiễm Ninh cảm thấy... cũng hơi cảm động đó.

Vốn hồi trước lúc Trương Linh Dật dẫn cậu đi mua quà cho mẹ cậu ta thì thấy cậu ta tài đại khí thô[2], hoàn toàn không giống người biết chăm lo cho gia đình, cậu cứ nghĩ cậu ta sẽ đòi ngồi máy bay cơ.

Mặc dù cậu cũng có thể chấp nhận, nhưng trong lòng chắc sẽ không thoải mái.

May thay, Trương Linh Dật và cậu không ủng hộ chuyện tiêu tiền gia đình quá tay.

Vương Nghiễm Ninh cảm thấy thế giới thật là kỳ diệu, trước kia cậu nhìn thấy Trương Linh Dật, chỉ cảm thấy cậu ta là một người tự cao tự đại, không ai bì nổi, cảm thấy cậu ta nhất định là Nhị Thế Tổ[3], nhưng đến khi ở cùng cậu ta mới phát hiện, nhân sinh quan của cậu ta cũng giống như mọi người thôi.

Thoạt nhìn cậu ta trông giống một người luôn ngồi tít trên cao, nhưng thật ra cậu ta cũng rất khiêm tốn, chăm chỉ, đối xử với mọi người rất lễ phép, biết khoan dung, không so đo, mà cậu ta cũng sống rất độc lập, chưa bao giờ ăn bám cha mẹ.

Trông rất giống cậu.

Có lẽ, đây cũng là lý do khiến cậu rung động, bị cậu ta thu hút!

Đặt vé xe xong, hai người cùng nhau đi mua chút đồ dùng, đồ ăn (ăn trên xe lửa) để lên đường, chuẩn bị hành lý đầu ra đấy rồi mỗi người mang một tâm trạng riêng, phấn khởi lên đường.

Cả hai ngồi xe lửa từ lúc tám giờ tối, nhắm tính đến khoảng chín giờ sáng ngày hôm sau là đến nơi. Lúc ngồi xe lửa cảm thấy thời gian thật là tẻ nhạt, nhất là những chuyến tàu đêm, ngoài cửa sổ đen sì một màu, cái gì cũng không nhìn thấy, bởi vậy, đã chán nay còn chán hơn.

Trong toa ghế cứng có đủ loại người, có người ngồi ăn mì tôm, có người nói chuyện điện thoại, có người tán nhảm với bạn, có người đã ngủ, lại có tiếng trẻ con khóc rầm rứt, cả khoang tàu nồng nặc mùi hỗn tạp không thể tả nổi.

Dù Vương Nghiễm Ninh không sợ khổ nhưng cậu vẫn thấy hơi không thoải mái, Trương Linh Dật so với cậu cũng chả thoải mái hơn là bao, chỉ là không biểu hiện ra ngoài, nhìn thấy cậu nhứ mày dựa vào cửa sổ, liền gỡ bọc một viên kẹo bạc hà cho cậu, nói: “Thụ thụ, ăn một viên kẹo đi, nếu mệt thì ngủ đi, không mệt thì chúng ta đánh bài.” Nói xong liền lấy từ ba lô ra một bộ bài Tây.

Đối diện cả hai là một chú đi chung với con gái mình, ông chú đã ngửa đầu nằm ngáy o o, cô gái kia vốn đang ngẩn người nhìn ra cửa sổ, vừa thấy Trương Linh Dật lấy bộ bài ra thì hai mắt sáng rõ, cười tủm tỉm đến gần hỏi: “Woah, em có thể chơi bài chung với mấy anh không?”

“Tất nhiên là được.” Trương Linh Dật hươ hươ bộ bài Tây, ba người đánh bài mới vui.

Vì vậy ba người ngồi cạnh nhau vừa tán dóc vừa đánh bài.

Cô gái kia nói rất nhiều, lát sau Trương Linh Dật và Vương Nghiễm Ninh đã biết thì ra cô cũng ở thành phố G, đang là sinh viên trường cao đẳng, bây giờ được nghỉ mới về nhà, nhưng mà nhà cô thì lại ở trước Hạ Môn hai trạm.

Ba người cười cười nói nói chơi hết hai tiếng đồng hồ, Vương Nghiễm Ninh cuối cùng không chịu nổi, quyết định đi ngủ.

Nhưng mà vấn đề là, trước giờ cậu không quen ngủ ngồi, ngồi trên ghế loay hoay cả buổi, mãi mà vẫn không tìm được một tư thế thoải mái để ngủ.

“Cậu dựa vào vai tôi mà ngủ nè.” Trương Linh Dật thấy cậu xoay tới xoay lui, liền hào phóng vỗ vai mình.

Vương Nghiễm Ninh nhìn vai cậu ta, thầm nghĩ hai người ôm cũng ôm rồi, đụng một chút cũng chẳng có gì, đàn ông không câu nệ mấy chuyện nhỏ nhặt mà, liền không nghĩ ngợi nữa mà ngả đầu lên vai Trương Linh Dật.

Nói thật, cái tư thế này cũng chẳng dễ chịu gì so với ngủ gục trên mặt bàn, nhưng Vương Nghiễm Ninh lại không nghĩ thế.

Vì vậy cậu cứ dựa như thế rồi... ngủ luôn.

Trương Linh Dật ngồi yên nghiêng đầu nhìn cậu, Vương Nghiễm Ninh bình thường rất sôi nổi, còn hơi nóng nảy, nhưng lúc ngủ trông rất yên bình, môi cậu ta hơi mỏng, tạo thành đường vòng cung cong cong, lông mi rất dày, phủ lên làn da trắng nõn, trông rất thanh khiết.

Rõ ràng mọi thứ đều im lặng, thế nhưng không hiểu tại sao, trong mắt Trương Linh Dật lại có một loại cảm giác chấn động lòng người.

Vì vậy đôi mắt đang chăm chú bỗng dưng mờ dần rồi sụp xuống.

“Cái đó...” Cô gái ngồi đối diện cũng chuẩn bị ngủ, ánh mắt rồi rầm mà nhìn bọn họ, cuối cùng không kìm được mà nhỏ giọng hỏi: “Em xin mạo muội hỏi một cậu... hai anh là một cặp hả?”

Lúc cùng nhau đánh bài, cô đã cảm thấy hai người này không được bình thường, vì thông thường hai chàng trai đi du lịch với nhau đều là bạn tốt, nhưng cách họ đối xử với nhau không giống bạn bè bình thường, ngược lại còn có chút thân mật không nên nói nên lời.

Muốn nói tình cảm của hai anh tốt thật, nhưng lúc chuẩn bị nói thì lại cảm giác gần gũi kia không phải của một đôi bạn tri kỷ.

Thời đại này chuyện là gay cũng không phải chuyện đáng kinh ngạc gì, bởi vậy cô bé cũng nhanh chóng nghĩ đến chuyện này, nhưng mà ban đầu cô chỉ nghĩ ngờ thôi, cho đến khi nhìn thấy cảnh vừa rồi, rốt cục không kìm được mà hỏi ra miệng.

Trong phút chốc, lòng Trương Linh Dật dâng lên một loại cảm xúc lạ lẫm lại bị câu hỏi của cô gái kia cắt ngang, cậu ngẩng đầu nhìn cô một cái rồi cười hì hì nói: “Ừm đúng rồi, nhìn bọn anh có xứng đôi không?”

“Có.” Lúc hỏi xong tự thấy mình quá to gan, lỗ mãng, còn đang lo lắng không biết Trương Linh Dật có nổi giận không, nhưng lại thấy cậu ta tự nhiên thừa nhận, cô thầm thở dài, cười nói, “Chắc là anh yêu anh ấy lắm ha!”

Trương Linh Dật nhú mày: “Sao em lại nói vậy?”

Cô gái nhỏ cười cười, mang theo một chút ý chúc phúc, nói: “Bởi vì anh mắt của anh lúc nhìn anh ấy rất ấm áp.”

Trương Linh Dật bỗng giật mình, cậu miên man trong dòng suy nghĩ vô tận.

Sau đó cô gái kia còn nói gì đó, nhưng Trương Linh Dật không hề nghe thấy, cho đến khi cô nói lời chào, cậu mới từ từ bình tĩnh lại.

Có không ít người rục rịch xuống tàu, cuối cùng cả toa trống hết phân nửa, những người còn lại vẫn nằm ngáy o o, có vài người không ngủ được, không nghịch điện thoại thì cũng ngồi ngắm người.

Trong toa tàu rất yên tĩnh, còi tàu vang lên, xe lửa lại rầm rập chuyển bánh.

Tiếng bánh xe và đường ray chạm nhau truyền đến khung cửa sổ, toa xe nhẹ nhàng rung rinh.

Vương Nghiễm Ninh ngủ đến nửa đêm thì thấy hơi không thoải mái nên xoay người thay đổi tư thế, dứt khoát vươn tay ra ôm lấy thắt lưng Trương Linh Dật.

Cả người Trương Linh Dật cứng đờ, chẳng dám nhúc nhích, chỉ thừa lúc không ai để ý mà tham lam ngắm nhìn cậu trai đang ngủ say bên cạnh mình.

Cảm xúc của mình, cuối cùng cũng chẳng thể che giấu được sao?

Chỉ là một người tình cờ gặp trên đường mà cũng có thể nhìn thấy rung động trong mắt mình?

Trương Linh Dật thò tay vuốt nhẹ mái tóc ngắn cũn của Vương Nghiễm Ninh.

Trăng đêm mất ngủ.

...

Lần này cả hai cũng khá may mắn, xe lửa không bị trễ giờ, đúng chín giờ sáng ngày thứ hai, họ đã đến nhà ga Hạ Môn.

Vương Nghiễm Ninh đã sớm tỉnh lại, mặc dù ngủ hết một đêm nhưng không chất lượng, sau khi tỉnh dậy thì thấy đầu óc ong ong, mãi đến khi đứng dậy vẫn chưa tỉnh táo. Trương Linh Dật mất ngủ cả đêm, nhưng tinh thần lại tốt hơn cậu rất nhiều, đương nhiên phải chịu mang hai cái vòng đen dưới hốc mắt.

Hai người lưng mang hai chiếc ba lô thật to, chen chúc trong biển người như nước lũ mà bước xuống xe lửa. Trương Linh Dật nhìn thấy bộ dáng thơ thẩn thẩn của Vương Nghiễm Ninh, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bị người ta cuốn đi mất, thầm than nhẹ một tiếng rồi bước lại nắm tay cậu ta kéo đi.

Vương Nghiễm Ninh giật cả mình, đầu óc lơ mơ cuối cùng cũng có chút tỉnh táo, ngẩng đầu nhìn Trương Linh Dật, trong ánh mắt mang ý nghi ngờ.

Trương Linh Dật vỗ như chẳng có chuyện gì mà nhìn trời: “Chúng ta phải nắm tay đi hỏi đường người ta đây.” Dừng một chút rồi nói, “À, còn phải chụp cảnh đẹp dọc đường nữa.”

Dứt lời cầm lấy chiếc máy ảnh treo trên cổ tay hướng về phía Vương Nghiễm Ninh “click” một tiếng, cười đùa tí tưng nói: “Trong mắt tiểu công, cảnh đẹp nhất tất nhiên lúc nào cũng là tiểu thụ!”

“Đi chết đi!” Vương Nghiễm Ninh thẹn quá hóa giận, tung một cước vào bắp chân Trương Linh Dật.

“Bố khỉ, đau lắm đó!” Trương Linh Dật nhe răng trợn mắt.

“Ai nói không đau chứ!” Vương Nghiễm Ninh hừ một tiếng, kéo Trương Linh Dật đi về phía trước, “Bớt nói nhảm đi, mau tìm chỗ nghỉ chân thôi, mệt chết đi được.”

.
.
.

[1] Hạ Môn: là thành phố cấp tỉnh ven biển nằm ở phía Đông Nam tỉnh Phúc Kiến, Trung Quốc.

[2] Tài đại khí thô: Thành ngữ, ý là dựa vào tiền tài mà khinh bạc người khác.

[3] Nhị Thế Tổ: Tức Tần Nhị Thế, là hoàng đế thứ hai của nhà Tần, con của Tần Thủy Hoàng. Ngày nay, Nhị Thế Tổ là một thành ngữ phổ biến lấy từ tích vua Tần Nhị Thế để chỉ con cháu của những gia đình giàu có, chỉ biết ăn chơi phung phí tiền cha mẹ mà không biết lo lắng cho sự nghiệp.

29. Chương 29

Làm gay ngày thứ hai ba

[Cùng nhau uống rượu say mềm]

Hai người đến khách sạn đã dự tính trước cất đồ đạc, từng người vào tắm rửa, sau đó lại ngã lăn trên giường ngủ thẳng cẳng đến xế chiều.

Vương Nghiễm Ninh đã ngủ một giấc trên xe lửa nên là người dậy trước, nhìn thấy Trương Linh Dật còn đang ngủ, cũng chẳng vội gọi cậu ta dậy mà đứng lên đuổi lưng một cái, bước đến bên cửa sổ ngắm cảnh.

Bọn họ đang ở trong một khách sạn gần trường đại học Hạ Môn, rất gần biển, nhìn từ cửa sổ có thể nhìn thấy biển xanh, Vương Nghiễm Ninh mở cửa sổ ra, một cơn gió biển ẩm mát thổi vào.

Trong gió mang theo một chút mùi tanh của cá, nhưng lại khiến người ta cảm thấy dễ chịu.

Vương Nghiễm Ninh hít một hơi thật sâu, nhìn biển cả mênh mông ngoài cửa sổ, biển Hạ Môn chẳng xanh như trên TV thường thấy mà hơi ám màu xanh xám, chảy tràn đến tận chân trời.

Tâm trạng của Vương Nghiễm Ninh đang rất tốt, cậu liền tựa đầu bên cửa sổ bắt đầu nghịch điện thoại, nghiên cứu các món quà vật ở Hạ Môn.

Đến khi Trương Linh Dật tỉnh dậy, chỉ thấy Vương Nghiễm Ninh tựa đầu bên cửa sổ, cúi đầu chăm chú bấm điện thoại, gió biển nhẹ nhàng thổi góc áo cậu phe phẩy, trông giống như một tấm áp phích 3D.

Trương Linh Dật hít một hơi thật sâu, lớn tiếng gọi: “Ôi, chết đói mất! Thụ thụ, chúng ta mau đi chinh phục mấy món ăn ngon thôi!”

Hai người dựa theo bản kế hoạch mà ngồi xe buýt đến đường Trung Sơn.

Lúc này đương là mùa du lịch của Hạ Môn, du khách rất đông, Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật đi xuyên vào biển người, thấy cái gì thì ăn cái đó.

“Thụ thụ, ăn thử cái này đi, ngon lắm.” Trương Linh Dật cầm một bát sá sùng nấu đông^[1] trong tay, tự mình lấy tấm ghim một miếng ăn, lại lấy thêm một miếng đưa đến miệng Vương Nghiễm Ninh.

Một tay Vương Nghiễm Ninh cầm một ly sương sáo^[2], tay kia cầm một ly nước ép, đầu óc đã hơi ong ong, ăn nhiều đến mức thần hồn điên đảo, trước mặt rực rỡ đủ màu, cậu cảm thấy mình hơi hoa mắt, gặp Trương Linh Dật đưa một miếng gì đó trông như thạch, cũng không hỏi kỹ mà ăn luôn.

“Ui, lạnh quá.” Vương Nghiễm Ninh nuốt một con sá sùng nấu đông, cau mày nhận xét.

“Tôi thấy ăn ngon lắm mà.” Trương Linh Dật thấy Vương Nghiễm Ninh không thích nên ăn luôn mấy miếng còn lại, ngửa đầu lại gần Vương Nghiễm Ninh, “Thụ thụ, tôi muốn uống sương sáo.”

Vương Nghiễm Ninh đưa ly sương sáo cho cậu ta, Trương Linh Dật không cầm mà hút một hơi, vẻ mặt thỏa mãn: “Ngon quá.”

“À, Trương Linh Dật, tôi muốn thử bánh thổi bạc[3].” Vương Nghiễm Ninh nhìn thấy một cửa hàng treo biển bán bánh thổi bạc, đó là món ăn nằm trong top giới thiệu đó, liền bĩu môi với Trương Linh Dật.

“Ừm, tốt.” Bởi vì hai tay Vương Nghiễm Ninh đều cầm đồ ăn nên Trương Linh Dật đành gánh vác trách nhiệm đi mua. Cậu mua một cái bánh thổi bạc cho Vương Nghiễm Ninh, Vương Nghiễm Ninh cũng cầm tay cậu ta rồi cắn bánh luôn, thốt lên ngon quá.

“Ngon vậy sao?” Trương Linh Dật thấy Vương Nghiễm Ninh khen ngon, cũng cắn một cái ngay chỗ Vương Nghiễm Ninh vừa ăn — Bọn họ đã ăn quá nhiều, vốn một món đều chia nhau ăn, đã chẳng phân biệt cậu hay tôi.

“Ừm, cũng không tệ.” Trương Linh Dật vừa nói vừa cắn thêm cái nữa.

“Ê cái đó là của tôi, cậu mua cái khác đi.” Vương Nghiễm Ninh thấy Trương Linh Dật cắn một cái đã hơn nửa cái bánh, lập tức lên tiếng kháng cự, Trương Linh Dật liền cười toe chạy trốn.

Cả hai nhìn món này muốn ăn, món kia cũng muốn ăn, đồ ăn ở Hạ Môn rất nhiều lại hợp khẩu vị bọn họ, chưa đến lát sau, hai người không ăn nổi nữa.

“Ôi, cái bụng của tôi.” Vương Nghiễm Ninh uống hết ngụm sương sáo cuối cùng, tiện tay ném luôn ly giấy vào thùng rác, trông mặt vô cùng thỏa mãn.

“Tôi cũng no muốn chết nè.” Trương Linh Dật xoa bụng, xúc động đến mức muốn trợn trắng mắt.

“Chúng đi lòng vòng chút cho tiêu hóa đi.” Vương Nghiễm Ninh đề nghị, đôi mắt lại nhìn một hàng người đang xếp hàng, tất cả bọn họ đều đang xếp hàng đợi mua bánh mochi[4].

“Thôi nào, đừng nhìn nữa, mai chúng ta ăn tiếp.” Trương Linh Dật kéo tay Vương Nghiễm Ninh, tự nhiên mười ngón đan vào nhau, bắt đầu bước chậm trên đường.

Có đôi khi, trong hoàn cảnh thích hợp sẽ khiến những nỗi băn khoăn trong lòng biến mất, khiến những chuyện hoang đường nhất cũng trở thành chuyện có lý.

Có lẽ là vì cảnh đẹp và những món ăn ngon nơi đây.

Có lẽ là vì dòng người lạ lẫm xuôi ngược.

Có lẽ là vì ở đây bọn họ chỉ có nhau là người thân.

Vì thế nên dù mười ngón tay đan vào nhau, cùng nhau dạo phố nhưng bọn họ cũng không cảm thấy có điều gì kì lạ.

Hai người đi dọc theo con đường dành cho người đi bộ trên đường Trung Sơn, thản nhiên mà nhìn cảnh đêm, thản nhiên mà chụp ảnh.

Bỗng nhiên, Vương Nghiễm Ninh chợt dừng lại.

“Thụ thụ à, sao vậy?” Trương Linh Dật nhìn theo ánh mắt của Vương Nghiễm Ninh, khóe môi cậu lập tức run run.

Rõ ràng là một cái máy gấp thú bông.

“Ặc, cậu muốn chơi gấp thú hả?” OMG, cậu lại vô tình phát hiện ra chuyện này, không ngờ Vương Nghiễm Ninh lại trẻ con như thế, Trương Linh Dật âm thầm khinh bỉ.

“Tôi muốn con bọt biển SpongeBob kia.” Vương Nghiễm Ninh chỉ về chiếc thùng thủy tinh có rất nhiều thú bông chồng chất lên nhau, trong đó có một con bọt biển màu vàng. Nếu như nhìn thấy bọt biển SpongeBob ở thành phố G, cậu cũng không hẳn muốn mua, nhưng bây giờ gặp nó ở đây là một chuyện rất đặc biệt.

Ví dụ đang ở một nơi hoàn toàn xa lạ, lại ở trong tâm trạng vô cùng thoải mái, con người ta sẽ muốn làm vài chuyện điên rồ.

Thiếu chút nữa đã quên mất Vương Nghiễm Ninh là một tên cuồng bọt biển SpongeBob.

Trương Linh Dật chỉ biết Orz[5].

“Muốn tới gấp thú chứ gì.” Trương Linh Dật moi moi móc móc trong người ra được bốn đồng xu, Vương Nghiễm Ninh hào khí bưng bưng mà nhận lấy, bắt đầu gấp.

Sự thật chứng minh, chỉ số thông minh cao không có nghĩa là bạn làm gì cũng tốt.

“Thôi được rồi, phú quý tại trời.” Trương Linh Dật vỗ vai Vương Nghiễm Ninh, “Cái thùng đồ chơi gấp không tốt gì sất.”

Vương Nghiễm Ninh không cam lòng, tiếp tục lục tìm trong túi, tìm mãi cũng không thêm được đồng xu nào.

Thật ra cậu biết rõ, máy gấp thú bông này còn tùy vào vận may nữa, có đôi khi không gấp được là không gấp được, cho nên cậu cũng không gò ép nữa, hậm hực bỏ đi cùng Trương Linh Dật.

Hai người thay nhau cầm một túi đựng bia thật lớn quay về khách sạn, quyết định tiếp tục nghiệp lớn làm gay của bọn họ — Cùng nhau uống say mềm một bữa.

Dưới đất có trải thảm, hai người ngồi dưới đất cạnh cửa sổ, cả hai đều cảm thấy rất thoải mái, bia lon để đầy trên thảm, hai người lấy cảnh biển mà cùng nhau đối ẩm.

Thật ra khi uống hớp bia đầu tiên, cả hai liền nhớ đến buổi tối ngắm sao nọ, mặc dù họ không biết phản ứng của đối phương như thế nào, nhưng cũng đủ xấu hổ rồi.

Vì vậy để tránh chuyện suy nghĩ lung tung rồi xấu hổ, hai người đều im lặng mà vui đầu vui cổ uống.

Bộ dáng như vậy cho nên kết quả là... Cả hai nhanh chóng uống say.

Vốn hai người do ăn uống vô độ mà căng bụng, khó khăn lắm mới nhịn được, bây giờ lại uống bia.

“Oe...” Vương Nghiễm Ninh bụm miệng chạy vào toa lét, bước chân của cậu hơi loạn choạng, hẳn là đã say.

Trương Linh Dật còn cố ý chọc: “Thụ thụ, cuối cùng cậu cũng có rồi, Đại Phát nó phải có một đứa em!”

Đầu óc Vương Nghiễm Ninh đã hơi không tỉnh táo nên chẳng chú ý đến mấy lời nói của Trương Linh Dật, sau khi rửa tay trong bồn rửa, lại rửa mặt bằng nước lạnh mới tỉnh táo được đôi chút.

Bước ra khỏi toa lét, chỉ thấy Trương Linh Dật đã nằm vật ra đất, lộ ra cơ bụng sáu múi, phần bụng dưới hơi phồng to, ngậy người nhìn trần nhà, nhìn bộ dáng chắc đã say mềm — trên tay còn cầm một lon bia chưa khai.

“Này, còn muốn uống nữa sao?” Vương Nghiễm Ninh dùng mũi chân đá nhẹ cậu ta một cái, đầu óc choáng váng đứng không vững, liền thuận thế ngồi cạnh cậu ta luôn.

“Uống! Sao lại không uống chứ!” Trương Linh Dật uể oải mà vung lon bia, trông như một con cá đang giãy chết.

Vương Nghiễm Ninh thấy vậy bật cười, cậu không phải loại người bụng đói thì ăn, no rồi lại từ chối, đã uống phải uống đến say mềm thì thôi, đương nhiên không bỏ qua mà mở nắp hai lon bia, cùng lon với Trương Linh Dật.

“Uống đi!” Trương Linh Dật hô một tiếng, cứ nằm dưới đất mà uống rượu, sau đó đương nhiên là bia theo khóe môi cậu ta chảy xuống.

“Ah, chết rồi.” Trương Linh Dật lồm cồm ngồi dậy, dùng mu bàn tay lau lau khóe miệng.

“Đáng đời cậu!” Vương Nghiễm Ninh hả hê mà đá đá cậu ta.

“Không được cười.” Trương Linh Dật then quá hóa giận mà bổ nhào tới, cậu đã có men say rồi, lý trí không điều khiển nổi hành động nữa, cầm lon bia trên tay xối vào cổ Vương Nghiễm Ninh luôn.

Chất lỏng lạnh buốt theo đường cong của cổ thấm vào trong quần áo khiến Vương Nghiễm Ninh rùng mình.

“Trương Linh Dật, tôi muốn giết cậu.” Vương Nghiễm Ninh bị lửa giận che mắt, như con hổ đói nhào qua.

Trương Linh Dật không tránh kịp, bị cậu bắt lại, tại phải nằm tại chỗ, Vương Nghiễm Ninh lại vừa nửa quỳ nửa ngồi ngay eo cậu ta.

Dường như cảnh dưới đêm sao ấy lại tái hiện.

Nhưng mà lúc này đây, cả hai đều say khướt, đầu óc không tỉnh táo nên họ không nhận ra tư thế này có gì mập mờ, ngược lại còn cười toe mà tiếp tục đùa giỡn.

“Nhỏ mọn như thế làm gì...” Trương Linh Dật mạnh mẽ nắm chặt cổ áo Vương Nghiễm Ninh, khiến nửa người cậu chạm đất, vừa lúc kê sát cơ thể mình, “Để tôi uống giùm cậu...” Dứt lời liền tiến lại gần cổ Vương Nghiễm Ninh.

Da và môi chạm nhau khiến họ hơi run rẩy, Vương Nghiễm Ninh sợ nhột nên không nhịn được mà bật cười, trọng tâm không ổn định, đặt mông ngồi lên bụng Trương Linh Dật luôn.

“Oe...” Trương Linh Dật đang thấy trướng bụng lại bị người ta ngồi xuống, cuối cùng không nhịn được mà ói ra tại chỗ.

“Trông cậu khiếp quá!” Vương Nghiễm Ninh chán ghét lùi về sau, lại chẳng điều khiển được tốc độ mạnh yếu, cả người cũng ngã xuống luôn.

“Ôi.” Thần trí không tỉnh táo làm cậu không có sức mà đứng lên, quyết định nằm lì ở đó luôn, chân còn ôm chân Trương Linh Dật.

“Đừng ói vô mình tui.” Vương Nghiễm Ninh đập đập Trương Linh Dật, cảm thấy mình cũng hơi buồn ói, Oh~ không được, như sắp ói đến nơi rồi.

Rất có thể Trương Linh Dật đã nôn ra đất rồi, Vương Nghiễm Ninh cũng đành cam chịu, nằm ở đó mà ói luôn.

Lúc ói xong thì thoải mái hơn được tí, nhưng đầu óc vẫn còn lơ mơ.

“Thụ thụ~” Trương Linh Dật uể oải gọi cậu một tiếng.

“Gì hả?” Vương Nghiễm Ninh trả lời ỉu xìu.

“Cậu hối hận vì làm gay với tôi sao?” Trương Linh Dật bỗng dưng hỏi một vấn đề chẳng liên quan gì cả.

Đầu óc Vương Nghiễm Ninh càng thêm trống rỗng.

Hối hận vì làm gay với cậu sao?

Đương nhiên không hối hận, là nói dối đó.

Nếu phải hối hận, vậy phải hối hận... Tại sao đó chỉ là một trò chơi hiệp nghị giả dối?

Wương Nghiễm Ninh thờ người cả buổi, hự hự nói: “Hối hận chứ... Hối hận muốn chết...”

Trương Linh Dật hỏi vấn đề kia trong vô thức, bây giờ nghe được đáp án lại ngây ngốc.

Từ lúc mới bắt đầu, chỉ có mình hào hứng với chuyện này, Vương Nghiễm Ninh chỉ bị mình nửa bức hiếp nửa lôi kéo, không thể không hòa theo.

Cậu ta sẽ hối hận, mình sớm đã đoán ra.

Thế nhưng vì sao lúc chính tai nghe được, tại sao vẫn thấy thất vọng, thất vọng đến mức,... trong lòng nhói đau?

Ngơ ngác nhìn trần nhà, đầu óc rối toạch rồi.

Điều đáng sợ nhất trong trò chơi giả vờ đó là, biết rõ tất cả đều là giả dối, lại không tìm được ý muốn tiếp tục.

.
.
.

[1] Sá sùng nấu đông: Sá sùng là một ngành động vật biển đối xứng hai bên, không phân đốt giống con giun (Sa trùng = Sâu cát) Sá sùng được đun lửa nhỏ như om lươn rồi để tự đông. Món Sá sùng nấu đông là đặc sản tại khu vực Hạ Môn, tỉnh Phúc Kiến, Trung Quốc.

[2] Sương sáo (hay còn gọi là thạch đen) là một món tráng miệng được làm từ lá cây sương sáo. Thân và lá cây được xay xát, nấu trong nước, lược và thêm bột. Sản phẩm để nguội sẽ đông lại, có màu đen tuyền được ăn với nước đường và tinh dầu chuối.

[3] Bánh thổi bạc: Là một món ăn vặt nổi tiếng của Hạ Môn, vừa trông như một cái sủi cảo mập mập lại vừa giống một thổi bạc. Vỏ bánh làm bằng bột sắn và bột khoai lang, màu trắng trơn, bên trong là nhân gồm nấm, thịt nạc, măng khô, trứng gà...

Tên Hán việt là Kim Bao Ngân (vì trông chiếc bánh giống một thổi bạc lớn) nên mình để tạm tên là Bánh thổi bạc.

[4] Bánh mochi: là một loại bánh dày nhân ngọt truyền thống của Nhật Bản.

[5] Orz (hoặc OTL): là một emo bắt nguồn từ Nhật Bản, trông giống một hình người đang quỳ, chống hai tay xuống đất. Ý nghĩa của nó là hối hận, bi phẫn, vô vọng, ngoài ra còn có ý nghĩa là thất tình.

30. Chương 30

Làm gay ngày thứ hai bốn

[Hoàn thành nguyện vọng của cả hai]

Ngày thứ hai đến Hạ Môn, bọn họ quyết định đi đến đảo Cổ Lãng[1].

Đảo Cổ Lãng là một nơi rất đẹp, bốn phía đều là biển, nhà cửa chằng chịt mang kiến trúc châu Âu, dọc đường có rất nhiều cửa hàng sang trọng, mang đầy phong cách lãng mạn.

Nếu như không cần nói nhiều như thế, đây thật là một nơi lý tưởng để hẹn hò.

“Thụ thụ, nhìn vào máy ảnh nè.” Trương Linh Dật cười toe giờ máy ảnh ra trước mặt Vương Nghiễm Ninh.

Wương Nghiễm Ninh nhìn dòng người đến người đi, nhất thời hứng thú mà cong môi.

“Khát quá, tôi đi mua trà sữa đây, cậu muốn uống gì?” Vương Nghiễm Ninh hỏi Trương Linh Dật.

Trương Linh Dật vẫn còn loay hoay với chiếc máy ảnh: “Giống cậu là được rồi.”

...

Đợi đến khi Vương Nghiễm Ninh mua trà sữa đem về, đã thấy Trương Linh Dật ngăn người đứng yên tại chỗ.

Wương Nghiễm Ninh nhìn theo ánh mắt của cậu ta, thì ra là một cặp cô dâu chú rể đang chụp ảnh cưới.

Ngói đỏ tường trắng, dây leo màu xanh biếc quấn quanh khung cửa sổ, xung quanh tường có hàng rào bằng gỗ cao, phía trong hàng rào thấp thoáng mấy đóa hoa tươi, cô dâu mặc một chiếc váy trắng đứng trong bụi hoa, chú rể đứng từ sau ôm tới, vẻ mặt vô cùng hạnh phúc.

Đúng là một cảnh tượng vô cùng cảm động.

“Cậu hâm mộ người ta hả?” Vương Nghiễm Ninh hút trà sữa, mặt bình thản hỏi.

“Hâm mộ chứ!” Trương Linh Dật nhìn cô dâu kia, quay mặt lại, “Thụ thụ, nếu cậu mặc áo cưới vào, đảm bảo trông đẹp lắm!”

“Biến!” Vương Nghiễm Ninh bỗng muốn hất cả ly trà sữa lên người cậu ta, nhưng nghĩ đến hồi sáng lúc cả hai tỉnh lại, phải chắt vật dọn dẹp đồng bữa bọn kia thế nào, đành phải kìm xuống, “Cậu mới là người mặc áo cưới á! Ông đây là đàn ông đích thực!”

Vừa dứt lời, chỉ thấy cô dâu kia đảo mắt, giọng nói thô to: “Quay xong rồi à, mệt chết đi được!”

Là giọng nói của đàn ông.

Sao có thể đáng sợ như vậy!

Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật đều trợn mắt há hốc mồm.

Sao lại có chuyện kỳ lạ đến mức này?

Nhiếp ảnh gia nói chụp thêm một tấm nữa là ổn rồi, cô dâu chỉ đành miễn cưỡng nói: “Lần sao có cos cô dâu cũng đừng mời tôi, phiền phức ghê!”

Thì ra là đang cos[2], có rất nhiều coser cũng giả gái, Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật dần bình tĩnh lại, sau đó có chút thốn bi mà yên lặng bỏ đi.

Nhưng mà Trương Linh Dật lại không muốn ngừng YY cảnh Vương Nghiễm Ninh mặc áo cưới, không khỏi tiếc nuối mà cảm khái: “Thụ thụ, thật ra chúng ta cũng có thể chụp một tấm ảnh cưới đó!”

Sau đó lại bị Vương Nghiễm Ninh vô tình mà gạt phăng đi.

Cả đoạn đường vừa đi vừa nghỉ, cuối cùng họ cũng đến bờ biển, ánh mặt trời trải trên cát trông đẹp vô cùng.

Trương Linh Dật nắm tay Vương Nghiễm Ninh bước đi trên cát.

“Thụ thụ, nguyện vọng của cậu là gì?” Trương Linh Dật hỏi. Vâng, vốn là một tiểu công chuyên nghiệp, cậu không hề quên nhiệm vụ hôm nay.

Vương Nghiễm Ninh nhìn trời, nghĩ nghĩ, nguyện vọng gần đây hẳn là...

“Tôi muốn con bọt biển SpongeBob hôm qua!” Gấp thú bông quả là một kỉ niệm đau khổ.

“Ặc...” Trương Linh Dật im lặng nhìn cậu, nói: “Được rồi, tôi sẽ nghĩ cách lấy nó cho cậu!”

“Nguyện vọng của cậu là gì?” Vương Nghiễm Ninh hỏi.

Trương Linh Dật buông tay ra, đôi mắt sáng ngời nhìn cậu: “Tôi lớn như vậy mà còn chưa có nọ hôn đầu, tôi muốn tìm người cho tôi nọ hôn đầu tiên!”

Về lúc cạo râu không cẩn thận đụng trúng Vương Nghiễm Ninh, đó hoàn toàn nằm ngoài ý muốn, không thể tính là nọ hôn đầu tiên được. Trương Linh Dật lý giải như thế đấy.

Lúc này Vương Nghiễm Ninh cũng không đưa ra dị nghị gì với nọ hôn đầu của cậu ta.

Nhưng vẫn thốn hết cả bi mà nhìn Trương Linh Dật, vì sao cậu ta có thể dùng cái giọng điệu bình thường đó mà nói về một chuyện không bình thường như vậy hả?

“Vậy nên, tôi biết đi đâu tìm người hoàn thành nguyện vọng giúp cậu đây?” Đương nhiên là Vương Nghiễm Ninh sẽ không ngó ngàng đến mức “tự mình” hoàn thành nguyện vọng cho cậu ta.

“Uây~ Thụ thụ đừng xấu hổ mà!” Trương Linh Dật trừng mắt nhìn cậu, thấy biểu cảm của Vương Nghiễm Ninh cứng ngắt, cũng không trêu chọc cậu ta nữa, chỉ sờ cằm suy nghĩ một chốc, bỗng dưng hai mắt lóe sáng, bày ra một tư thế giống mấy người đang đi bộ trên cát, ngạo ngược nói: “Hay là, chúng ta đi đấu giá nộ hôn đầu tiên đi!” ()=

Ông trời ơi, tung một tia sét đánh chết tôi luôn đi!

Vương Nghiễm Ninh oán hận nhìn bầu trời trong vắt, trên mặt vẫn giữ nét bình tĩnh, nói: “Đấu giá như thế nào?”

“Ha ha!” Trương Linh Dật cười bí hiểm.

Vì vậy bên bờ đảo Cổ Lăng xinh đẹp lại xuất hiện một cảnh không ai có thể giải thích.

Một anh chàng đẹp trai mặc áo khoác trùm mũ —— Trương Linh Dật đã suy tính trước, mặc dù cậu biết mình đẹp trai đến gây ngất lòng người nhưng cái đầu trọc lại trông chẳng ổn lắm, mặc dù đã lú nhú tóc con nhưng vẫn không đẹp như trước kia, cho nên mặc áo khoác có mũ rất quan trọng, nhất là khi bây giờ mọi người đều hâm mộ Muộn Du Bình[3]! —— giờ một tấm bìa các tông dày, bên trên có viết mấy chữ to ơi là to —— Đấu giá nộ hôn đầu tiên.

Kế bên còn có một anh chàng đẹp trai chẳng kém đang ôm ngực đứng nhìn.

Thật là một cảnh tượng quái dị mà ngon mắt.

Người đến Hạ Môn du lịch rất nhiều, người ở đảo Cổ Lăng lại còn đông như nước thủy triều, trong đó người trẻ chiếm đại đa số, có rất nhiều cô gái trẻ.

Vì vậy đứng trước mặt Trương Linh Dật giờ có không ít người.

Nếu là bình thường, Vương Nghiễm Ninh nhất định sẽ tránh cho thật xa.

Nhưng đây là một chuyến du lịch rất kỳ lạ, trong hoàn cảnh hoàn toàn xa lạ thế này, ai cũng sẽ sinh ra cảm giác không an toàn —— dù sao cũng không ai biết mình, cho dù mất mặt cũng chẳng ảnh hưởng đến cuộc sống của mình.

Vì vậy Trương Linh Dật cứ bình tĩnh như thế mà đứng một bên coi Trương Linh Dật biểu diễn.

Trương Linh Dật giờ tấm bìa các tông, hướng về phía mọi người nở một nụ cười hiền đảo chúng sinh, chắc rằng bọn con gái đều đầu váng mắt hoa mới háng giọng một cái, nói: “Xin chào các anh đẹp trai, các chị đẹp gái, hôm nay tôi đến Hạ Môn du lịch, không cẩn thận bị mất ví, bây giờ tôi muốn đấu giá nộ hôn đầu tiên, gom góp chút tiền làm lộ phí về nhà. Tôi xin đảm bảo nộ hôn đầu tiên là hàng thật giá thật, già trẻ không gạt, giá khởi điểm là năm mươi đồng, mời mọi người tự do đấu giá, người trả giá cao nhất sẽ thắng!”

Vương Nghiễm Ninh: “...”

Quần chúng xung quanh: “...”

Đoạn văn này nghe quen tai ghê, là của mấy người ăn xin ngoài phố hay nói nè.

Đương lúc hiện trường lặng ngắt như tờ, đột nhiên vang lên một giọng nữ bén ngót: “Tôi trả một trăm!”

Mọi người nghe theo tiếng nói nhìn sang, chỉ thấy một cô bé mũm mĩm, tay cầm một gói khoai tây chiên, mặt đỏ gay, mang đầy hưng phấn.

Hình thế như thế này... Vương Nghiễm Ninh không tử tế mà nghĩ, cô bé này chắc vẫn còn nộ hôn đầu tiên đó.

Ừm, tính ra Trương Linh Dật cũng không bị lỗ!

Nhưng sau khi sự im lặng bị cô bé kia phá vỡ, bầu không khí đột nhiên trở nên sôi động, còn có mấy cô gái nhao nhao kêu giá.

“Một trăm mười.”

“Một trăm hai mươi.”

“Tôi trả một trăm ba mươi.”

...

Giá cả nhanh chóng được đẩy lên hai trăm.

Mọi người ai cũng có chút ngạc nhiên, dù sao đây cũng là một nơi xa lạ, có thể làm một chuyện điên khùng như vậy sao?

Điều quan trọng nhất là, Trương Linh Dật đẹp trai đến phát rồ như vậy, hỏi sao mọi người lại không kích động!

Sau khi giá được đẩy lên hơn hai trăm, mọi người cũng có chút do dự khi kêu giá, dù sao dùng nhiều tiền như thế để mua một nụ hôn từ một chàng trai lạ lẫm — còn chẳng biết đó có phải nụ hôn đầu tiên không, cho dù anh ta có đẹp trai đến mức nào đi nữa, cũng có chút đau lòng chứ!

“Ba trăm!” Đột nhiên vang lên một giọng nữ vô cùng mạnh mẽ. Mọi người đều giật mình, thì ra là cô bé mũm mĩm kia.

Lúc này chẳng ai dám kêu giá nữa.

Trương Linh Dật nhìn cô bé kia đầy phức tạp, lại nhìn đám người đang lặng im, vội lau mắt, nhận lệnh nói: “Nếu không còn người nào kêu giá, vậy thì nụ hôn đầu tiên của bản thiếu gia thuộc về cô bé này rồi!”

Thật quá thảm thiết mà!

Vì vậy cô bé mũm mĩm rút ra ba tấm Mao chủ tịch màu hồng, đỏ mặt chạy đến trước mặt Trương Linh Dật.

“Đây.”

Tay Trương Linh Dật run run cầm lấy tờ tiền, vò đã mở cũng chẳng sợ sứt mà nhắm mắt lại, cúi đầu: “Đến đây đi.”

Đám người yên lặng nín cười, vẻ mặt đồng tình.

Vương Nghiễm Ninh vẫn để hai tay ôm ngực, bình tĩnh nhìn xem.

Cô bé mũm mĩm đỏ mặt, then thùng, từ từ tiến lại gần, ngay lúc sắp chạm môi Trương Linh Dật, đột nhiên trong mắt lóe tia nhìn dữ dội, quyết liệt túm lấy cổ Trương Linh Dật, hôn mạnh một cái.

“Á...a...a...” Trương Linh Dật giãy dụa, cô bé kia rõ ràng còn có ý muốn đưa lưỡi vào trong miệng, may là cậu đã ngậm chặt miệng rồi.

Vắt vả lăm mới đẩy được con bé mũm mĩm kia ra, Trương Linh Dật sợ hãi như vừa sống sót sau tai nạn.

Bộ dạng hung hãn kia đã biến mất, cô bé nọ lại then thùng hỏi: “Anh đẹp trai, em tên là Lâm Tri Lạc, anh tên là gì vậy?”

Trương Linh Dật lùi về sau một bước, tàn nhẫn vô tình nói: “Tôi là Khăn Quàng Đỏ!” Đây chỉ là việc tốt nên làm thôi biết không!

Cuối cùng mọi người xung quanh cũng không kìm được mà cười to, Trương Linh Dật không thể chịu nổi nữa, kéo tay Vương Nghiễm Ninh bỏ chạy.

Cho đến khi chạy về đến bến phà, Trương Linh Dật mới cảm thấy yên lòng, trên mặt vẫn còn nét sợ hãi: “Móa nó, con bé kia thật quá tàn nhẫn.”

Vương Nghiễm Ninh mang vẻ mặt “Đáng đời cậu”, yên lặng quay qua chỗ khác ngấm nhìn phong cảnh ngoài bến đò, gió biển thổi nhẹ nhẹ, sóng xanh rì rào. Không hiểu sao Vương Nghiễm Ninh lại nhớ đến một câu nhận xét của một người bạn về Hạ Môn — Đây là một nơi mà đi đâu cũng thấy đẹp.

Lập tức lại .

“Thụ thụ chẳng có lương tâm gì cả!” Trương Linh Dật lên án.

“Được rồi, ngoan đi!” Vương Nghiễm Ninh tùy tiện sợ cái đầu trọc của Trương Linh Dật. Mặc dù cảnh lúc này buồn cười thật, nhưng khi vừa nhìn thấy cô bé nọ hôn Trương Linh Dật, trong lòng vẫn hơi khó chịu.

Trương Linh Dật nhìn cậu đầy oán hận, xong lại lập tức vui vẻ đứng lên, phát phát ba tờ Mao chủ tịch, cười đến khoe mắt cong cong: “Thụ thụ, bây giờ chúng ta có tiền gấp thú rồi!”

Wương Nghiễm Ninh nhìn thấy gương mặt tươi cười rạng rỡ của Trương Linh Dật, một chút buồn phiền trong lòng cũng theo đó mà biến mất.

Trương Linh Dật đang cố gắng tạo ra những kỷ niệm cho bản thân, mặc dù trò chơi lần này mỗi lần nhớ lại, sẽ khiến cậu ta đau khổ, nhưng điều khó khăn nhất cũng đã trải qua, đây không chỉ là một trò chơi, mà là một kỷ niệm đẹp.

Cho nên, cậu sẽ không trách Trương Linh Dật.

Hai người lại trở về đường Trung Sơn, đầu tiên ăn tối trước, sau đó đi mua món bánh mochi mà Vương Nghiễm Ninh thèm thuồng cả đêm, cuối cùng đến chỗ đặt máy gấp thú bông.

“Bọt biển SpongeBob, mau nằm trong kẹp của anh đi!” Trương Linh Dật xoa tay, tìm ông chủ của máy gấp thú, đổi ra ba trăm đồng xu một lượt luôn.

Ông chủ kia buôn bán đã lâu, lần đầu nhìn thấy một vị khách tài đại khí thô như thế, còn là một anh chàng đẹp trai, tưởng rằng cậu ta muốn nịnh nọt bạn gái, liền cảm thấy tò mò, hấp tấp chạy đến xem, cuối cùng không thấy cô gái đẹp nào, ngược lại lại nhìn thấy một chàng trai điển trai khác.

“Cậu đổi chi nhiều thế!” Vương Nghiễm Ninh nhìn Trương Linh Dật ôm một rổ tiền xu, hơi cảm thấy xấu hổ —— chẳng lẽ cậu ta kém may mắn đến thế à!

“Không sao đâu, thụ thụ.” Trương Linh Dật hào hứng ngẩng cao đầu, “Mục tiêu hôm nay của chúng ta là, gấp hết mấy con thú bông trong chiếc máy này luôn!”

Sự thật chứng minh, con người ta không nên lên giọng đánh thép như vậy.

Hai tiếng đồng hồ sau, Trương Linh Dật và Vương Nghiễm Ninh mang về mặt chán nản, thất vọng mà nhìn cái rổ trống rỗng và con bọt biển SpongeBob vẫn đang nằm gọn gàng trong thùng thủy tinh mà vô cùng.

Ông chủ nọ nhìn thấy toàn bộ quá trình gấp thú bông, hai cậu trai này đúng là hai người xui xẻo nhất mà ông từng gặp.

“Ặc, hai cậu này, nếu hai cậu thích con bọt biển SpongeBob kia đến vậy thì để tôi tặng cho hai cậu một con!” Ông chủ buôn bán không công lại lời được ba trăm đồng, lương tâm cũng hơi cắn rứt, vì vậy hiếm khi đành phải mở lòng.

Vốn tưởng rằng Vương Nghiễm Ninh sẽ nhận lấy ngay, không ngờ cậu then quá hóa giận, nghiêng đầu sang chỗ khác nói: “Không cần đâu, cảm ơn ông chủ.” Nhận không con bọt biển SpongeBob này, sau này nhìn thấy sẽ nhớ lại tình cảnh xui xẻo khuất nhục của mình lúc này, chi bằng đừng lấy.

Ông chủ thấy mình đã hết lòng, cũng không nói gì nữa, vội vàng đi ra.

“Cái đó, thụ thụ, không thì chúng ta thử lại lần nữa!” Vương Nghiễm Ninh nhìn con bọt biển SpongeBob kia, ba trăm đồng đó dù sao cũng là tiền của bất chính, tiêu sạch cũng không cảm thấy đau lòng chi, “Dù sao đó cũng là nguyện vọng của cậu.” Mình đã hứa phải hoàn thành nguyện vọng của cậu ấy mà!

“Được rồi.” Vương Nghiễm Ninh liếc nhìn con bọt biển SpongeBob kia, nét mặt không còn bức dọc nữa, nói: “Tôi quyết định đổi nguyện vọng khác rồi.”

“Hử~” Trương Linh Dật ngạc nhiên, sao tiểu thụ tốt bất ngờ vậy, “Cậu muốn đổi sang nguyện vọng gì?”

“Giống cậu ý, đi tìm nụ hôn đầu tiên.” Vương Nghiễm Ninh vui đùa nhún vai, đột nhiên vươn người về phía trước, hai tay ôm lấy đầu Trương Linh Dật, dán môi vào.

Trương Linh Dật sững sờ, nhất thời không biết phải phản ứng thế nào.

Chỉ thấy Vương Nghiễm Ninh đến gần, gương mặt cậu ấy to dần, bờ môi lại có chạm phải cái gì đó thật mềm mại.

Sự ồn ào và hồi hả của thế giới bỗng chốc như dừng lại, chỉ còn sự tĩnh lặng.

Ở đằng xa không biết có ai đang bắn pháo hoa, đóa hoa pháo nổ bung trong màn đêm đen kịt, thành phố cũng trở nên lộng lẫy trong mắt mọi người.

Vương Nghiễm Ninh đang nhắm mắt, không hề nhìn thấy những mảng màu rực rỡ trong mắt Trương Linh Dật.

Dòng người bắt đầu bước đi, phố xá hồi hả nhộn nhịp, hoàn toàn không ảnh hưởng đến bọn họ.

.

.

.

[1] Đảo Cổ Lãng: là một hòn đảo nhỏ nằm ngoài khơi bờ biển Hạ Môn.

[2] Cos (tức cosplay): là một từ tiếng Anh do người Nhật sáng tạo ra, viết tắt của từ “costume play”. Từ này chỉ việc người hâm mộ các nhân vật trong manga, anime, truyện tranh sách, tiểu thuyết đồ họa, video games, phim giả tưởng,... ăn mặc hoặc có điệu bộ giống nhân vật mình yêu thích. Những người này được gọi là cosplayers (ở Nhật đôi khi gọi tắt là reya).

[3] Muộn Du Bình (hay còn được gọi là Trương Khởi Linh): là một nhân vật trong tiểu thuyết Đạo mộ bút ký của tác giả Nam Phái Tam Thức. *fangirl-ing* Là một nhân vật siêu siêu siêu đẹp trai (như trong miêu tả của tác giả và fanart =)), hình ảnh của anh gắn liền với chiếc áo khoác xanh có mũ trùm đầu :”>

31. Chương 31

Làm gay ngày thứ hai lăm

[Ở cùng nhau suốt cả đêm]

“Ừm, vậy là nguyện vọng của chúng ta đều hoàn thành xong hết rồi.” Vương Nghiễm Ninh buông Trương Linh Dật ra, vỗ như không có gì mà cười nói.

“Vương Nghiễm Ninh, cậu thật là...” Trương Linh Dật sầm mặt, cậu cảm thấy mình đang tức giận, nhưng mà cơn giận này lại đang che giấu nỗi lòng rối rắm mà cậu không thể biểu hiện ra ngoài. Có lẽ đối với Vương Nghiễm Ninh, đây chỉ là một trò chơi điên rồ, nếu như mình xem là đúng, ngược lại trở thành trò cười.

Trương Linh Dật nhớ tới lúc mình cạo râu cũng từng làm chuyện này, có điều lúc đó là do mình vô ý, nhưng nếu nghĩ theo cách đó, có lẽ cùng vì thế mà Vương Nghiễm Ninh mới hành động như vậy, dù sao cũng chẳng phải lần đầu tiên.

Như vậy thì mình lấy cớ gì mà tức giận chứ?

Trương Linh Dật đen mặt nhìn Vương Nghiễm Ninh, cuối cùng vẫn không nổi cáu, nhưng cũng không có can đảm mà hỏi Vương Nghiễm Ninh rằng nụ hôn đó còn ý nghĩa gì khác không?

Bởi vì, có lẽ là nụ hôn này vốn chẳng có ý nghĩa gì.

Vương Nghiễm Ninh nhìn thấy sắc mặt Trương Linh Dật không tốt, nhưng cũng không giận hay hỏi han gì, trong lòng nặng trĩu mà mặt mày vẫn cứ bình tĩnh, nói: “Tiếp theo, chúng ta đi ra bờ biển thôi.”

Ngồi trên bãi cát suốt đêm chờ mặt trời mọc, là kế hoạch của buổi tối cuối cùng ở Hạ Môn của cả hai.

Đường Trung Sơn cách bãi biển gần trường đại học Hạ Môn không xa lắm, đi bộ chừng khoảng ba mươi phút là đến nơi, hai người cũng đang rảnh rang nên không ngồi xe buýt mà tản bộ luôn.

Nhưng mà trên con đường này, hai người không nắm tay, cũng không vui đùa ầm ĩ như lúc ban ngày.

Vương Nghiễm Ninh chỉ giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, cậu chọn vài chủ đề nhạt nhẽo mà trò chuyện.

Trương Linh Dật chẳng để tâm vào những gì cậu nói, trả lời hời hợt.

Hai người ông nói gà bà nói vịt, vậy mà cũng có thể trò chuyện suốt cả quãng đường.

Đại học Hạ Môn được xem là trường đại học đẹp nhất Trung Quốc. Phong cảnh trong trường đẹp như tranh vẽ, ký túc xá của sinh viên và vườn hoa được trang hoàng như một căn biệt thự khiến cả đám sinh viên ở thành phố G đều ao ước. Mà điều kì lạ nhất đó là, ngôi trường này rất gần biển, đi từ cửa sau của trường, bước qua một con đường ngầm ngang đường cái, sẽ nhìn thấy bãi cát mịn trải dài.

Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật đi mua bia và đồ ăn vặt, ngồi trên bãi cát mềm, nhìn những cơn sóng vỗ trên mặt biển tối om, vàng trắng trên bầu trời đang tỏa sáng, gió thổi nhẹ nhẹ, mang chút vị mặn của biển.

Hai người ăn đậu phộng, uống bia, thỉnh thoảng nói đùa vài câu, không cần suy nghĩ cũng chẳng cần buồn phiền thật thoải mái, Vương Nghiễm Ninh bỗng cảm thấy hơi buồn ngủ.

“Trương Linh Dật, cậu định chúng ta phải ở đây cả tối sao?” Vương Nghiễm Ninh nghiêng đầu nhìn Trương Linh Dật.

Trương Linh Dật lạnh đến mức rùng mình, nghe vậy liền nói theo: “Không thì chúng ta về khách sạn, có thể xem TV hay đánh bài suốt đêm, sau đó thì trở ra ngắm mặt trời mọc.”

Cả hai cùng đồng ý, lập tức dọn dẹp đồ đạc trở về khách sạn.

Thay bộ đồ rộng rãi thoải mái ra, Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật cùng ngã lưng lên chiếc giường ấm áp, cả hai liền thoải mái mà thở ra một cái.

Bọn họ thuê một căn phòng có giường lớn, hai người cùng ngủ trên một cái giường vẫn dư sức.

Đối diện chiếc giường là một chiếc TV màn hình phẳng, cả hai rảnh rỗi đến nhàm chán, liền mở TV ra xem.

Vừa lúc TV đang chiếu một bộ phim truyền hình đang được ưa chuộng, họ cũng dừng lại xem thử.

Xem được một lúc thì đến quảng cáo, Vương Nghiễm Ninh bước vào toa lét, Trương Linh Dật buồn chán mà đổi kênh, cậu cầm remote chuyển kênh loạn xạ, nhận ra tầm này trên TV không giới thiệu mấy chai xịt khử mùi cho nữ giới thì cũng là mấy chương trình quảng cáo mua sắm chém gió vô bờ bến. Trương Linh Dật chán đến mức ngáp một cái, cứ buồn bực như vậy, làm gì để hết một buổi tối đây trời!

Đương lúc Trương Linh Dật sầu nào, bỗng nhiên màn hình TV chuyển kênh, “Ừm ah ah~” một giọng nói nhẹ nhàng vang lên.

Lại có kênh phim người lớn kìa!

Trương Linh Dật trợn mắt há mồm nhìn cô nàng mang bộ dáng quyến rũ đang cố sức chuyển động dưới thân một người đàn ông có thân hình vạm vỡ...

Chuyện kỳ lạ gì đang xảy ra vậy?

Tại sao đang lúc của đồng đang hoành hành khắp Trung Quốc mà cái kênh này còn có thể xuất hiện?

Trương Linh Dật vốn khiếp sợ không thôi, sau đó lại có chút thôn thốn mà... kích động.

Lại nói, cậu vốn là một chàng trai bình thường đầy đủ chức năng, chẳng xa lạ gì với mấy bộ phim AV như thế này, nhưng bây giờ đương lúc trăng lên gió to, nhìn thấy hình ảnh mãnh liệt như vậy, không thể không cảm thấy kích thích.

Ngay lúc cậu ta đang chảy nước miếng thì Vương Nghiễm Ninh ra khỏi toa lét, cậu nghe được âm thanh rất lạ từ TV, lúc bước ra lại thấy vẻ mặt kỳ quái của Trương Linh Dật, sau đó nhìn vào TV.

Ôi mẹ ơi!

“Có tiết mục này nữa hả?” Vương Nghiễm Ninh suýt không kìm chế được biểu cảm của chính mình.

Trương Linh Dật bỗng nghe thấy tiếng của Vương Nghiễm Ninh, chẳng hề cảm thấy xấu hổ mà ngược lại còn phấn khích mà nói với Vương Nghiễm Ninh: “Thụ thụ, mau lại đây xem phim với tôi nè.”

Khóe môi Vương Nghiễm Ninh giật giật, mặc dù cậu cũng có xem phim AV, lâu lâu cũng ngồi coi chung với đám bạn, nhưng với tư cách là một hotboy trường học đầy phong độ, đa số thời gian cậu đều lặng lẽ xem một mình!

Nhìn biểu cảm mờ mịt của Trương Linh Dật, Vương Nghiễm Ninh yên lặng mà vén chăn bò lên giường.

Đây là một bộ phim AV Nhật Bản điển hình, động tác cũng chẳng có gì đáng khen, nhưng mà đối với một chàng trai tràn đầy sức sống thì mấy hình ảnh này vẫn có sức ảnh hưởng nhất định.

Vì vậy không lâu sau, kẻ vốn tự cho mình là người có da mặt dày sẽ không bị ảnh hưởng gì – Trương Linh Dật xấu hổ nhìn Vương Nghiễm Ninh: “Thụ thụ à, tôi... cương rồi.”

Bố khỉ, cậu có thể đừng nói thẳng toẹt ra như vậy được không?

Cả người Vương Nghiễm Ninh sôi máu, cậu cũng cảm thấy có chút xao động, cơ thể đương muốn hóa thành cầm thú, sau khi nghe Trương Linh Dật nói một câu, chỉ cảm thấy bao nhiêu nhiệt huyết đều bị dập tắt, cảm thấy vô cùng.

“Tôi vào toa lét giải quyết cái!” Trương Linh Dật che chỗ ấy định đứng dậy, bàn tay Vương Nghiễm Ninh đặt dưới chăn bỗng vươn ra, chạm vào chỗ ấy của cậu ta, gom hết can đảm mới có thể bình thản nói: “Hay là để tôi giúp cậu?”

Trương Linh Dật dờ người, không tự nhiên mà nhích xa ra một chút, cười ha ha: “Thôi xấu hổ lắm!”

Tay Vương Nghiễm Ninh đã nhẹ nhàng cọ xát qua lớp vải quần rộng thùng thình, đây là lần đầu tiên cậu chạm vào cậu nhỏ của người khác, cũng hơi mất tự nhiên, mặt hơi hồng hồng.

Nhưng bây giờ Trương Linh Dật chẳng hơi đâu mà nghiên cứu biểu cảm của Vương Nghiễm Ninh nữa, một loại cảm giác sáng khoái ở thân dưới dần ăn mòn cậu, lập tức hít vào một hơi khí lạnh, nắm chặt cổ tay của Vương Nghiễm Ninh: “Nghiễm Ninh...”

Lúc này đây cậu ta đang gọi tên của cậu.

Wương Nghiễm Ninh cố gắng không để lộ nổi bất an trong lòng, giả vờ lạnh nhạt nói: “Tôi cũng cương rồi, chi bằng... an ủi cho nhau đi.”

Trương Linh Dật ngậy người.

Wương Nghiễm Ninh nhìn bầu trời đen kịt ngoài cửa sổ, nói tiếp: “Cảnh đêm đẹp như vậy, sao không thử xem?”

Trương Linh Dật lơ mơ cảm thấy có điều gì đó không đúng, có thứ gì đó đang dần mất khống chế, chạy về hướng chẳng để đoán trước.

Có lẽ nên cự tuyệt, có lẽ nên dừng lại tại đây, nhưng dường như đang có ma xui quỷ khiến làm cậu không thốt nên lời.

Giống như đang sa chân vào một vùng bùn, càng muốn chạy trốn, lại càng lún sâu.

Đúng vậy, cảnh đêm đẹp như vậy, phong cảnh tốt thế này, lại có một người rất ổn cạnh bên, sao lại không làm một chuyện đặc biệt?

Bàn tay Trương Linh Dật hơi do dự nhưng rồi cũng chạm vào cậu nhỏ của Vương Nghiễm Ninh.

Cậu nhỏ của Vương Nghiễm Ninh vốn chỉ mới hơi ngẩng đầu, đến khi Trương Linh Dật chạm vào một cái thì bắt đầu đứng dậy.

Khi chỗ ấy hơi kích thích thì Trương Linh Dật nhanh chóng thay đổi động tác tay, vì tốc độ đứng dậy quá nhanh của mình khiến Vương Nghiễm Ninh xấu hổ vô cùng.

“Thụ thụ, cậu khát khao lắm rồi phải không?” Trương Linh Dật giả vờ vô sỉ, khiến tình cảnh bớt nặng nề.

Quả nhiên, Vương Nghiễm Ninh bị cậu ta kích đến mức hai mắt bốc hỏa, lực tay đặt tại cậu nhỏ của cậu ta cũng mạnh hơn: “Cậu mới là kẻ đang khao khát ấy, ông đây rất bền bỉ!”

“VẬY À?” Trương Linh Dật liếc xuống, mặc dù cách một lớp chăn nên không nhìn thấy, nhưng toàn bộ “sự thật” đã nằm trong lòng bàn tay, hai bên cũng thầm trách mắng: “Cậu có muốn thử xem ai bền hơn ai không?”

“So thì so!” Vương Nghiễm Ninh độc ác mà nắm chặt.

“Thụ thụ, đừng làm vậy, cái đó sau này còn phải dùng...” Mặt Trương Linh Dật tái nhợt.

Trong lòng Vương Nghiễm Ninh lập tức nặng trĩu, chẳng còn tâm trí đâu mà vui đùa nữa.

Trương Linh Dật nói “sau này”, tức là “sau này” với người khác.

Qua đêm nay, bọn họ sẽ không còn cơ hội thân mật như vậy nữa...

Bàn tay cậu chợt di chuyển chậm lại, động tác này vốn chẳng xa lạ gì với bọn họ, có điều trước kia là tự mình phục vụ, bây giờ đối tượng được thay đổi, bỗng dưng có cảm giác kỳ lạ.

Vừa nghĩ đến chuyện người đang an ủi cho mình là đối phương, trong lòng bỗng có thấy vui mừng đến không nói nên lời.

Có một loại cảm xúc muốn xông ra, lại chỉ có thể liềm mọm kìm lại.

Trong lòng bàn tay như đang có điện, mỗi chỗ chạm vào, không nơi nào không run rẩy mạnh mẽ.

Khoái cảm khó nói như một cơn sóng đập vào đại não của cả hai, trong phòng vang lên tiếng thở dốc dồn dập của họ, giống như một cơn thủy triều mạnh mẽ, nhấn nuốt cả người.

Mãi cho đến khi cả hai đều lên đỉnh, trên tay còn dính chút dịch thể của đối phương, hai người thần thờ nằm ngửa xuống, đầu óc trống rỗng nhìn trần nhà chằm chằm.

Một lát sau, Trương Linh Dật lúng túng gọi: “Thụ thụ...” sau đó lại chẳng biết nên nói gì.

Nhưng giống như là phải gọi tên cậu ấy, mới có thể khiến mình bình tĩnh lại.

Cảm giác vui mừng xen lẫn bất an của Vương Nghiễm Ninh chẳng ít hơn Trương Linh Dật, cậu biết rõ, mình có chút tình cảm, nhưng đã vượt xa sự khống chế của bản thân.

Cậu đã yêu người này.

Đây là một chuyện rất điên rồ, thế nhưng Vương Nghiễm Ninh chẳng thể trốn tránh được nữa.

Đêm nay là một đêm mất ngủ, cả hai không nói gì nữa, mỗi người ôm một loại cảm xúc riêng trần trọc cả đêm, thẳng đến khuya mặt trời thức dậy.

“Trương Linh Dật, đi ngắm bình minh không?” Một đêm không ngủ, trông Vương Nghiễm Ninh hơi tiêu tụy, giọng nói cũng hơi khàn khàn.

Lòng Trương Linh Dật rồi ren nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ, nói: “Đã chịu đựng đến bây giờ rồi, đi ngắm đi!”

Bờ biển sáng sớm se se lạnh, bãi cát nhẵn mịn, bầu trời vẫn còn tối om, đèn đường bên bờ cát chiếu những tia sáng mềm mại.

Ở đó có không ít người cũng ra ngắm cảnh mặt trời mọc, họ đều châu đầu ghé tai thì thầm với nhau.

Chỉ có hai người bọn họ lặng im ngồi trên bãi cát mịn, nhìn bầu trời và mặt biển như hóa thành một.

Phía chân trời hiện lên một mảng hồng rực, ở chỗ trời nước giao nhau, nửa quả cầu lửa từ từ bay lên, càng lúc càng lớn.

Cuối cùng quả cầu lửa ấy bay lên khỏi mặt biển, tỏa ra hào quang ánh đỏ dát lên cả bầu trời và mặt biển. Trời đã sáng rồi.

32. Chương 32

Làm gay ngày thứ hai sáu

[Cùng nhau viết một bí mật, chôn dưới gốc cây, hẹn đến một lúc nào đó sẽ quay trở lại đào lên]

Lúc quay trở về hai người đi xe lửa có giường nằm, vậy cũng tốt thôi, miễn đi một đường xấu hổ.

Chiếc xe lửa rầm rập rời khỏi Hạ Môn, hai ngày hôm qua mãi mãi trở thành kỷ niệm, ngoài ô cửa kính có thể lơ mơ nhìn thấy biển cả và thành phố, thoáng trong không khí còn có một mùi ẩm ướt.

Mọi thứ dường như không hề thay đổi, lại tưởng như mọi thứ đã đổi thay hết.

Cả hai làm chuyện tiêu tốn sức lực nhiều như thế suốt đêm, vốn đã mệt đừ người, nhưng vì một chút xao động trong cảm xúc mà không giữ được bình tĩnh, bây giờ ở trong một không gian khép kín, mới từ từ chìm vào giấc ngủ.

Vương Nghiễm Ninh mơ những giấc mơ rời rạc, lảng máng nhìn thấy lúc vừa nhập học, Trương Linh Dật mặc một bộ quân phục rằn ri đứng dưới ánh mặt trời, dù đứng ở xa không nhìn rõ mặt cậu ta, nhưng mà cái khí thế khiến cậu chán ghét kia, cho dù đứng ở đằng xa cũng có thể cảm nhận được.

Sau đó lại chuyển sang cảnh lễ nhập học của tân sinh viên, cậu và cậu ta là đại diện lên phát biểu, cả hai gặp nhau trong cánh gà, đó cũng là lần đầu tiên hai người gặp nhau, Trương Linh Dật liếc cậu một cái.

...

Hình ảnh lại thay đổi liên tục, đều là những lúc cậu chán ghét Trương Linh Dật vô cùng.

Rành rành trong trí nhớ, cậu và Trương Linh Dật như nước với lửa, vì sao bây giờ trong lòng đã có cảm giác phiền muộn nói không nên lời như thế này?

...

Lúc về tới trường đã là xế chiều, cả trường không thấy bóng ai, khắp nơi đều vắng vẻ, hai người lần lượt trở về ký túc xá nghỉ ngơi chỉnh đốn lại, chợt Trương Linh Dật giơ tay miết lên cửa sổ.

Hôm nay xem như là ngày cuối cùng hai đứa làm gay, mặc dù cái bản kế hoạch kia còn bốn chuyện chưa làm — theo thứ tự là cùng nhau tắm mưa, cùng nhau đi xem một buổi concert, dẫn người yêu về ra mắt gia đình rồi yêu nhau cả đời.

Nhưng trong đó có vài chuyện mà mức độ khó hơi cao, không phải chuyện mà người bình thường có thể làm được, vì vậy cả hai đều quyết định nên dừng ở đây thôi.

Mặc dù có chút nuối tiếc, nhưng bữa tiệc nào rồi cũng tàn, hiệp nghị này đến lúc cũng phải chấm dứt.

Vì vậy hai người quyết định làm xong chuyện này, liền trở về nhà ngay.

“Thụ thụ, chúng ta đi làm chuyện đứng đắn thôi!” Qua một ngày chấn chỉnh bản thân, Trương Linh Dật đã có thể tự nhiên mà nói chuyện với Vương Nghiễm Ninh, khôi phục bộ dạng cười đùa tí tưng như mọi khi, hướng về phía Vương Nghiễm Ninh phát tay chỉ vào một cái hộp.

Vương Nghiễm Ninh nhìn thấy bộ dạng không tự nhiên của Trương Linh Dật, lòng thấp thỏm định bước xuống, nhưng lại có một nỗi thất vọng nói không nên lời.

Trương Linh Dật đồng ý cùng cậu “an ủi”, nhưng cậu ta chẳng hề hiểu rõ ý nghĩa của nó.

Hai người cầm hai tờ giấy viết xong hai cái bí mật, sau đó bỏ vào hộp.

“Ha ha, bây giờ chúng ta đi chôn nó thôi, khi nào tốt nghiệp thì đào lên, không biết đến lúc đó sẽ thấy như thế nào ha!” Trương Linh Dật chờ mong.

Bởi vì đã nói là bí mật nên Trương Linh Dật không hỏi Vương Nghiễm Ninh đã viết cái gì.

Vương Nghiễm Ninh nói: “Nói chung là lắm!”

Có lẽ sẽ thấy buồn ngủ, hoặc là sẽ cười một cái.

Hai người xem xét cái hộp, cầm theo một cái xẻng nhỏ đi đến hồ Nguyệt Lượng, chỗ chôn bí mật là nơi cả hai phải thương lượng với nhau đây, Vương Nghiễm Ninh cảm thấy cảnh sắc ở hồ Nguyệt Lượng không tệ, bên hồ là sườn núi và cây cối, chôn đồ đạc ở đây rất ổn.

Trương Linh Dật lại cảm thấy nơi này rất có duyên với chuyện làm gay của họ, vì vậy liền vui mừng quyết định.

Hai người đi vòng quanh hồ Nguyệt Lượng một vòng, cuối cùng chọn một gốc cây đa lá tròn^[1] đã có tuổi.

Sở dĩ chọn cây này là vì, cả hồ chỉ có một gốc cây đa lá tròn, sau này sẽ không lo không tìm được.

“Chọn chỗ này đi!” Vương Nghiễm Ninh dậm chân, sau đó chỉ huy để Trương Linh Dật đào.

Bỏ ra nửa tiếng đào tới đào lui, cuối cùng hai người cũng chôn xong cái hộp, sau đó lấp hố xong mới đứng dậy phủ tay.

“Tốt nghiệp xong chúng ta sẽ đến đây đào nó lên.”

Trương Linh Dật nhìn vị trí của cái hố, tâm trạng rối bời: “Đến lúc đó, chúng ta hẳn đã là một đôi bạn rất thân!”

Chỉ có thể là bạn rất thân thôi sao?

Vương Nghiễm Ninh cười cười: “Bây giờ chúng ta cũng đang là bạn thân rồi!”

“Đâu có giống!” Một tay Trương Linh Dật đập vào vai Vương Nghiễm Ninh, nhướn mày: “Bây giờ chúng ta là bạn gay!”

Vương Nghiễm Ninh nhếch môi, nụ cười khó coi vô cùng.

Trường học trong kì nghỉ đông vắng tanh vắng ngắt, mấy cửa hàng xung quanh cũng nhao nhao đóng cửa về nhà, chỉ còn có vài tiệm vẫn còn mở cửa.

Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật ăn tạm chút gì đó rồi trở về ký túc xá.

“Thụ thụ, sáng mai tôi đi rồi, khi nào thì cậu về?” Trương Linh Dật hỏi, nhà Vương Nghiễm Ninh ở thành phố S, cách thành phố G không quá hai tiếng đi xe, có lẽ không cần đặt vé sớm.

“Cũng là ngày mai luôn, nhưng mà là vé xe buổi chiều.” Vương Nghiễm Ninh nói.

Trương Linh Dật bỗng choàng tay ôm lấy cậu, giữ chặt cậu trong vòng tay của mình, giọng điệu hiếm khi nghiêm túc như vậy: “Thượng lộ bình an nhé.”

Vương Nghiễm Ninh đỡ người, nghe đến thế chỉ đành cố gắng kìm nén tâm tình: “Cậu cũng vậy.”

Trương Linh Dật bước lên lầu trở về phòng ký túc xá của mình thu dọn đồ đạc, còn Vương Nghiễm Ninh lại dựa vào lan can ngắm người.

Sắc trời đã tối, có thể trông thấy những ngôi sao lấp lánh.

Sân trường trong kỳ nghỉ đông tối om, chỉ có mấy căn phòng ký túc xá còn người ở vẫn đang sáng đèn, từ xa nhìn vào trông như những đốm sáng nho nhỏ trong bóng tối.

Bước qua một tháng trời buồn chán dài đằng dặt, trong mơ đâu đâu cũng thấy mỗi mình Trương Linh Dật.

Lúc Vương Nghiễm Ninh theo đuổi Vu Hải Ninh, cậu cho rằng đó là tình yêu, đến bây giờ mới nhận ra đó không phải, bởi vì cậu sẽ không nhớ đến Vu Hải Ninh từng phút từng giây, sẽ không nhớ đến những kỉ niệm

thân mật ngọt ngào xen lẫn chua xót, sẽ không khiến dạ dày trưởng đau mỗi lần nhớ tới, cũng sẽ không đau lòng mà tự kiềm chế bản thân.

Cậu không biết, cảm giác yêu một người lại chính là cực hình tra tấn chính mình.

Trương Linh Dật, cậu thì sao?

Là giống như tôi, im lặng mà áng chừng tình cảm của đối phương?

Hay là vẫn vô tình như trước?

Vương Nghiễm Ninh lắc lắc đầu, muốn vứt bỏ hết những suy nghĩ rối bời trong đầu mình, sau đó trở về ký túc xá.

Ký túc xá chẳng còn một ai, chỉ còn cái ba lô của cậu đang nằm chổng chơ dưới đất, trên bàn là Vương Đại Phát ở một mình trong ký túc xá hai ngày. Vương Đại Phát vẫn xanh mơn mớn như trước, sinh trưởng đều đều.

Vương Nghiễm Ninh chợt nhớ đến cảnh mình và Trương Linh Dật cùng nhau giành quyền đặt họ cho nó, thích thú rồi bất đắc dĩ mà lắc đầu.

Mở tủ quần áo bắt đầu dọn đồ về nhà, quần áo của cậu không nhiều, thu dọn cũng không khó, cho đến khi nhìn thấy bộ “đồ đôi tình nhân” đi mua cùng Trương Linh Dật, còn có bộ đồ ngủ SpongeBob Trương Linh Dật tặng cậu.

Hình ảnh hai người cùng nhau dạo phố còn rõ mồn một trước mắt, cậu bất giác mà nghĩ rằng, từ lúc ấy Trương Linh Dật đã biết cậu thích bọt biển SpongeBob rồi.

Sau này cậu ta còn tặng đồ ngủ SpongeBob cho mình, có lẽ mình chẳng biết Trương Linh Dật thích cái gì.

Ngẫm đi ngẫm lại khoảng thời gian này, luôn là Trương Linh Dật lôi kéo cậu theo, bản thân chỉ có thể làm theo.

Thế nhưng mà chính mình lại hăm sâu vào đó trước.

Bất luận thế nào, thời gian đi qua, cảnh vật cũng thay đổi.

Vương Nghiễm Ninh cười nụ cười đắng chát, xếp gọn va li rồi vào tắm rửa, bởi vì đang là kỳ nghỉ đông nên thời gian trường mở nước nóng rất ngắn, mà nước cũng chẳng ấm lắm, Vương Nghiễm Ninh tắm xong thì cả người run rẩy, vội vàng chạy lên giường trùm chăn.

Ngồi một lúc thì điện thoại reo, là điện thoại của giáo viên phụ đạo, Vương Nghiễm Ninh mở máy lên nghe.

“Nghiễm Ninh à, thủ tục đi Đài Loan đã làm xong rồi, học kỳ sau cậu sẽ đến du học ở Đài Loan.” Giọng nói của giáo viên phụ đạo rất nhẹ nhàng, dù sao cơ hội trở thành sinh viên trao đổi cũng rất khó, có thể lấy được một suất thì là một người rất đỉnh.

“Dạ, được rồi ạ, cảm ơn thầy.” Vương Nghiễm Ninh cũng chẳng vui vẻ gì lắm, trả lời qua loa.

“Ừm, tôi gọi báo cậu một tiếng vậy thôi, trong mấy ngày nghỉ cậu lo chuẩn bị đồ đạc đằng hoàng hết đi...” Giáo viên phụ đạo cẩn thận liên miên một hồi mới thôi: “Được rồi, cứ như vậy nhé, cậu nghỉ ngơi trước đi!”

Cúp điện thoại, Vương Nghiễm Ninh hơi thần thờ.

Nhìn màn hình điện thoại, là gương mặt tươi cười của Trương Linh Dật, lại nhớ đến cảnh mình và cậu ta cùng nhau cài mật khẩu điện thoại.

Nếu như trở thành sinh viên trao đổi ở Đài Loan, có thể sẽ không nhìn thấy Trương Linh Dật trong một năm!

Suy nghĩ bắt đầu bay xa.

Cùng Trương Linh Dật uống một ly nước, cùng xem phim, cùng nấu cơm, cùng chơi game, cùng đạp xe đạp, cùng đánh răng...

Trên một con đường xa lạ hôn nhau, trong đêm tối an ủi lẫn nhau.

Cùng nhau say mềm, cùng nhau suốt đêm.

Những kỉ niệm nhớ lại chỉ toàn là hình ảnh cậu ta, chạy không thoát.

Hiệp nghị này từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc, tình cảm đã không thể khổng chế như xưa, giống như một chiếc xe lửa chẳng thể nào quay đầu lại.

Nên trách ai?

Trách ai được đây?

Bỗng nhiên nhận ra, thứ tình cảm này, không thể nào chấm dứt như hiệp nghị kia.

Ngược lại bây giờ trong thời gian rất ngắn, bản thân không thể nào khổng chế không cho nó lớn lên.

Cho đến khi chẳng thể nào khổng chế được nữa.

Trương Linh Dật, cậu thì sao?

Cậu có giống như tôi không, nhớ lại những ngày chúng ta ở cạnh nhau?

Có nhớ về những lúc vui vẻ bên nhau?

Có tiếc nuối khi nói kết thúc?

Hay có chờ mong... trò chơi trở thành sự thật?

Vương Nghiễm Ninh bỗng nhiên cảm thấy khó thở.

Trái tim bắt đầu thất lại.

Chi bằng nói thẳng cho cậu ta biết!

Vương Nghiễm Ninh nhớ đến buổi tối ở Hạ Môn, hai người cùng nhau thả dắc.

Có lẽ, Trương Linh Dật cũng có cảm giác với cậu!

Nếu thất bại, có lẽ làm bạn cũng không được?

Thế nhưng nếu không nói, bản thân mình cũng không chắc có thể xem như không có chuyện gì mà làm bạn bè với cậu ta.

...

Những suy nghĩ lặp đi lặp lại trong đầu Vương Nghiễm Ninh, cuối cùng vẫn không thể đưa ra quyết định.

Điều duy nhất càng ngày càng trở nên rõ ràng đó là —— không muốn rời xa cậu ấy.

Cứ bị hai dòng cảm xúc tra tấn đến tận sáng, trong lòng vẫn còn do dự thì điện thoại reo, là tin nhắn của Trương Linh Dật.

[Thụ thụ, chắc là cậu vẫn còn đang ngủ ha, tôi sắp về nhà rồi, học kỳ sau gặp lại. Chúc cậu thượng lộ bình an!]

PS: Khoảng thời gian ngắn ngủi cùng cậu rất vui đấy!]

Vương Nghiễm Ninh giật mình, vấn đề suy nghĩ cả một buổi tối cuối cùng cũng có đáp án.

Nói cho cậu ấy biết!

Phải nói cho cậu ấy biết mình thích cậu ấy!

.

.

.

—

[1] Cây đa lá tròn (hay còn gọi là Sanh, Dong): tên khoa học là Ficus Lyrata có phiến lá rộng, trông như đàn tỳ bà, thân thẳng đứng, ít phân nhánh.

33. Chương 33

Làm gay ngày thứ hai bảy

[Cùng nhau đứng dưới một cơn mưa]

Vương Nghiễm Ninh đứng dậy chuẩn bị đi tìm Trương Linh Dật, lúc này điện thoại lại reo, là tin nhắn của giáo viên phụ đạo: [Nghiễm Ninh, còn một vài tư liệu cần cậu điền thêm, cậu nhắn lại cho tôi địa chỉ của cậu đi, tôi sẽ mang đến.]

Vương Nghiễm Ninh nhìn lướt qua cái tin nhắn kia, mười ngón bấm như bay, trả lời: [Em thật sự xin lỗi thầy, em không thể đi Đài Loan được ạ.]

Sau đó nhảy xuống giường, vội vàng chạy đi.

Trời bên ngoài mây đen vần vũ, có vài hạt mưa nhỏ thi nhau rơi xuống, mây đen bay sát mặt đất, hẳn là sắp có một trận mưa to.

Vương Nghiễm Ninh chẳng để ý đến trời đất, cậu chạy một hơi lên lầu sáu phòng ký túc xá của Trương Linh Dật, đến phòng cậu ta, Vương Nghiễm Ninh gõ cửa thật mạnh, vừa gõ vừa gọi: “Trương Linh Dật, mở cửa! Mở cửa nhanh lên Trương Linh Dật!”

Trong phòng không có động tĩnh gì, xem ra Trương Linh Dật đã đi rồi.

Vương Nghiễm Ninh lập tức dùng điện thoại gọi cho cậu ta.

Trương Linh Dật bắt máy rất nhanh: “Nghiễm Ninh à, có chuyện gì thế?”

“Tôi có chuyện muốn nói với cậu, đang ở đâu vậy?”

“Tôi vừa xuống lầu thôi, chưa đi đâu xa, có chuyện gì...”

Trương Linh Dật chưa nói hết lời đã bị ngắt câu: “Cậu đứng yên đó đừng nhúc nhích, tôi đi tìm cậu.”

Vương Nghiễm Ninh cúp điện thoại chạy vội xuống lầu.

Bầu trời đen kịt, mưa cũng nặng hạt hơn, trời đất bị bao phủ bởi một màn nước mịt mờ.

Vương Nghiễm Ninh chẳng cầm dù che mưa, tâm tư lúc này của cậu đã bị Trương Linh Dật chiếm hết, cõi lòng đang đánh trống reo hò khiến cậu chẳng thể màng đến những chuyện khác.

Lúc xuống lầu trời đã mưa rất to, Vương Nghiễm Ninh không quan tâm, chạy vọt vào màn mưa.

Trương Linh Dật, tôi muốn nói với cậu, tôi thích cậu!

Trương Linh Dật, tôi muốn nói với cậu, tôi không muốn chấm dứt như vậy, đây không chỉ là một trò chơi!

Không biết cậu ấy sẽ trả lời thế nào?

Từ xa, Vương Nghiễm Ninh trông thấy bóng dáng của Trương Linh Dật, cậu ta tay cầm va li tay cầm dù đứng trong mưa, vóc dáng vẫn cao ngất như vậy, phong thái khôi ngô tuấn tú, cho dù là mưa to gió lớn cũng không thể ảnh hưởng đến khí thế của cậu ta.

Đây mới thật sự là Trương Linh Dật, phong độ anh tuấn, khí thế bức người, còn Trương Trương Linh Dật thường xuyên cười đùa tí tưng với mình, rồi lại mặt dày mày dạn xin mình tha thứ, tưởng như là hai người hoàn toàn khác nhau.

Trong lòng Vương Nghiễm Ninh hơi nằng nặc nhưng bước chân vẫn không dừng lại.

Cho đến khi đến gần Trương Linh Dật, Vương Nghiễm Ninh bỗng giật mình.

Đứng cạnh Trương Linh Dật, là La Tử Tuệ.

Ban nãy đứng khá xa, lại bị Trương Linh Dật che khuất nên không nhìn thấy cô ấy, bây giờ thì nhìn rõ rồi.

Còn nhìn thấy bàn tay La Tử Tuệ... đang nắm lấy tay Trương Linh Dật.

Vương Nghiễm Ninh bỗng có một loại cảm giác, rằng cả câu chuyện, từ lúc bắt đầu đã không như mình nghĩ.

Trương Linh Dật nhìn thấy Vương Nghiễm Ninh chạy tới, người đã ướt hết phân nửa, nhướn mày, lại không thể đưa cây dù sang che cho cậu, bởi vì dờ dừ qua sẽ làm La Tử Tuệ bị ướt, vì vậy cất giọng không vui: “Nghiễm Ninh, sao đến cả dù còn không mang theo thế kia.”

Vương Nghiễm Ninh không trả lời, đôi mắt nhìn chăm chăm vào bàn tay La Tử Tuệ đang nắm tay Trương Linh Dật, lúng túng nói: “Trương Linh Dật, hai người...”

Hai người đương nhiên đang chỉ cậu ta và La Tử Tuệ.

Trương Linh Dật nhìn theo ánh mắt của Vương Nghiễm Ninh, trên mặt cũng hơi mất tự nhiên, vội cười ha ha nói: “À, đúng rồi, quên nói cho cậu, tôi đang hẹn hò với La Tử Tuệ.”

“Vậy sao?” Trong lòng cũng đã có dự cảm, Vương Nghiễm Ninh cũng không biểu hiện thất thố, chỉ có đôi mắt đột nhiên trống rỗng, lời nói cũng trở nên lộn xộn: “Từ... từ khi nào?”

“Là chuyện của mấy ngày trước.” Người trả lời là La Tử Tuệ, cô vẫn trang nhã đứng đắn như trước, dáng tươi cười ngọt ngào, “Nhưng mấy ngày trước Trương Linh Dật còn bận nhiều chuyện nên chưa thể công khai, hai ngày trước anh ấy đi du lịch mà tôi cũng có chuyện phải làm nên mới kéo dài đến bây giờ. Hiện giờ anh ấy đang muốn đưa tôi về nhà!”

Thì ra lần trước La Tử Tuệ cho Trương Linh Dật ba ngày suy nghĩ, Trương Linh Dật một bên không muốn từ bỏ cô gái có khả năng là người thích hợp với mình nhất, một bên lại phát hiện tâm tư của mình đang phát triển theo hướng không bình thường.

Vì để cắt đứt suy nghĩ bất an của mình, liền chấp nhận La Tử Tuệ.

Chỉ là đang ở cuối kỳ, lại bận rộn nhiều thứ nên chưa kịp công khai.

Hoặc là đối với Trương Linh Dật mà nói, không muốn công khai sớm như vậy.

Đúng rồi, Trương Linh Dật vốn là kẻ đầu cẩu về nhà gấp, cậu ấy về sớm như vậy là để đưa La Tử Tuệ về.

Vương Nghiễm Ninh bỗng nhiên phát hiện, thì ra kẻ mê muội chìm trong bản hiệp nghị kia, chỉ có mình cậu.

Mà từ đầu đến cuối, Trương Linh Dật chỉ sắm vai một gamer luôn làm tròn bổn phận của mình.

Dốc sức mà bước vào, thỏa sức mà cổ động, cậu cho rằng cậu ta đã hăm sâu trong đó.

Thế nhưng khi trò chơi vừa hô ngừng, cậu ta lại thông dong bước ra, mỉm cười hoàn hảo nói với cậu câu hẹn gặp lại.

Đường lui cũng đã được chuẩn bị xong hết rồi.

“Linh Dật, ở cùng anh mấy ngày nay, không nghĩ hai người lại có thể trở thành bạn tốt...” La Tử Tuệ đang nói cái gì...

Vương Nghiễm Ninh cũng không nghe được nữa.

Bên tai chỉ còn tiếng mưa rơi lộp bộp, mơ hồ còn nghe được tiếng giễu cợt đâu đó xung quanh.

Cho đến khi Trương Linh Dật vỗ vai, cậu mới hoàn hồn, mặt mày tái nhợt nhìn Trương Linh Dật.

Mưa rất to, nước mưa rơi xuống mắt cậu rồi lại chảy ra, khiến cậu tưởng như không mở mắt nổi.

Mặt mũi Trương Linh Dật trông rất mơ hồ, thế mà lại hiện rõ ràng trong lòng.

“Không phải cậu tìm tôi có chuyện sao? Chuyện gì?” Trương Linh Dật lo lắng khi nhìn thấy Vương Nghiễm Ninh vẫn đứng trong màn mưa, dứt khoát muốn kéo cậu ta vào đứng chung trong cây dù.

Lại bị Vương Nghiễm Ninh giẫy ra, cậu cười một nụ cười hoàn hảo: “Không có gì đâu, chỉ là thấy hôm nay trời mưa, lại nhớ đến một chuyện chúng ta chưa làm, vừa lúc muốn bổ sung vào.”

Có La Tử Tuệ ở đây, Vương Nghiễm Ninh không nói rõ là chuyện gì, nhưng Trương Linh Dật đã hiểu.

Cùng nhau đứng dưới một cơn mưa.

Cậu cười cười: “Đến lúc nào rồi mà còn nói mấy chuyện này.”

“Đúng vậy!” Vương Nghiễm Ninh nói, “Đến nước này rồi.” Trên mặt lộ ra một nụ cười tự giễu: “Thôi, tôi không còn chuyện gì nữa, các cậu đi đi!”

Nói xong lại quay người trở về.

“Hai người nói chuyện gì bí hiểm thế?” La Tử Tuệ nhìn theo bóng lưng Vương Nghiễm Ninh, không hiểu gì cả.

“Không có gì đâu.” Trương Linh Dật nói, bỗng nhiên đưa cây dù cho La Tử Tuệ cầm, “Em chờ anh một chút.” Sau đó cũng vọt vào trong mưa.

“Nghiễm Ninh.” Trương Linh Dật đuổi theo Vương Nghiễm Ninh, giữ chặt cánh tay của cậu.

Cánh tay Vương Nghiễm Ninh cứng đờ, quay đầu lại, cả người cậu ta đã ướt mem, mặt mày trông vô cùng khổ sở.

“Chuyện gì?” Vương Nghiễm Ninh nhú mồm, nhìn mưa rơi xuống người Trương Linh Dật.

“Không phải nói cùng nhau đứng dưới mưa sao, tôi cũng muốn dầm mưa một chút.” Trương Linh Dật cười, ướt hết cả nửa người.

Wương Nghiễm Ninh tặng cho cậu ta một đám, vờ như không: “Thôi đi.”

“Ừm, vậy tôi đi đây.” Trương Linh Dật do dự một chút, cuối cùng cũng quay người bỏ đi.

Wương Nghiễm Ninh kinh ngạc nhìn theo cậu ta, sau đó ngẩng đầu lên.

May mắn có cơn mưa này, mới không để Trương Linh Dật nhìn thấy nước mắt của cậu.

Trương Linh Dật trở về bên La Tử Tuệ, La Tử Tuệ vội vàng đưa dù qua che đầu cậu ta, lại lấy khăn tay lau mặt cho Trương Linh Dật, vẻ mặt không đồng tình: “Sao lại đi dầm mưa chứ.”

Trương Linh Dật chỉ cười cười, không nói gì, nhìn thấy bóng Vương Nghiễm Ninh đứng trong màn mưa vẫn không nhúc nhích, nước mắt bỗng nhiên rơi xuống.

May thay, La Tử Tuệ không phát hiện.

Chẳng hiểu tại sao lại nhớ đến một câu thoại trong phim “The love of Siam”, bộ phim mà cậu và Vương Nghiễm Ninh cùng nhau xem rồi ngủ gục, nhưng mà sau đó cậu có xem lại một lần, cả phim chẳng nhớ được nhiều, lúc này lời thoại kia lại hiện rõ mồn một trong đầu ——

“Tớ không thể trở thành bạn trai của cậu, nhưng điều đó không có nghĩa là tớ không yêu cậu.”

...

Lúc Vương Nghiễm Ninh trở về ký túc xá, cả người gần như không cử động nổi, cũng bất chấp quần áo ướt mem mà ngồi yên tại chỗ.

Cậu không thể nhớ nổi bất cứ chuyện gì, đôi mắt vô hồn nhìn chằm chằm cái bàn bữa bộn vì đang thu dọn đồ.

Trên bàn có Vương Đại Phát, kế bên là một chai giấm trắng.

Wương Nghiễm Ninh vô thức mà giật giật mắt, nước mắt nhanh chóng lăn xuống má, nhưng cậu cũng chẳng nhận ra, chỉ cầm lấy chai giấm trắng kia, mở nắp, ngửa cổ uống sạch.

“Khục khục khục...” Tiếng ho khan tan nát cõi lòng quanh quẩn trong khu kí túc xá vắng tanh.

Mặt Vương Nghiễm Ninh đỏ gay vì bị sặc, cậu ôm ngực ho khan không ngừng.

Chất lỏng chua loét kia vọt lên trên mũi, tai, mắt và miệng, kích thích dạ dày và ruột của cậu.

Yết hầu giống như đang bị thiêu cháy, đầu óc choáng váng vô cùng, nước mắt và nước mũi thi nhau tuôn ra ngoài.

Vương Nghiễm Ninh ngồi xổm trên mặt đất, hồi lâu mới bình tĩnh lại.

“Khục khục khục...” Tiếng ho khan đã nhẹ nhàng hơn hẳn, xen lẫn tiếng nức nở nghẹn ngào. Vương Nghiễm Ninh quẳng chai giấm, dứt khoát ngồi dưới đất, ngửa đầu dựa vào tủ quần áo.

Dừng ở đây thôi, tất cả kết thúc rồi.

Không biết qua bao lâu, điện thoại reo, là điện thoại của giáo viên phụ đạo.

Vương Nghiễm Ninh nghe máy, giọng nói lo lắng của giáo viên phụ đạo vang lên ở bên kia đầu dây: “Nghiễm Ninh, tin nhắn của cậu có ý gì? Sao không muốn đi Đài Loan nữa?”

Giọng Vương Nghiễm Ninh khàn khàn, rất lâu sau mới khiến giọng của mình trở lại bình thường, nói: “Không có ý gì đâu thầy, ban nãy em nhắn tin nhầm số...”

“Nhắn nhầm?” Giọng giáo viên phụ đạo nhẹ nhàng bốt: “Vậy là cậu còn muốn đi Đài Loan phải không?”

“Vâng.” Vương Nghiễm Ninh nói: “Thưa thầy, em muốn đi sớm để làm quen với môi trường bên đấy.”

“Ừm, tốt.” Giáo viên phụ đạo vừa bị hù một cái, bây giờ chỉ cần Vương Nghiễm Ninh giữ nguyên kế hoạch đi Đài Loan, những chuyện khác đều có thể thương lượng, “Cậu muốn đi lúc nào?”

“Càng nhanh càng tốt.”

Cúp máy, Vương Nghiễm Ninh nhìn màn hình điện thoại, hình nền vẫn là ảnh chụp của Trương Linh Dật, mặt khẩu cũng là sinh nhật của Trương Linh Dật.

Vương Nghiễm Ninh suy nghĩ một hồi, đổi hình nền trở về ảnh lúc trước, lại xóa đi mặt khẩu.

Nếu đã chấm dứt như thế, thì cứ để mọi thứ trở về ban đầu đi.

34. Chương 34

E hèm, người ta nói thời gian trôi nhanh như dòng nước, đảo mắt một cái đã qua bốn năm!

Trong một buổi chiều nắng nhẹ, bên ngoài phòng chờ máy bay của thành phố.

Có một người thanh niên hơi to béo, gương mặt còn non nớt không giấu nổi nét vui mừng, chống tay đứng giữa đám đông, lo lắng nhìn vào phòng chờ máy bay.

Lát sau, có một người thanh niên trông cao ráo, mặc trang phục bình thường, tay kéo va li, dáng dấp thanh thoi nhẹ nhàng bước ra.

Vóc người anh ta rất cao, mặt mũi góc cạnh mà tuấn tú, chỉ đứng bừa ở cửa ra vào mà đã có một loại khí thế tự nhiên tỏa ra, khiến người ta không thể dời mắt.

Anh chàng to béo nhìn thấy liền gọi to một tiếng: “Vương Nghiễm Ninh.” rồi vội vàng chạy đến.

Vương Nghiễm Ninh nhếch miệng cười cười, nhào người về phía trước ôm lấy Tôn Tư Dương.

“Lâu rồi không gặp.” Vương Nghiễm Ninh nói, giọng nói của cậu đã không còn trẻ trung như hồi thiếu niên mà trở nên trầm thấp và đầy từ tính.

“Lâu không gặp cái đầu cậu á!” Mặt Tôn Tư Dương đỏ gay, thở phì phò cho Vương Nghiễm Ninh một đấm, “Cái thằng khốn nạn này, không nói một tiếng đã chạy đi Đài Loan, đi một cái là bốn năm không thấy mặt mũi, cả số điện thoại cũng không để lại, nếu không phải tình cờ gặp cậu trên QQ, tớ đã tưởng rằng cậu bị người ngoài hành tinh bắt cóc rồi.”

“Ha ha~ Tớ bị người ngoài hành tinh bắt cóc thật mà~” Vương Nghiễm Ninh cười to hai tiếng, nhú mồm, vỗ vai Tôn Tư Dương nói, “Là cậu nên tớ mới nói đó nhe, cậu phải giữ bí mật cho tớ đó, thật ra tớ là hoàng tử Hakuna Matata[1], lúc trước hành tinh của tớ có chiến tranh, hoàng hậu mẹ tớ gửi tớ đến Trái đất, mấy năm trước chiến tranh kết thúc, tớ phải trở về thừa kế ngai vàng!”

“...” Tôn Tư Dương im lặng nhìn Vương Nghiễm Ninh, “Vậy bây giờ để tớ nên đưa cậu đến trung tâm nghiên cứu người ngoài hành tinh hả?”

Vương Nghiễm Ninh nhún vai: “Không được, thân là một người ngoài hành tinh, tớ rất ít khi xuất hiện, cậu chỉ cần dẫn tớ đi ăn là được rồi.”

Tôn Tư Dương liếc mắt, cầm lấy va li của Vương Nghiễm Ninh rồi để sau cốp xe, nói: “Lên xe đi.”

“Ái chà, tự mua à? Ghê nha!” Vương Nghiễm Ninh nhú mồm, ngồi ghế cạnh tay lái, chiếc xe này dù không đắt tiền nhưng đối với một sinh viên mới tốt nghiệp ba năm như bọn họ, ở thành phố G có thể có một chiếc xe hơi thay vì đi bộ, chuyện đó đã rất đáng nể rồi.

“Đương nhiên sao mà bằng cậu được.” Tôn Tư Dương khịt mũi, nói: “Bây giờ cậu thành giám đốc Marketing của Phúc Mậu Khải Tư rồi...À, thành một vị vua người ngoài hành tinh mới đúng! Hừ, nếu lần này cậu về mà không liên lạc với tớ đầu tiên, tớ còn nghi ngờ không biết cậu có nhớ đến người bạn thân cùng phòng ký túc xá này, hay đang chuẩn bị cắt đứt quan hệ với tớ luôn nữa!”

“Đừng nói như vậy chứ~ Mặc dù tớ đã trở thành một người đàn ông thành đạt hào quang quanh mình, nhưng cũng không quên thằng bạn thân ngày xưa đâu!” Vương Nghiễm Ninh nháy mắt, đối với cơn giận của Tôn Tư Dương, cậu hoàn toàn có thể hiểu được, dù sao nếu bạn thân không nói một tiếng đã bỏ đi tận bốn năm không một tin tức, ai cũng sẽ trở mặt thôi.

Tính tình của Tôn Tư Dương được như vậy đã tốt lắm rồi.

Thế nhưng chuyện này lại chẳng thể giải thích rõ ràng, Vương Nghiễm Ninh đành phải vỗ vai Tôn Tư Dương để cậu ta bớt giận.

“Biến!” Tôn Tư Dương rít lên một tiếng, lại nói tiếp: “Cậu nói thật xem nào, vì sao lúc trước bỏ đi nhanh vậy, sau đó cũng chẳng liên lạc với tớ. Nếu không phải công ty điều cậu đến đây, dám chừng cậu sẽ không bao giờ trở về phải không?”

Đúng vậy, “chúng ta” bốn năm trước, lúc đang trong kỳ nghỉ đông, Vương Nghiễm Ninh đột nhiên sang Đài Loan, hoàn toàn không nói một lời tạm biệt với ai, sau đó dường như biến mất khỏi tầm mắt của tất cả mọi người ở đại học F, đổi số điện thoại, đóng cả hộp mail, QQ ít online, trong trường cũng không còn giữ thứ gì có thể liên lạc với cậu, ngay cả cha mẹ cậu ta cũng không nói.

Nếu như không phải dấu vết khi cậu ta sống ở đây vẫn còn, Tôn Tư Dương thật muốn nghi ngờ mình có phải đã từng quen một người như thế không.

Hắn chưa từng trở mặt với Vương Nghiễm Ninh là vì mọi người cũng không thể liên lạc với cậu ta chứ không phải một mình Tôn Tư Dương.

Cho nên Tôn Tư Dương luôn cảm thấy, lúc ấy Vương Nghiễm Ninh quyết định như thế, nhất định là vì một nguyên nhân bất đắc dĩ gì đó.

Hắn vẫn kiên trì nhắn QQ cho cậu, vất vả lắm mới nhận được mấy lần hồi âm của cậu ta, nói mình vẫn mạnh khỏe, không gặp nguy hiểm gì.

Nhưng về nguyên nhân vì sao bỏ đi, cậu ta không bao giờ nhắc đến.

Vốn là sinh viên trao đổi chỉ một năm rưỡi, dù biết sau khi tốt nghiệp Vương Nghiễm Ninh vẫn sẽ ở lại Đài Loan làm việc, mặc dù công việc ở Phúc Mậu Khải Tư rất tốt, nhưng với năng lực của Vương Nghiễm Ninh,

cho dù trở về Trung Quốc, muốn tìm việc ở một công ty tốt cũng không phải là chuyện khó.

Tôn Tư Dương không thể nào hiểu nổi quyết định của Vương Nghiễm Ninh.

May là, bây giờ cậu ta đã trở về.

Bốn năm không gặp, vẻ đẹp của Vương Nghiễm Ninh không thua gì lúc trước, thậm chí còn có chút quyền rũ tinh tế, càng ngày càng trở nên hấp dẫn hơn.

Tôn Tư Dương cũng đã tìm được một công việc ổn định, cuộc sống gia đình cũng tạm yên ổn.

Gặp lại Vương Nghiễm Ninh, hắn lại nhớ về những năm tháng ở trường đại học F, khoảng thời gian có Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật, phải nói là thời điểm náo nhiệt và huy hoàng nhất của đại học F.

Sau này Vương Nghiễm Ninh bỏ đi, Trương Linh Dật cũng im hơi lặng tiếng, thẳng đến khi tốt nghiệp, không còn nhìn thấy cảnh hai người cùng nổi giận ở đại học F nữa.

Tôn Tư Dương hơi xúc động.

“Thật ra cũng chẳng có gì đâu.” Vương Nghiễm Ninh nói, “Từ lúc đến Đài Loan thì bài tập rất nhiều, hôm nào tớ cũng thức đến nửa đêm, dường như chẳng còn thời gian đâu mà nghỉ ngơi, công việc sau này cũng vậy...”

Vương Nghiễm Ninh không nói dối, bốn năm trước, cậu gần như là chạy trốn đến Đài Loan, sau đó thay đổi tất cả phương thức liên lạc, cắt đứt mọi quan hệ với đại học F chỉ vì không muốn nghe thấy tin tức của Trương Linh Dật.

Để khiến mình lơ đãng, cậu gần như ném mình vào việc học, cuối cùng tốt nghiệp loại xuất sắc.

Nhưng cậu và Tôn Tư Dương đều biết chuyện này không phải là lý do làm cậu không liên lạc với mọi người.

Mặc dù Tôn Tư Dương rất muốn biết lý do, nhưng cũng không đành bắt bẻ lý do vụng về của Vương Nghiễm Ninh. Hắn hiểu rất rõ Vương Nghiễm Ninh, nếu như cậu ta đã nói vậy, có nghĩa là không muốn nói.

Vì thế mà chủ đề ấy dừng lại.

Tôn Tư Dương lại hỏi: “Đúng rồi, Nghiễm Ninh, cậu còn nhớ Trương Linh Dật không?” Có thể nói Trương Linh Dật là đối thủ lớn nhất của Vương Nghiễm Ninh ở đại học F, Tôn Tư Dương tán chuyện về cậu ta chắc là Vương Nghiễm Ninh sẽ hứng thú lắm.

Vương Nghiễm Ninh thờ người, thờ như không quan tâm: “Tất nhiên là tớ nhớ, sao vậy?”

“Ngay sau khi cậu đến Đài Loan, Trương Linh Dật đã công khai hẹn hò với La Tử Tuệ, chuyện này cũng âm ỉ hết một thời gian.” Hotboy của trường và đóa hoa của khoa Quản lý, cả hai đều là những nhân vật làm mưa làm gió, quả thật khiến mọi người đồn thổi một thời gian.

Mặc dù đã biết rõ mọi chuyện, nhưng khi nghe lại một lần nữa, trong lòng vẫn cảm thấy hơi nhoi nhói.

Tôn Tư Dương không cảm thấy điều kỳ lạ từ cậu, tiếp tục tán nhảm: “Nhưng mà không được bao lâu thì chia tay, chưa đầy một tháng nữa.” Tôn Tư Dương ở cùng phòng ký túc xá với Vương Nghiễm Ninh ba năm, nghe rất nhiều nhận xét tiêu cực về Trương Linh Dật, bây giờ hắn có thể thoải mái nói xấu Trương Linh Dật mà không cảm thấy áp lực.

“Chia tay à? Sao vậy?” Giọng Vương Nghiễm Ninh hơi lạ, cậu biết rõ Trương Linh Dật không phải người tùy tiện, khi quyết định ở bên một người hẳn là cậu ta phải cân nhắc nhiều lắm, đó cũng là lý do vì sao lúc trước cậu dứt khoát ra đi, bởi vì cậu nghĩ Trương Linh Dật hẳn là rất thích La Tử Tuệ, mà nếu đã như thế thì sao lại chia tay nhanh như vậy?

“Ai mà biết.” Tôn Tư Dương tiếp tục phá vỡ giới hạn của mình, “Woah, ha ha, bởi vậy mới nói, yêu đương cho lắm rồi cũng chia tay thôi!”

Vương Nghiễm Ninh chìm vào im lặng.

“Hmm, nhưng bây giờ thì cậu ta ổn rồi.” Tôn Tư Dương không đồng tình, “Bây giờ cậu ta đang làm quản lý nhân sự[2] ở công ty Huy Đế Quốc Tế ở Hoa Nam, công việc làm ăn rất tốt.” Nói xong liền liếc qua Vương Nghiễm Ninh, “May là bây giờ trông cậu cũng chẳng kém cậu ta.”

Tôn Tư Dương nghĩ đến thế, hai mắt liền sáng rực, lại nói công việc của hắn quá nhàm chán, chỉ mong ân oán lúc trước của Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật có thể tiếp tục phát triển!

Ha ha, các cậu cậu sinh viên, hộp lớp lần sau chúng ta lại có chuyện để ngồi lê đôi mách rồi.

Vương Nghiễm Ninh nhẹ nhàng mỉm cười, không trả lời.

Qua bốn năm, mặc dù cậu không quan tâm đến Trương Linh Dật, nhưng cậu hiểu rõ cậu ta, thành công của cậu ấy nhất định không thua kém cậu.

Công ty Huy Đế Quốc Tế... cũng gần như là cùng ngành rồi!

Tôn Tư Dương đưa Vương Nghiễm Ninh đến khách sạn cất hành lý, sau đó cùng nhau ăn một bữa cơm rồi mới đi.

Vương Nghiễm Ninh trở về phòng của mình, đứng trên ban công của căn phòng nhìn ra ngoài, cao ốc trong thành phố G mọc lên san sát như rừng, tưởng như chưa từng thay đổi, nhưng lại thay đổi rất nhiều.

Trương Linh Dật có lẽ đang ở trong góc nào đó của thành phố rộng lớn này.

Hồi ức chôn sâu trong lòng lúc này dường như chẳng thể nào kiềm chế nổi, nhanh chóng thoát ra.

Vương Nghiễm Ninh hít một hơi thật sâu, cười khổ.

Dù rằng đã bỏ đi lâu như thế, nỗi nhớ tôi dành cho cậu, thì ra chưa từng thuyên giảm.

Điện thoại trong phòng reo, Vương Nghiễm Ninh trở vào xem, là một dãy số lạ.

“Alô” Vương Nghiễm Ninh nói, “Tôi là Vương Nghiễm Ninh, xin hỏi ai ở bên kia đầu dây thế?”

Giọng nói trong điện thoại là một giọng nữ ngọt ngào: “Xin chào ngài Vương, tôi là Kelly, cố vấn phòng tài nguyên nhân lực của công ty sản phẩm người[3] Khải Đặc, bây giờ ngài có thể tiếp điện thoại của tôi không ạ?”

Vương Nghiễm Ninh thoải mái ngồi tạm trên một chiếc ghế, nói: “Mời cô nói.”

Kelly bên đầu dây cười mấy tiếng trong như chuông bạc: “Tôi biết ngài Vương đây vừa được công ty Phúc Mậu Khải Tư điều về Trung Quốc, không biết quý ngài có hứng thú với vài cơ hội công việc tốt ở đại lục không?”

Vương Nghiễm Ninh: “Tôi vốn là người của thành phố S, sau này cũng muốn phát triển lâu dài ở đây, cô có thể nói thêm về cơ hội tốt đó không?”

“Vậy thì tốt quá.” Giọng nói của Kelly phấn khởi hẳn, “Bây giờ chúng tôi đang tìm người cho đợt tuyển dụng chức vụ quản lý thị trường của công ty Huy Đế Quốc Tế ở khu Hoa Nam, báo cáo trực tiếp cho giám đốc Marketing bên ấy, ngài có muốn cân nhắc thử không?”

Công ty Huy Đế Quốc Tế?

Vương Nghiễm Ninh giật mình, cười nói: “Có thể chứ, tôi rất hứng thú với công ty Huy Đế Quốc Tế, vậy đi, cô giải thích thêm về công việc ấy cho tôi, tôi sẽ đem sơ yếu lý lịch của tôi cho cô xem.”

“Ok, tôi sẽ gửi JD[4] vào hộp thư cho ngài, nếu ngài có thắc mắc gì có thể hỏi tôi.” Kelly nói.

Vương Nghiễm Ninh mở máy, và nhanh chóng nhận được mail của Kelly, cậu nhìn sơ qua một lượt, sau đó gửi lại bản sơ yếu lý lịch của mình.

Bốn năm là một khoảng thời gian rất dài, dài đến nỗi đủ cho tôi chinh đốn tâm tình, có thể mỉm cười khi gặp cậu.

.

[1] Hakuna Matata: Là một câu khẩu hiệu trong phim hoạt hình Timon & Pumbaa, vốn là một thành ngữ tiếng Bantu (ở Đông Phi) có nghĩa “Sống là không âu lo”, cũng có thể hiểu là “Không có vấn đề gì.”

[2] Từ gốc là “Quản lý HR”, HR là từ viết tắt của “Human Resource” tức là nguồn nhân lực.

[3] Săn đầu người: phiên dịch từ cụm từ tiếng Anh “Headhunting”. “Headhunting” và “Headhunter” là những cụm từ chỉ những người làm trong nhóm ngành Nhân sự (HR – Human Resource) chuyên đi săn chất xám, nhân tài theo các đơn đặt hàng từ các công ty khách hàng hoặc cho chính công ty mình

[4] JD: bản mô tả công việc (Job Description), là một bảng kê có hệ thống các chức năng, nhiệm vụ của một vị trí nào đó trong tổ chức với việc được trao các quyền hạn nhất định nhằm giải quyết một hoặc một số chức năng, hoàn thành những nhiệm vụ, mục tiêu nào đó của tổ chức trong cả ngắn hạn và dài hạn.

35. Chương 35

Trong một nhà hàng phương Tây cao cấp ở thành phố B, ngồi gần cửa sổ có một cặp khiến người ta sáng mắt, trai đẹp gái xinh đến nỗi làm mọi người vừa hâm mộ vừa ghen tị.

Chàng trai kia rất cao rất đẹp, đôi mắt trông như minh tinh điện ảnh, khóe môi mỗi khi cười đều có thể khiến các cô gái phải khóc thét, một thân âu phục lại càng tôn lên khí chất nổi bật của anh, giống như nam chính trong các phim Hàn Quốc xuyên việt[1] đến vậy.

Mà cô gái ngồi đối diện anh lại là một cô gái quyến rũ đến động lòng người, đôi môi đỏ mọng rực lửa, bộ ngực lộ hết phần nửa ra ngoài bộ lễ phục nhỏ xíu, thoát nhìn giống như sẽ làm chuyện gì đó với chàng trai trước mặt.

“Quản lý Trương lần này đến thành phố B công tác mất bao lâu vậy?” Đôi môi đỏ của cô gái kia khẽ nhấp một chút rượu vang, mi mắt khẽ chớp, trông vừa tao nhã vừa mờ ám.

Trương Linh Dật cúi đầu, tránh đi ánh nhìn từ đôi mắt long lanh của Liễu Tô Bạch, từ tốn ghim một miếng bò bít tết, mỉm cười: “Cuối tuần này là về rồi.”

Trong mắt Liễu Tô Bạch có chút thất vọng, lập tức cười nói: “Không biết hai ngày này quản lý Trương có cần người dẫn đi du lịch không?”

Trương Linh Dật nuốt miếng bò bít tết, tiếp tục cắt thịt, đôi mắt chẳng ngừng lên: “Hai ngày này đều bận việc, chỉ sợ không có thời gian đi du lịch!”

“Vậy thì thật là đáng tiếc ——” Liễu Tô Bạch cảm nhận được sự xa lánh của Trương Linh Dật, nhưng Trương Linh Dật lại là một anh chàng vừa điển trai vừa có tiền hiem có nên chẳng chịu buông tha cho, chỉ cười nhẹ: “Quản lý Trương còn trẻ lại đầy hứa hẹn như vậy, nếu đi một vòng quanh thành phố B, chẳng biết sẽ khiến bao nhiêu cô gái chết mê chết mệt đây... Lại nói, Trương Linh Dật anh hồi học đại học từng có một người bạn gái à?”

Bởi vì có nhiều vấn đề chung cần nói, Liễu Tô Bạch đã thăm dò rất kỹ về Trương Linh Dật, có thể nói, câu chuyện tình cảm của một người ưu tú như Trương Linh Dật lại rất trong sáng. Nghe đâu Trương Linh Dật hai mươi mấy tuổi đầu mà chỉ mới quen một cô bạn gái, là bạn học cùng khoa thời đại học, nghe thật thơ ngây phải không, hơn nữa sau khi chia tay, anh không còn tình cảm với bất cứ cô gái nào khác, có rất nhiều người ám chỉ thẳng, anh ta chẳng động tâm một chút nào, được xưng là kẻ gặp người đẹp mà lòng lại sắt đá như núi —— Liễu Hạ Huệ[2] Trương Linh Dật. Vì vậy mọi người truyền nhau rằng tình cảm Trương Linh

Dật dành cho bạn gái cũ sâu nặng đến mức không thể nào từ bỏ, cũng vì thế mà đau khổ chờ đợi, thời gian qua lâu, phái nữ theo đuổi anh đều đành phải bỏ cuộc giữa chừng.

Nhưng Liễu Tô Bạch ở thành phố B xa xôi, những chuyện cô biết về Trương Linh Dật đều là những phiên bản đã bị người ta bóp méo, cô cũng chẳng xem trọng, người đã đến trước mặt, muốn cô khinh địch mà buông tha, chuyện đó là điều không thể.

“Bạn gái... Ừm, cũng từng có rồi.” Trương Linh Dật nhớ lại La Tử Tuệ, khẽ thở dài, “Bạn gái trước của tôi trông rất xinh!”

“À, thế à...” Liễu Tô Bạch nhìn anh đầy thâm ý, “Sao lại chia tay vậy?”

“Haizz, cô ấy quá tốt, tôi không xứng với cô ấy!” Trương Linh Dật hào phóng mà đẩy hết cái tốt qua cho La Tử Tuệ.

Mặc dù người đề nghị chia tay là La Tử Tuệ, nhưng xét đến cùng, người làm sai là anh.

“E hèm~” Liễu Tô Bạch ho nhẹ, bàn tay gầy mảnh trắng nõn đưa lên che miệng, nói: “Quản lý Trương thật hài hước!”

Trương Linh Dật im lặng nhìn Liễu Tô Bạch, chẳng hiểu mình hài hước ở chỗ nào, liền nhếch môi không đáp.

Liễu Tô Bạch chưa từ bỏ ý định, tiếp tục hỏi: “Không biết mẫu người lý tưởng của quản lý Trương là như thế nào ha?”

“Cái này à~” Trương Linh Dật dần mất kiên nhẫn, nhưng vẫn giữ vững phong độ mà suy nghĩ một lát: “Xinh xắn một tí, thông minh, thích chơi thể thao, hơi nóng tính nhưng lòng dạ lại khoan dung, có thể tha thứ cho tôi...”

“Yêu cầu của quản lý Trương thật là đặt biệt!” Liễu Tô Bạch khẽ nhú mày, “Cô gái như vậy có lẽ rất hiếm gặp...”

Hiếm gặp cô gái như thế anh mới không quan tâm đấy.

Nhưng lúc trước trong lòng đã anh từng có một người như vậy.

Chẳng qua cậu ta là đàn ông thôi.

Cảm xúc của Trương Linh Dật bỗng nhiều trầm xuống.

“Sao quản lý Trương không thử làm một vài chuyện khác nhỉ?” Mặt Liễu Tô Bạch đầy dụ dỗ, ánh nhìn như đang ám chỉ gì đó, mũi giày cao gót để dưới bàn nhẹ nhàng chạm vào bắp chân của Trương Linh Dật.

“Bởi vì cả đời này tôi không bị tình yêu tự do phóng túng trói buộc!” Trương Linh Dật lạnh nhạt mà co chân về, anh đã chịu bữa ăn xã giao này đủ rồi.

Liễu Tô Bạch là khách hàng chính ở đây, vốn là đến bàn chuyện, kết quả lại là một bữa tiệc thân mật như thế này đây.

Thật khiến người ta chẳng thể yêu nổi.

Trương Linh Dật gọi nhân viên đến tính tiền, lập tức nói với Liễu Tô Bạch: “Thật xin lỗi cô Liễu đây, không dám giấu gì, tôi đã có đối tượng rồi, bất quá bây giờ đang ở Đài Loan, tôi đang đợi người ấy trở về.”

Trương Linh Dật nói trắng ra như vậy lại khiến Liễu Tô Bạch bị chặn họng, nói không ra lời.

Vì để một cái cớ cho Trương Linh Dật đưa mình về, Liễu Tô Bạch không tự lái xe đi, nhưng đời nào Trương Linh Dật cho cô cơ hội đó, anh gọi một chiếc taxi cho cô, vẫy tay tạm biệt cô.

“Được quản lý Trương xem trọng, người đó thật là có phúc.” Giọng điệu Liễu Tô Bạch mang chút đau xót, cô vội vàng lên xe.

Trương Linh Dật đưa mắt nhìn theo chiếc taxi đã đi xa dần, mới lộ lớp mặt nạ vờ hào hứng ngụy trang cả buổi xuống, nhẹ nhàng thở ra một tiếng, từ từ dạo bước trở về.

Anh ở khách sạn không xa chỗ dùng cơm mấy, liền đi bộ về xem như rèn luyện.

Không khí ở thành phố B nổi tiếng là chênh lệch nhất cả nước, nhất là lúc không có ánh mặt trời, luôn có một loại cảm giác tối tăm mịt mờ.

Trương Linh Dật nhìn những tòa cao ốc, giống như đá trong rừng vậy.

Cảm xúc lắng xuống sâu chưa từng có.

Bốn năm nay, những cô gái muốn ở bên cạnh anh không ít, ngay từ đầu anh còn có thể lịch sự từ chối, nhưng càng ngày càng mấy kiên nhẫn.

Có lẽ là vì nỗi nhớ trong lòng với một người khác càng ngày càng nhiều, khiến anh không thể lừa dối bản thân được nữa!

Bốn năm trước còn nghĩ rằng hiệp nghị cùng nhau ấy cuối cùng cũng là một trò chơi thôi, sau đó lại trở thành một thứ tình cảm chẳng thể nào thoát ra.

Biết rõ điều đó sai, vấn đề giới tính là một ranh giới rành rành vắt ngang trước mắt, ai cũng không thể thay đổi.

Ngay từ đầu còn có thể tự mình kìm chế đau khổ, cho đến một ngày, nhận ra mình đã không thể tiếp tục kìm chế được nữa, thì người ấy đã bỏ đi.

Khi đó anh mới thỉnh thoảng phát hiện, có lẽ mình đối với Vương Nghiễm Ninh, còn chẳng thể gọi là bạn bè.

Nếu không, tại sao cậu ấy lại ra đi mà không nói một lời như thế?

Điện thoại trong túi áo khê run, Trương Linh Dật tiện tay lấy điện thoại ra, hình nền vẫn giống như bốn năm trước, màn hình nền là ảnh chân dung của Vương Nghiễm Ninh đang ra vẻ lạnh lùng nghiêm túc, Trương Linh Dật nhìn xuyên qua vẻ mặt đứng đắn ấy mà thấy được biểu lộ kiêu ngạo của cậu ta, anh cười cái tính nhỏ mọn của cậu.

Có đôi khi nhìn thấy tấm hình này sẽ vô thức mà bật cười, nhưng bên trong nụ cười ấy, còn có chút chua xót.

Thứ cảm xúc ấy, trong bốn năm, chưa từng biến mất.

“Alô.” Trương Linh Dật nghe điện thoại: “Tử Tuệ à, có chuyện gì thế?”

“Không có chuyện gì thì không thể tìm cậu sao?” La Tử Tuệ hơi khó chịu, cho dù không nhìn đến khoảng thời gian hẹn hò ngắn ngủi của bọn họ, nhưng lại là bạn cùng lớp nhiều năm như vậy, cái giọng điệu xa cách này, thật muốn bóp chết cậu ta.

“Cậu biết đó, bây giờ mỗi phút tớ đều phải điều khiển cả trăm ngàn người...” Trương Linh Dật vờ ung dung.

“Biến!” Dù sao cũng không thể phát triển tình cảm với Trương Linh Dật, La Tử Tuệ chẳng muốn giả vờ thực nữa, “Bốn tiểu thư tìm cậu là để mắt đến cậu, cậu đừng ở đó mà đắc chí!”

“Vâng, đại tiểu thư La tìm tớ có việc gì không?”

“Hừ~” Sau khi chia tay, La Tử Tuệ cũng chẳng kiên nhẫn khi nói chuyện với anh nữa, cũng lười phải cùng anh lãng nhãng này nọ, đành gọn gàng dứt khoát nói: “Tháng sau là kỷ niệm ngày thành lập trường, bọn lớp cũ chúng ta thừa dịp hội họp, quyết định tổ chức một buổi họp lớp, cậu nhớ đến đó.”

“Ừa.” Trương Linh Dật cũng rất sáng khoái.

Hai người lại hỏi han nhau vài câu về cuộc sống gần đây, xong vừa định cúp máy.

“Đúng rồi, Linh Dật...” La Tử Tuệ như vừa nhớ ra điều gì đó, giọng điệu xen chút băn khoăn, do dự một hồi mới cẩn thận hỏi: “Cậu còn... chờ cậu ấy sao?”

“...” Nét vui cười của Trương Linh Dật biến mất, hồi lâu mới từ từ nói: “Tử Tuệ, chuyện này tớ xin lỗi cậu.”

“Được rồi, chuyện đã qua lâu rồi.” La Tử Tuệ mất kiên nhẫn nói, muốn nói năm đó có gì đau lòng đâu, lâu như vậy rồi, thế nhưng theo thời gian Trương Linh Dật chẳng hề tỉnh lại, ngược lại còn nghiêm trọng hơn.

Về chuyện giữa anh và Vương Nghiễm Ninh, cô chỉ biết một ít, nhưng càng biết nhiều càng vô tình hiểu rõ, càng không thể nào hiểu hết, vì sao qua bốn năm rồi, Trương Linh Dật vẫn không thể nào buông tay.

Bây giờ hỏi lại, chỉ là sự quan tâm xuất phát từ tình cảm bạn bè thôi.

“Cậu đâu thể chờ đợi mãi như thế!” La Tử Tuệ nói.

“Cậu cũng không cần lo lắng, tự tớ biết chừng mực.” Trương Linh Dật cười nói, sau khi nói thêm mấy câu thì cúp điện thoại.

Nếu như có thể buông, sao anh lại không muốn chứ?

...

Hiệu suất làm việc của công ty sản dầu người đứng là không phải để trưng, Kelly nhanh chóng đem sơ yếu lý lịch của Vương Nghiễm Ninh cho công ty Huy Đế Quốc Tế, bộ phận nhân sự rất hài lòng với lý lịch của cậu, nhanh chóng chuẩn bị lịch phỏng vấn.

Chiều thứ hai, Vương Nghiễm Ninh mặc một bộ đồ công sở giản dị, đầy phong lưu tuấn dật mà bước vào văn phòng của Huy Đế Quốc Tế ở thành phố G.

“Ngài là ngài Vương Nghiễm Ninh phải không ạ, mời theo tôi.” Ra tiếp Vương Nghiễm Ninh là Hạ Ánh Sơ trợ lý phòng HR, Hạ Ánh Sơ có dáng người cao gầy, khuôn mặt xinh xắn, là đóa hoa của chi nhánh công ty Huy Đế Quốc Tế ở thành phố G, được nhiều người theo đuổi. Cô nhìn thấy phong thái tuấn tú của Vương Nghiễm Ninh, hai mắt lập tức sáng ngời, nụ cười càng ngọt ngào hơn, dẫn cậu đến phòng hội nghị.

“Không biết ngài Vương đây là người ở đâu ạ, trước giờ tôi chưa từng gặp ngài.” Hạ Ánh Sơ nói, mặc dù chức vụ của cô không cao nhưng có câu làm quan hưởng lộc vua, ở chùa ăn lộc Phật, bình thường cô gặp gỡ rất nhiều người ưu tú, nhưng một nhân tài còn trẻ lại điển trai như Vương Nghiễm Ninh, trừ quản lý của bộ phận HR Trương Linh Dật của cô, cô chưa từng thấy người thứ hai. Tiếc rằng Trương Linh Dật nghe nói đã có đối tượng, vốn chẳng quan tâm đến phái đẹp, Hạ Ánh Sơ thử dò xét mấy bận đều không có kết quả, còn bị cảnh cáo một lần, bắt buộc dĩ đành phải buông tha cho anh.

Bây giờ nhìn thấy Vương Nghiễm Ninh, trong lòng cô không tránh khỏi rung động, liền chủ động nói chuyện.

“Tôi là người của thành phố S, hai năm trước làm việc tại Đài Loan.” Vương Nghiễm Ninh cười nói, “Tại sao không thấy quản lý bộ phận HR của công ty đâu?” Bình thường cậu đi phỏng vấn, quản lý bộ phận HR đều đích thân ra gặp mặt.

“À, quản lý Trương đã đi công tác hai ngày trước rồi ạ, xế chiều hôm nay mới trở về, buổi phỏng vấn của ngài là do tôi chuẩn bị.” Hạ Ánh Sơ thừa cơ nhích lại gần, cô còn muốn nói thêm gì nữa nhưng đã đến phòng hội nghị.

“Ngài Vương, mời ngồi, tôi sẽ mời giám đốc Marketing của chúng tôi đến.” Hạ Ánh Sơ sắp xếp cho Vương Nghiễm Ninh ngồi xuống, trước khi đi còn nhìn về phía Vương Nghiễm Ninh cười một cái, nói: “À đúng rồi, tôi là Hạ Ánh Sơ, ngài gọi tôi là Tiểu Sơ là được, nếu có vấn đề gì, lúc nào ngài cũng có thể tìm tôi.”

“Được.” Dáng vẻ tươi cười của Vương Nghiễm Ninh vẫn không đổi.

Giám đốc Marketing của Huy Đế Quốc Tế – David có dáng người tầm trung, là người có khí chất của một người đàn ông trưởng thành, gầy bước nhanh đến, bắt tay với Vương Nghiễm Ninh: “Thật vui khi nhìn thấy cậu, Ning.”

“Tôi cũng rất vui khi được gặp anh, David.” Vương Nghiễm Ninh nói.

Hai người ngồi xuống, cùng nhau hàn huyên mấy câu rồi đi vào chủ đề chính.

David rất vừa ý Vương Nghiễm Ninh, thậm chí đã nói chuyện hơn một tiếng đồng hồ.

“Ok, hôm nay đến đây thôi!” David nói, “Ning, tôi rất thích cách làm việc của cậu, nhưng mà tôi còn phải bàn bạc với mọi người, trong tuần này tôi sẽ cho cậu một câu trả lời thuyết phục.”

“Không vấn đề gì.” Vương Nghiễm Ninh đứng dậy, bắt tay với David lần thứ hai. David gọi Hạ Ánh Sơ đến tiễn cậu về.

Văn phòng của Huy Đế Quốc Tế nằm ở phòng thứ ba lăm, Hạ Ánh Sơ đưa Vương Nghiễm Ninh đến cạnh thang máy.

“Cảm ơn cô, tiểu thư Hạ.” Nụ cười của Vương Nghiễm Ninh tràn đầy ảm áp khiến Hạ Ánh Sơ choáng váng, thế nên cũng chẳng nhớ đến chuyện Vương Nghiễm Ninh không gọi cái tên “Tiểu Sơ” mà cô nói.

Hạ Ánh Sơ còn muốn nói gì đó, đã thấy Vương Nghiễm Ninh bước vào thang máy rồi.

Bây giờ đang là giờ làm việc, trong thang máy không có ai, Vương Nghiễm Ninh duỗi lưng một cái, phồng vắn đúng là một chuyện rất mệt mỏi.

Cùng lúc đó tâm trạng Vương Nghiễm Ninh rối bời, không ngờ Trương Linh Dật đã đi công tác rồi, khó trách Kelly đưa sơ yếu lí lịch của cậu cho Huy Đế Quốc Tế, cậu chẳng nghe thấy bất kỳ tin tức gì của Trương Linh Dật cả.

Tâm tình của cậu hơi phức tạp và mâu thuẫn, một bên muốn gặp Trương Linh Dật, một bên lại cảm thấy sợ hãi khi đối mặt anh.

Thang máy xuống lầu một, cửa mở ra, bên ngoài có một người đang đứng đợi thang máy, Vương Nghiễm Ninh ngẩng đầu nhìn lên, lập tức đỡ người.

Người đang đứng ngoài cửa kia, chính là Trương Linh Dật.

Khoảng thời gian bốn năm khiến anh dần vững vàng chín chắn hẳn, một thân âu phục đứng ở đó, liền phát ra một loại khí thế đầy kiêu ngạo.

Giống như nơi nào có anh đứng, nơi đó sẽ trở thành sân khấu.

.
. .
.

[1] Xuyên việt: một thuật ngữ của tiểu thuyết Trung Quốc, tức là đi đến một nơi khác, một thế giới khác.

[2] Liễu Hạ Huệ (720 TCN – 621 TCN): tên thật là Triễn Cầm, nước Lỗ, thời Xuân Thu, nổi tiếng là một chính nhân quân tử. Có lần Liễu Hạ Huệ ngồi xe ngựa với đàn bà, đi cả quãng đường mà mắt ông chỉ nhìn thẳng chứ không hề liếc ngang liếc nào.

36. Chương 36

Trương Linh Dật cũng nhìn thấy Vương Nghiễm Ninh, anh sững sờ, đồng tử mắt giãn ra, dù khuôn mặt vẫn giữ nét bình tĩnh nhưng trong lòng sớm đã nổi bão.

Đây là mơ sao? Có phải thật không?

Bốn năm nay, anh đã mơ giấc mơ này rất nhiều, mỗi lần đều chân thật đến mức chỉ mong mình mãi mãi mắc kẹt trong đó không bao giờ tỉnh lại nữa, đến khi chuyện này xảy đến ở thực tại, anh lại muốn lùi bước.

Thời gian dường như đứng yên ở thời khắc ấy, họ chưa bao giờ nghĩ sẽ gặp nhau trong tình huống này, đột nhiên chẳng biết phải nên làm gì.

Mà không hiểu sao trong lòng Trương Linh Dật lại có chút giận dữ.

Bốn năm là một khoảng thời gian quá dài, vừa khiến những kỷ niệm của bọn họ hóa hư không, vừa khiến sự thật đau lòng dần to lớn.

Lớn đến mức khiến anh không tìm được mà hận Vương Nghiễm Ninh.

Cửa thang máy như một cánh cổng thời gian, khiến bốn năm qua dần dần hiện ra trước mắt bọn họ.

Cả hai cứ đứng nhìn nhau như thế, nhìn khuôn mặt vừa thân quen vừa xa lạ kia.

Rõ ràng là không giống nhau, trưởng thành cùng với những thăng trầm của tháng năm, lại vô tình chồng chéo lên vết thương của bốn năm trước.

Đương lúc cả hai vẫn im lặng thì thang máy từ từ đóng lại, vẫn là Vương Nghiễm Ninh tỉnh táo rước, vội vàng ấn nút mở cửa, bước ra, khéo miệng của cậu hơi nhếch lên, đáng cười hoàn hảo: “Đã lâu không gặp.”

Trương Linh Dật không ngờ cậu lại mở lời như vậy, ngẩn người một lúc mới miễn cưỡng nặn ra một nụ cười cứng ngắt: “Đã lâu không gặp.”

Đúng là lâu rồi không gặp, lâu đến mức những lời tôi chuẩn bị nói khi gặp cậu, đến giờ phút này lại quên hết.

Vương Nghiễm Ninh đưa tay phải, Trương Linh Dật cũng đưa tay ra bắt tay đầy cứng nhắc.

“Có lẽ cậu còn chuyện phải làm nhỉ, khi nào rảnh chúng ta đi làm một ly!” Vương Nghiễm Ninh nói, rút một tấm danh thiếp từ trong ví da ra đưa cho anh, “Đây là danh thiếp của tôi.”

Trương Linh Dật cầm lấy, ngơ ngác nhìn Vương Nghiễm Ninh quay người bỏ đi.

Mãi cho đến khi không nhìn thấy bóng dáng của Vương Nghiễm Ninh nữa, anh mới hồi phục tinh thần.

“Vương Nghiễm Ninh!” Trương Linh Dật nện một đấm vào bức tường, lại chẳng hiểu mình bực tức vì chuyện gì.

Sau khi giải tỏa cảm xúc, Trương Linh Dật lên văn phòng Huy Đế Quốc Tế ở tầng ba lầu, vừa vào văn phòng đã nhận được điện thoại của David gọi anh qua.

“Linh Dật, cậu về chậm một bước rồi, tôi vừa phỏng vấn một người được đề bạt.” David phấn khích nói với Trương Linh Dật, “Một người trẻ vô cùng ưu tú, cậu ấy vừa mới đi. Thật tốt quá, chức quản lý thị trường cho khu Hoa Nam đã có thể chọn được rồi.”

“Ồ, thật là một người ưu tú.” Trương Linh Dật nhướng mày, chức quản lý thị trường của bọn họ lâu lắm rồi vẫn chưa tìm được người thích hợp, David nổi danh là kẻ hay bắt bẻ, lại có người có thể khiến gã khen ngợi không ngớt thế này, thật là bất ngờ.

“Ừm, là quản lý thị trường của Phúc Mậu Khải Tư mới từ Đài Loan về, tên là Ning.” David nói, “Hai ngày này cậu có rảnh không, đến gặp cậu ấy một lần đi, nếu không có chuyện gì thì cậu ấy sẽ đảm nhiệm chức vụ đó đấy.”

Phúc Mậu Khải Tư?

Ning

Trương Linh Dật nhớ đến tấm danh thiếp Vương Nghiễm Ninh vừa đưa cho mình, biểu cảm thay đổi, nói: “Ý ngài là Vương Nghiễm Ninh?”

“Ừm, đúng rồi! Cậu biết cậu ta à?” Mắt David sáng ngời, bỗng dưng nhớ ra chuyện gì đó, nói: “À, cậu và cậu ta từng là bạn học mà, ừm, đại học F có nhiều nhân tài thật! Không tệ, không tệ!”

Vì vậy Vương Nghiễm Ninh xuất hiện ở đây để làm phỏng vấn của Huy Đế Quốc Tế sao?

Tâm tình của Trương Linh Dật vừa phức tạp vừa xen chút chờ mong, anh thích thú nói: “Ok, David, hai ngày này tôi đều ở đây, lúc nào cũng có thể hẹn cậu ta một buổi.”

...

Buổi tối, Vương Nghiễm Ninh nằm ườn trên giường trong phòng khách sạn xem TV, tiện thể cầm iPad kiểm tra và nhận mail, đột nhiên điện thoại reo, cậu cầm lên xem thử, là một dãy số lạ.

Trong lòng Vương Nghiễm Ninh hơi rung động, dây số này mặc dù không có trong danh bạ điện thoại nhưng sớm đã khắc sâu trong đầu cậu. Lúc còn ở Đài Loan, rất nhiều lần, cậu đã suýt mất kìm chế mà gọi vào số máy này.

Không ngờ anh ta chẳng đổi số điện thoại.

Vương Nghiễm Ninh có một loại cảm giác chẳng nói nên lời, do dự một hồi mới mở máy ra nghe.

“Alô.”

“Alô... Vương Nghiễm Ninh?”

“Vâng, xin hỏi ngài là?” Vương Nghiễm Ninh với lấy cốc nước để đầu giường, vờ như không biết.

“Là tôi, Trương Linh Dật.” Lòng Trương Linh Dật như một đốm lửa đang bùng cháy, anh cố kìm không để mình phát cáu.

“À, có chuyện gì không?”

Đây là thái độ gì đây!

Trương Linh Dật xúc động đến mức muốn quăng điện thoại rồi cắt JJ[1] của cậu ta luôn. Sau khi im lặng mười giây chỉnh đốn tinh thần mới hỏi: “Bây giờ cậu rảnh không? Đi uống một ly với tôi!”

Vương Nghiễm Ninh nhìn đồng hồ, chưa đến chín giờ, thuận miệng nói luôn: “Được thôi, cậu chọn chỗ đi.”

“Bây giờ cậu đang ở đâu?” Trương Linh Dật hỏi.

“Khách sạn Đường Hoa.”

“Gần đó có một quán rượu tên là Bori, chúng ta gặp nhau ở đó đi!”

“Ừm. Được thôi.”

Vương Nghiễm Ninh bình tĩnh cúp điện thoại, sau đó không hề bình tĩnh mà nhảy dựng lên, mở va li điên cuồng tìm quần áo, vắt vắt lăm mớ thay một bộ đồ bình thường nhưng có thể giết chết trái tim của hàng vạn cô gái, xong lại bắt đầu thay đổi kiểu tóc.

Chờ đến khi cậu chuẩn bị sẵn sàng, xuất hiện trước cửa quán rượu Bori, đã là chuyện của một tiếng đồng hồ sau.

Trương Linh Dật ngồi cạnh cửa quán rượu có thể nhìn thấy chỗ cạnh quầy rượu.

“Một ly cocktail.” Vương Nghiễm Ninh nói với bartender, sau đó ngồi cạnh Trương Linh Dật.

Mặc dù chuyện Vương Nghiễm Ninh trở về Trương Linh Dật đã tiêu hóa xong, nhưng khi mặt đối mặt như thế này, tâm tình lại không giống vậy, anh nhìn chằm chằm Vương Nghiễm Ninh hồi lâu, từ từ nói: “Trông cậu xấu hơn hồi xưa.”

Về mặt Vương Nghiễm Ninh như muốn nứt ra, thiếu chút nữa đã không kìm được mà hắt rượu lên mặt Trương Linh Dật.

Đây chắc chắn là ghen tị, ghen tị một cách trần trụi luôn. Bây giờ ai nhìn thấy cậu cũng phải khen cậu càng lớn càng đẹp trai, tệ nhất cũng phải là “Phong độ chẳng kém ngày xưa.” Cái tên Trương Linh Dật này, đã nhiều năm như vậy mà vẫn không quên dim hàng cậu.

Vương Nghiễm Ninh thờ ơ nhìn anh một cái, khẽ nói: “Đương nhiên sao so bì với cậu được, trông cậu xấu hơn ngày trước nhiều lắm.”

Trương Linh Dật thấy miệng lưỡi của Vương Nghiễm Ninh vẫn như trước, trong lòng lại thầm thở dài một hơi, mấp máy môi: “Cậu trở về từ lúc nào?”

Thật ra anh muốn nắm cổ áo Vương Nghiễm Ninh lớn tiếng hỏi tại sao năm đó cậu bỏ đi mà không từ già, vì sao đi đến tận bốn năm, vì sao bốn năm chẳng có lấy một chút tin tức, vì sao trở về mà không nói tiếng nào.

Nhưng anh đã không làm vậy.

Vì thế mới lòi ra một câu hỏi hời hợt như trên kia.

Vương Nghiễm Ninh quơ quơ cái ly: “Từ mấy ngày trước rồi.”

Trương Linh Dật nhìn cậu: “Sao lúc về không nói với tôi một tiếng?”

Nhưng lời nói vừa đến miệng đã thấy hối hận, qua bốn năm, ngay cả số điện thoại cũng không có, làm sao liên lạc với anh đây?

Anh không biết tâm tư Vương Nghiễm Ninh, mà bọn họ lúc trước cũng không hứa hẹn gì, cứ tự cho mình nằm trong phạm vi bạn bè, kết quả xoay người một cái, cậu ta đã biến mất khỏi thế giới của mình.

“Chưa kịp nói.” Vương Nghiễm Ninh cười cười, uống một hớp rượu.

Trương Linh Dật điên rồi, đây là đáp án quỷ quái gì?

Cái gì mà chưa kịp nói? Bây giờ là thời đại nào rồi, gọi điện thoại khó khăn lắm hả?

Nhưng mặc kệ trong lòng đang chửi rửa như điên, Trương Linh Dật cũng chẳng dám gào thét như lúc trước, nhẩn nhẩn hỏi:

“Lần này cậu đi công tác hay thường trú?”

“Thường trú, công ty của tôi chuẩn bị khai thác thị trường đại lục nên để tôi đến đây trước, vốn là ở đây luôn.”

Trương Linh Dật nhẹ nhàng thở ra: “Hôm nay cậu đến phỏng vấn ở công ty tôi là muốn vào công ty hả?”

Vương Nghiễm Ninh chớp mắt mấy cái, vẻ mặt giật mình: “Cậu làm việc ở Huy Đế Quốc Tế à?”

Lòng Trương Linh Dật chùng xuống, nỗi chờ mong ban đầu biến thành thất vọng, nhưng dù gì cũng là người lăn lộn làm việc nhiều năm, lập tức liền thay đổi sắc mặt: “Đúng vậy, tôi là quản lý phòng HR của Huy Đế, nếu cậu muốn vào Huy Đế thì nên nịnh bợ tôi cho tốt đó.”

Vương Nghiễm Ninh nhướn mày, nhìn cái ly trong tay Trương Linh Dật, nói: “Vậy hôm nay tôi sẽ chôn[2].”

Hai người hàn huyên hồi lâu, nói về cuộc sống của mình dạo này, còn những kỷ niệm ngày xưa, không ai nhắc đến.

Rượu đã uống đến mức này, bóng đêm càng sâu thẳm.

Lại không thể buông bỏ, cuối cùng phải dừng lại.

Hai người sống vai rời khỏi quán rượu, Trương Linh Dật gọi một chiếc taxi, vừa mở cửa xe lại đột nhiên nhớ đến chuyện gì đó, hỏi: “Cậu muốn sống ở thành phố G, vậy đã tìm được chỗ ở chưa?”

“Đương nhiên~ Ngân sách của công ty không cao đến nỗi có thể để tôi ở khách sạn hoài được.” Vương Nghiễm Ninh cười, cảm thấy mình hơi say, mặt đỏ bừng, nụ cười này lại khiến người ta đầu vầng mắt hoa.

“Cậu muốn tìm nhà như thế nào?”

Vương Nghiễm Ninh ngẩng đầu nghĩ một lát, nói: “Nhà như cậu cũng không tệ.”

Trương Linh Dật thuận miệng nói: “Nếu đã như thế thì chi bằng về nhà tôi ở đi.”

Vương Nghiễm Ninh nói: “Cũng được đó, nhưng mà nhà cậu cho thuê sao?”

Trương Linh Dật giật mình, cười nói: “Thật đang cho thuê mà, tiền thuê hai ngàn một tháng, bao điện nước, có phòng riêng, cậu muốn thuê không?”

“Thật hay giả đây?” Vương Nghiễm Ninh đưa tay ôm ngực, lộ ra vẻ mặt hoảng sợ: “Có chuyện tốt như vậy sao, cậu không phải thừa cơ mang ý đồ bất chính với tôi đó chứ!”

Trương Linh Dật sầm mặt, một tay sờ ngực Vương Nghiễm Ninh một cái, nói: “Cậu làm gì có miếng ngực nào, đáng để tôi nảy sinh ý đồ bất chính sao!”

Vương Nghiễm Ninh nghiêm mặt nói: “JJ của tôi rất to!”

Bố khỉ, cậu đi Đài Loan học thứ quỷ gì thế?

Trương Linh Dật khiếp sợ liếc nhìn... nửa người dưới của Vương Nghiễm Ninh, phía dưới của cậu ta, giống như vừa được thay đổi.

Không được, mình không thể thua!

Trương Linh Dật vì thế ngẩng đầu ưỡn ngực: “Cái đó ai cũng có, nếu cậu chịu dâng hiến nó cho tôi... Ừm, tôi có thể suy nghĩ lại!”

Tuy nhiên câu chuyện trong im lặng ấy không thể nói ra, nhưng cả hai đều từng làm gay, vốn có thể tự mình tưởng tượng thêm.

Vì vậy cả người Vương Nghiễm Ninh chấn động =|||

Rất tốt, thành công hold khí thế!

Trương Linh Dật rất hài lòng!

Vương Nghiễm Ninh quăng một ánh nhìn khinh bỉ, nói: “Có phải cậu đối với tôi... sớm đã như hổ rình mồi?”

Trát bùn rồi!

Trương Linh Dật nhún vai, quyết định bỏ qua cho cậu: “Hai năm trước lúc vừa ra làm việc áp lực rất nhiều, mà cha mẹ tôi quanh năm lại không ở nhà nên định cho thuê nhà kiếm ít tiền, nhưng mà bạn cùng phòng thảng trước vừa dọn đi, phòng trống, nếu cậu thích thì tôi có thể cho cậu thuê.”

Vì vậy, là nhà đang cho thuê thật, chứ không phải một cái cơ đặc biệt dành cho mình.

Trong lòng Vương Nghiễm Ninh hơi thất vọng, nhưng vẫn thuận theo lòng mình, liền tiện tay vỗ vai Trương Linh Dật: “VẬY hai ngày nữa cậu đến giúp tôi dọn nhà đi!”

Hành động này của cậu rất tự nhiên, tự nhiên đến mức dường như năm đó họ chưa từng xa nhau, thế nên lúc nhận ra, hai người đều giật mình.

Vương Nghiễm Ninh phản ứng rất nhanh, đẩy anh ra, nói: “Nhanh lên xe đi, taxi xé nổi giận rồi kia.”

Nhìn taxi mở cửa, lúc này Vương Nghiễm Ninh mới lắc lắc đầu, trở về khách sạn.

Mà Trương Linh Dật đang ngồi trên xe, một lúc sau vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Kỷ niệm của bốn năm trước dần tái hiện, giống như những giấc mơ đeo đuổi suốt bốn năm dài, những hình ảnh đều rõ mồn một như chỉ vừa xảy đến hôm qua.

Anh không biết vì sao lúc trước Vương Nghiễm Ninh lại ra đi.

Trong bốn năm, anh đã thử qua vô số phương pháp để tìm Vương Nghiễm Ninh, nhưng cậu ta lại là một người rất thông minh, nếu Vương Nghiễm Ninh muốn chặn liên lạc với mọi người, cậu ta có thể cắt đứt tất cả phương pháp liên lạc.

Ngay cả Tôn Tư Dương cũng không thể tìm ra cậu.

Nhưng dù thế nào, bây giờ cậu ấy cũng trở về rồi.

Vốn tưởng rằng mối quan hệ của cả hai muốn hàn gắn lại phải cần một khoảng thời gian, không ngờ Vương Nghiễm Ninh lại dễ dàng chấp nhận lời mời của mình.

Trương Linh Dật nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

.
. .
.

[1] JJ: tiểu đệ đệ aka cậu nhỏ :”>

[2] Từ gốc là “mai”, thường thì nó có hai nghĩa. Một, là trả tiền, tính tiền giùm. Hai là muốn tiền bạn lên Thiên đường, theo như mình tìm được trên mạng thì người ta hay dùng với nghĩa thứ hai hơn :”>

37. Chương 37

Ngày hôm sau, Vương Nghiễm Ninh vừa kết thúc cuộc họp, đang chuẩn bị đi gặp khách hàng thì nhận được điện thoại của David.

“Hey, Ning, tôi có một tin tốt dành cho cậu đây.” Giọng David rất vui mừng, “Sau khi bàn bạc xong, chúng tôi cảm thấy cậu rất phù hợp với công ty của tôi, cậu xem lúc nào rảnh rồi, đến chào hỏi quản lý HR của chúng tôi, không lâu sau là có thể vào làm việc rồi.”

Wương Nghiễm Ninh cười nói: “David, cảm ơn vì sự đánh giá cao của ngài, tôi cũng thấy được nền tảng của Huy Đế, nhưng lại không thể đến làm việc ở chỗ ngài được rồi.”

“Ý của cậu là sao?” Giọng David trầm xuống: “Ngài Chu giữ cậu lại rồi?”

Ngài Chu là tên ông chủ lớn của Phúc Mậu Khải Tư.

“Không phải.” Vương Nghiễm ninh nói, “Chỉ là vì tôi gặp được tình yêu của đời mình ở Huy Đế, để tránh chuyện tình cảm ảnh hưởng đến công việc, tôi cảm thấy mình nên từ chối cơ hội lần này.”

Lời này của Vương Nghiễm Ninh có chút giả dối, vì thật ra, từ đầu cậu đã chẳng có ý định về làm ở Huy Đế.

David bị câu nói của Vương Nghiễm Ninh làm giật mình, nếu như Vương Nghiễm Ninh nói rất đúng là ngài Chu tặng lương tháng chúc cho tôi thì gã còn có thể thuyết phục, thế nhưng Vương Nghiễm ninh lại nói đến chuyện tình cảm riêng tư, khiến gã chẳng biết phải nói sao cho phải: “Người cậu nói là...”

“Vẫn chưa theo đuổi được!” Vương Nghiễm Ninh nói, “Cho nên tạm thời tôi muốn giữ bí mật, khi nào tôi theo đuổi được sẽ mời ngài đi uống một ly.”

Lời nói đến đây, David cũng không thể làm gì được, chỉ có thể tiếc nuối thở dài: “VẬY ĐI, CHÚC CẬU SỚM ÔM ĐƯỢC NGƯỜI ĐẸP VỀ NHÀ.”

“Cảm ơn.” Vương Nghiễm Ninh nói.

David nói chuyện trong điện thoại rất tỉnh táo, khi cúp điện thoại lại không giữ được tính tốt ấy nữa, gã đập mạnh lên bàn làm việc: “Cái cậu Ning này thật đáng giận, cậu ta dám nói với tôi rằng đã yêu một người trong công ty chúng ta nên không thể cân nhắc về cơ hội vào công ty.”

Vì gã gọi điện thoại trước mặt mọi người lúc vừa họp xong nên ai cũng quay lại nhìn.

Mọi người nghe David nói vậy thì hai mắt tỏa sáng, dù sao đây cũng là nơi làm việc, loại người dễ dàng từ bỏ cơ hội như cậu ta rất hiếm thấy. Ning chỉ có nhiều ưu điểm hơn người khác thôi, cũng chẳng phải thần thông quảng đại gì, nhưng lý do của cậu ta lại chẳng giống người thường.

Chút tò mò hóng hớt của mọi người đều bùng cháy, nhưng khi nhìn thấy mặt của giám đốc Marketing, không thể lộ liễu như vậy được bèn ra vẻ tỉnh táo mà hỏi thăm: “À, cậu ấy có nói là ai không?”

David đang nổi nóng, nghe vậy lắc đầu nói: “Cậu ta vừa về đây, làm sao có thể tiếp xúc với người của công ty chúng ta chứ, nhất định là đang lấy cớ rồi.”

Dùng cái cớ vụng về như vậy, không thể tha thứ được!

“VẬY CŨNG CHƯA CHẮC À~” Một thân quần áo công sở, một cô gái đầy vẻ ưu tú nói: “Cậu ấy không phải đã đến công ty chúng ta làm phỏng vấn sao? Biết đâu người ta gặp nhau vào ngày đó...”

“Hôm đó cậu ta chỉ gặp mình tôi và Hạ Ánh Sơ thôi.” David thở phà phò.

“À~” Mọi người nghe vậy liền hiểu ngay, hàm ý nói: “Hạ Ánh Sơ...”

Nên biết Hạ Ánh Sơ là đóa hoa khu Hoa Nam của Huy Đế Quốc Tế, khả năng tán tỉnh là quá rõ ràng rồi, nếu đúng là dạng này, vậy thì không thể trách được rồi.

Vì vậy chưa đến nửa ngày, tin đồn quản lý thị trường Ning của Phúc Mậu Khải Tư lúc đi dự phỏng vấn nhất kiến chung tình với Hạ Ánh Sơ truyền khắp công ty Huy Đế Quốc Tế.

Thật là thú vị!

Tin đồn càng truyền đi càng bị bóp méo, đến khi vào tai Trương Linh Dật thì đã trở thành Vương Nghiễm Ninh và Hạ Ánh Sơ biết nhau từ trước, sau đó vì chuyện học hành mà họ không thể đến với nhau, nhưng lúc Vương Nghiễm Ninh ở Đài Loan vẫn không quên được Hạ Ánh Sơ, vì vậy nghĩ hết cách để trở về đây, để hàn gắn với Hạ Ánh Sơ, châm lại ngọn lửa tình.

Xét thấy Vương Nghiễm Ninh tuổi trẻ tài cao, sự nghiệp thành công, vừa trở về thành phố G không lâu đã được lọt vào mắt xanh của giới kinh doanh thành phố, Hạ Ánh Sơ lập tức vì thế mà trở thành kẻ vừa khiến mọi người trong Huy Đế Quốc Tế hâm mộ vừa khiến họ ghen ghét.

Vốn là bạn học kiêm bạn gay của Vương Nghiễm Ninh, Trương Linh Dật biết rõ mấy tin đồn đó toàn là chém gió, nhưng vẫn cảm thấy khó chịu.

Vì vậy anh chẳng thể hiện gì trên nét mặt, vờ vô tình hỏi Hạ Ánh Sơ: “Ánh Sơ, lúc Vương Nghiễm Ninh đến phỏng vấn là do cô tiếp đãi à?”

Hôm đó Hạ Ánh Sơ có nói mấy câu với Vương Nghiễm Ninh, vốn đang rất kích động, ai mà ngờ mọi chuyện rẽ ngoặt sang hướng khác, nghe đâu Vương Nghiễm Ninh nhất kiến chung tình với mình, còn vì mình mà từ bỏ cơ hội về Huy Đế Quốc Tế làm việc, trong lòng sớm đã thấp thỏm vui mừng, đương nhiên chẳng thể đắc ý trước mặt cấp trên của mình, vì vậy bèn vờ ngượng ngập nói: “Đúng ạ.”

“Ừm, cô cảm thấy cậu ta là người như thế nào?” Trương Linh Dật tiếp tục thờ ơ, trong lòng tự nhủ, phải tự nhiên, tự nhiên vào!

Mặt Hạ Ánh Sơ đỏ bừng: “Ngài Vương là một người rất tốt, rất phong độ.”

Cậu ấy đương nhiên là rất phong độ rồi!

Lúc trước đã biết rõ bộ mặt thật của Vu Hải Ninh mà cậu còn có thể chạy đến giúp cô ta lúc say rượu nữa mà!

Không ngờ nhiều năm rồi, điểm ấy vẫn chưa chịu sửa!

Trương Linh Dật thầm chửi rửa trong lòng, nét mặt vẫn lạnh nhạt như thế.

Hạ Ánh Sơ cảm thấy có điều gì đó kỳ lạ, Trương Linh Dật là một người công tư phân minh, anh chưa bao giờ hỏi thăm đến chuyện riêng của người khác, hôm nay dường như hơi khác thường!

Cô liền cẩn thận hỏi: “Quản lý, anh hỏi chuyện đó... Để làm gì ạ?”

“Ừm, có vài việc cần cô làm!” Trương Linh Dật nói, vốn là một quản lý phân rõ việc công việc tư, đương nhiên Trương Linh Dật sẽ không lạm dụng chức quyền mà trả đũa cấp dưới, nhưng mà...

Trương Linh Dật đứng dậy ôm một thùng giấy bỏ đi đưa cho Hạ Ánh Sơ: “Cô giúp tôi cho đồng này vào máy hủy giấy.”

Quá trẻ con!

Hạ Ánh Sơ mở to mắt mà nhìn thùng giấy kia... Cái đồng này, có lẽ phải hủy đến mai mất!

Hạ Ánh Sơ hậm hực mà ôm thùng giấy, vốn là một cô trợ lý xinh đẹp, công việc của cô là ra tiếp khách hàng, vì sao chuyện bỏ giấy vào máy hủy cũng phải do cô làm chứ!

Hạ Ánh Sơ căm giận vừa ném giấy vào máy hủy vừa YY điên cuồng trong đầu.

Hừ, đợi cô về làm vợ Vương Nghiễm Ninh, nhất định phải lạnh lùng quý phái mà ném thư từ chức lên bàn Trương Linh Dật, hếch mũi lên trời mà nói: “Bà đây giờ đã là thiếu phụ nhân, từ giờ anh khó sống rồi!”

Woah ha ha, tương lai của mình chẳng khác nữ chính trong các bộ phim truyền hình là bao.

Hành hạ Hạ Ánh Sơ xong, tâm trạng của Trương Linh Dật cũng đã khá hơn một chút, đương nhiên tâm tình anh tốt lên là vì khi tan tầm — anh sẽ đi dọn nhà cho Vương Nghiễm Ninh.

Lần này Vương Nghiễm Ninh về thành phố G thường trú để Phúc Mậu Khải Tư khai thác thị trường khu Hoa Nam, vốn dựa theo kế hoạch, công ty sẽ thuê nhà trọ cho cậu, nhưng vì Trương Linh Dật nói nhà mình có phòng cho thuê nên Vương Nghiễm Ninh từ chối phúc lợi của công ty.

Bởi vì Vương Nghiễm Ninh không có xe nên Trương Linh Dật mang tâm trạng vô cùng bình thường mà lái xe đến trước công ty Phúc Mậu Khải Tư đón Vương Nghiễm Ninh, sau đó chở cậu về khách sạn lấy hành lý.

Chi nhánh của Phúc Mậu Khải Tư ở thành phố G thành lập chưa được lâu, đội ngũ nhân viên còn rất trẻ, còn có nhiều sinh viên tốt nghiệp cùng khóa với anh, nhìn tổng thể công ty trông tràn đầy sức sống.

Bởi vì cậu được điều đến thăm dò thị trường, công việc mỗi ngày của Vương Nghiễm Ninh rất nhiều, lúc Trương Linh Dật đến, cậu ấy vẫn còn đang họp, liền tùy tiện để cho một cô nhân viên ra tiếp anh.

Cô nhân viên kia đang còn là sinh viên kiêm thực tập sinh, tràn đầy sức trẻ, lúc cười tươi còn để lộ hai chiếc răng nanh xinh xinh. Lúc cô nhìn thấy Trương Linh Dật thì hai mắt sáng ngời, cười tủm tỉm dẫn anh đến phòng khách, sau đó bưng một ly nước đến, nói: “Ngài Trương, anh Ninh vẫn đang họp, anh ấy bảo ngài nghỉ ngơi ở đây trước, họp xong anh ấy sẽ đến tìm.”

Tuổi tác của nhân viên Phúc Mậu Khải Tư trong thành phố G không lớn, nói chuyện cũng chẳng câu nệ nhiều, toàn bộ cấp dưới đều gọi Vương Nghiễm Ninh là anh.

Dù sao Trương Linh Dật cũng chẳng có chuyện gì làm, liền vẫy tay gọi cô nhân viên nhỏ, nói: “Bây giờ em rảnh không? Nói chuyện với anh một chút đi.”

Cô nhân viên vốn đã tan ca, nhưng mà trước mặt lại là một anh chàng siêu siêu siêu cấp đẹp trai, liền ngồi xuống gật đầu không ngừng: “Ngài Trương muốn nói chuyện gì ạ?”

Trương Linh Dật cười nói: “Đừng mở miệng gọi ngài Trương nữa, anh là bạn học của anh Ninh nhà em đấy, gọi anh là anh Trương được rồi.”

Cô nhân viên nhỏ mỉm cười gật đầu.

Trương Linh Dật hỏi: “Anh Ninh của em được điều đến đây từ khi nào vậy?”

Cô nhân viên mù tịt: “Chuyện đó em không rõ lắm, nhưng theo quy trình của công ty, ít nhất phải được quyết định từ sáu tháng trước, thế nhưng lúc anh ấy đến là khoảng hai tuần trước.”

Nói cách khác, nửa năm trước Vương Nghiễm Ninh đã biết rõ mình phải về thành phố G, nhưng cậu ấy chưa từng nghĩ đến chuyện liên lạc với mình.

Nếu không phải gặp nhau lúc phỏng vấn, mãi mãi cậu ấy cũng không muốn nói với mình phải không?

Trương Linh Dật rồi rầm nhanh chóng biến thành Pyotr[1], hoàn toàn không để ý đến đôi mắt sáng rực của cô nhân viên nhỏ.

“Anh Trương tìm anh Ninh có chuyện gì thế ạ?” Cô nhân viên nẩy sinh tò mò.

Bình thường nếu không có việc thì ít ai tìm đến công ty lắm, nhưng nếu là chuyện làm ăn thì Vương Nghiễm Ninh tuyệt đối sẽ không hẹn lúc mình đang họp.

Trương Linh Dật: “Đến dọn nhà cùng cậu ấy.”

Cùng nhau dọn nhà? Câu này sao nghe mờ ám quá vậy!

Cô nhân viên vừa cười tủm tỉm vừa tán chuyện với Trương Linh Dật, lại vừa lấy điện thoại di động ra lên QQ, viết một dòng vào nhóm chat “Khỉ gió, những chàng trai xung quanh mình đều là gay”.

Không sai, cô nhân viên nhỏ xinh chính là hủ nữ trong truyền thuyết!

[Thần Thiên chiếu[2] siêu moe]: Moah moah moah, công ty của mình có một anh chàng siêu siêu đẹp trai đến tìm anh quản lý thị trường của công ty mình!

[Ây da da!]: Quản lý thị trường của cậu? Là cái anh lần trước đẹp trai nghiêng trời lệch đất mà cậu bảo là mỹ công đó hả?

[Thần Thiên chiếu siêu moe]: Đúng rồi, nhưng hôm nay người xuất hiện mới là công, quản lý của chúng ta biến thành thụ rồi! Làm sao bây giờ, thoát hình bọn họ đúng là như vậy thật, tớ không thể kìm chế được nữa o(v)o

[Chung Ly ngày hôm qua]: Cầu trực tiếp!

[Ây da da!]: Cầu trực tiếp +1

[Bé Hồ Lô]: Cầu trực tiếp +2

[Đinh Tiểu Thất]: Cầu trực tiếp +10086

[Bình Tà[3] yêu nhau một ngàn năm]: Cầu trực tiếp + mã số giấy CMND!

[Thần Thiên chiếu siêu moe]: ...

[Thần Thiên chiếu siêu moe]: Các cậu bình tĩnh chút đi, bây giờ chúng tớ đang ở công ty, bọn họ không bị cản trở cũng sẽ không leo lên giường trước mặt mọi người đâu!

[Ây da da!]: Cho dù bọn họ leo lên giường trước mặt người khác cũng không đến lượt chúng ta nhìn!

[Bé Hồ Lô]: Đúng đó, cho nên bọn tớ chỉ muốn cậu gõ một đoạn H để xem mà thôi!

[Đinh Tiểu Thất]: Thần Thiên chiếu moe ơi!

[Còn nhỏ không biết mùi nắm mèo]: Thần Thiên chiếu moe ới!

[Thốn bi kéo căng hoa cúc]: Thần Thiên chiếu ới ời!

...

Cô nhân viên đen mặt mà nhìn đội ngũ chỉnh tề kia, cảm giác mình đã nhảy xuống cái hố sâu vừa đào, vì vậy chạy mồ hôi ròng ròng thoát khỏi phòng chat.

Vừa lúc Vương Nghiễm Ninh gõ cửa bước vào.

“Anh Ninh.” Cô nhân viên vội vàng đứng dậy, “Anh họp xong rồi à?”

Vương Nghiễm Ninh gật đầu, hướng về phía Trương Linh Dật nói: “Đi thôi!”

Hai người sóng vai bước ra khỏi phòng khách, cô nhân viên nhỏ nhìn theo bóng lưng cao ngất củ bọn họ, lập tức cảm thấy moe vô cùng, vì vậy lại vào phòng chat QQ.

[Thần Thiên chiếu siêu moe]: Bọn họ thật sự quá đẹp đôi, tớ quyết định vì họ mà viết một vạn chữ H!

[Còn nhỏ không biết mùi nắm mèo]: Thần siêu moe good job!

[Bình Tà yêu nhau một ngàn năm]: Nhớ post cho bọn tớ!

[Bé Hồ Lô]: Ngồi đợi!

[Đinh Tiểu Thất]: Ăn dưa leo ngồi đợi!

...

[Thần Thiên chiếu siêu moe]: ...

.

.

- [1] Pyotr: Túc Pyotr Ilyich Tchaikovsky, là một nhà soạn nhạc người Nga thời kỳ âm nhạc lãng mạn.
- [2] Thiên chiếu (Amaterasu): là kỹ thuật Hỏa độn trong bộ truyện tranh Naruto, cũng là tên của nữ thần Mặt trời trong truyền thuyết Nhật Bản cổ xưa.
- [3] Bình Tà: tức cặp đôi Muộn Du Bình x Ngô Tà, hai nhân vật trong tiểu thuyết Đạo Mộ Bút Ký của tác giả Nam Phái Tam Thức.

38. Chương 38

Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật cùng rời khỏi văn phòng của Phúc Mậu Khải Tư, Trương Linh Dật một tay cho vào túi quần, giả vờ lơ đãng mà hỏi thăm: “Nghe David nói cậu từ chối công việc của công ty chúng tôi hửm?”

Vương Nghiễm Ninh: “Ừm.”

Mắt Trương Linh Dật lén nhìn cậu ta một cái: “Sao vậy?”

Vương Nghiễm Ninh nhún vai, nói: “Tôi vừa đến thành phố G, thị trường của Phúc Mậu Khải Tư vừa mở ra, lúc này bỏ đi không được.”

Vậy cậu còn đi phỏng vấn làm cái khỉ gì! Cậu đang muốn đùa giỡn với công ty của tôi sao?

Trong lòng Trương Linh Dật gào thét chửi bậy, rất muốn thẳng thừng đề cậu ta lại hỏi chuyện cậu yêu người của công ty là sao? Có thật là cậu thấy thú vị với Hạ Ánh Sơ không?

Nhưng trông Vương Nghiễm Ninh dường như chẳng để tâm đến vấn đề này lắm, Trương Linh Dật đành phải hậm hực mà thôi.

Hai người một trái một phải lên xe, cùng nhau đi đến khách sạn Đường Hoa mà Vương Nghiễm Ninh đang ở.

Nói là dọn nhà, nhưng thật ra đồ đạc của Vương Nghiễm Ninh chỉ có hai cái va li, chỉ đựng quần áo cùng vật dụng cần thiết hàng ngày, những đồ đạc khác đã được cậu gửi về nhà ở thành phố S.

Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật mỗi người xách một cái va li đi ra, Vương Nghiễm Ninh ra sảnh trước trả phòng, Trương Linh Dật đứng ở cửa ra vào chờ cậu.

Đợi Vương Nghiễm Ninh trả phòng xong bước ra, đã thấy Trương Linh Dật đứng ở cửa ra vào, một tay cầm va li, một tay cầm một điều thuốc.

Lông mày Vương Nghiễm Ninh khẽ nhíu một cái: “Học hút thuốc từ lúc nào thế?”

Cậu và Trương Linh Dật ở cùng nhau không lâu, nhưng lúc trước cả hai đều hiểu rõ hành động của nhau, cậu biết nếp sống của Trương Linh Dật rất tốt, sẽ không hút thuốc.

“Cậu không thích?” Trương Linh Dật cười cười, tiện tay dụi rồi bỏ điều thuốc vào thùng rác cạnh cửa, “Vậy thì cai!”

Trong lòng Vương Nghiễm Ninh xuất hiện một loại cảm giác quái dị, nói: “Không cần đâu, tôi không thích xen vào sở thích của người khác.” Mặc dù cậu cảm thấy hút thuốc lá là chuyện chẳng tốt lành gì.

Trương Linh Dật nhún vai: “Không sao, tôi cũng không hút nhiều.”

Lần đầu tiên hút thuốc lá, là lần La Tử Tuệ nói chia tay với anh.

Hai người hẹn hò một tháng, thời gian gặp nhau chưa đến ba lần, bởi vì anh dùng hết thời gian mình có để tìm Vương Nghiễm Ninh.

La Tử Tuệ đề nghị trong điện thoại, nói xong thì anh ngồi trong ký túc xá chờ người cả buổi, bạn cùng phòng hỏi anh sao thế, anh nói La Tử Tuệ muốn chia tay.

Nhưng điều làm anh khổ sở nhất, lại không phải vì lời chia tay của La Tử Tuệ, mà là khi La Tử Tuệ nói chia tay, anh lại cảm thấy lòng mình nhẹ nhõm.

Đến lúc đó anh mới hiểu được, tình cảm thật sự của mình đang dành cho ai.

Bạn cùng phòng anh đương nhiên không biết sự thật, tưởng anh thất tình thật, tiện tay cho một liều thuốc.

Nếp sống của anh rất đàng hoàng, trong bốn năm, thời gian hút thuốc cũng không nhiều, đa phần là vì không thể khống chế nổi nhớ nhung của mình.

Bây giờ là lúc cai thuốc rồi.

Trương Linh Dật dọn dẹp cảm xúc xong, lấy hai cái va li để sau cốp xe, làm một động tác siêu nhân: “Đi, đi về nhà thôi.”

Wang Ningning = =|||

Vì sao sau nhiều năm không gặp, tên này vẫn ngớ ngẩn như chưa bao giờ thay đổi thế này?

Mặc dù bị sốc không ít, nhưng không hiểu sao, trong lòng lại cảm thấy ảm áp.

...

Trở về nhà Trương Linh Dật, Vương Nghiễm Ninh nhìn ngắm nơi vừa xa lạ lại vừa quen thuộc này, lập tức có chút xúc động.

Tổng thể nội thất cũng gần giống bốn năm trước, nhưng bây giờ Trương Linh Dật ở nhà nên đồ đạc cũng nhiều hơn, không có cảm giác quạnh quẽ như trước.

Trương Linh Dật dẫn Vương Nghiễm Ninh mang theo hành lý của cậu ta vào phòng, nói: “Cậu thu xếp đồ đạc đi, tôi làm cơm.” Dứt lời liền rời khỏi phòng.

Wang Ningning ngồi bên mép giường, đánh giá căn phòng.

Diện tích căn phòng cũng không lớn, vừa đủ để đặt một cái giường lớn, một cái bàn và một tủ treo quần áo.

Trên mặt bàn còn để lại một ít văn phòng phẩm, chèn trên giường rõ ràng là mới thay, cả căn phòng thoát nhìn đơn giản và sạch sẽ.

Bức tường gần cái bàn còn có một ô cửa sổ trần có bệ rất to, Trương Linh Dật đặt một cái đệm trên bệ cửa sổ, ngồi trên đó ngắm phong cảnh rất thoải mái.

Bỗng chốc Vương Nghiễm Ninh cảm thấy thích căn phòng này.

Wang Ningning đứng lên duỗi tay duỗi chân, mở va li ra, bắt đầu lấy từng món ra sắp xếp.

Đợi đến khi cả căn phòng đều là dấu vết của cậu, Trương Linh Dật cũng đã làm xong cơm tối.

“Ăn cơm nào.” Trương Linh Dật đứng bên cửa, gõ cửa phòng để Vương Nghiễm Ninh chú ý, nhân tiện nhìn lướt qua căn phòng đủ đầy hơn một chút, trong lòng cũng có nơi nào đó vừa được lấp đầy.

Người mình thích đang ở bên, có thể nhìn thấy bất cứ lúc nào, có thể cùng nhau ăn cơm.

Cho dù không biết tương lai sẽ ra sao.

Nhưng giống như hiện tại cũng đã quá tốt rồi.

...

Nhiều năm không gặp, tài nấu nướng của Trương Linh Dật lại khá hơn một týt. Dù chỉ có hai người, nhưng để ăn mừng chuyện Vương Nghiễm Ninh được thăng chức, Trương Linh Dật đặc biệt nấu thêm hai món, còn khui một chai rượu mơ.

Đã lâu không ăn cơm nhà, bát giắc Vương Nghiễm Ninh cũng ăn nhiều hơn một chén.

Trương Linh Dật nhìn thấy cậu mặt mày hớn hởi, trong lòng cũng thầm đắc ý.

Muốn giành được trái tim của tiểu thụ, phải giành được dạ dày của cậu ấy trước.

Trương Ngây Thơ uống một ngụm rượu mơ, vờ vô tình hỏi: “Tài nấu nướng của tôi cũng đâu tệ lắm phải không?”

Vương Nghiễm Ninh liếc nhìn anh, nói: “Ừm, không tệ, sau này chủ quyền phòng bếp giao cho cậu!” Tiếp tục xới cơm.

Trương Ngây Thơ điềm nhiên như không có chuyện gì, “E hèm, anh ở Đài Loan nhiều năm, có lẽ cũng không gặp người nào nấu ăn ngon như tôi chứ gì?”

Vấn đề này hơi kỳ lạ, Vương Nghiễm Ninh giật mình nói: “Cũng có...”

Trương Ngây Thơ: “!!!”

Trương Linh Dật: “Bạn nữ à? Phải bạn nữ không?”

Khóe môi Vương Nghiễm Ninh giật giật: “Chuyện này liên quan gì đến cậu!”

Trương Linh Dật bị đánh bại chỉ trong một cú.

Đúng rồi, cậu ấy sống ở Đài Loan thế nào, bên cạnh có người thích hợp hay không.

Mình lấy tư cách gì để hỏi chứ.

Cả bàn cơm bỗng nhiên im lặng.

Vương Nghiễm Ninh không tìm được mà nghĩ đến Trương Linh Dật.

Lúc cậu bỏ đi là vì cuối cùng cũng thấy Trương Linh Dật thích con gái, hai người không thể đến với nhau.

Thế nhưng tại sao lúc trở về, lại phát hiện Trương Linh Dật đã chia tay với La Tử Tuệ, lúc gặp mặt sau này, thái độ của Trương Linh Dật cũng rất kỳ quái.

Kỳ quái đến mức đôi khi Vương Nghiễm Ninh hoài nghi, Trương Linh Dật cũng có cảm giác với mình phải không?

Nếu không vì vết thương lòng năm đó quá sâu, cảm giác nhức nhối đó quá mạnh mẽ, không chừng Vương Nghiễm Ninh sẽ chạy đến hỏi Trương Linh Dật thật.

Ăn cơm xong, Trương Linh Dật chủ động nhận trách nhiệm đi rửa chén.

Vương Nghiễm Ninh thì bước thong thả ra ban công ngắm cảnh đêm.

Từ trên cao nhìn xuống, thật ra cũng chẳng thấy thành phố này thay đổi gì so với bốn năm trước.

Trong bóng đêm, những tòa nhà cao thấp khác nhau trông như những ngọn núi chập chùng, đèn đuốc lập lòe, rực rỡ như những đóa hoa.

Nhưng khi cất bước trong đó, mới cảm thấy có nhiều thứ không còn như xưa.

Vương Nghiễm Ninh hít vào không khí ban đêm một hơi thật sâu, sau đó quay lại phòng khách xem TV.

Kết quả khi vừa ngồi xuống lại khiến cậu sững sốt, bên cạnh chiếc TV có để một chậu cây nhỏ, là một cây phát tài hơi to to.

Đương nhiên Vương Nghiễm Ninh còn nhớ lúc trước cả hai từng trồng chung một cái cây tên là Vương Đại Phát.

Lúc cậu ra đi, có thể nói là chặt đứt hết các phương thức liên lạc, ngay cả Vương Đại Phát cũng bỏ lại ký túc xá.

Vương Nghiễm Ninh không chắc cái cây này có phải là Vương Đại Phát hay không.

Bởi vì cái chậu này rất to, mà cái cây cũng không còn là cái cây nhỏ.

Nhưng qua bốn năm, Vương Đại Phát cũng phải lớn lên chứ.

Nếu như nó cứ lớn lên, vậy thì cái chậu nhỏ kia không đủ chứa rồi, đổi một cái chậu khác cũng không phải là chuyện lạ.

Nhưng nếu là Vương Đại Phát thật, tại sao Trương Linh Dật vẫn trông nó?

Vương Nghiễm Ninh nghĩ mãi chẳng ra, vừa lúc Trương Linh Dật rửa chén xong bước ra, Vương Nghiễm Ninh liền chỉ vào cái cây, hỏi: “Trương Linh Dật, đây là Vương Đại Phát sao?”

“Không phải.” Trương Linh Dật nhìn cái cây phát tài, đáp tỉnh bơ, “Là Trương Đại Phát!”

“Con khỉ khô!” Vương Nghiễm Ninh bước đến ôm chậu cây: “Nó là con của tôi!”

Trong lòng có một cảm giác không thể diễn tả, vừa có chút vui vẻ, lại xen chút xúc động.

Những tưởng sẽ chẳng ai thêm nhận trồng chậu cây này, hoặc là bị Tôn Tư Dương đem đi làm vật thí nghiệm ngăn cản tia bức xạ, cuối cùng chết vì hấp thu tia bức xạ quá nhiều.

Không ngờ lại nằm trong tay Trương Linh Dật, còn trở nên cao lớn, trắng trắng tròn tròn như thế này.

Trương Linh Dật hừ lạnh: “Có phải con của cậu đâu, cậu đã vứt bỏ nó rồi.”

Vương Nghiễm Ninh ngao kiều hất đầu: “Cốt nhục tình thâm, mặc kệ nó và tôi xa cách bao lâu, nó vẫn là con của tôi!”

Trương Linh Dật khinh bỉ: “Vậy cậu hỏi nó thử xem có nhận cậu là má hay không!”

Vương Nghiễm Ninh lập tức nổi khùng, dùng mắt chặt Trương Linh Dật thành nhiều mảnh: “Cậu mới là má ấy, tôi là cha!”

Trương Linh Dật ngẩng đầu lên nhìn trời: “Năm đó... cậu tung đồng xu... trúng mặt hoa cúc...”

Vương Nghiễm Ninh: “...”

Vương Nghiễm Ninh hừ một tiếng: “Nó tên là Vương Đại Phát!”

Trương Linh Dật khó chịu nói: “Cậu đã bỏ rơi nó rồi, mấy năm nay là tôi vất vả nuôi nấng nó, bây giờ nó trưởng thành là nhờ công của tôi, nên phải mang họ của tôi!”

Vương Nghiễm Ninh bĩu môi, tiếp tục chơi xấu như lúc trước: “Mặc kệ, bây giờ ông đây trở về rồi, nó phải mang họ của ông đây!”

Nói xong cậu nhìn cây phát tài, hỏi: “Đại Phát con muốn mang họ Trương hay họ Vương?”

Sau đó tự bóp cuống họng: “Trương Đại Phát khó nghe muốn chết, con muốn mang họ Vương!”

Dứt lời lại tự mình đắc ý mà nhìn Trương Linh Dật: “Có nghe không hả, Đại Phát nó nói muốn mang họ Vương!”

Trương Linh Dật: “...”

Trương Linh Dật ôm mặt: “Cậu đi tắm rửa đi, tôi cần yên tĩnh một chút!”

Vương Nghiễm Ninh để Vương Đại Phát xuống rồi vui vẻ đi tắm, Trương Linh Dật im lặng mà ngồi dính trên ghế sa lông.

Vương Nghiễm Ninh có lẽ đã xem quá nhiều phim thần tượng Đài Loan rồi!

Tại sao chỉ số thông minh của cậu ta...

Trương Linh Dật âm thầm suy đoán!

Điện thoại trên bàn reo, Trương Linh Dật cầm lên xem, là David.

“Hi, David, muộn như vậy rồi tìm tôi có chuyện gì thế?”

...

Đến khi Vương Nghiễm Ninh tắm rửa xong bước ra, Trương Linh Dật cũng vừa để điện thoại xuống: “Nghiễm Ninh, ngày mai tôi phải đi công tác ở thành phố S, hôm sau mới về.”

Vương Nghiễm Ninh đang cầm khăn lông lau mái tóc ướt sũng, nghe vậy liền đáp: “Ừm, tốt thôi.”

Vừa nói vừa ngồi vào ghế sa lông, cậu tùy ý mặc một cái áo sơ mi rộng thùng thình, mùi sữa tắm trên người rất thơm, rất tươi mát và dễ chịu.

Trương Linh Dật cảm thấy mình thốn đến tận bì.

“Có cần tôi sấy tóc cho cậu không?” Lời này của Trương Linh Dật hơi giả dối, anh không muốn rắp tâm làm chuyện bất lương mà! Thế nhưng lại không thể kìm chế mà nhìn vào cái cổ trắng nõn của Vương Nghiễm Ninh, bọt nước từ ngọn tóc nhỏ xuống cổ áo, từ từ chảy xuống.

Đây là một cuộc thử nghiệm sức mạnh ý chí của một người đàn ông chân chính đó!

Vương Nghiễm Ninh nhớ lại cảnh mình vinh hạnh được hotboy Trương phục vụ một lần, lẳng lặng nhích xa ra một chút nói: “Tóc tôi mau khô lắm, không cần sấy đâu!”

Nồng nặc mùi khinh bỉ!

Trương Linh Dật cảm thấy mình bị thương!

39. Chương 39

Ngày hôm sau, Trương Linh Dật đi công tác, còn Vương Nghiễm Ninh lại có cuộc họp với các đại lý địa phương.

Phúc Mậu Khải Tư chỉ mới tấn công vào nội địa, đội ngũ các đại lý cũng không rành rẽ, Vương Nghiễm Ninh trở thành một phần quan trọng trong công việc cải thiện con đường bán ra của các đại lý.

Nhưng những đại lý có uy tín lâu năm đều có đối tác cố định, hơn nữa đều là các công ty quốc tế lớn ví dụ như Huy Đế Quốc Tế, nếu muốn họ tham gia thì chi phí quá cao, đối với chi nhánh Phúc Mậu Khải Tư ở thành phố G cũng không phải điều có lợi nhất.

Nếu như đào tạo lại đội ngũ đại lý mới thì cần một thời gian dài, mặt khác lại có thể dễ dàng bị các đại lý truyền thống ở địa phương chen ép, điều này quá nguy hiểm.

Vương Nghiễm Ninh và nhân viên phòng marketing thảo luận nhiều ngày, cuối cùng quyết định chọn một trong hai đại lý địa phương lớn nhất làm đối tác cố định, có thể thêm một ít điều kiện ưu đãi cho cấp một, đồng thời bắt đầu tiếp xúc với vài đại lý nhỏ mới cấp hai, bồi dưỡng cả hai bên, đến khi cấp hai đủ mạnh, có thể trao đổi điều kiện với cấp một.

Mà hai đại lý lớn nhất kia, một bên hợp tác lâu năm với Huy Đế Quốc Tế, một bên lại hợp tác với một công ty của Hồng Kông và công ty DM của Trung Quốc.

Để thảo luận được những điều kiện tốt nhất, mấy ngày nay Vương Nghiễm Ninh vật lộn giữa hai đại lý lớn, ban ngày không họp thì cũng là đi xã giao, buổi tối còn phải viết bản kế hoạch, mệt mỏi kêu khổ không ngừng.

May thay trời xanh không phụ lòng người khổ tâm, cuối cùng cũng thương lượng xong xuôi, nhưng vì hai đại lý ấy đang hợp tác cố định với công ty lớn khác, đẩy giá tiền lên rất cao.

Vương Nghiễm Ninh bắt lực dành phải mở một hội nghị thảo luận cùng với ông Chu.

Đến khi hội nghị kết thúc, đã hơn chín giờ đêm.

Vương Nghiễm Ninh đến quán ăn ở gần công ty ăn tạm vài món, cậu ăn xong chuẩn bị về nhà thì nhận được một cuộc gọi lạ.

“Xin hỏi ngài là Vương Nghiễm Ninh phải không? Chúng tôi là nhân viên của bệnh viện nhân dân thành phố G, ngài Trương Linh Dật bị tai nạn giao thông, xin hỏi ngài là có phải người nhà không ạ...”

“Là tôi.” Trong lòng Vương Nghiễm Ninh đột nhiên hoảng sợ, nói: “Bây giờ tôi đến đó ngay.”

Dứt lời cậu đã vẫy tay gọi một chiếc xe taxi, ngồi vào xe nói với tài xế: “Đến bệnh viện nhân dân, nhanh lên giùm tôi!”

Đến khi Vương Nghiễm Ninh vội vội vàng vàng chạy vào bệnh viện, hỏi rồi chạy đến phòng bệnh của Trương Linh Dật, chỉ thấy Trương Linh Dật đang ngồi gọt táo nhàn nhả.

Vương Nghiễm Ninh: “...”

Trương Linh Dật vừa nhìn thấy Vương Nghiễm Ninh, lập tức giật mình, lại có chút mừng vui, hỏi: “Sao cậu lại tới đây?”

Vương Nghiễm Ninh sầm mặt: “Người của bệnh viện gọi cho tôi nói cậu bị tai nạn giao thông.”

Lúc Vương Nghiễm Ninh nghe thấy tin Trương Linh Dật bị tai nạn giao thông thì cả người đều bị sợ hãi lẫn áp, vốn chẳng nghĩ xem gì sao Trương Linh Dật bị tai nạn mà bệnh viện không gọi cho người nhà của anh mà lại gọi cho cậu.

Ngược lại khi Trương Linh Dật nghe cậu nói thì mới nhớ ra, phím tắt anh cài trong điện thoại di động là số của Vương Nghiễm Ninh, đoán chừng người của bệnh viện gọi bằng phím tắt.

Đương nhiên chuyện này anh không chủ động nhắc đến với Vương Nghiễm Ninh.

Trương Linh Dật làm tư thế của chàng thủ thủy Popeye[1], nói: “Tôi không sao đâu, cậu cứ yên tâm.”

Khi nhìn thấy anh ngồi nhàn nhả gọt táo thì Vương Nghiễm Ninh cũng thấy an tâm phần nào, cậu bước đến gần Trương Linh Dật, ngồi xuống, mặt mày vẫn còn hơi lúng túng: “Sao lại bị tai nạn vậy?”

Trương Linh Dật nhìn lên trời, yếu ớt nói: “Mệt... lái xe...”

Vương Nghiễm Ninh lập tức nổi điên: “Tại sao thấy mệt rồi còn lái xe?”

Trương Linh Dật rụt cổ: “Tôi không thấy mệt mà, lúc trở về rõ ràng còn thấy mình sinh lực dồi dào.”

Thật ra để có thể về nhà trong tối nay, Trương Linh Dật đã dồn hai ngày công việc lại giải quyết trong một ngày, sau một ngày bận rộn như con quay quay bằng tốc độ cao, lại cố gắng lái xe về thành phố G.

Vốn nghĩ đến chuyện có một đêm đẹp ở cùng Vương Nghiễm Ninh là một chuyện rất thú vị, nhưng thể lực bị tiêu hao quá nhiều, vừa lúc gặp một chiếc xe, không cẩn thận tông vào đuôi xe.

Vương Nghiễm Ninh rất bất mãn với thái độ của Trương Linh Dật, nhưng chuyện đã xảy ra rồi, có gào thét cũng vô dụng, rốt cuộc cũng không giấu được quan tâm: “Vậy giờ sao rồi? Bác sĩ nói sao?”

Trương Linh Dật cười hi hi: “Cũng không nặng lắm, cánh tay bị đập trúng một cái nên hơi sưng, không được cử động hai ngày.”

Vương Nghiễm Ninh hận không thể nắm tay anh mà vén tay áo lên xem xét, nhưng cố kìm lại không làm, chỉ cầm lấy quả táo trên tay anh mà gọt.

Trương Linh Dật cười đến hai mắt híp lại, vô tình mà thốt: “Thụ thụ là tốt nhất!”

Quá lâu không nghe xưng hô thế này, tay Vương Nghiễm Ninh chợt dừng lại, trong lòng dâng lên muôn vàn cảm xúc, lúc ngẩng đầu lên cũng đã bình tĩnh lại, cầm cây dao gọt trái cây sáng loáng trước mặt Trương Linh Dật nói: “Tôi là công!”

Trương Linh Dật: “...”

Kể thức thời mới là trang tuần kiết, đây chính là lúc phải giữ im lặng!

...

Vết thương của Trương Linh Dật không nặng nên hôm sau đã xuất viện, nhưng Huy Đế Quốc Tế vẫn cho anh nghỉ hai ngày.

Nhưng Vương Nghiễm Ninh vẫn đi làm như thường lệ, vì vậy Trương Linh Dật một người một mình một nhà đến mọc râu luôn, cuối cùng chán quá sinh bực bội, anh cầm điện thoại gửi tin nhắn cho Vương Nghiễm Ninh.

[Thụ thụ à, cậu đang làm gì vậy?]

Không sai, sau khi trở về từ bệnh viện, Trương Linh Dật lại bắt đầu gọi cậu bằng “thụ thụ”.

Nửa tiếng sau, Vương Nghiễm Ninh nhắn lại.

[Đang họp.]

Trương Linh Dật nhanh chóng nhắn lại: [Họp đến lúc nào?]

Hai tiếng sau.

[Vừa họp xong.]

Trương Linh Dật tiếp tục nhắn: [Công ty các cậu họp hành lâu quá!]

Ba tiếng sau.

[Nếu cậu tiếp tục quấy rầy tôi, tôi sẽ ghi tên cậu vào Death Note[2].]

Trương Linh Dật lệ rơi đầy mặt, yên lặng mà dẹp điện thoại, tiếp tục ngồi xõm trong phòng mọc râu.

Bảy giờ tối, lúc Vương Nghiễm Ninh cầm một túi rau quả và thịt tươi về đến nhà, Trương Linh Dật đã chán đến mức lăn ra ngủ.

Vương Nghiễm Ninh hé cửa phòng Trương Linh Dật, thấy anh đang ngủ, liền đi cất áo khoác, xắn tay áo bước vào phòng bếp, chuẩn bị thi triển thân thủ.

Trương Linh Dật ngủ không sâu, mơ mơ màng màng gặp ác mộng, anh mơ thấy căn nhà của mình nổ tung.

Cảnh tai nạn khủng khiếp y như phim hành động Hollywood, vô cùng đẫm máu!

Vì vậy Trương Linh Dật giật mình tỉnh lại.

Thật đáng sợ!

Trương Linh Dật vội vã lau mồ hôi, nhìn đồng hồ, đã tám giờ hơn, chắc là thụ thụ đã về rồi!

Trương Linh Dật vừa nghĩ vừa mở cửa phòng, sau đó đã nghe một chuỗi âm thanh nôi, chén, muôi, chậu va vào nhau loảng xoảng.

Trương Linh Dật neho mắt, chạy vào phòng bếp, chỉ thấy Vương Nghiễm Ninh vụng về một tay cầm nắp nôi, một tay cầm xẻng, cái nắp nôi trông như một tấm khiên che chắn trước người, trong chiếc nôi phía trước còn có một đồng hồ nhồi màu vàng trắng — nhìn kỹ lại thì ra là đậu hủ, đang bốc khói ngùn ngụt.

“Khụ~” Trương Linh Dật không tiện xông lên ngăn cậu, đành phải dùng giọng nói ngăn cản, “Thụ thụ, cậu... đang làm gì vậy?”

Vương Nghiễm Ninh đang bận sứt đầu mẻ trán, đột nhiên nghe thấy giọng Trương Linh Dật, cả người cứng đờ, hai tai đỏ lên, tức giận quay đầu lại nói: “Nấu cơm cứ còn gì! Không thấy à?”

Trương Linh Dật im lặng.

Tài nấu nướng của thụ thụ đúng là chẳng khá lên theo thời gian!

Trương Linh Dật bắt lực mà khoát tay: “Bây giờ cậu đang nấu món gì?”

Vương Nghiễm Ninh bĩu môi: “Đậu hủ gạch cua, không nhìn thấy sao?”

“Ồ đâu, nhìn thấy đâu.” Trương Linh Dật đứng một bên phụ họa: “Trước giờ tôi chưa từng thấy đậu hủ gạch cua nào như đậu hủ gạch cua này.”

Vương Nghiễm Ninh: “...”

Trương Linh Dật thấy mình cũng hơi quá lời, đành cười ha ha hai tiếng: “Này thụ thụ, để tôi nấu cho!”

Vương Nghiễm Ninh nhìn cánh tay của anh: “Không phải không được cử động tay sao?”

Trương Linh Dật chuyển động cánh tay: “Làm một bữa cơm chắc không sao đâu!”

Anh mặc một chiếc áo cộc tay, có thể nhìn thấy một vết bầm lớn trên cánh tay trái.

Vương Nghiễm Ninh thấy mắt mình nóng lên, nói: “Để tôi làm, cậu đứng một bên hướng dẫn đi!”

Trương Linh Dật suy nghĩ một chút, nói: “Cũng được.”

Vương Nghiễm Ninh tiếp tục f*ck dao, thật ra cậu cũng hơi tức giận, món đậu hủ gạch cua này là hồi trước Trương Linh Dật làm cho cậu ăn, lúc ở Đài Loan cũng thử làm nhiều lần nhưng sự thật chứng minh, cậu không có tài nấu nướng, mặc cho thử đi thử lại mấy lần, thành quả vẫn mãi là một đồng bùi nhùi màu đen.

Vì vậy Trương Linh Dật bắt đầu đứng một bên chỉ huy: “Nghiền lòng đỏ trứng muối ra, ừ, nghiền nhỏ, đổ thêm nước vào xào, xào đến khi nào thành tương mới thôi.”

“Từ từ cho đậu hủ vào, nhẹ nhàng thôi...”

“Nhanh cầm xẻng đảo đi, không thì khét đáy mất, nhanh lên...”

Vương Nghiễm Ninh cũng rất căng thẳng, nghe Trương Linh Dật nói thì tay chân lại thêm luống cuống, chỉ thiếu nước xóc cả cái chảo lên.

“Tôi đang đảo nè, cậu đừng nói nữa!” Vương Nghiễm Ninh nổi cáu.

Trương Linh Dật nhìn mớ đậu hủ sắp chuyển thành màu đen, bắt đấm dĩ mà lắc đầu, bước lên phía trước, dựa vào lưng Vương Nghiễm Ninh, tay phải đưa qua hông nắm lấy tay Vương Nghiễm Ninh, đảo vài cái gọn gàng trong chảo nói: “Nè, đảo như vậy mới đúng.”

Lúc Trương Linh Dật đến gần thì cả người Vương Nghiễm Ninh đều cứng đờ, không thể khống chế hành động của mình nữa, cho đến khi Trương Linh Dật ghé vào lỗ tai cậu nói chuyện, hơi thở ấm áp thổi vào tai khiến cậu rùng mình.

Trương Linh Dật cũng bồn chồn không kém, rõ ràng chỉ muốn đến cứu vớt cuộc đời món ăn kia, đến lúc cầm tay cậu ta mới phát hiện mình chẳng muốn buông ra, người đang mong nhớ ngày đêm đang ở trong vòng tay, chỉ cần tiến xa hơn trước một bước, cậu ấy sẽ thuộc về mình, thế nhưng khoảng cách này, lại chẳng dễ dàng vượt qua.

Trong lòng Trương Linh Dật thầm thở dài một tiếng, cầm tay Vương Nghiễm Ninh đảo thêm một lần nữa, đến khi tương trứng muối thấm đều đậu hủ mới tắt bếp.

“Xong rồi.” Nhiều hơn thì không thể, Trương Linh Dật đành buông bàn tay Vương Nghiễm Ninh, cười nói: “Đợi tôi hết đau tay thì để tôi làm cơm cho!”

Dừng một chút lại nói: “Dù sao chỉ cần cậu muốn, tôi sẵn sàng nấu cơm vì cậu.”

Trong giây phút đó, Vương Nghiễm Ninh gần như nghi ngờ, Trương Linh Dật có phải cũng thích cậu như cậu thích anh không?

Nhưng khi cậu muốn tiến thêm một bước, hình ảnh năm xưa La Tử Tuệ nắm tay anh sẽ hiện lên trong đầu, ngăn cản không cho cậu nghĩ tiếp.

Đừng hành động thiếu suy nghĩ!

Vương Nghiễm Ninh tự nói với mình.

Nhờ sự giúp đỡ của Trương Linh Dật, cuối cùng Vương Nghiễm Ninh cũng leng keng loảng xoảng mà làm xong hai đĩa đồ ăn, để Trương Linh Dật đi xới cơm xong, cả hai cùng ngồi vào bàn ăn.

Khẩu vị của Trương Linh Dật rất tốt, trông chẳng một bệnh nhân chút nào, ăn nhiều đến mức miệng dính đầy dầu mỡ, vừa ăn vừa cười tủm tỉm: “Tài nấu nướng của thụ thụ tiến bộ nhiều thật, có lộc ăn rồi!”

Cậu thử nịnh bợ thêm một câu nữa xem!

Vương Nghiễm Ninh khinh bỉ nhìn anh, có cảm giác người kia biến thành một con gì đó có lông xù.

Vương Nghiễm Ninh xới mấy miếng cơm, đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, nói: “Đúng rồi, Trương Linh Dật, hôm nay David có gọi điện thoại cho tôi.”

“David gọi điện cho cậu làm gì?” Trương Linh Dật khó hiểu, hỏi: “Chẳng lẽ gã còn muốn khai thác cậu?”

Chuyện này cũng không phải là không thể, mặc dù Vương Nghiễm Ninh đã từ chối vào Huy Đế Quốc Tế, nhưng cũng không thể thừa nhận cậu rất có tài, David vốn là người hay bắt bẻ, nhưng cũng là người rất trân trọng tài năng, hiếm có người nào khiến gã thấy thuận mắt nên cố gắng mời Vương Nghiễm Ninh về làm cũng là chuyện bình thường.

“Không phải, gã mời tôi tham dự bữa tiệc kỷ niệm của công ty cậu.” Còn một câu Vương Nghiễm Ninh chưa nói, David nói trong điện thoại rằng đó là cơ hội mà gã tạo cho cậu và người trong mộng.

Bữa tiệc kỷ niệm của công ty thường mời một số đồng nghiệp xuất sắc tham gia, cho dù là đối thủ cạnh tranh cũng không loại trừ, dù sao ngành công nghiệp cũng rất nhỏ, gây dựng được một mối quan hệ tốt, không chừng một ngày nào đó có thể hợp tác cùng nhau.

Trương Linh Dật còn nhớ lúc mình chưa vào làm ở Huy Đế Quốc Tế, hình như có một năm công ty đã mời ông Chu ông chủ của Phúc Mậu Khải Tư dự tiệc kỷ niệm. Bây giờ Vương Nghiễm Ninh là người đại diện của Phúc Mậu Khải Tư ở khu Hoa Nam, David mời cậu đi cũng là chuyện rất bình thường, liền không nói thêm gì, hỏi: “Vậy cậu có muốn đi không?”

Vương Nghiễm Ninh nuốt một miếng đậu hủ gạch cua, đáp: “Đi chứ!”

.
. .
.

[1] Thủy thủ Popeye: là một nhân vật hoạt hình hư cấu được tạo ra bởi E.C. Segar.

[2] Death Note (Quyển sổ thiên mệnh): là tên một bộ truyện tranh Nhật Bản do Ohba Tsugumi viết và Obata Takeshi minh họa. Death Note là tên quyển sổ của thần chết Ryuk, bất kỳ ai bị ghi tên trong quyển sổ hay bất kỳ một mẫu giấy của Death Note đều sẽ chết trong vòng 40 giây kể từ khi tên họ được ghi vào cuốn sổ.

40. Chương 40

Trương Linh Dật nghỉ ngơi hai ngày, hai ngày ấy đều để Vương Nghiễm Ninh nấu cơm, mặc dù mấy món cậu làm không được ổn lắm nhưng Trương Linh Dật vẫn hài lòng mà ăn.

Ngày thứ ba, cuối cùng Trương Linh Dật trở về Huy Đế Quốc Tế, quả nhiên lúc về công ty, Hạ Ánh Sơ liền giao cho anh một chồng kế hoạch cho bữa tiệc kỷ niệm và danh sách tham dự hội nghị, trong danh sách khách mời cũng có tên của Vương Nghiễm Ninh.

Trương Linh Dật sáng khoái mà phê duyệt, sau đó nhắn một tin cho Vương Nghiễm Ninh: [Thụ thụ, đêm nay tôi nấu cơm, cậu muốn ăn gì?]

Vương Nghiễm Ninh nhanh chóng nhắn lại: [Càng đắt càng tốt! PS: Không được làm phiền khi tôi đang làm việc, tôi là một người đàn ông đã có công ăn việc làm.]

Trương Linh Dật: “!!!”

Chẳng lẽ nhìn tôi giống một người không có việc làm hả? Trong giờ làm việc mà tôi còn cố nhắn tin là vì ai đây?

Trương Linh Dật rất oán hận!

Mặc dù Vương Nghiễm Ninh nói Trương Linh Dật đừng làm phiền mình nhưng lại tan ca về nhà sớm, lúc cậu đến nhà Trương Linh Dật còn chưa về.

Vương Nghiễm Ninh bất mãn mà bĩu môi, ngồi trong phòng khách lấy iPad ra vừa xử lí mail vừa xem TV.

Lúc đang chăm chú, điện thoại trong nhà đột nhiên vang lên.

Điện thoại bàn đặt bên cạnh ghế sofa, Vương Nghiễm Ninh tiện tay nhấc điện thoại: “Alô.”

“Linh Dật, mẹ nghe nói con bị tai nạn giao thông, con không sao chứ?” Bên kia đầu dây là một giọng nữ rất lo lắng.

Mẹ của Trương Linh Dật?

Vương Nghiễm Ninh hơi căng thẳng, nói: “Không có gì ạ, dì ơi, Trương Linh Dật chưa về nhà, con là bạn cùng phòng mới của cậu ấy, Vương Nghiễm Ninh.”

Đầu dây bên kia im lặng một chút, mới cất lời nghi hoặc: “Bạn cùng phòng mới gì chứ?”

Vương Nghiễm Ninh nói tiếp: “Bạn cùng phòng cũ của cậu ấy dọn đi rồi, con là khách mới chuyển vào...”

Giọng nói gắt gỏng trong điện thoại cất lời cậu: “Cậu đang nói bậy bạ gì đó, nhà của chúng tôi cho thuê hồi nào?”

Vương Nghiễm Ninh sững sờ: “Dì à, con là khách thuê thật mà...”

“Nhà của chúng tôi cho thuê phòng bao giờ?” Giọng điệu mẹ Trương Linh Dật chẳng hiền lành chút nào: “Rốt cuộc cậu là ai? Tại sao lại ở trong nhà tôi?”

Vương Nghiễm Ninh bị ép hỏi, cậu không biết phải làm sao, ngay lúc không biết làm thế nào thì Trương Cửu Tinh trở về.

“Trương Linh Dật, điện thoại của mẹ cậu này, cậu mau giải thích đi, vì sao mẹ cậu không tin tôi là khách thuê phòng chứ?”

Trương Linh Dật đang cầm một túi nguyên liệu đồ ăn cả kinh, đặt cái túi lên bàn rồi chạy đến, giật lấy ống nghe: “Alô, mẹ hả, là con đây!”

...

“Đúng đúng, cậu ấy không lừa mẹ, con cho thuê một phòng rồi...”

“Ha ha, kiếm vài đồng lẻ đó mà!”

“Hơ, chuyện này con sẽ giải thích với mẹ sau...”

“Ặc... Chữ bát còn chưa chống đít lên, mẹ đừng nói bậy...”

Trương Linh Dật vừa nói chuyện điện thoại vừa phẩy tay ra hiệu Vương Nghiễm Ninh đi đi.

Vương Nghiễm Ninh là người rất tôn trọng quyền riêng tư của người khác, nếu Trương Linh Dật không muốn cậu nghe, cậu cũng sẽ không ở lại mà đi thẳng về phòng.

Nhưng điều đó không có nghĩa là cậu không nghe được bất cứ cái gì.

Nếu đúng như Trương Linh Dật nói, lúc trước anh có cho thuê phòng thì mẹ của Trương Linh Dật không thể nào không biết.

Vậy là, trước giờ nhà Trương Linh Dật chưa từng cho thuê phòng.

Thật ra mọi chuyện đơn giản như vậy, chỉ cần suy nghĩ một chút là có thể nhìn ra điểm vô lý. Nhà Trương Linh Dật vốn chẳng túng thiếu, hơn nữa công việc của anh cũng không tệ, sau khi tốt nghiệp người ta đều phải thuê phòng trọ còn anh đã có nhà riêng, sao lại chịu áp lực kinh tế gì chứ.

Vậy nên Trương Linh Dật nói cho thuê phòng chỉ để cho mình đến ở.

Thế nhưng tại sao Trương Linh Dật phải làm như thế?

Chỉ là bạn bè giúp đỡ nhau hay là còn lý do gì khác?

Vương Nghiễm Ninh ngẩn người ngồi bên mép giường.

Không thể kiểm soát suy nghĩ của mình mà chờ mong, thế nhưng cảm giác sợ hãi mất mát lại khiến cậu không thể không bắt mình dừng suy nghĩ bậy bạ.

Thứ cảm giác chờ mong nhưng lại sợ bị tổn thương khiến cậu luôn lo sợ và nghi ngờ.

Cũng không biết qua bao lâu, đến khi điện thoại reo, Vương Nghiễm Ninh mới lấy lại tinh thần, cầm điện thoại lên xem, thì ra là Tôn Tư Dương.

“Tôn Mập Mạp à, chuyện gì thế?” Vương Nghiễm Ninh đi đến ô cửa sổ có bệ, để một chân lên bệ cửa ngồi xuống, chân kia để dưới đất, tùy ý như thế này lại thoải mái dễ chịu.

“Tháng sau là kỷ niệm 60 năm ngày thành lập trường chúng ta đó, cậu có về không?” Tôn Tư Dương hỏi.

Vương Nghiễm Ninh suy nghĩ: “Không về được không?” Năm đó cậu rời đại học F mà không nói một tiếng, chỉ sợ gặp người quen lại khó giải thích.

“Cậu dám!” Tôn Tư Dương cả giận nói, “Tớ đã nói chuyện cậu trở về rồi, mọi người đều nhất trí bỏ phiếu cho cậu mời tất cả đi ăn để tạ lỗi, nếu cậu không xuất hiện coi chừng bọn tớ tìm đến công ty giết cậu luôn đó!”

Vương Nghiễm Ninh: “...” Cái tên Tôn Tư Dương nhiều chuyện này!

“Được rồi, nói mọi người đến lúc đó nhớ hạ thủ lưu tình, đừng gọi đồ ăn quá đắt đó!” Vương Nghiễm Ninh thở dài.

“Chuyện đó làm sao có thể.” Nghe Vương Nghiễm Ninh đồng ý, giọng nói Tôn Tư Dương vui sướng hẳn, “Bọn tớ đã chọn thực đơn sẵn rồi.”

Vương Nghiễm Ninh: “...”

Cúp máy, Vương Nghiễm Ninh cách ô cửa sổ nhìn ra bên ngoài, cảnh đêm bao la mờ mịt, ánh đèn lấp lánh như những đóa hoa.

Cửa phòng vang lên tiếng gõ, Trương Linh Dật đẩy cửa ra một khe nhỏ, lộ đầu ra nói: “Thụ thụ, tôi làm cơm xong rồi nè, ra ăn đi!”

Lúc này Vương Nghiễm Ninh mới sực tỉnh, ngơ ngác nói: “Ừm.”

Quả nhiên Trương Linh Dật nghe theo lời dặn của Vương Nghiễm Ninh, chuẩn bị một bàn toàn là thức ăn ngon.

Cua đồng hấp, nấm trà tân[1] chiên giòn, cà ri tôm cang và một nồi canh củ mài nấu sườn heo.

Vương Nghiễm Ninh lia mắt qua bàn ăn, đột nhiên chảy nước miếng rùng rùng, lập tức quăng hết mấy cái rác rồi nên núi A Lý Sơn[2] hết.

“Ăn ngon không?” Trương Linh Dật nhìn Vương Nghiễm Ninh đầy chờ mong.

“Grừ! Ăn!” Vương Nghiễm Ninh vứt bỏ hình tượng mà vừa ăn như hổ đói vừa dùng bàn tay dính đầy dầu mỡ mà bắt lấy vai Trương Linh Dật: “Tiểu Trương Tử, người thật sự quá hiền lành rồi!”

Trương Linh Dật nhìn thoáng qua mấy dấu móng tay trên vai, có chút kích động nhưng trong lòng rất thỏa mãn: “Biết tôi hiền lành là tốt, sau này muốn tìm công thì phải tìm người giống như tôi vậy đó!”

Wương Nghiễm Ninh cắn một cái càng cua, ngẩng đầu ưỡn ngực nói: “Biến, ông đây là công!”

Trương Linh Dật có điều ngụ ý mà liếc nhìn eo của cậu, nhẹ nhàng hỏi: “Thụ thụ à, không biết bốn năm qua, cậu tập được mấy múi cơ bụng rồi?”

Đủ rồi đó Trương Ngây Thơ, cậu xem chuyện tập cơ bụng với luyện cấp giống nhau à, còn có thể tăng thêm mấy múi nữa sao?

Nhưng không thể không nói rằng Trương Linh Dật công kích rất chuẩn đấy, số múi cơ bụng vẫn là nỗi đau nhức nhối của Vương Nghiễm Ninh!

Vì vậy Vương Nghiễm Ninh méo mặt, mạnh mẽ hất đầu nói: “Cơ bụng cần chất chứ không cần lượng, mặc dù tôi chỉ có bốn múi nhưng cả bốn đều là tinh hoa của đất trời, cứng cỏi rắn chắc, chạm vào sẽ thấy ngay là số một, nhất định trong cơ bụng là máy bay chiến đấu. Còn cậu dù có sáu múi nhưng đảm bảo đều là mỡ, đụng vào nhão nhẹt, không chừng nó sẽ hợp lại thành một đó!”

Nói thế vẫn chưa xong, cậu vội kéo đĩa cà ri tôm lại trước mặt mình nói: “Để tránh tình trạng sáu múi cơ bụng của cậu hợp lại thành một, cậu nên ăn ít lại một chút đi!”

Trương Linh Dật: “...”

Trương Ngây Thơ nói: “Cậu nói cơ bụng cậu chỉ cần chạm vào cũng thấy ngay là số một hả, nói miệng không bằng chứ, chi bằng để tôi sờ một cái!”

Nói xong nhào người về phía trước định sờ bụng Vương Nghiễm Ninh.

Anh đột nhiên làm thế, Vương Nghiễm Ninh không tránh kịp nên bị sờ trúng.

Sau đó...

“Á...A ha ha...” Vương Nghiễm Ninh hét lên, không kiểm soát được tay mà hất cả đĩa cà ri tôm về phía trước.

Lại hất trúng mặt Trương Linh Dật.

Thì đó, Vương Ngạo Kiều từng nói —— cậu sợ ngứa.

Con tôm to màu đỏ trượt từ trên mặt Trương Linh Dật xuống, tạo thành một vệt dài màu vàng, trông rất mất hình tượng!

Wương Nghiễm Ninh không kìm được mà: “Phụt——” bật cười.

Bởi vậy mới nói ngạo kiều thụ chẳng có lương tâm gì cả!

Trương Linh Dật bắt đầu hí hóp mắt.

Wương Nghiễm Ninh nghe có mùi nguy hiểm, vội vàng nín cười: “Trương Linh Dật, đây là do cậu chuốc lấy, không phải tôi cố ý đâu...”

“Ai thèm lo chuyện đó, cậu phải chết ở chỗ này chung với tôi!” Trương Linh Dật gào một tiếng rồi bỏ nhào qua.

May thay Vương Nghiễm Ninh đã chuẩn bị sẵn sàng, lập tức đứng dậy chạy khỏi phòng ăn, Trương Linh Dật đuổi theo, Vương Nghiễm Ninh chạy đến cạnh ghế sofa, vì vậy Trương Linh Dật như một con hổ đói rơi xuống đất.

Kỹ thuật không tệ, đề vừa khít.

Cũng vì thế mà Vương Nghiễm Ninh bị Trương Linh Dật đè lên ghế sofa.

Trương Linh Dật: “Ha ha ha!”

Vương Nghiễm Ninh: “Mau buông ông đây ra!”

Trương Linh Dật: “Cậu gọi đi, cậu gọi thử coi, cậu có gọi rách cổ họng cũng không có người đến cứu cậu đâu...”

Thật ra đây là một giây phút mập mờ xen lúc lảng mạn, nhưng lúc này Vương Nghiễm Ninh lại nhớ đến một câu chuyện cười từng đọc trước đây, vì vậy...

Vương Nghiễm Ninh: “Rách cổ họng!”

Trương Linh Dật: “...”

Vương Nghiễm Ninh: “Không phải cậu kêu tôi gọi ‘Rách cổ họng’ sao?”

Trương Linh Dật: “=|||”

“Nói rách cổ họng cũng không ích gì đâu!” Trương Linh Dật đưa mặt kề sát má Vương Nghiễm Ninh, bĩ ổi nói: “Nào, liếm sạch mặt cho bản thiếu gia thì thiếu gia đây tha cho cậu một mạng!”

Đúng là vô cùng vô sỉ!

Vì vậy nào Vương Nghiễm Ninh căng ra, nhào người đưa môi về phía trước.

Định tặng cho Trương Linh Dật một nụ hôn nồng cháy?

Chuyện đó không thể xảy ra đâu, thật ra Vương Nghiễm Ninh nhanh như cắt mà cắn anh một cái rõ đau.

“Ôi mẹ ơi đau quá!” Trương Linh Dật kêu thảm một tiếng, lăn xuống ghế sofa, bên má trái còn in dấu răng, hai mắt Trương Linh Dật ngập nước chỉ vào Vương Nghiễm Ninh: “Thụ thụ, lòng của cậu sao lại độc ác như thế! Phá hủy gương mặt đẹp đẽ của người ta rồi!”

“Không đâu!” Vương Nghiễm Ninh phui cổ áo, nhẹ nhàng tặng thêm một dao: “Người xấu xí sẽ không bị hủy nhan sắc đâu!”

Trương Linh Dật: “...”

“Hừ.” Mặc dù Trương Linh Dật muốn chiến đấu đến cùng với Vương Nghiễm Ninh nhưng không thể ra tay với cậu ta được, bởi vậy mới nói làm trung khuyển công thật là thiệt thòi! Mềm lòng cưng chiều cái gì!

Cuối cùng đành phải hậm hực về phòng soi gương!

Vì thế sáng hôm sau lúc Trương Linh Dật đi làm, mọi người đều nhìn thấy bên má trái của anh dán một miếng băng keo cá nhân, chuyện này đối với một kẻ xem hình tượng như mạng sống là một chuyện không thể chấp nhận được phải không?

Vì vậy mọi người đều bị sốc!

“Quản lý Trương, mặt anh bị sao vậy?”

Trương Linh Dật làm lơ: “Bị muỗi cắn.”

“Ghê quá, muỗi có thể cắn thành vết thương lớn đến vậy sao?”

“Ặc, quản lý Trương tha cho con muỗi đó sao?”

Trương Linh Dật cố gắng làm lơ: “Tôi đang ngủ nên không phát hiện.”

“Á, một con muỗi cắn một dấu thật to trên mặt anh vậy mà anh không tỉnh dậy sao quản lý?” Đây là heo chứ còn gì nữa!

“Tôi ngủ quá say cũng không được sao?” Cuối cùng Trương Linh Dật then quá hóa giận, “Hỏi nhiều như vậy làm gì, mau đi làm việc đi!”

.
. .
.

[1] Nấm trà tân (*Agrocybe aegerita*): là một loại nấm thuộc họ nấm bụi. Nấm trà tân có hương vị thơm, ngon, giòn, ngọt, hàm lượng Prôtêin tương đối cao, giàu axit amin, khoáng chất và vitamin. Đây là một loại nấm ăn cũng như nấm dược liệu khá phổ biến ở Nhật Bản, Hàn Quốc, Úc và Trung Quốc.

[2] Dây núi A Lý Sơn: là một dây núi tại khi vực trung-nam Đài Loan.

41. Chương 41

Tiệc kỷ niệm của Huy Đế Quốc Tế là một trong những sự kiện quan trọng nhất của ngành công nghiệp. Ngoài những người cùng giới, họ còn mời những người nổi tiếng, đối với những người trên thương trường, đây luôn là một cơ hội tốt.

Đặc biệt năm nay Huy Đế Quốc Tế mạnh tay mời rất nhiều nhân tài mới trong giới, trong đó có quản lý thị trường khu Hoa Nam của đối thủ cũ Phúc Mậu Khải Tư, Vương Nghiễm Ninh.

Mặc dù Vương Nghiễm Ninh chỉ làm chức quản lý thị trường nhưng Phúc Mậu Khải Tư không có chức giám đốc Marketing, mà ông Chu thì lại sống ở Đài Loan, cho nên Vương Nghiễm Ninh chính là đại diện của Phúc Mậu Khải Tư ở khu Hoa Nam.

Thêm chuyện bản thân cậu tuần tú ngang tàng, khí chất hơn người, đúng là tiêu điểm của bữa tiệc tối.

Hội trường sáng chói dưới ánh đèn, Vương Nghiễm Ninh một thân âu phục, trong tay cầm một ly rượu Blanc de Bleu[1], dáng tươi cười hoàn hảo chạm ly cùng khách mời.

Bữa tiệc tối nay, đối với cậu không đơn thuần là một bữa tiệc xã giao, hai đại lý lớn của Huy Đế Quốc Tế và DM Trung Quốc cũng đến, cậu đều sang chào hỏi cả hai, thỉnh thoảng còn lấy lòng vài đại lý nhỏ khác.

Cậu ăn nói nhẹ nhàng, tác phong nhã nhặn, chiếm được rất nhiều cảm tình của mọi người, mọi người náo náo tán thưởng, Phúc Mậu Khải Tư có được cậu Vương Nghiễm Ninh này, muốn từ đại lục chiếm cả thế giới cũng không phải chuyện khó.

Mà đối với các công nhân của Huy Đế Quốc Tế, đêm nay là đêm làm sáng tỏ tin đồn bấy lâu nay!

Tin Vương Nghiễm Ninh vì Hạ Ánh Sơ mà từ chối công việc ở Huy Đế Quốc Tế đã được lan truyền trong nội bộ, tuy nhiên xuất phát từ đạo đức nghề nghiệp, David lệnh cho mọi người trong công ty không được đem chuyện Vương Nghiễm Ninh đến phỏng vấn truyền ra bên ngoài, nhưng chuyện đó cũng không cản được mọi người rửa mắt chờ xem kịch vui hôm nay!

Nếu như Vương Nghiễm Ninh thích Hạ Ánh Sơ thật thì cơ hội tốt như đêm nay làm sao có thể bỏ qua!

Đêm nay Hạ Ánh Sơ cũng là người có kinh nghiệm, cô mặc một chiếc váy đen hở vai có đường cắt ngực để lộ đường cong quyến rũ nhưng không quá lộ lẳng, trông vừa bí hiểm vừa hấp dẫn, mái tóc dài được búi lỏng, được cài vào một chiếc vương miện nhỏ, trông vừa tao nhã lại không kém phần trẻ trung.

Dùng từ xinh đẹp đến nghiêng nước nghiêng thành để miêu tả cô nàng cũng không quá phô trương.

Kể từ khi Hạ Ánh Sơ biết Vương Nghiễm Ninh thích mình, cô luôn chờ cậu chủ động đến tìm (vì lý do bực nhất là cô không có số điện thoại của Vương Nghiễm Ninh nên không thể chủ động xuất chiêu), nhưng đợi mãi đợi hoài, đợi đến lúc Vương Nghiễm Ninh tỏ tình chắc xoắn cả ruột gan, cuối cùng vừa lúc David mời Vương Nghiễm Ninh đến dự buổi tiệc kỷ niệm của công ty.

Vì vậy, cô phải bắt được cơ hội tốt này!

Kết quả Hạ Ánh Sơ một thân xinh đẹp đi tới đi lui trong hội trường, nhiều lần còn cố ý đứng sát bên Vương Nghiễm Ninh, có không ít chàng trai cũng đến bắt chuyện với cô nhưng Vương Nghiễm Ninh vẫn không hành động.

Chẳng lẽ cậu còn muốn cô chủ động?

Hạ Ánh Sơ rất bất mãn với cách tán gái của Vương Nghiễm Ninh, rõ ràng đang làm bộ làm tịch!

“Hey, Ning.” David đưa tay phải bắt tay với Vương Nghiễm Ninh, mặc dù không đem Vương Nghiễm Ninh về công ty được, nhưng cũng không thể cản David yêu thích cậu.

“Hi, David.” Vương Nghiễm Ninh cộng ly với David, “Cảm ơn ngài đã mời tôi tham dự bữa tiệc, rất thành công!” Câu tán thưởng này của Vương Nghiễm Ninh là thật lòng.

“Oh, chỉ cảm ơn tôi thôi?” David cười, ánh mắt như đã hiểu ý cậu, lại liếc mắt về phía Hạ Ánh Sơ: “Sao cậu không mời Ánh Sơ nhảy một bài?”

Wương Nghiễm Ninh: “???”

Mặc dù không hiểu tại sao David lại bảo mình khiêu vũ cùng Hạ Ánh Sơ, nhưng lúc trước Vương Nghiễm Ninh đã lừa David một lần, trong lòng thấy hơi ngại, bây giờ nghe David nói thế, cũng nghe theo lời gã: “Được, tôi sẽ mời cô ấy cùng nhảy một bài.”

Lại nói đêm nay dù công nhân của Huy Đế Quốc Tế mỗi người đều ăn mặc se sua[2] nhưng mặt người dạ thú[3], cả đám người túm tụm lại bàn tán, thể hiện phong phạm và phong cách của các công nhân trong một công ty lớn, nhưng thật ra người một nơi lòng một nẻo, vừa nói chuyện xã giao vừa dùng ánh mắt tìm kiếm Vương Nghiễm Ninh và Hạ Ánh Sơ trong biển người.

Đùa, đây chính là chủ đề buồn cười của công ty năm nay, sao có thể bỏ qua được?

Kết quả đợi cả buổi, Vương Nghiễm Ninh và Hạ Ánh Sơ rõ ràng chưa nói được mấy câu, vài lần tiếp xúc cũng là Hạ Ánh Sơ chủ động trước.

Chuyện gì đang xảy ra đây? Không phải nói Vương Nghiễm Ninh nhất kiến chung tình với Hạ Ánh Sơ sao?

Đến khi các công nhân thăm mắng trong bụng: “Không biết ai dám tung ra cái tin vớ vẩn này.”, Vương Nghiễm Ninh bắt đầu hành động.

Cậu bước không nhanh không chậm đến bên cạnh Hạ Ánh Sơ, lịch thiệp làm động tác mời, Hạ Ánh Sơ ngượng ngừng rụt rè đặt tay vào lòng bàn tay cậu.

Toàn bộ công nhân công ty Huy Đế thở dài nhẹ nhõm.

Nhạc nền khiêu vũ cùng vừa lúc vang lên.

Wương Nghiễm Ninh mỉm cười ôm Hạ Ánh Sơ nhẹ nhàng nhảy múa.

Công nhân Huy Đế bàn tán xôn xao, ai nấy đều cảm khái Vương Nghiễm Ninh đối xử với Hạ Ánh Sơ tốt quá, vận số Hạ Ánh Sơ thật tốt, vân vân...

Mà ở trong góc hội trường, quản lý HR của Huy Đế Quốc Tế – Trương Linh Dật đang cầm ly rượu chân cao, mặt đen sì như các-bon.

Có vài cô gái định đến gần bắt chuyện nhưng lại bị nét mặt của anh dọa cho sợ hãi.

Tiếng bàn tán về Vương Nghiễm Ninh và Hạ Ánh Sơ cứ thi nhau chui vào lỗ tai của Trương Linh Dật.

Cái gì mà “Trai tài gái sắc”, “Tài tử giai nhân”, thành ngữ bốn chữ không ngừng, sao lúc bình thường không thấy tài văn chương của mọi người tốt như vậy?

Lòng Trương Linh Dật u ám mà rửa thầm, Hạ Ánh Sơ làm sao xứng đôi với thụ thụ được chứ?

Trên đời này chỉ có mình anh mới xứng đôi với thụ thụ!

Nhưng tại sao Vương Nghiễm Ninh lại phải mời Hạ Ánh Sơ khiêu vũ chứ?

Trong công ty đồn rằng Vương Nghiễm Ninh nhất kiến chung tình với Hạ Ánh Sơ, thật ra anh cũng chẳng quan tâm, bởi vì anh chắc chắn Hạ Ánh Sơ không phải là mẫu người lý tưởng của Vương Nghiễm Ninh, hơn nữa nhớ cách cậu ta tỏ tình với Vu Hải Ninh, nếu thích Hạ Ánh Sơ thật cậu ấy sẽ không hành động chậm chạp như thế.

Đêm nay lại thấy Vương Nghiễm Ninh ăn mặc chỉnh chu xuất chúng như thế, trong lòng lại có chút buồn bực, cái cảm giác phiền muộn này khó chịu giống như chuyện đem báu vật yêu dấu của mình ra cho thiên hạ dòm ngó bàn tán vậy.

Hơn nữa anh cũng biết người của Huy Đế đang chờ xem kịch hay!

Nhưng Vương Nghiễm Ninh là một người độc lập, sự nghiệp và cuộc sống của cậu, mặc dù trong lòng chưa loét nhưng tuyệt đối sẽ không làm quá.

Hôm nay Hạ Ánh Sơ rất đẹp. Dù phần lớn thời gian, ánh mắt Trương Linh Dật đều đặt trên người Vương Nghiễm Ninh, nhưng anh cũng biết trong hội trường này không được mấy cô trông đẹp như Hạ Ánh Sơ.

Nhưng Vương Nghiễm Ninh vẫn không hành động, chuyện này khiến anh vui mừng vô cùng!

Không ngờ lòng còn chưa kịp thả lỏng, đã thấy Vương Nghiễm Ninh đến gần Hạ Ánh Sơ, cầm tay của cô, ôm eo của cô!

Trương Linh Dật không thể bình tĩnh được nữa.

Thình lình nhớ lại, lúc trước Vương Nghiễm Ninh lúc trước bị Vu Hải Ninh hấp dẫn, nói trắng ra là cậu thích gái đẹp đó, vậy sao không thể không thích Hạ Ánh Sơ chứ!

Hạ Ánh Sơ cười ngọt ngào, nhưng rượu trong cổ họng Trương Linh Dật thì lại đắng chát.

Vất vả mà kết thúc một bài nhảy, MC của bữa tiệc vội vàng chạy đến bên người Vương Nghiễm Ninh, kéo cậu lên sân khấu.

Wương Nghiễm Ninh: “...”

MC: “Mọi người nhìn đây, tôi xin phép giới thiệu với tất cả một chút, bây giờ đứng trên sân khấu là quản lý thị trường của Phúc Mậu Khải Tư khu Hoa Nam – ngài Vương Nghiễm Ninh. Chắc rằng các vị đang ngồi đây ít nhiều gì cũng biết đến danh tiếng của ngài Vương, hiện tại cậu ấy là ngôi sao ưu tú của ngành công nghiệp, đương nhiên cũng là người được các cô gái chú ý nhất.”

Wương Nghiễm Ninh cũng không phải kiểu người hay ngượng nghịu, lỡ bị kéo lên sân khấu rồi, cậu liền vẫy tay chào mọi người.

Hội trường vang lên một tràng pháo tay xen lẫn tiếng hoan hô.

MC nhìn Vương Nghiễm Ninh hỏi: “Ngài Vương, ngài biết vì sao tôi lại kéo ngài lên đây không?”

Trong lòng Vương Nghiễm Ninh nghĩ ra mấy chuyện chẳng lành, nhưng vẫn mỉm cười lắc đầu.

Vị MC nhíu mày, hướng về sân khấu nói: “Chắc rằng các vị đồng nghiệp Huy Đế của chúng ta đã từng nghe một tin đồn...”

Dưới sân khấu bắt đầu ồn ào!

“Ngài Vương, chúng tôi nghe nói, ngài đã nhất kiến chung tình với một người nào đó trong công ty của chúng tôi rồi ah!” Lúc MC nói từ “Ah” còn cố tình cong môi đầy khoa trương, khiến Vương Nghiễm Ninh chỉ muốn cầm một quả trứng gà nhét vào miệng anh ta.

Wương Nghiễm Ninh vừa đưa mắt tìm bóng dáng Trương Linh Dật dưới sân khấu, vừa ứng phó với tên MC: “Không phải nhất kiến chung tình...” Hơn nữa lần đầu tiên gặp nhau chỉ toàn là thù hận!

MC mở to mắt: “Chẳng lẽ là lâu ngày nảy sinh tình cảm?”

Rốt cuộc Vương Nghiễm Ninh cũng nhìn thấy Trương Linh Dật đang đứng trong góc, trong lòng trầm lại, cười cười nói: “Cứ xem là vậy đi.”

Mọi người lại xôn xao, lâu ngày nảy sinh tình cảm, vậy chuyện Vương Nghiễm Ninh và Hạ Ánh Sơ biết nhau từ sớm là thật rồi?

Anh chàng MC đương nhiên cũng nghĩ như vậy nên không hỏi nữa mà thay đổi vấn đề: “Như vậy, ngài Vương à, tôi muốn thay mặt toàn bộ công nhân của Huy Đế hỏi một vấn đề cực kỳ quan trọng —— xin hỏi người ngài thích có phải là nhân viên của phòng HR không?”

Đó là chuyện đương nhiên, hơn nữa còn là lão đại phòng HR của các người nữa đấy!

Mặc dù Vương Nghiễm Ninh mặc dù không hiểu sao MC phải hỏi như vậy nhưng vẫn gật đầu: “Đúng vậy.”

Vì vậy dưới sân khấu liền bắt đầu nhốn nháo, mặt Hạ Ánh Sơ đỏ bừng, vừa xấu hổ vừa e sợ.

Cuối cùng Trương Linh Dật không chịu nổi nữa, anh đặt ly rượu xuống, cô đơn rời khỏi hội trường.

Vương Nghiễm Ninh bỗng thấy Trương Linh Dật bước ra ngoài, không biết xảy ra chuyện gì, vốn muốn đi theo nhưng hết lần này đến lần khác lại bị chàng MC cản lại.

Trong lòng mất hết kiên nhẫn nhưng mặt vẫn phải nặn ra một nụ cười.

“Vậy thì, ngài Vương, mời ngài trả lời câu hỏi cuối cùng...” MC cuối cùng cũng hỏi đến vấn đề khiến mọi người mong mỏi suốt đêm nay, “Xin hỏi người ngài thích là họ Hạ phải không?”

Họ Hạ?

Trong đầu Vương Nghiễm Ninh lập tức xuất hiện mấy cái tên như Hạ Vũ Hà[4], Hạ Tử Vi[5], mãi mà không đến người vừa cùng cậu khiêu vũ Hạ Ánh Sơ, vì vậy chẳng hiểu MC muốn hỏi gì, mặt mày mà trả lời: “Không phải.”

“Xoảng”, trái tim pha lê của Hạ Ánh Sơ lập tức rơi xuống mặt đất, vỡ tan thành muôn mảnh.

Công nhân của Huy Đế còn sững sốt hơn, đây là chuyện gì đây?

“Xin lỗi, thật ngại quá, tôi còn có chút chuyện phải rời khỏi đây một chút.” Cuối cùng Vương Nghiễm Ninh không kìm chế được, quay sang gật đầu xin lỗi anh chàng MC một cái rồi vội vàng chạy xuống dưới sân khấu.

Mà mọi người vì nghe đáp án quá ư ngoài ý muốn nên vẫn ngây ngốc đứng yên tại chỗ, không ai can thiệp, trơ mắt nhìn Vương Nghiễm Ninh chạy khỏi hội trường.

Năm phút sau, mọi người hồi phục tinh thần, vì vậy lại lần nữa bàn tán xôn xao về Vương Nghiễm Ninh và tình nhân của cậu ta.

Lại nói Vương Nghiễm Ninh thừa nhận mình thích người của phòng HR, phòng HR trừ Hạ Ánh Sơ còn trẻ, mặt mũi xinh đẹp thì toàn là các cô và các chú, nghĩ đi nghĩ lại vẫn chưa lựa được người nào thích hợp.

Chẳng lẽ Vương Nghiễm Ninh thích kiểu của mấy bà thím hoặc ông chú?

Mọi người: “= =”

Gu của bạn trẻ này cũng nặng quá đi!

.
. .

[1] Blanc de Bleu: Tên đầy đủ của rượu này là Blanc de Bleu Cuvée Mousseux, là một loại rượu vang sủi khai vị

[2] Nguyên văn là “Y hương tấn ảnh”: là một thành ngữ miêu tả sự lộng lẫy, sang trọng của trang phục.

[3] Nguyên văn là “Nhân mô cấu dạng”: ý nói người có hành vi giống như chó. Là câu có nghĩa xấu, thường dùng để châm biếm.

[4] Hạ Vũ Hà: là mẹ của Hạ Tử Vi.

[5] Hạ Tử Vi: là một nhân vật trong bộ phim truyền hình nổi tiếng ở Đài Loan “Hoàn Châu cách cách”. Hạ Tử Vi là con gái của vua Càn Long và Hạ Vũ Hà.

42. Chương 42

Vương Nghiễm Ninh vừa rời khỏi bữa tiệc, Trương Linh Dật đã biến mất.

Cậu chạy thẳng ra cửa trước của khách sạn nơi mở tiệc, ngoài cửa là một con đường đông người đến người đi nhưng không thấy bóng dáng Trương Linh Dật đâu.

Vương Nghiễm Ninh đứng bên đường lớn nhìn xung quanh, vẫn không nhìn thấy Trương Linh Dật, đành phải lấy điện thoại ra gọi cho anh.

Điện thoại vang lên một lúc mới có người bắt máy.

“Gi?” Giọng nói của Trương Linh Dật hơi ảo não.

“Sao lại bỏ đi giữa chừng thế? Bữa tiệc còn chưa kết thúc!”

“Vậy thì sao?” Giọng Trương Linh Dật tràn ngập bi quan, “Tôi không được cô em xinh đẹp nào nhưng nhớ hết.”

Vì thế Trương Linh Dật bỏ đi là vì ghen tị cậu có người thích? Vương Nghiễm Ninh khó chịu vô cùng, cái cô Hạ Vũ Hà kia có gì đâu mà ghen tị?

“Dù sao cậu cũng được ôm người đẹp rồi, còn quan tâm tôi làm gì?” Trong giọng điệu của Trương Linh Dật có chút nhói đau.

Đang ngụy biện kiểu gì đây?

Trong lòng Vương Nghiễm Ninh âm thầm bốc hỏa, năm đó Trương Linh Dật tay ôm gái mà mình còn chường mặt ra chúc phúc, thái độ bây giờ là cái kiểu gì thế!

Được rồi, quên suy nghĩ của Trương Linh Dật đi.

“Bây giờ cậu đang ở đâu?” Vương Nghiễm Ninh hỏi.

“Đang ở phố cho người đi bộ.” Trương Linh Dật lầm bầm: “Cậu hỏi chuyện đó làm gì? Cậu sẵn sàng rồi bỏ cô em trong lòng sao?”

Giọng điệu này sao giống đang ghen quá vậy?

Rốt cuộc là Trương Linh Dật đang ghen vì cậu có gái hay gái có cậu?

Vương Nghiễm Ninh cúp điện thoại, chắc là Trương Linh Dật đang bước vào thời kỳ mãn kinh rồi ha?

Chứ không sao lại nói chuyện lặp đi lặp lại như thế này?

Phố dành riêng cho người đi bộ cách khách sạn không xa, lúc Vương Nghiễm Ninh vội vàng chạy đến, đã thấy Trương Linh Dật đứng tựa cột đèn đường trên đầu phố hút thuốc.

Đèn đường sáng cả con phố dành riêng cho người đi bộ, dòng người từ từ di chuyển.

Từng tốp người đến người đi đều ăn mặc rất giản dị, có vài người còn mang cả dép tông.

Ngược lại, một thân phục trang cầu kỳ của Trương Linh Dật hoàn toàn không hợp với bối cảnh, trông vô cùng khác biệt.

Cũng vô cùng cô đơn.

Lẻ loi đứng một mình dưới ánh đèn, trên mặt không biểu cảm gì, trong tay kẹp một điếu thuốc, một vòng khói trắng vất vút bay lên.

Rất đẹp, và rất cô độc.

Trong lòng Vương Nghiễm Ninh bỗng nhiên có một thứ cảm giác không nói thành lời.

Lúc cậu nhìn thấy Trương Linh Dật, luôn là bộ dáng tự tin đến muốn đắm, không thì cũng như một kẻ ngốc chứ không bao giờ mang bộ dạng giống như vậy.

Chưa từng nhìn thấy Trương Linh Dật cô đơn đến thế.

“Này.” Vương Nghiễm Ninh bước tới, xoa đầu anh không thương tiếc.

Trương Linh Dật không nghĩ đến chuyện Vương Nghiễm Ninh sẽ xuất hiện, không tin vào mắt mình mà mở to mắt: “Thụ thụ.”

Wương Nghiễm Ninh liếc nhìn điều thuốc anh đang kẹp trên tay: “Không phải nói muốn cai thuốc sao?”

Trương Linh Dật quần bách định dúi điều thuốc ra sau lưng, lại cảm thấy hành động của mình giống như đang bịt tai trộm chuông[1], dứt khoát cầm lên hút một cái, miệng cọp gan thổ hùng hồn nói: “Cai thuốc cần một quá trình mới cai được.”

Wương Nghiễm Ninh liếc mắt.

Trương Linh Dật nói: “Sao cậu cũng ra đây? Không phải đang thổ lộ với Hạ Ánh Sơ à?”

Lúc Vương Nghiễm Ninh đứng trên sân khấu thừa nhận mình thích người của phòng HR, Trương Linh Dật thấp thoáng thấy bóng hình Vương Nghiễm Ninh nằm đó đứng trên sân khấu tỏ tình với Vu Hải Ninh.

Chỉ là khi đó, trong lòng của anh tràn ngập ý khinh thường, chỉ lo nghĩ xem làm thế nào để nhanh chóng phản kích cậu ta.

Thế nhưng mà lúc này đây, anh lại khó chịu e rằng mình không thể ngồi ngốc trong hội trường được nữa.

Anh sợ mình sẽ chính tai nghe được Vương Nghiễm Ninh nói cậu thích người khác.

Sợ nghe được tin gì đó có thể cắt đứt quan hệ của cả hai.

Sợ mình không còn tư cách nhận mình là bạn bè, không thể làm bất cứ chuyện gì vượt quá ranh giới tình bạn nữa.

Chỉ cần đi khỏi hiện trường, mặc cho xảy ra chuyện gì, cũng có thể làm như không biết.

Lúc rời khỏi hội trường anh còn thuận tay cầm theo một điều thuốc ——

Thời gian này, có chút chuyện để làm vẫn tốt hơn.

“Tôi bày tỏ với Hạ Vũ Hà hồi nào?” Vương Nghiễm Ninh đen mặt ==

“Rõ ràng tôi vừa mới nghe cậu nói thích người của phòng HR.” Trương Linh Dật nheo mắt, phòng HR chỉ có Hạ Vũ Hà...Hừ, Hạ Ánh Sơ vốn được xem là hotgirl, không phải cô ta thì là ai?

“À...” Vương Nghiễm Ninh nhẹ nhàng cười cười, bên trong nụ cười còn mang chút ý mỉa mai, “Tôi chỉ nói là người của phòng HR thôi, không chỉ mặt gọi tên Hạ Vũ... Hạ Ánh Sơ...”

“Đó sẽ là...A...” Trương Linh Dật thỉnh linh mở to hai mắt, anh chắc chắn trăm phần trăm Vương Nghiễm Ninh không biết người trong phòng HR của Huy Đế trừ anh và Hạ Ánh Sơ ra, nếu không phải Hạ Ánh Sơ, vậy thì...

Khi đến gần sự thật lại lộ ra suy đoán vô lý như vậy, phi lý nhưng rất mê người.

Chướng ngại về giới tính vắt ngang trước mắt, khiến Trương Linh Dật tin rằng Vương Nghiễm Ninh thích mình còn khó hơn rằng tin Vương Nghiễm Ninh thích Hạ Ánh Sơ.

Đây cũng chính là nguyên nhân mấu chốt khiến anh không dám bước về phía trước.

Nhưng bây giờ sự thật gần đến thế.

Trong lòng dù còn chút chần chờ sâu lo.

Thế nhưng khi đối mặt với một sự cảm dỗ lớn, Trương Linh Dật không cách nào thuyết phục chính mình từ bỏ khoảnh khắc hạnh phúc đang đến gần.

“Vương Nghiễm Ninh...” Trương Linh Dật không kìm được mà nắm lấy một cánh tay của Vương Nghiễm Ninh, đang định hỏi thêm gì đó.

Đột nhiên hai mắt Vương Nghiễm Ninh sáng ngời: “Bọt biển SpongeBob!”

Dứt lời liền chạy vọt đến, thì ra hai người vừa đi vừa nói, vừa lúc đi ngang qua một hàng máy gấp thú bông.

Không cần nói, có một chiếc máy gấp thú bông mà bên trong bày đầy cái con vật màu vàng đầy dấu mốc – bọt biển SpongeBob.

Trương Linh Dật: “...”

Sao đã nhiều năm rồi mà sở thích yêu bọt biển SpongeBob của Vương Nghiễm Ninh vẫn không thay đổi?

Trương Linh Dật chán nản đi theo, còn Vương Nghiễm Ninh thì đã dán mắt vào thùng thủy tinh mà trông mong nhìn thú bông bên trong rồi.

“Tôi gấp cho cậu một con!” Trương Linh Dật nói.

“Thôi đi!” Giọng điệu Vương Nghiễm Ninh không cho là đúng còn toát ra sự khinh bỉ nhẹ nhàng, cậu không quên chuyển cái người trước mặt này bỏ ra hơn ba trăm đồng xu mà không gấp được con thú bông nào, “Tôi xin kiếu.”

Đột, đây không phải ngậm nói anh không làm được sao?

Điều tiểu công kiêu kỳ nhất là gì?

Chính là bị tiểu thụ chê làm không được!

Với tư cách là tổng công mình đầy bá khí, Trương Linh Dật quyết định dùng thực lực chứng tỏ chính mình, vì vậy bắt đầu sờ sờ trên người.

Ủm, quả nhiên không có tiền xu.

Trương Linh Dật trông mong nhìn Vương Nghiễm Ninh: “Thụ thụ, cậu có tiền xu không?”

“Sao mà tôi có tiền xu được.” Vương Nghiễm Ninh khinh bỉ anh, “Được rồi, cậu đi với tôi xuống đài đi, dù sao có tìm được tiền xu cũng không gấp được đâu.”

Lời này đúng là châm dầu và lửa, Trương Tiểu Công lập tức nổi giận, nói rầm rì: “Để tôi đi mượn.”

Nói xong vừa lúc nhìn thấy một cô hotgirl ngực khủng đáng người thanh mảnh, vì vậy Trương Linh Dật mang nụ cười mà mình thấy là mê người hoàn hảo nhất, chạy đến gần cô hotgirl lại, nói: “Xin lỗi, người đẹp, có thể cho anh mượn vài đồng xu được không?”

Hotgirl ngực khủng ngẩng đầu liếc nhìn Trương Linh Dật, lập tức hai mắt sáng rõ, phấn khích nói: “Anh đẹp trai, lại là anh, chúng ta lại gặp nhau rồi!”

Trương Linh Dật: “???”

Hotgirl nói tiếp: “Anh đẹp trai, anh quên em rồi à? Em là Lâm Tri Lạc ah, mấy năm trước anh đấu giá nụ hôn đầu ở đảo Cổ Lăng, chính là do em lấy đi đấy!”

Cơn ác mộng kia lại lập tức tấn công bộ não của anh một lần nữa.

Ôi không, cô hotgirl trước mặt là con bé mũm mĩm lúc trước sao?

Bây giờ cô ta ngoài ngực to ra thì còn to chỗ nào nữa?

Nữ đại thập bát biến[2] cũng không thay đổi nhiều như vậy chứ?

Trương Linh Dật sợ hãi mà nhìn Lâm Tri Lạc, cô bé này từ lúc có ý đồ muốn hôn lưỡi đã in một vết đen thật sâu trong anh, không ngờ lại gặp cô ta ở đây.

Mặc dù bây giờ cô bé đã trở thành hotgirl ngực bự eo con kiến nhưng Trương Linh Dật không thể nào không nhớ về nụ hôn hung tàn năm đó.

Đúng là quá kinh khủng phải không?

Lâm Tri Lạc dường như không nhìn thấy gương mặt hoảng sợ của Trương Linh Dật, cười tủm tỉm: “Anh đẹp trai, anh cần tiền xu em có thể cho anh, nhưng mà anh phải hôn em một cái.”

Đến đây nào!

Trương Linh Dật lắc đầu quyết liệt.

“Hôn má thôi cũng được.” Lâm Tri Lạc chỉ vào má mình, đồng thời lấy ra một đồng xu huơ huơ trước mặt Trương Linh Dật.

Trương Linh Dật xoắn xuýt nhìn đồng xu kia, cân nhắc một hồi cũng đành thỏa hiệp, nói: “Đã nói là chỉ hôn má thôi nha!”

Lâm Tri Lạc cười tủm tỉm gật đầu, đưa đồng xu cho Trương Linh Dật, chìa má ra.

Trương Linh Dật miễn cưỡng đưa môi đến gần... đến gần...

Ngay lúc bờ môi Trương Linh Dật sắp chạm vào má Lâm Tri Lạc, Lâm Tri Lạc bỗng nhiên mạnh mẽ quay đầu một cái, môi hai người “pia” chạm vào nhau.

“Áaaa ——” Trương Linh Dật hét lên một tiếng chói tai rồi lùi về sau một bước.

Lâm Tri Lạc vừa hoan hô vừa bỏ chạy: “Ô~ Em lại được hôn anh đẹp trai rồi~”

Trương Linh Dật nghiêm mặt trở về bên Vương Nghiễm Ninh, còn Vương Nghiễm Ninh đã ôm bụng cười đến mức không dậy nổi.

“Cười cười cười, cười trên nỗi đau của người khác, không nhìn xem tôi như vậy là vì ai chứ!” Trương Linh Dật lau môi mình thật mạnh, cố gắng lau cái cảm giác quỷ dị sờn gai ốc kia đi.

Vương Nghiễm Ninh cười xong thì nhúu mày, nhìn đồng xu trên tay anh, không cho là đúng: “Bằng khả năng của cậu, một đồng xu mà được sao...”

Ít nhất cũng phải là nửa ký chứ...

Là một tiểu thụ, sao lại không tin tưởng vào tiểu công như thế chứ?

Trương Linh Dật rất bất mãn với thái độ của Vương Nghiễm Ninh, anh quyết định dùng hành động thực tế chứng minh cho Vương Nghiễm Ninh xem, vì vậy búng búng khí thể hùng dũng oai vệ mà đi đến máy gấp thú bông, bỏ tiền vào, nhạc nổi lên, Trương Linh Dật bình tĩnh điều khiển, gấp lên, bỏ vào, hành động liên tục.

Vương Nghiễm Ninh trợn mắt há hốc mồm mà nhìn cả quá trình, cảm giác giống như khi thấy con ếch xanh biến thành chàng hoàng tử vậy.

Trương Linh Dật cầm con bọt biển SpongeBob màu vàng kia, dương dương đắc ý mà huơ huơ trước mặt Vương Nghiễm Ninh: “Thụ thụ, bọt biển SpongeBob của cậu này.”

Vương Nghiễm Ninh ngơ ngác mà nhận lấy con thú bông to bằng bàn tay kia, khó tin hỏi: “Kỹ thuật của cậu tốt lên từ lúc nào vậy?”

Mặt Trương Linh Dật hơi hồng hồng, ho nhẹ mấy tiếng che đi vẻ xấu hổ nói: “Không phải, do người có tài nên vậy.”

Đương nhiên anh không nhắc đến chuyện bốn năm qua, mỗi lần nhìn thấy máy gấp thú bông bên đường sẽ chạy đến điên cuồng tập gấp thú, có vài lần còn bị bọn học sinh cười nhạo.

Biết rằng có gấp được nhiều thú bông đến mức nào, Vương Nghiễm Ninh ở nơi xa kia cũng không biết, cũng không trở về.

Thế nhưng đây là kỷ niệm của hai đứa, lúc không nhìn thấy cậu, chỉ có thể dùng cách này để nhớ nhưng!

Trong lòng cũng thầm chờ mong, tương lai nếu có một ngày có thể gặp lại cậu, có thể vì cậu mà gặp được con bọt biển SpongeBob cậu ấy muốn.

Làm lại chuyện đã làm cùng nhau, nghĩ đến nguyện vọng chưa hoàn thành được cho cậu, vì thế trong ngọt ngào có chút chua xót lan rộng ra, cuối cùng rốt cuộc không cách nào khống chế trái tim chờ mong.

Thích cậu, nhớ cậu!

Hình ảnh bản thân suốt bốn năm đứng lẻ loi ở máy gấp thú bông biết bao lần lại dần dần hiện ra, rồi dần dần nhòa đi, từ từ hội tụ thành gương mặt trước mắt này.

Vương Nghiễm Ninh hơi cúi đầu nhìn con bọt biển SpongeBob kia, mang theo nét cười nhẹ nhàng, không cần cố gắng làm gì đã trở thành hình ảnh rung động lòng người.

“Cảm ơn cậu.” Vương Nghiễm Ninh ngẩng đầu, mắt sáng như sao.

Cuối cùng Trương Linh Dật không thể kìm chế được nữa, anh bước về trước một bước, dùng sức ôm lấy eo Vương Nghiễm Ninh, đôi môi mạnh mẽ dán vào.

Giống như mồ hôi đầm đìa trong cơn nóng mùa hè, không khí ngọt ngào sau cơn mưa, bầu trời đen ngịt bị đè nén bấy lâu, rốt cuộc sấm đánh một tiếng thật lớn, tia lửa điện màu trắng xẹt ngang khung trời, chấn động lòng người.

Hai mắt Vương Nghiễm Ninh bỗng dưng mở to.

.
. .
.

[1] Bịt tai trộm chuông: ý là tự lừa dối mình nhưng không lừa dối được mọi người. Do tích có kẻ lấy được quả chuông, mang đi không nổi, bèn dùng vỗ đập vỗ để dễ mang, nào ngờ chuông không vỡ mà tiếng chuông lại vang vọng. Hẳn lại sợ mọi người nghe thấy tiếng chuông sẽ kéo tới, bèn bịt tai lại để khỏi nghe thấy

[2] Nữ đại thập bát biến: là một câu thành ngữ ý chỉ thiếu nữ trong độ tuổi dậy thì thì gương mặt và tính tình thay đổi rất nhiều.

43. Chương 43

Mềm mại, giống như bị điện giật làm trái tim nhẹ nhàng rung động.

Giống như mong ước của nhiều năm qua, bản thân anh xúc động không phải vì nụ hôn này mà là gì người anh đang hôn, người có sức lôi cuốn kỳ lạ làm anh sa vào.

Trương Linh Dật vô thức ôm chặt Vương Nghiễm Ninh, cảm giác ấm áp chân thật trong lòng ngực khiến anh dường như không thể khống chế bản thân được nữa, nỗi trống rỗng suốt bốn năm rong đều được lấp đầy bởi giây phút này.

Ngực kề ngực, cơ bụng kề cơ bụng... Khụ, bụng kề bụng.

Chỉ hận không thể hoàn toàn lấp đầy khoảng cách giữa hai người.

Răng môi giao nhau, thậm chí có thể nghe tiếng hai hàm răng chạm vào nhau.

Mà Vương Nghiễm Ninh ngay từ lúc đầu đã kinh ngạc đến mức quên cả phản ứng.

Nụ hôn càng sâu, nhưng lại trúc trắc không dám thăm dò sâu hơn, chỉ có thể dùng sức giãy vò cánh môi màu đỏ kia.

Dai dẳng.

Cho đến khi không thể thở được nữa.

Đến khi tách ra, cả hai đều đỏ mặt mà thở hổn hển.

Lúc này muốn trốn tránh cũng không được nữa.

Mà Trương Linh Dật vốn cũng chẳng muốn che giấu nữa, khi mà Vương Nghiễm Ninh nói người cậu thích trong phòng HR không phải Hạ Ánh Sơ, lòng anh đã gõ trống kêu gào, mà ban nãy Vương Nghiễm Ninh cũng không đẩy anh ra.

“Thụ thụ, người trong phòng HR mà cậu thích, có phải là...” Trong đáy mắt đọng đầy chờ mong, tưởng như có thể hòa tan được Vương Nghiễm Ninh: “Anh?”

Vương Nghiễm Ninh nhìn anh, nét hồng trên mặt dần biến mất, trong mắt toát ra vẻ ôn hòa vui vẻ như trước, sau đó nói: “Tôi chưa nói gì hết.”

“Anh mặc kệ, ý em là vậy chứ còn gì.” Trương Linh Dật nói xong lại muốn đến gần.

Vương Nghiễm Ninh nhẹ nhàng nhanh chóng thoát ra: “Chuyện của tôi, anh nói thì sao mà tính được.”

Có lẽ nỗi đau năm đó quá sâu sắc, khoảng thời gian dày vò lại dài đằng đẵng, để đến lúc sắp nghe được đáp án mình chờ mong, Vương Nghiễm Ninh không vội nói ra.

Giống như một hộp kẹo sô cô la nhân đậu phộng nhiều màu rực rỡ, có lẽ bạn không biết mình sẽ ăn phải vị gì[1], nhưng hương vị cuối cùng luôn rất ngọt ngào.

Huống chi lúc này đây, không hiểu sao, Vương Nghiễm Ninh chắc chắn mình đã ăn phải vị mà mình mong muốn nhất.

Trương Linh Dật nóng nảy, vòng tay ôm Vương Nghiễm Ninh lại mạnh thêm: “Thế nhưng mà, anh... yêu em.”

“Từ rất lâu rồi.” Trương Linh Dật nói, ánh mắt nhìn Vương Nghiễm Ninh mang theo chút mong chờ.

Đúng vậy, yêu cậu, đã từ lâu lắm rồi.

Kể từ khi bắt đầu bản hiệp nghị kia, trong mắt anh chỉ có mỗi người này, mỗi ngày nhìn thấy cậu cười, nhìn thấy cậu giận, nhìn cậu chơi xấu, nhìn cậu không thể làm gì mình.

Cậu bao dung, nhường nhịn tính vị kỷ của anh, cậu sống nhiệt tình, luôn tiến về phía trước, cậu thật thà lương thiện, đối xử với mọi người rất tốt, tất cả đều thu hút anh.

Có lẽ ban đầu chỉ đơn giản là yêu thích, dần dần, cảm giác yêu thích ấy lại không thể kiểm soát được nữa.

Ngay từ đầu đã không hiểu.

Giới tính là một chướng ngại lớn trước mắt, lại khiến anh không thể định nghĩa chính xác cảm giác xao động trong tim mình là gì.

Anh biết mình vốn không phải người đồng tính, cho nên đã đồng ý hẹn hò với La Tử Tuệ.

Nhưng ở Hạ Môn lại xảy ra rất nhiều chuyện, hoàn toàn vượt quá mối quan hệ giữa anh và Vương Nghiễm Ninh.

Trách nhiệm đối với La Tử Tuệ và trái tim mù mờ ngăn cản không cho anh suy nghĩ thêm.

Cho đến khi biết tin Vương Nghiễm Ninh đã đi Đài Loan.

Anh biết chuyện trao đổi sinh viên là một trong những dự án lớn của đại học F, giáo viên phụ đạo cũng từng hỏi anh có muốn đi không, nhưng vì anh đang học thêm ngành học phụ ở đại học[2], nếu thành sinh viên trao đổi, ngành học phụ sẽ không còn giá trị, cũng vì thế mà anh từ chối lời đề nghị của giáo viên phụ đạo.

Không ngờ Vương Nghiễm Ninh đi thật.

Nghĩ đến chuyện một năm không thể nhìn thấy Vương Nghiễm Ninh, cảm giác mất mát đau đớn trong lòng khiến anh tưởng như chẳng thể thở nổi.

Anh biết rõ, cái gì gọi là tình cảm sẽ không che giấu mãi được.

Thế nhưng chuyện kể tiếp lại hoàn toàn vượt qua dự tính của anh, Vương Nghiễm Ninh cắt đứt liên hệ với tất cả mọi người.

Điện thoại không ai bắt máy, không lên QQ, mail không hồi đáp, đến nỗi số ở chỗ giáo viên phụ đạo cũng là số của cha mẹ cậu ấy.

Không ai biết làm sao để liên lạc với Vương Nghiễm Ninh.

Lúc đó cậu dường như đã biến mất.

Suốt một tháng ròng, anh đi tìm khắp nơi cách liên lạc với Vương Nghiễm Ninh, thậm chí còn xin giáo viên phụ đạo cho một suất đi Đài Loan nhưng danh sách đã định, bây giờ đã quá muộn.

Anh không nghĩ ra, vì sao Vương Nghiễm Ninh lại ra đi như vậy.

Những tưởng mình và cậu ấy tầm đó đã được gọi là bạn tốt rồi, vì sao cả một lời chào tạm biệt Vương Nghiễm Ninh cũng không nói?

Cho đến một tháng sau, La Tử Tuệ không chịu được nữa mà chia tay, Trương Linh Dật mới phát hiện thì ra đã lâu rồi mình không để tâm đến La Tử Tuệ.

Cũng bất giác nhận ra, bản thân mình đã yêu Vương Nghiễm Ninh.

Anh chưa bao giờ nói về chuyện yêu đương, nhưng có một người ảnh hưởng mình đến mức này, anh tuyệt sẽ không ngu ngốc cho rằng đó là tình cảm bạn bè.

Cho dù người ấy là nam.

Lần đầu tiên hút thuốc, chính là lần đó.

Sự trêu đùa lớn nhất của số phận đối với tình yêu không phải là yêu nhau rồi lại mất nhau, mà là sau khi mất đi rồi mới nhận ra thì ra mình đã yêu người ấy rất nhiều.

Vì vậy anh bắt đầu chờ đợi, khoảng thời gian dài đằng đẳng, một mực chờ đến kỳ trao đổi sinh viên kết thúc, tất cả sinh viên tham gia trao đổi đều đã trở về, nhưng cậu ấy lại không về.

Thậm chí bạn cùng kỳ trao đổi cũng không có cách nào liên lạc với Vương Nghiễm Ninh, chỉ lờ mờ biết Vương Nghiễm Ninh ở lại Đài Loan làm việc.

Bốn năm nói dài thì cũng không dài lắm, nhưng với những kỷ niệm trước mắt, lại bị phóng đại rất nhiều lần.

Mà điều đáng sợ nhất là, sự chờ đợi này, hoàn toàn không biết đến khi nào mới kết thúc.

May thay, cậu ấy trở về rồi.

Có lẽ nên nhào đến đánh cho cậu ta một trận.

Nhưng lại phát hiện mình vốn không thể.

Quan hệ của hai người là gì?

Nói về tình bạn, có lẽ anh còn chưa bằng Tôn Tư Dương.

Nhưng bất luận thế nào cũng không muốn buông người này ra.

Mặc cho dùng bất cứ cách gì, đầu tiên cứ giữ người này ở bên mình trước đã.

Nhưng mà bây giờ, Trương Linh Dật nhận ra, mình đã không thể thỏa mãn với tình trạng trước mắt, đến nỗi ghen tuông đều hiện hết lên mặt.

Tổ tình, sẽ đánh dấu nhãn hiệu của mình lên người ta.

“Anh thật sự yêu em từ lâu lắm rồi.” Trương Linh Dật nhấn mạnh lại một lần nữa, trong ánh mắt anh lộ ra chút bất an.

“À, vậy sao?” Vương Nghiễm Ninh khẽ cười nói.

Câu nói mình chờ mong đã lâu, bây giờ chính tai nghe được, trong lòng không giấu nổi niềm vui lớn lao.

Nhưng vẫn lấy khuôn mặt bình tĩnh ra che giấu tiếng lòng kích động.

Thật ra cậu rất muốn hỏi Trương Linh Dật, anh nói lâu là bao lâu? Có lâu hơn thời gian tôi yêu anh không?

Cho đến bây giờ cậu vẫn còn nhớ rõ mình năm đó giống như một tên ngốc, đội mưa đi thổ lộ với người ta, vậy mà lại nhìn thấy cảnh kia.

Thời gian anh yêu tôi, nhất định không lâu như tôi yêu anh rồi.

Vương Nghiễm Ninh thừa nhận mình đang giận lấy.

Mặc dù nghe không men lỳ lắm nhưng mình làm thụ bị giày vò lâu như vậy, tra tấn Trương Linh Dật một chút làm sao mà đủ!

Vì vậy cậu nhẹ nhàng đẩy Trương Linh Dật ra: “Để xem biểu hiện của anh thế nào đã.”

“Hả?” Trương Linh Dật: “???”

...

“Nè, thụ thụ, ăn một miếng xoài đi.” Trương Linh Dật mang về mặt nhịn nhọt ghim một miếng xoài xí muối đưa đến miệng Vương Nghiễm Ninh.

Vương Nghiễm Ninh cuộn mình thành một cục nằm trên ghế sa lông chơi iPad, bên miệng chạm phải một miếng trái cây lạnh buốt liền tự nhiên há miệng ăn vào.

“Ngon không?” Trương Linh Dật nháy mắt nhìn Vương Nghiễm Ninh.

Vương Nghiễm Ninh còn chẳng buồn đưa mắt lên nhìn, gật đầu qua loa: “Ngon.”

Trong tủ lạnh có xoài ướp lạnh đã được gọt vỏ, cắt thành nhiều miếng nhỏ, lẫn qua một lớp bột xí muối chua chua ngọt ngọt, là món ăn giải khát tuyệt vời, báu vật của mùa hè.

Từ khi Trương Linh Dật tỏ tình cùng với Vương Nghiễm Ninh, địa vị của anh trong nhà rốt xuống ngàn trượng, ngoại trừ những lúc mặt dày mày dạn cúi đầu khom lưng gạt cậu để chiếm tiện nghi, thỉnh thoảng còn phải nghĩ cách lấy lòng Vương Nghiễm Ninh, ví dụ như chuẩn bị món ăn ngon để dâng lên cho cậu vậy.

Trong lòng chua xót khôn cùng!

Sau khi tiến hành nghiên cứu các loại công và thụ, âm thầm dán một cái thuộc tính trước mặt mình —— tiện công!

Không được tiểu thụ coi trọng thì là tiểu công không đáng tiền nhất rồi!

Vương Nghiễm Ninh cũng không cố ý đả kích Trương Linh Dật, mặc dù cậu cũng rất thích cảm giác được Trương Linh Dật cưng chiều như thế này, nhưng lúc đầu cậu chỉ muốn Trương Linh Dật đợi hai ngày, không ngờ Trương Linh Dật tên này không tỏ tình thì thôi chứ đã tỏ rồi thì lại khiến người ta kinh ngạc, đến cả tiết tháo[3] cũng không cần nữa, mỗi ngày leo đèo theo mình đòi chiếm tiện nghi.

Vương Nghiễm Ninh bị anh làm phiền, dứt khoát không khoan dung với anh ta nữa.

Không sai, muốn đối phó với loại mặt dày chiếm chín mươi phần trăm trong tổng số loài người, đó là phải lạnh lùng cao quý.

Trương Linh Dật nghĩ hoài không ra, rõ ràng mình đã vắt hết tiết tháo rồi, tại sao trông thụ thụ lại còn thờ ơ hơn nữa vậy?

Chẳng lẽ mình đã đoán sai, thật ra thụ thụ vốn chẳng thích mình.

Vậy tại sao lúc đó cậu ấy không đẩy mình ra?

Với lại nếu như thụ thụ không có cảm giác với mình thật, anh sẽ bị cậu đánh thành đầu heo ngay!

Vậy tại sao bây giờ thụ thụ lại lạnh lùng như thế?

Trương Linh Dật người năm đó từng nhận học bổng nhưng khi đối mặt với chuyện tình cảm thì IQ lại trở về số âm.

“Thụ thụ, cuối tuần này chúng ta đi hẹn hò đi!” Tinh thần của trương Linh Dật cuối cùng cũng bùng nổ trước mặt Vương Nghiễm Ninh.

Vương Nghiễm Ninh vẫn không dời mắt khỏi trò chơi, nghe vậy liền giễu cợt: “Hai thằng đàn ông thì đi chơi thì có gì hay!”

Giới hạn của Trương Linh Dật dường như đã có bước đột phá mới, không hề ngần ngại nói: “Hai thằng đàn ông hẹn hò nhau mới tốt chứ, không giống như đi hẹn hò với bọn con gái chẳng khác nào lừa bịp. Nè nếu em hẹn hò với một cô gái, phải xách túi xách cho cô ta, đi mới hai bước đã than mệt, phải lê đéo theo làm ô-sin, còn phải đi shopping nữa không biết chừng, nhiều đến đáng sợ! Nhưng nếu hẹn hò cùng anh thì khác, anh nguyện vì em xách túi xách, vì em làm ô-sin, vì em kính dâng ánh sáng và nhiệt huyết...”

Vương Nghiễm Ninh nghe anh nói mà nhức cả đầu, cuối cùng bất đắc dĩ đành ngắc đầu nói: “Đi đâu?”

“Hả?” Trương Linh Dật đang muốn nói tiếp, lại bị câu hỏi của Vương Nghiễm Ninh làm giật mình.

“Không phải nói đi hẹn hò sao?” Mặt Vương Nghiễm Ninh như muốn nói anh mà giả vờ ngốc ông đây sẽ không đi nữa, “Định đi đâu?”

Trương Linh Dật nghe vậy lập tức bừng tỉnh, hưng phấn nói: “Anh đã chuẩn bị sẵn ba phương án rồi, chúng ta cùng chọn nào.”

Lại còn đến ba phương án!

Vương Nghiễm Ninh xoắn xuýt nhìn Trương Linh Dật, bình thường anh ta không phải ngày nào cũng đi làm sao? Vì sao còn có thời gian làm mấy trò này?

Mà Trương Linh Dật đã hoàn toàn bị sự thật ‘Cuối cùng thụ thụ cũng đã đồng ý hẹn hò với mình’ mà hạnh phúc lâng lâng, hoàn toàn không nhận ra tâm tình phức tạp của Vương Nghiễm Ninh.

“Phương án một, đi xem phim, anh đã xem lịch chiếu phim rồi, sắp tới có một bộ phim bom tấn tên là ‘Máu thịt văng tứ tung’, nghe nói phim rất hay rất thú vị...” Dứt lời Trương Linh Dật dường như vừa nhớ ra chuyện gì đó, anh mắt sáng ngời.

“Máu thịt văng tứ tung”? Đây không phải bộ phim được giới thiệu là phim kinh dị đẫm máu đó sao, rạp chiếu phim còn quảng cáo cái gì mà “Yêu cô ấy thì mang cô ấy đến xem ‘Máu thịt văng tứ tung’...”

Trí nhớ tốt của Vương Nghiễm Ninh lại nhớ đến lúc lần đầu tiên hai đứa đi xem phim, Trương Linh Dật còn định nghĩa phim kinh dị là —— công cụ giúp các cặp đôi tán tỉnh nhau!

Vì thế Trương Linh Dật muốn xài lại chiêu cũ?

Vương Nghiễm Ninh lạnh lùng nhìn anh: “Tôi sẽ không dựa vào người anh đâu, anh đừng có ôm hy vọng!”

Tính toán của Trương Linh Dật bị đảo lộn, nghe vậy đành nói: “Vậy thì thôi, chúng ta chuyển sang phương án hai —— đi công viên nước!”

Tốt nhất là đi cáp treo, sau đó ôm thụ thụ đang lo lắng mà mặt mày trắng bệch vào lòng trấn an, hình ảnh dường như hoàn hảo quá nha!

Vương Nghiễm Ninh im lặng nhìn Trương Linh Dật đang cười ngây ngô với không khí, không phải nói đi công viên nước sao? Sao lại phản kích như thế?

Nhất định anh ta có mục đích khác không muốn cho ai biết, không thể không phòng bị!

Với cả cuối tuần công viên nước toàn bọn trẻ con nghịch ngợm, nghĩ lại thấy thật đáng sợ!

Vì vậy Vương Nghiễm Ninh bác bỏ không chút do dự: “Lớn đến tuổi này rồi còn đi công viên nước làm gì! Không đi!”

“Lại không đi à?” Trương Linh Dật mặt mày đau khổ nói, “Vậy thì chọn phương án cuối cùng vậy —— đi dạo vườn bách thú.”

Vương Nghiễm Ninh: “...”

Mặc dù nghe rất chán nhưng so với hai cái đầu tiên thì...

“Được, chọn cái này đi!” Vương Nghiễm Ninh giải quyết nhanh gọn lẹ.

Trương Linh Dật: “...”

Tại sao lại có hơi chút hối hận khi đề ra phương án đi vườn bách thú vậy ta.

Đứng giữa một đám chim bay cá nhảy mà nói yêu đương thì sẽ lãng mạn sao?

.
. .
.

[1] Một câu thoại nổi tiếng trong bộ phim Forrest Gump: “Mama always said life was like a box of chocolates. You never know what you’re gonna get.” (Tạm dịch: Mẹ luôn nói cuộc đời như một hộp kẹo sô cô la, bạn không bao giờ biết mình sẽ ăn phải vị gì.)

[2] Ngành học phụ: cái này giống như chương trình đào tạo song ngành. Chương trình đào tạo song ngành là chương trình đào tạo mà bên cạnh ngành chính ban đầu đã chọn, sinh viên sẽ được học thêm một số học phần bổ trợ cho ngành thứ hai, đủ khả năng và kiến thức để làm việc ở cả hai ngành.

[3] Tiết tháo: khí tiết, danh dự và phẩm vị của con người.

44. Chương 44

Sáng sớm ngày thứ bảy, Vương Nghiễm Ninh đã bị Trương Linh Dật kéo ra khỏi chăn, nhìn bộ dáng hào hứng bùng bùng của anh, Vương Nghiễm Ninh ngẩn ngơ nhớ lại lúc hai người làm gay theo bản hiệp nghị năm đó.

Ăn xong bữa sáng, Trương Linh Dật lái xe chở Vương Nghiễm Ninh đến vườn bách thú thành phố.

Vườn bách thú của thành phố G rất có tiếng tăm, Vương Nghiễm Ninh đã được đến một lần hồi trường tiểu học tổ chức buổi du xuân, sau này cũng không được đến đây nữa. Kể cả lúc đọc sách ở đại học F cũng thấy nhớ cái vườn bách thú mà mình đã quá tuổi để bước vào.

Bây giờ rõ ràng đang hẹn hò ở đây, Vương Nghiễm Ninh nhìn các loại chim đủ màu sắc và hình dáng bên trong lưới sắt, đột nhiên cảm giác mình và Trương Linh Dật đang làm một chuyện rất vô nghĩa[1].

Vương Nghiễm Ninh đang để đầu óc trên mây mà nghĩ ngợi lung tung, bỗng nhiên sau lưng vang lên mấy tiếng động ầm ỉ.

Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật nhìn lại, chỉ thấy một đám người trông như sinh viên đang đi tới.

Người đi đầu là một cô gái mặc áo sơ mi và quần jean, cô vừa đi vừa lớn tiếng hỏi: “Các bạn sinh viên thân mến, bây giờ là hoạt động đầu tiên của nhóm ta ngày hôm nay —— đó là thời gian tự do hoạt động, mọi người có thể thoải mái đi dạo, một tiếng sau tập hợp ở bãi đất trống bên hồ, tiếp tục hoạt động thứ hai của ngày hôm nay —— chơi trò chơi. Được rồi, giải tán.”

Sau khi cô gái dẫn đầu ra lệnh một tiếng, nhóm sinh viên bắt đầu chạy ào ra.

Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật im lặng mà nhìn nhóm sinh viên đang tản ra kia, nghĩ mãi mà vẫn không biết ngày hoạt động Đoàn của sinh viên thì tổ chức trong vườn bách thú làm gì?

Vương Nghiễm Ninh bỗng nhớ lại những ngày hoạt động Đoàn khi còn học đại học, dường như đều là các hoạt động bảo vệ môi trường — thật ra là đi vòng quanh hồ Nguyệt Lượng nhặt ve chai, không thì cũng đi thăm hỏi các bà mẹ góa con cô hay người già neo đơn, toàn là các hoạt động nghe ý nghĩa vô cùng.

Nhìn những tốp sinh viên tùm năm tùm ba đang líu ríu cười đùa, thật ra những cô cậu này đang biến ngày hoạt động Đoàn thành ngày đi chơi thì có!

Vương Nghiễm Ninh cảm thấy hơi đau đầu.

Trương Linh Dật cũng có chút khó chịu, nhiều người như vậy, ảnh hưởng đến chuyện anh nói yêu đương đấy!

Hơn nữa cũng có không ít nữ sinh đang nhìn chằm chằm anh và Vương Nghiễm Ninh — Nhìn anh thì không sao, dù sao người đẹp trai ở đâu cũng thu hút ánh nhìn của người khác hết cả, thế nhưng sao lại dám nhìn thụ thụ của anh chứ! Có biết chuyện nhìn chằm chằm vào vợ của người khác là một hành động hết sức mất lịch sự không!

Trương Linh Dật vừa tưởng tượng linh tinh về quan hệ của mình, vừa nắm chặt tay Vương Nghiễm Ninh nói: “Thụ thụ, chúng ta đi xem con khác!”

Vừa lúc Vương Nghiễm Ninh cũng bị làm phiền đến đau đầu, cũng không nói thêm lời nào.

Nói thật, đi dạo vườn bách thú là một chuyện mà muốn khen cũng chẳng có gì để khen.

Bây giờ khoa học kỹ thuật phát triển mạnh, bất cứ loài động vật nào cũng có thể nhìn thấy trên TV hoặc internet nên đối với mọi người cũng chẳng phải chuyện mới lạ gì.

Nếu như là một đứa bé được gia đình hoặc người thân dẫn đi chơi thì còn có thể, thế nhưng đối với các cặp đôi yêu nhau thì đây không phải sự lựa chọn lý tưởng.

Cộng thêm vườn bách thú vào mùa hè không tránh khỏi có những mùi kỳ lạ, cùng với mấy thằng nhóc nghịch ngợm đi lại như ma, càng phá hoại không khí lãng mạn hơn.

Trương Linh Dật hơi ảo não, sớm biết vậy đề nghị đi dạo công viên hoặc vườn hoa thì ổn hơn vườn bách thú rồi.

Ngược lại thì Vương Nghiễm Ninh cảm thấy rất thích thú, thường xuyên nhìn chằm chằm vào mấy tấm bảng thuyết minh treo trên hàng rào.

Ban đầu Trương Linh Dật còn cảm thấy hơi khó hiểu, về sau ngẫm lại, một kẻ yêu thích bọt biển SpongeBob, thì thích nhìn các loài động vật cũng không có gì kỳ lạ.

Được rồi, ít ra thụ thụ vẫn thích chỗ này, chưa tính là quá thất bại.

Nếu như không có cái mùi là lạ phảng phất đang trong không khí thì tốt hơn.

Trương Linh Dật không kìm được mà nhú mày.

“Whoa, Trương Linh Dật, tôi nhìn thấy anh em của anh kia!” Vương Nghiễm Ninh đột nhiên hô.

Trương Linh Dật đang thất thần, nghe vậy liền ngẩng lên thì lập tức = =

Trước mắt rõ ràng một một đàn lạc đà nhà Nam Mỹ[2]...

Hơn nữa còn là một đám lạc đà lâu năm chưa tắm, màu lông đã ố vàng.

Được rồi, chỉ cần thụ thụ vui vẻ là được.

Vì vậy Trương Linh Dật giơ tay vẫy vẫy với bọn lạc đà: “Hi, chào các em, lâu rồi không gặp~ Dạo này vẫn khỏe chứ?”

Lần này đến lượt Vương Nghiễm Ninh = =.

Đủ rồi đó Trương Linh Dật, mau nhặt sịp của cậu lên!

Đương lúc Vương Nghiễm Ninh im lặng, bên cạnh đột nhiên có tiếng bé trai vang lên đầy phấn khích: “Ba ơi ba nhìn kia, là con thảo nè mã[3]!”

Wương Nghiễm Ninh, Trương Linh Dật: “...”

Ông bố trẻ đang dắt tay thằng bé cũng muốn học máu, ngay lập tức quay lại nhìn nó, nghiêm mặt hỏi: “Con nói đây là con gì?”

Thằng bé kia lập tức làm biểu cảm đáng yêu, ôm má giả mồm: “Là Lạc đà nhà Nam Mỹ ạ.”

Wương Nghiễm Ninh, Trương Linh Dật: “.....”

Bây giờ mấy đứa trẻ con đều giống vậy sao?

Hai người nhìn xung quanh, vô tình đi đến hồ nước trong vườn bách thú, trong hồ có nuôi vài con thiên nga đang duyên dáng bơi lội trên mặt nước xanh sóng gợn lăn tăn, thoát nhìn trông vô cùng đẹp mắt và yên tĩnh.

Nếu như không lại nhìn thấy nhóm sinh viên kia.

Lúc trước Vương Nghiễm Ninh có cảm tình rất tốt với lớp cũ, thường xuyên tham gia các hoạt động tập thể. Về cơ bản là miễn nơi nào có bọn họ tụ tập, nơi đó sẽ bị ô nhiễm tiếng ồn ngay.

Bây giờ nhóm sinh viên này cũng vậy.

Wương Nghiễm Ninh nhìn bọn họ túm tụm lại một chỗ, thi thoảng phát ra tiếng cười vang của ai đó, lặng yên mà nhớ lại, ngày trước lúc đám bạn mình sôi nổi tham gia hoạt động, nhất định mọi người xung quanh đều chửi thề trong bụng rồi!

Trương Linh Dật rõ ràng cũng không muốn mỗi mồn đợi chờ giữa tiếng ồn ào như thế này, mắt thấy thời gian cũng không còn nhiều, nhân tiện nói: “Thụ thụ, không thì chúng ta về đi!”

Wương Nghiễm Ninh gật đầu, toan đứng dậy bỏ đi, chợt nghe thấy nhóm sinh viên kia cười thật to, rồi có một cô nữ sinh mặc váy hoa, mặt đỏ bừng đứng lên, do dự một lúc, đến khi bọn bạn của cô ta nhao nhao ồn ào “Đi đi” “Đi đi” mới nhún nhó mà bước đến trước mặt Vương Nghiễm Ninh.

“Anh gì ơi, em... em có thể nhờ anh... ôm em một cái được không?” Nữ sinh nọ mấp má môi, mặt đã đỏ đến tận mang tai.

Thì ra là Truth or Dare[4]!

Wương Nghiễm Ninh nhớ lúc trước trong các hoạt động của lớp cũng hay chơi trò Truth or Dare, mà thường thì cậu hay bị hỏi thích cô nào trong lớp nhất, bằng không cũng là bị kêu đi xin số của một cô nàng lạ hoắc, bất quá dựa vào vẻ ngoài đẹp trai không ai địch nổi, cậu chưa bao giờ bị từ chối.

Nhìn bộ dáng xấu hổ của cô bé kia, chắc là một cô nàng nhút nhát sống nội tâm, Vương Nghiễm Ninh đang nghĩ hay là cho cô một cái ôm, kết quả bị Trương Linh Dật đi trước một bước, anh vọt lên phía trước nói: “Chuyện này không được!”

Nữ sinh kia không ngờ mình lại bị từ chối thẳng thừng như thế, mặt đỏ bừng, không biết nên rút lui thế nào lại nghe Trương Linh Dật nói: “Nếu cần phải báo cáo kết quả nhiệm vụ thì để tôi ôm cô cho!”

Wương Nghiễm Ninh nghe vậy liền nổi giận, tại sao anh có thể ôm còn tôi thì không thể? Cậu liền kéo Trương Linh Dật ra phía sau, nói: “Người ta không có nói muốn ôm anh.” Dứt lời quay sang mỉm cười với cô nữ sinh nọ: “Em đừng để ý đến anh ta, anh đây sẽ ôm em.” Nói xong hào phóng mở rộng hai tay, nhẹ nhàng ôm cô bé kia một cái.

Nhóm sinh viên ở phía xa đột nhiên hét lên xen lẫn vài tiếng hoan hô, còn có tiếng ai đó đang huýt sáo.

Nữ sinh càng đỏ mặt hơn, cố lấy dũng khí, cuối cùng ngẩng đầu lên: “Cái đó, em... em có thể xin số điện thoại của anh được không?”

Cô vốn chẳng dám mở miệng hỏi những câu này đâu, nhưng vừa lúc Vương Nghiễm Ninh kéo Trương Linh Dật ra để ôm mình khiến cô hiểu lầm, người điển trai xuất chúng như vậy rất hiếm thấy, cho dù cô là một cô gái nhút nhát nhưng vẫn không kìm được mà muốn thử một lần.

Trương Linh Dật nhìn Vương Nghiễm Ninh ôm cô ta thì mặt mày đã khó coi lắm rồi, thấy cô còn được voi đòi tiên hỏi số điện thoại của Vương Nghiễm Ninh thì mặt lại càng thêm đen, lại không dám mở miệng cản lại, sợ lại bị Vương Nghiễm Ninh phản đòn.

May là lần này Vương Nghiễm Ninh không chiều ý cô nữ sinh kia nữa, lịch sự lùi về sau một bước, cười nói: “Tiếc quá, anh mới từ Đài Loan về, bây giờ chưa có số điện thoại ở đây.”

Đây rõ ràng là một lý do, nhưng coi như cho cô ấy một lối thoát đi, nữ sinh kia không lớn gan, chỉ xin số điện thoại thôi đã phải dồn hết dũng khí rồi, sẽ không dám hỏi thêm nữa. Sau khi đỏ mặt nói cảm ơn, liền chạy một mạch về.

“Đi thôi!” Vương Nghiễm Ninh nói với Trương Linh Dật.

“Thụ thụ, anh ghen!” Trương Linh Dật mang khuôn mặt chưa loét: “Sao em có thể đi ôm người khác chứ!”

Wương Nghiễm Ninh liếc mắt: “Vậy chẳng nhẽ để anh ôm?”

Đó là vì tôi biết với cái phong độ chết tiệt của anh có thể làm cô bé kia bẽ mặt!

Trương Linh Dật bất đắc dĩ mà thở dài, lẳng lặng nuốt một bụng dấm chua, nói: “Đi thôi!”

Wương Nghiễm Ninh nhìn bộ dáng nào nề của Trương Linh Dật, trông hơi buồn cười, yên lặng nhìn trời, sau đó vỗ vai Trương Linh Dật: “Anh có ngửi thấy mùi gì lạ trong vườn bách thú không?”

Đó là chuyện đương nhiên rồi! Mồ hôi và nước tiểu của động vật dưới ánh sáng mặt trời bốc mùi rất khó ngửi, mặc dù nhẹ thôi nhưng cũng đủ khiến người ta thấy khó chịu rồi!

Nhưng mà đi này giờ mới nhận ra à?

Trương Linh Dật dù cảm thấy khó hiểu nhưng vẫn gật đầu.

Wương Nghiễm Ninh nói: “Vậy để tôi đem tý không khí trong lành lại cho anh!” Nói xong nhoài người đến, ấn vào môi Trương Linh Dật.

Trương Linh Dật sững người, lập tức trong mắt tràn ngập ý cười, hai tay ôm eo Vương Nghiễm Ninh, khiến nụ hôn này trở nên sâu hơn.

Nhóm sinh viên ở đằng xa lại xôn xao lần nữa, nhưng mà trong tiếng hô lúc này, lại mang nhiều ý tứ hàm xúc.

“Thụ thụ, thật ra em cũng yêu anh phải không!” Đây không phải là một câu hỏi của Trương Linh Dật, mà là một câu khẳng định.

Wương Nghiễm Ninh nhún vai chẳng thèm để ý đến anh, thẳng đến lối ra của vườn bách thú mà bước.

.
. .
.

[1] Nguyên văn là “vô ly đầu”. “Vô ly đầu” là một từ địa phương vùng Quảng Đông, vốn là “vô lai đầu” (không có nguồn gốc, lai lịch), nhưng trong tiếng Quảng Đông, âm chữ “lai” với “ly” đọc gần nhau nên mới sinh ra chữ “vô ly đầu”. Từ này để chỉ lời nói và hành động của một người không có ý nghĩa, không đầu không đuôi. Đây cũng là cụm từ chỉ phương thức gây hài trong các phim của Châu Tinh Trì.

[2] Lạc đà nhà Nam Mỹ (Alpaca): là một loài động vật được thuần hóa thuộc họ Lạc đà Nam Mỹ. Alpaca có vẻ bề ngoài gần giống một con llama (lạc đà không bướu) nhỏ.

[3] Thảo nê mã: là một từ chửi bậy thông dụng trên Internet, cũng là tên của một trong “Mười con thần thú” của các bạn trẻ Trung (Đương nhiên cả 10 con đều là tưởng tượng =.,=). Sau này được phổ biến trong các

cuộc trò chuyện trên Internet. Con “Thảo nê mã” được lấy từ hình tượng Lạc đà nhà Nam Mỹ hoặc Vicugna vicugna, được lấy emo là “(· ·)” hoặc “(· Y ·).

[4] Truth or dare (Dám nói hay dám làm): là một trò chơi đồng đội cho ít nhất hai người trở lên. Trò chơi này rất thịnh hành trong giới trẻ nhưng nhiều khi cũng thu hút những người lớn ham vui. Giới nữ thường chơi nó trước khi đi ngủ và trò chơi này thường có mặt trong hoạt động ngoài trời của trại hè. “Truth” là sự thật, còn “Dare” có nghĩa ám chỉ là “Bạn có dám làm không?” (Do you dare to do that?).

45. Chương 45

Lúc rời khỏi vườn bách thú thì đã là giữa trưa, hai người ghé vào một quán bán hoành thánh rất nổi tiếng gần đó, mỗi người tùy tiện ăn hết một chén hoành thánh rồi cùng nhau về nhà.

Trên đường về, Vương Nghiễm Ninh nhận được một cuộc điện thoại, là Tôn Tư Dương gọi nhắc cậu đừng quên ngày họp mặt kỷ niệm ngày thành lập trường.

“Này, Trương Linh Dật, mai là lễ kỷ niệm ngày lập trường, anh có đi không?”

“Đi chứ~” Trương Linh Dật vừa lái xe vừa thuận miệng đáp, “Thụ thụ em cũng đi sao? Anh chở em đi cùng!”

Vương Nghiễm Ninh suy nghĩ một lúc rồi nói: “Được thôi.”

Lễ kỷ niệm 60 năm ngày thành lập trường được tổ chức rất long trọng, rất nhiều cựu sinh viên đã vượt qua cả một quãng đường dài để về tham dự.

Lúc Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật đến, xe đã đậu chật đường cả trường đại học kế bên, Trương Linh Dật đành phải đậu xe ở gần cầu thang một dãy lầu học của ngôi trường gần đó, cùng Vương Nghiễm Ninh đi bộ đến trường đại học F.

Trên con đường người đến kẻ đi, cũng không ít người nhân dịp mở các gian hàng bán đồ lưu niệm bên đường, Năm đó Vương Nghiễm Ninh đi rất vội, mấy năm nay lại không có dịp về thăm trường cũ, trong lòng có phần nhớ nhung, cậu đi được một chút lại dừng, thì thoáng bị các gian hàng ven đường thu hút.

Đi được nửa đường, Trương Linh Dật nhận được điện thoại của La Tử Tuệ, cô nói lớp đã ghé vào một quán cơm nổi tiếng ở gần trường rồi, gọi anh qua lạ, Trương Linh Dật đành phải tạm biệt Vương Nghiễm Ninh, đến quán cơm trước.

Vương Nghiễm Ninh tự cười, cậu lớn lên rất cao ráo điển trai, đi trong dòng người khiến không ít người phải ngoái đầu. Rất nhiều cô nữ sinh nhỏ tranh nhau chào hàng với cậu, còn chủ động giảm giá.

“Đây là cái gì vậy?” Vương Nghiễm Ninh cầm một chiếc hộp gỗ hình chữ nhật to bần bần tay, trên nắp hộp còn khắc mấy chữ “Đại học XX”

“Là hộp đựng danh thiếp ạ.” Cô gái bán hàng thấy một anh chàng đẹp trai hỏi, đành xấu hổ mà giải thích.

“À.” Vương Nghiễm Ninh nhíu mày, mở nắp ra, chất liệu của chiếc hộp rất chắc chắn, thoạt nhìn không tệ, hỏi thử giá tiền, cũng không đắt, liền mua một cái.

Rời gian hàng nhỏ, Vương Nghiễm Ninh lại tiếp tục đi dạo loanh quanh, đại học F không phải là một trong những trường đại học lớn nhất thành phố G, vậy mà hôm lại trông lại còn chật chội hơn, bóng người đông đúc ở khắp mọi nơi, có sinh viên tình nguyện đang theo học tràn đầy nhiệt huyết, cũng có cựu học sinh đến tuổi trung niên mang vẻ mặt hoài niệm tuổi học trò, cái vùng đất này đã từng chứng kiến thanh xuân của biết bao người.

Đương nhiên, có cả Vương Nghiễm Ninh.

Mặc dù đã lâu chưa về, thế nhưng một lần nữa đặt chân lên mảnh đất này, tất cả vẫn còn thân thuộc như thế, vốn chẳng cần nhớ lại những con đường nghèo đói phía trước đang dẫn đến đâu, chỉ cần dựa vào cảm giác mà bước bừa, sẽ bắt gặp mà đi trên con đường ngày xưa đã đi đi lại lại không biết bao nhiêu lần.

Tình cờ cũng sẽ có vài gương mặt quen thuộc hoặc xa lạ mang vẻ mặt ngạc nhiên nhìn cậu, nhưng bây giờ lòng Vương Nghiễm Ninh đều đặt hết vào cảnh sắc nơi đây, chẳng thể nào để ý đến thái độ của người khác.

Vô tình lại đi đến giảng đường.

Giảng đường của đại học F có thể chứa được mấy trăm người, mà trước giảng đường là một quảng trường rộng lớn, vì khu sinh hoạt và khu dạy học cách nhau khá xa, bình thường quảng trường rất vắng vẻ, trước đây là nơi tập huấn quân sự.

Nhưng hôm nay trước giảng đường lại đầy ắp người, quảng trường ở phía trước cũng không hiếm người đi tới đi lui.

Vương Nghiễm Ninh sinh lòng hiếu kỳ, liền từ cửa lớn bên hông lách người chen vào, đứng phía xa nhìn trên bức giảng có treo một tấm băng rôn màu đỏ có viết —— Buổi tọa đàm giao lưu của cựu học sinh ưu tú trường đại học F.

Mà dưới đài đã có mười mấy người ngồi hai bên trái phải, mỗi người đều mặc quần áo lịch sự, ngồi nghiêm chỉnh, có một người đàn ông trông hơi thấp bé đang đứng trên bục, cầm microphone đang kể lại quá trình phấn đấu của mình.

Vương Nghiễm Ninh chỉ vừa nhìn thoáng ngang đã nhận ra ngay, đó chính là chàng trai lúc trước không cửa được Vu Hải Ninh thì quay sang dìm hàng mình, kết quả bị Trương Linh Dật troll một quả, người được gọi là “Đệ nhất FA của đại học F” – Hứa Quốc Huy.

Không nghĩ đến người này lại có thể xuất hiện ở đây, giữa biết bao người nói về quá trình đi đến thành công của mình, đúng là vật đổi sao dời, đệ nhất FA của đại học F cũng có ngày nghịch tập[1] rồi!

Đến khi Hứa Quốc Huy nói xong, một cậu MC lên thế chỗ hần đứng giữa bục giảng, nói: “Cảm ơn anh Hứa Quốc Huy đã cùng chia sẻ kinh nghiệm với chúng ta hôm nay. Anh Hứa vừa tốt nghiệp ba năm đã trở thành quản lý thị trường khu Hoa Nam của công ty DM Trung Quốc, kinh nghiệm thành công của anh ấy, chắc chắn có nhiều điểm để chúng ta học hỏi. Và bây giờ là phần hỏi đáp đặc biệt, mọi người có vấn đề gì thắc mắc với anh Hứa thì không nên bỏ qua cơ hội!”

Cậu MC vừa nói vừa đưa mắt nhìn trong đám đông.

Vương Nghiễm Ninh cười nhạt một tiếng, đang định bỏ đi thì chợt nghe cậu MC gọi to: “Anh Vương Nghiễm Ninh! Đúng là anh Vương Nghiễm Ninh rồi!”

Vương Nghiễm Ninh giật mình, chân không nhắc lên nổi, chỉ thấy cậu MC kia đúng là đang chỉ về phía mình, nét mặt cậu ta không thể giấu nổi vui mừng: “Không ngờ anh Vương Nghiễm Ninh cũng trở về, mời anh lên đây chia sẻ một chút với mọi người được không ạ?”

Sinh viên ngồi ở đây đa số đều nhập học sau khi Vương Nghiễm Ninh đã rời trường, rất nhiều người cũng không biết Vương Nghiễm Ninh là ai, bởi vậy họ hơi khó hiểu với thái độ phấn khích của MC. Ngược lại cựu học sinh dù chưa nhìn thấy Vương Nghiễm Ninh nhưng lúc nhập học, truyền thuyết về Vương Nghiễm Ninh vẫn còn lan truyền, bọn họ cũng nghe được một ít.

Lần này để thể hiện sự xem trọng đối với các cựu sinh viên, đại học F đặc biệt để cho một cậu sinh viên năm tư làm MC dẫn chương trình, mà cậu trai này lại nhập học lúc Vương Nghiễm Ninh vừa đi Đài Loan không lâu, may mắn nghe được không ít lời đồn về Vương Nghiễm Ninh, lại còn là đồng hương của Tôn Tư Dương nữa, được Tôn Tư Dương rèn luyện, không hiểu sao cậu ta lại sinh ra cảm giác sùng bái với một Vương Nghiễm Ninh mình chưa gặp mặt bao giờ.

Nhất là về các tin đồn kèm theo mấy danh hiệu khoa trường của Vương Nghiễm Ninh, ví dụ như là ——

Đại diện cho những anh chàng vừa đẹp trai vừa có tiền của đại học F!

Cao thủ sát gái!

Chủ tịch Hội sinh viên!

Hội viên câu lạc bộ bóng rổ!

Người được nhận học bổng loại xuất sắc!

Người được trở thành sinh viên trao đổi!

Có vài người đã nhìn thấy ảnh chụp của Vương Nghiễm Ninh, có người lại nhìn theo ánh mắt của cậu MC, miễn cưỡng nhìn thấy Vương Nghiễm Ninh đang đứng phía cuối giảng đường — dù đang đứng ở phía dưới xung quanh toàn là người, cậu vẫn y như hạc đứng giữa bầy gà, hào quang tỏa ra bốn phía.

Wương Nghiễm Ninh cười trừ, đành phải bước lên.

Hứa Quốc Huy lập tức sầm mặt.

Mặc dù Vương Nghiễm Ninh vô tình làm náo động, nhưng đối với một kẻ đã từng bày tỏ tình yêu cháy bỏng của mình trên sân khấu, đối phó với cục diện này với cậu dễ như ăn bữa sáng, không có chút mất tự nhiên nào.

Từ lúc cậu bước lên bục, phía dưới đã có vài người không kìm được tiếng kinh hô, đến khi cậu đứng trên bục giảng, ánh đèn chiếu vào người, liền có cảm giác như cả người cậu đang sáng lên.

Cái gọi là sinh ra đã trở thành tiêu điểm, chắc là như thế.

Mọi người ở phía dưới đều yên lặng.

Cậu MC hiển nhiên đã phấn khích đến độ không kìm chế được nữa, chỉ thiếu điều khóc ra thành tiếng thôi, cầm micro nói: “Các bạn sinh viên, tôi xin giới thiệu với các bạn, người đứng cạnh tôi đây được gọi là một trong những anh chàng đẹp trai nhất lịch sử của trường đại học F – anh Vương Nghiễm Ninh. Anh Nghiễm Ninh đã từng cướp đi trái tim của biết bao cô gái, nhưng anh ấy không chỉ đẹp trai thôi đâu, anh còn là sinh viên ưu tú nhất của trường ta hồi đó. Anh là hội viên của câu lạc bộ bóng rổ, chủ tịch Hội sinh viên, còn được nhận học bổng đặc biệt. Đến năm tư thì anh Vương Nghiễm Ninh đi Đài Loan trở thành sinh viên trao đổi, không ngờ hôm nay lại xuất hiện trong trường chúng ta, thật là quá vinh hạnh rồi!”

Wương Nghiễm Ninh bình tĩnh vẫy tay với mọi người.

Đột nhiên phía dưới vang lên một tràng hoan hô cổ vũ.

Cậu MC hỏi Vương Nghiễm Ninh: “Lúc trước anh là thần tượng của biết bao cô gái trong trường, bây giờ anh trở về rồi, không biết anh có điều gì muốn nói với mọi người không ạ?”

Wương Nghiễm Ninh cầm micro của cậu MC đưa đến, mỉm cười: “Vậy thì mong mọi người luôn luôn khỏe mạnh, học tập tốt, mỗi ngày đều tiến về phía trước.”

Mọi người cười phá lên, còn có người không nể mặt mà thở dài một cái.

“Anh Nghiễm Ninh thật hài hước.” Cậu MC nói, “Không biết bây giờ anh đang làm việc ở đâu ạ?”

Wương Nghiễm Ninh đáp: “Có lẽ mọi người chưa từng nghe đâu, là công ty Phúc Mậu Khải Tư.”

“Wow, sao nghe lạ tai thế nhỉ!” MC cường điệu lớn tiếng nói: “Phúc Mậu Khải Tư là một trong những công ty lớn nhất ở Đài Loan! Ah, vậy là anh Vương Nghiễm Ninh và anh Hứa Quốc Huy cùng ngành rồi!”

May nhờ cậu MC vẫn còn nhớ đến Hứa Quốc Huy.

Wương Nghiễm Ninh cười nói: “Anh và anh Hứa không chỉ cùng ngành mà lúc trước còn học chung nữa!”

“À, đúng rồi, hai anh cùng khóa mà.” MC nói, giọng điệu này rõ ràng muốn nói năm đó Hứa Quốc Huy chẳng nổi bật bằng Vương Nghiễm Ninh cho nên cậu ta chỉ nhớ mỗi mình Vương Nghiễm Ninh.

Phúc Mậu Khải Tư?

Vốn đang nhận được sự chú ý, kết quả lại vì Vương Nghiễm Ninh xuất hiện mà bị ngó lơ, Hứa Quốc Huy cuối cùng cũng tìm ra điểm để công kích, cố ý làm ra vẻ khách khí mà hỏi: “Không biết bây giờ Nghiễm Ninh đang đảm nhiệm chức vị gì ở Phúc Mậu Khải Tư?”

Hứa Quốc Huy vừa hỏi, lập tức lôi kéo sự chú ý của mọi người.

Sinh viên còn đang theo học luôn có một cảm giác sùng bái khó hiểu đối với các công ty nổi tiếng kia.

Bọn họ vốn chưa hiểu rõ cách thức hoạt động của ngành công nghiệp và các công ty, cũng chưa hiểu rõ chức năng thực sự của các chức vị trong công ty, nhưng có thể phân biệt cao thấp giữa các chức vị đơn giản.

Mà Phúc Mậu Khải Tư và DM Trung Quốc cũng coi như ngang hàng, rất khó so sánh xem công ty nào tốt hơn nên muốn xem xem Vương Nghiễm Ninh và Hứa Quốc Huy ai thành công hơn, đương nhiên phải xem họ ngồi ở vị trí nào trong công ty rồi.

Hứa Quốc Huy tự nhận Vương Nghiễm Ninh chẳng thể nào vượt qua hắn được, mới tốt nghiệp ba năm đã ngồi vào chức quản lý thị trường của một công ty không phải là chuyện dễ dàng, cho nên Hứa Quốc Huy mới cố tình hỏi như thế.

Vương Nghiễm Ninh hiển nhiên biết được đích ý của Hứa Quốc Huy, ngược lại cậu cũng không làm ra vẻ gì, không tự nâng mình cũng chẳng tỏ ra khiêm tốn, nói: “Bây giờ là quản lý thị trường.”

Cùng cấp với Hứa Quốc Huy.

Sinh viên ở đây chẳng nghe thấy gì nữa, chỉ là lúc đầu cậu MC đã khoa trương giới thiệu Hứa Quốc Huy thành công như thế nào, mà Hứa Quốc Huy lại vừa diễn thuyết miêu tả chính mình sáng chói ra sao.

Bây giờ chức vị Vương Nghiễm Ninh và Hứa Quốc Huy ngang ngửa nhau thì hào quang trên người Hứa Quốc Huy lập tức đều chuyển sang Vương Nghiễm Ninh hết, mà Vương Nghiễm Ninh lại còn là một anh chàng đẹp trai hiếm thấy — lập tức ném Hứa Quốc Huy ra thật xa.

Sự tò mò của mọi người về Vương Nghiễm Ninh thậm chí còn nhiều hơn.

Hứa Quốc Huy thì lại hận đến nghiến răng nghiến lợi, mối thù này không chỉ vì Vương Nghiễm Ninh lần thứ hai cướp đi danh tiếng mà còn là chức nghiệp của hắn nữa.

Hứa Quốc Huy vốn tưởng mình đã thành công lắm rồi, cho mình giữ đi cơn ác mộng “Đệ nhất FA của đại học F” năm đó, nhưng Vương Nghiễm Ninh lại hết lần này đến lần khác ném hắn xuống đất.

Quản lý thị trường của DM Trung Quốc.

Quản lý thị trường của Phúc Mậu Khải Tư.

Có lẽ các cô cậu sinh viên chẳng cảm thấy có gì khác biệt.

Nhưng Hứa Quốc Huy biết điểm khác nhau không chỉ là một điểm hay nửa điểm.

Cùng làm trong ngành công nghiệp, thậm chí công ty DM Trung Quốc còn lâu đời hơn Phúc Mậu Khải Tư một tí, nhưng DM Trung Quốc tiến vào Trung Quốc đại lục tương đối sớm, vốn đã có nền tảng vững vàng, nhưng thị trường dần phát triển, vai trò của bộ phận tiếp thị đang dần suy yếu, bây giờ chỉ phụ thuộc vào bộ phận tiêu thụ, chủ yếu làm công tác chấp hành, quan trọng, nhưng quyền lực không cao.

Nhưng Phúc Mậu Khải Tư thì lại khác, công ty này chỉ mới vừa bước chân vào đại lục, đang thăm dò thị trường, tác dụng của phòng Marketing vô cùng quan trọng, thậm chí bộ phận tiêu thụ cũng phải nhìn sắc mặt bọn họ để làm việc. Với tư cách là quản lý thị trường, nhất định là phụ tá đắc lực của ngài Chu rồi.

Lúc trước Hứa Quốc Huy cũng có nghe rằng quản lý thị trường của Phúc Mậu Khải Tư là một chàng trai trẻ rất tài giỏi, rất được ông Chu coi trọng, ngay cả David của Huy Đế Quốc Tế cũng phải khen cậu ta không dứt miệng, còn được mời tham dự buổi tiệc kỷ niệm của Huy Đế.

Không ngờ lại là Vương Nghiễm Ninh.

Nhớ lại năm đó vì dìm hàng Vương Nghiễm Ninh trên forum mà bị ghim lên trang chủ chịu sỉ nhục của bao người, mấy năm nay hắn cố gắng leo lên vị trí này, không thể bỏ qua công lao của Vương Nghiễm Ninh đâu.

Ý nghĩ muốn vượt qua Vương Nghiễm Ninh, muốn một ngày nào đó dùng chân dẫm nát Vương Nghiễm Ninh khiến hắn không ngừng nỗ lực không ngừng cố gắng.

Nhưng vì sao đến lúc hẳn cho rằng mình đã thành công rồi, Vương Nghiễm Ninh lại một lần nữa phá vỡ tưởng tượng của hẳn?

Hứa Quốc Huy nhìn những gương mặt hâm mộ say mê Vương Nghiễm Ninh, những gương mặt ấy dường như đang cười nhạo hẳn.

Wương Nghiễm Ninh, một ngày nào đó tao sẽ bắt mày phải trả giá.

.
. .

[1] Nghịch tập: là một thuật ngữ trong game online, ý chỉ phản kích thành công trong nghịch cảnh. Nghịch tập ở đây chỉ một người không ngừng vươn lên, lấy yếu thắng mạnh.

46. Chương 46

Vất vả lắm mới thoát ra khỏi buổi giao lưu, Vương Nghiễm Ninh liền nhận được điện thoại của Tôn Tư Dương.

“Wương Nghiễm Ninh đây à, cậu đã tới chưa? Bọn tớ gọi món hết rồi, chỉ chờ ví tiền của cậu thôi!”

Wương Nghiễm Ninh cười trừ: “Đến ngay, các cậu đang ở đâu vậy?”

Tôn Tư Dương đáp: “Ở nhà hàng nè, cậu mau đến đây đi.”

Cúp máy, Vương Nghiễm Ninh bước chầm chậm đến nhà hàng nợ.

Đó là một nhà hàng hạng sang gần trường đại học F. Hôm nay là một ngày đặc biệt, cả sảnh nhà hàng đã chật ních, chúng bạn của Vương Nghiễm Ninh dù đã đặt chỗ trước nhưng chỉ chiếm được một chỗ trong sảnh, những ghế khác đã đầy người.

Nhưng mà bọn bạn của cậu cũng chẳng để bận tâm gì, dù sao bọn họ cũng tin chắc, bất kể ở nơi nào, âm thanh của bọn họ cũng là to nhất, không làm phiền người khác thì đã tốt lắm rồi sao phải sợ người khác làm ồn đến mình.

Lúc Vương Nghiễm Ninh đến thì mọi người đã đến đông đủ, đây là lần đầu tiên từ sau khi tốt nghiệp bọn họ tổ chức họp lớp, cộng thêm chuyện Tôn Tư Dương đi rêu rao rằng cậu chàng Vương Nghiễm Ninh năm đó bỏ đi không một lời chào giờ đã về rồi, hôm nay sẽ đến nên bạn bè trong lớp đến rất đầy đủ, ba mươi mấy người ngồi kín cả hai bàn.

Wương Nghiễm Ninh vừa bước đến cửa, Tôn Tư Dương đang nhìn chằm chặp cánh cửa bỗng gọi to một tiếng, giơ tay bá cổ Vương Nghiễm Ninh: “Móa, bọn tớ còn tưởng cậu định trốn nợ nên cố tình không đến đây!”

Wương Nghiễm Ninh miễn cưỡng để hẳn lôi kéo ngồi vào bàn, xung quanh đều là những gương mặt thân thuộc, mặc dù năm tháng khiến họ trông chừng chặc hẳn, đôi mày hẳn nét lõi đời nhưng tình nghĩa năm xưa vẫn không thay đổi. Tình cảm thời học sinh lúc nào cũng trong sáng và thuần khiết, cách bày tỏ cũng vậy.

Wương Nghiễm Ninh vừa đến, mấy cậu bạn thân ngày xưa đã xúm lại, mọi người không nói lời nào đã tấm quất cho Vương Nghiễm Ninh một trận, đến khi mọi người xả giận xong, Vương Nghiễm Ninh mới lách mình ra khỏi đám người, giơ tay đầu hàng: “Mọi người đừng giận, đừng giận, bữa này tớ mời, mọi người cứ ăn nhiều vào, tiền bạc không thành vấn đề!”

“Đệt, còn dám khoe của hử!” Cậu lớp trưởng to béo cắn giận hừ một tiếng, định bước lên đánh một trận nữa.

Vương Nghiễm Ninh vội vàng nói: “Nếu cậu còn đánh nữa tớ không thanh toán hóa đơn đâu!”

Lớp trưởng suy đi tính lại, một bữa cơm quan trọng hơn Vương Nghiễm Ninh nhiều, đành phải nhin cậu ta, dường như chưa hết giận, liền gọi cô phục vụ thật to: “Người đẹp, cho thêm hai món nữa, không cần đem menu ra, cứ chọn hai món đắt tiền nhất ấy!”

Đánh cũng đã đánh rồi, làm thịt cũng làm thịt xong rồi, cơn giận của mọi người cũng từ từ lắng xuống, nhưng dấu hỏi về chuyện Vương Nghiễm Ninh năm xưa bỏ đi vẫn còn đó, đến khi Vương Nghiễm Ninh vừa ngồi xuống, cả bọn liền nhao nhao hỏi dồn.

“Vương Nghiễm Ninh cậu nói coi, sao lúc trước chẳng nói chẳng rằng đã bốc hơi đến tận Đài Loan rồi?”

“Bồ khỉ, nhất định là do cậu phát lên rồi nên mới xem thường bọn bạn này phải không!” Lớp trưởng vừa mạnh tay gấp đồ ăn vừa bĩu môi.

“Lúc ấy do thông báo gấp quá nên tớ mới...” Vương Nghiễm Ninh trợn mắt nói dối.

“Anh hai à, sao những sinh viên trao đổi khác không gấp như cậu?”

“Hết cách rồi, cậu biết đó, những người ưu tú tài giỏi đều được xem như xạ thủ mà~” Vương Nghiễm Ninh vừa nói xong đã khiến mọi người phải khinh bỉ, tại sao qua nhiều năm rồi mà cái tính của cậu ta vẫn không thay đổi thế.

Thật ra thì cái có năm ấy rất khó nói, cũng không thể nói vì sao mình ra đi mà chẳng một lời từ biệt, càng không thể giải thích vì sao mình cắt đứt liên lạc với mọi người. Vương Nghiễm Ninh vốn chẳng muốn trả lời vấn đề của mọi người, ngược lại còn hỏi thăm tình hình gần đây của họ: “Đúng rồi, tớ nghe nói Tú Mẫn đã kết hôn, chúc mừng chúc mừng nha, tiền mừng để dịp khác hẵng đưa nhé.”

Quả nhiên sự chú ý của mọi người nhanh chóng dời sang chỗ khác, sự chú ý của đám đông luôn dễ thay đổi mà, mọi người đều hào hứng với chủ đề hôn nhân nên nháo nhào cảm khái rằng ai đã kết hôn rồi, ai bị ép gả, ai đã sinh em bé,... Chỉ trong một chốc đã trở thành chủ đề buôn dưa lê của cả bọn, cho nên chuyện gặng hỏi Vương Nghiễm Ninh tạm thời bị quăng sang một bên.

Lúc này Vương Nghiễm Ninh mới thâm thở phào một cái.

Đương lúc mọi người ăn uống no nê, trò chuyện say sưa, kể cả buổi vẫn chưa ăn xong mà cố gắng phần đầu ăn tiếp – lớp trưởng đang gặm đùi gà thì hai mắt bỗng dưng sáng bừng, nhìn chăm chăm vào một chỗ rồi nói: “Mọi người mau nhìn xem ai kia!”

Cả bọn bị giọng nói của lớp trưởng thu hút, nhìn theo tầm mắt của cậu ta, trong mắt phát ra tia nhiều chuyện.

Chỉ thấy một bóng dáng bước ra từ cánh cửa cạnh mấy dãy ghế, một vóc dáng cao to chững chạc, còn ai nổi tiếng ở đại học F bằng người này? Hotboy Trương Linh Dật!

Vì vậy ánh mắt của mọi người nhanh chóng mập mờ hẳn, vừa nhìn Trương Linh Dật vừa liếc sang Vương Nghiễm Ninh.

“Thành thật mà nói, ngày xưa Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật được xem là những anh chàng đẹp trai nhất đại học F, nhưng người nào thứ nhất người nào thứ hai vẫn chưa đưa ra kết luận, cuối cùng các cậu có phân ra thắng bại không vậy?” Một cậu bạn đầu húi cua cùng lớp nhướn mày hỏi.

Cái thằng này, nếu cậu không chăm được ngồi ly gián thì cậu sẽ chết ngay tại chỗ hả!

Trong lòng Vương Nghiễm Ninh âm thầm gờ ngón giữa với cậu ta, sau đó cậu lấy tay vuốt tóc, cao ngạo mà ngẩng đầu lên: “Về chuyện đó đương nhiên anh đây phải là số một rồi!”

Lớp trưởng nhở ra một miếng xương gà, nghiêng mắt nhìn Vương Nghiễm Ninh một cái rồi nói: “Nghe bọn bạn của Trương Linh Dật nói, lúc bọn họ họp lớp Trương Linh Dật cũng nói y vậy.”

Những người khác nháo nhào gật đầu phụ họa, trong mắt không giấu nổi tia nhiều chuyện.

“Thì sao?” Vương Nghiễm Ninh ngả người về phía sau, khoát tay đáp: “Việc này làm sao chứng minh được? Chẳng lẽ các cậu muốn trưng cầu dân ý?”

Lại nói năm xưa có rất nhiều người tham gia bỏ phiếu, có điều kết quả luôn là cậu và Trương Linh Dật ngang sức ngang tài, không phân thắng bại.

“Chuyện đó không cần!” Đầu húi cua hiển nhiên đã chuẩn bị sẵn sàng, cười gian: “Thế này nhé, cậu chỉ cần khiến Trương Linh Dật đến đây, đứng trước mặt bọn tớ thừa nhận rằng cậu đẹp trai hơn cậu ta là được rồi!”

Thâm độc! Thật là thâm độc!

Nếu từng là sinh viên của đại học F thì ắt phải biết, Trương Linh Dật không vung đầm trước mặt Vương Nghiễm Ninh đã là may mắn lắm rồi, muốn cậu ta đứng trước mặt mọi người thừa nhận Vương Nghiễm Ninh đẹp trai hơn mình, chỉ bằng chờ Vương Lực Hoàn công khai làm gay với Lý Vân Địch còn hơn.

Vì vậy mọi người xôn xao trưng ra bộ dạng chờ xem kịch hay, xem xem Vương Nghiễm Ninh sẽ đối phó như thế nào.

Vương Nghiễm Ninh thấy mình gặp phải người chẳng hiền lành gì cho cam, vừa vặn ngón trở và ngón cái, vừa nghiêm túc nói: “Nếu như tớ có thể làm Trương Linh Dật đứng trước mặt mọi người thừa nhận rằng tớ đẹp trai hơn thì tớ được lợi ích gì chứ?”

Không thể ép cậu trả giá mà không có tí báo đáp được.

Đầu húi cua vốn chẳng tin Vương Nghiễm Ninh có thể gọi Trương Linh Dật lại, tưởng rằng cậu ta cố tình hù dọa mình, tiện tay rút tờ 100 trong ví da ra, nói: “Nếu cậu có thể làm cậu ấy thừa nhận rằng cậu đẹp trai hơn thì tớ tặng cậu 100 tệ luôn!”

Vương Nghiễm Ninh khinh thường tờ Mao chủ tịch màu đỏ: “Tiền cược quá ít, có ai muốn cược cùng với cậu ta không?”

Mọi người cũng chỉ định xem trò vui thôi, cũng chẳng ai nghĩ Trương Linh Dật có thể thua Vương Nghiễm Ninh được — cả đại học F ai mà chẳng biết bọn họ như nước với lửa, vua không thấy vua chứ!

Lần này lại do chính Vương Nghiễm Ninh khởi xướng trò cá cược khiến tất cả đều hào hứng, xôn xao đặt cược, vì vậy cậu 100 tờ 100 đều lấy ra hết, chỉ để xem Vương Nghiễm Ninh mất mặt như thế nào.

Vương Nghiễm Ninh đợi mọi người xì tiền ra hết mới cầm lấy một xấp tiền màu đỏ, cười tủm tỉm: “Nói rồi đấy nhá, nếu tớ làm được thì đồng tiền này là của tớ đấy!”

Tất cả đều không dị nghị, vì vậy Vương Nghiễm Ninh cất bước về phía Trương Linh Dật.

Trương Linh Dật vốn đang trên đường đi tìm WC, không ngờ vừa bước ra khỏi WC đã nhìn thấy Vương Nghiễm Ninh, mặt liền vui vẻ hẳn lên, gọi: “Thụ thụ.”

“Không được gọi như thế.” Vương Nghiễm Ninh nghiêm mặt nói, chẳng nói chẳng rằng mà lôi Trương Linh Dật đi.

Trương Linh Dật còn chưa biết mô tê gì đã bị kéo đến đứng trước mặt cả lớp của Vương Nghiễm Ninh.

Bạn bè của Vương Nghiễm Ninh, Trương Linh Dật đều biết mặt gần hết, bởi vậy chỉ cần nhìn một cái cũng biết cậu ta đang họp lớp, chỉ không biết Vương Nghiễm Ninh kéo mình đến để làm gì.

Trong lòng của anh đầy rẫy nghi ngờ, nhưng bọn bạn của Vương Nghiễm Ninh lại còn bối rối hơn anh.

Ai nấy đều ngạc nhiên, đúng là Vương Nghiễm Ninh dám gọi Trương Linh Dật kia, mà sao Trương Linh Dật lại dễ dàng chịu bị kéo đi như thế vậy ta?

Vương Nghiễm Ninh kéo Trương Linh Dật đứng lại: “Trương Linh Dật, bọn bạn tớ muốn cậu mình thừa nhận, ngày xưa tớ mới là hotboy số một của đại học F!”

Khóe môi Trương Linh Dật co rút, chuyện gì đang xảy ra vậy?

Trong lúc anh còn ngẩn tò te, Vương Nghiễm Ninh thấy anh chẳng nói chẳng rằng thì huých tay anh, nói: “Này, cậu nói với mọi người đi chứ, tớ đẹp trai hơn cậu nhiều mà phải không?”

Thì ra đây chỉ là một trò đùa ấu trĩ thôi à?

Trương Linh Dật biết chắc bệnh tuổi dậy thì[1] của Vương Nghiễm Ninh lại tái phát, phải tự anh thừa nhận rằng cậu đẹp nhất đại học F thì mới chịu bỏ qua.

Nếu như ngày xưa cả hai không là gay mà dám làm vậy với Trương Linh Dật, chắc chắn anh sẽ chẳng ngần ngại mà xì mũi coi thường cậu trước mặt mọi người để cậu mất mặt chơi, nhưng bây giờ quan hệ của bọn họ là gì chứ!

Theo như lời Trương Linh Dật nói, bây giờ anh tự coi mình là một tiểu tiện công, đương nhiên phải chiều theo thụ thụ, nịnh nọt thụ thụ, thỏa mãn căn bệnh tuổi dậy thì của thụ thụ!

“Ừm, đúng là Nghiễm Ninh đẹp trai hơn tớ.” Trương Linh Dật cười trừ, dừng lại một chốc rồi nói tiếp: “Nhưng mà chỉ đẹp hơn một chút thôi.”

OMG, chuyện gì đang xảy ra đây?

Chỉ nghe hiện trường vang lên mấy tiếng “Rầm rầm”, quai hàm của mọi người đều rớt xuống đất hết.

Là cách lắng nghe của tớ không đúng sao?

Hay là kẻ đứng đây vốn chẳng phải Trương Linh Dật mà là một người khác hóa trang thành?

Trời đất quỷ thần ơi, làm ơn nói cho tôi biết đây không phải là thật đi!

Nhìn mọi người đều bị shock đến hóa đá, trong lòng Vương Nghiễm Ninh cảm thấy vô cùng thoải mái, cậu phát tay với Trương Linh Dật: “Được rồi, cho cậu lui!”

Trương Linh Dật bất đắc dĩ mà lắc đầu ngao ngán, nhưng trong mắt lại đọng đầy thương yêu, anh vẫy tay chào mấy người còn đang hóa đá rồi bước đi.

Vương Nghiễm Ninh vô cùng thoải mái mà vung vẩy mấy tờ tiền: “Không ngờ bữa này tớ mời mà cuối cùng vẫn là các cậu thanh toán hóa đơn!”

“Không ——” Lớp trưởng kêu lên một tiếng thảm thiết, phun cả nửa miếng thịt cá trong mồm ra, “Tớ không tin đó là sự thật!”

Vương Nghiễm Ninh im lặng nhìn màn biểu diễn phô trương của tên lớp trưởng, quyết định lơ lớ lơ cậu ta đi.

Qua một lúc như thế, những tin đồn phía sau cũng chẳng còn gì thú vị, mọi người cứ ở mãi trạng thái khiếp sợ hoang mang như thế chẳng thể nào hoàn hồn.

Bữa cơm này có lớp trưởng an tọa, chọn không ít món ngon, tính ra chẳng hề rẻ. Nhưng Vương Nghiễm Ninh thắng hơn ba ngàn tệ, trả tiền xong còn thừa những hai trăm, cậu quyết định để về đãi Trương Linh Dật một bữa ra trò.

Mọi người vội vàng ăn ăn uống uống nhanh như gió rồi đề nghị tăng hai sẽ đi hát karaoke, có mấy cô cậu bạn chuyện công việc nên không tham gia, Vương Nghiễm Ninh nghĩ Trương Linh Dật chắc cũng tìm có từ chối rồi.

Tính toán thời gian, bên Trương Linh Dật chắc cũng tan rồi, Vương Nghiễm Ninh định vào WC xong sẽ đứng ngoài nhà hàng chờ anh.

Lúc cậu vừa bước ra khỏi WC, lúc lấy điện thoại di động ra định nhắn tin cho Trương Linh Dật thì thấy có một cô gái xinh đẹp dáng cao dong dỏng tiến lại gần.

Lòng Vương Nghiễm Ninh chùng xuống, cô gái kia cũng sưng sờ nhưng vội lịch sự mà cười chào, nói với Vương Nghiễm Ninh: “Lâu rồi không gặp.”

Vương Nghiễm Ninh cũng cười nhẹ: “Lâu rồi không gặp.”

La Tử Tuệ.

===

[Màn kịch nhỏ]

Vương Nghiễm Ninh: Ai là người đẹp trai nhất đại học F?

Trương Linh Dật: Là thụ thụ!

Vương Nghiễm Ninh: Ai là người man lỳ nhất đại học F?

Trương Linh Dật: Là thụ thụ!

Mọi người: ...

Này là bị mấy công ty bán hàng đa cấp “tẩy não” đó hả?

.
. .
.

[1] Từ gốc là “bệnh trung nhị”: là một tục ngữ của Nhật Bản, chỉ chứng vị kỷ của thanh thiếu niên mới lớn, lời nói và hành động đều chỉ biết nghĩ cho bản thân.

47. Chương 47

“Tìm một chỗ nói chuyện riêng chút đi.” La Tử Tuệ mở lời.

Vương Nghiễm Ninh chẳng hiểu giữa mình và La Tử Tuệ thì có chuyện gì để nói, nhưng vẫn tươi cười đáp: “Được thôi.”

Tuy nói tìm chỗ nói chuyện nhưng họ cũng không đi xa mà dừng chân tại một con hẻm kế bên nhà hàng.

“Không ngờ cậu cũng về.” La Tử Tuệ nói, nhẹ nhàng vén tóc, tóc của cô xoa ngang vai, hơi rối, lộn tóc xoắn nhẹ, trông quyến rũ một cách đáng yêu.

“Hiếm khi có dịp họp lớp với bạn cũ.” Vương Nghiễm Ninh đáp, mãi mà không hiểu La Tử Tuệ muốn gì.

“Bây giờ tôi đang hẹn hò với Trác Hỉ Minh.” La Tử Tuệ đột nhiên nhắc đến chuyện này.

Vương Nghiễm Ninh suy nghĩ một lát, liền nhớ ra Trác Hỉ Minh là ai — Anh chàng thông thạo về máy tính nhất đại học F.

Cậu ấy đúng là một nam sinh rất tài năng.

Nhưng chuyện này có liên quan gì đến cậu chứ? Vương Nghiễm Ninh tự biết quan hệ của mình và La Tử Tuệ chưa thân thiết đến mức cần phải biết đến tình hình dạo gần đây của đối phương.

“Trác Hỉ Minh đối xử với tôi rất tốt, anh ấy quan tâm tôi rất nhiều, mặc dù không lãng mạn nhưng rất ân cần.” La Tử Tuệ hơi xúc động, “Lúc trước suy nghĩ của tôi còn rất nông cạn, một lòng một dạ muốn ở cạnh người mình yêu. Nhưng mãi đến khi ở bên nhau rồi mới chợt nhận ra, nếu trái tim của người ấy không thuộc về mình thì dù có cưỡng cầu thế nào cũng sẽ không thể hạnh phúc.”

La Tử Tuệ nhìn Vương Nghiễm Ninh, nói từng câu từng chữ: “Chắc chắn cậu chẳng thể nào ngờ, lúc trước chính tôi là người đã nói chia tay với Trương Linh Dật.”

Vương Nghiễm Ninh không đáp, thật ra, cậu chưa từng hỏi Trương Linh Dật về chuyện của anh và La Tử Tuệ.

Đó là vết sẹo trong lòng Vương Nghiễm Ninh, nếu không cần thiết, cậu cũng chẳng muốn tự mình bóc trần nó.

La Tử Tuệ thấy Vương Nghiễm Ninh chẳng nói nản gì, nhẹ nhàng cười giấu mình một cái rồi nói tiếp: “Cậu thật giống y chang anh ấy, thoát hình hai người rất hòa hợp nhưng thật ra chẳng dám hé môi nói với nhau lấy nửa lời, chuyện gì cũng tự mình suy đoán, đáng đời.”

Đáng đời hai người ngày xưa chẳng thể ở bên nhau.

Vương Nghiễm Ninh hơi giật mình, nhưng không biết phải nên nói gì.

Ánh mắt La Tử Tuệ mang chút ngưỡng mộ, dường như nhớ ra chuyện gì, cô nói tiếp: “Tôi hẹn hò với Trương Linh Dật chỉ được một tháng, nhưng một tháng ấy chỉ gặp nhau có ba lần. Trong một tháng yêu nhau ấy, chuyện lấp đầy tâm trí anh ấy, chính là đi tìm cậu.”

“Tôi không biết năm đó hai người đã xảy ra chuyện gì hay vì sao đột nhiên anh ấy lại quan tâm đến cậu như thế. Nhưng lại khiến tôi hiểu ra một điều —— thì ra trong lòng Trương Linh Dật, vị trí của tôi còn chẳng quan trọng bằng cậu. Rất buồn cười phải không?” Ngày xưa thì cảm thấy cay đắng lắm, nhưng bây giờ thời gian trôi qua mọi chuyện thay đổi, La Tử Tuệ nhận ra mình có thể bình tĩnh mà nhớ lại câu chuyện năm đó, thậm chí còn có thể cười trừ.

“Có một hôm tôi ngồi ăn cùng với anh ấy, phát hiện hình nền điện thoại di động của anh ấy là ảnh của cậu, tôi muốn đổi thành hình của mình, kết quả lại thấy anh ấy hấp tấp giật lại điện thoại rồi cấm tôi không được làm như vậy nữa.” La Tử Tuệ nhớ lại cảnh ấy, trong lòng hơi thấy chua chát, cô cười khổ: “Vương Nghiễm Ninh, tôi còn nhớ, hình nền điện thoại của cậu hình như cũng là ảnh Trương Linh Dật.”

Cảm xúc trong lòng Vương Nghiễm Ninh cứ nhấp nhô lên xuống, nhưng mặt ngoài vẫn không muốn nói gì.

La Tử Tuệ thấy mình độc thoại cả buổi mà Vương Nghiễm Ninh chẳng phản ứng gì, miễn cưỡng nghiêng đầu, cười nói: “Thật ra tôi chỉ muốn cảm ơn cậu đã cho tôi biết vị trí của mình trong trái tim Trương Linh Dật thôi.”

Cuối cùng Vương Nghiễm Ninh mới cảm thấy nếu mình chẳng nói năng gì thì thật bất lịch sự, đành phải cười nhẹ một cái: “Cảm ơn cô đã nói cho tôi biết những chuyện này.”

Nghĩ một lát rồi nói tiếp: “Chúc cô hạnh phúc.”

“Cảm ơn, đó mới là điều tôi cần.” La Tử Tuệ đáp, quyết định từ bỏ người mình đã từng yêu, không phải là càng rời xa hạnh phúc sao?

Cô gặp Vương Nghiễm Ninh, vô tình đã nói quá nhiều, chợt nhận ra nên đành dừng lại rồi chào tạm biệt.

Sau khi La Tử Tuệ đi rồi, Vương Nghiễm Ninh chìm vào im lặng.

Mặc dù Trương Linh Dật đã thừa nhận rằng yêu cậu, cũng nói mình yêu cậu từ lâu lắm rồi.

Nhưng trong lòng Vương Nghiễm Ninh vẫn cảm thấy mình mới là người yêu trước, khoảng thời gian bốn năm dài đằng đẳng cô độc và những kỷ niệm ấy vốn chẳng dễ dàng phai nhạt, mặc cho Trương Linh Dật chăm sóc nịnh nọt như thế nào nhưng trong lòng của cậu luôn luôn có một nút thắt, trách sao Trương Linh Dật năm đó quá dễ dàng dứt áo ra đi, để cho cậu rành rành trở thành một trò cười.

Mà theo như những gì La Tử Tuệ nói, đến bây giờ cậu vẫn chưa hiểu được lòng Trương Linh Dật.

Vậy ra lúc ấy anh ta cũng giống như mình, đã yêu đối phương rồi? Anh cũng vì chuyện mình bỏ đi mà dần vật đau khổ?

Anh cũng chẳng thoải mái mà giống như mình, hăm sâu trong đó sao?

Vương Nghiễm Ninh cảm thấy lồng ngực phập phồng, có thứ gì đó đang đánh trống reo hò trong lòng cậu như muốn lao ra.

...

Trương Linh Dật vất vả lắm mới thoát được buổi họp lớp, đang định gọi điện thoại cho Vương Nghiễm Ninh hỏi cậu ấy đang ở đâu thì liền nhận được tin nhắn của Vương Nghiễm Ninh.

[Tôi đang ở bên hồ Nguyệt Lượng, anh đến đây đi, tiện tay cầm theo cái xẻng luôn.]

Trương Linh Dật mù tịt, nhưng thụ thụ đã lên tiếng thì đương nhiên phải tuân theo, vì vậy anh liền chạy đến cửa hàng dụng cụ thể thao mua một cái xẻng nhỏ bằng sắt rồi vội vàng chạy đến hồ Nguyệt Lượng.

Hôm nay có khá nhiều người ở hồ Nguyệt Lượng, không ít bạn học ở đại học F đã đến đây để hồi tưởng thanh xuân nên một lúc sau Trương Linh Dật mới tìm thấy Vương Nghiễm Ninh.

“Thụ thụ.” Trương Linh Dật chạy đến trước mặt Vương Nghiễm Ninh vẫy vẫy tay, cầm cái xẻng nhỏ giơ lên trước mặt cậu: “Chúng ta làm gì đây?”

Wương Nghiễm Ninh chỉ chỉ gốc cây kế bên, nói: “Đào đồ đạc chứ còn gì.”

Mặt cậu trông rất bình tĩnh nhưng trong lòng vẫn có chút căng thẳng.

Lúc này Trương Linh Dật mới để ý đến gốc cây đứng cạnh Vương Nghiễm Ninh là một cây đa lá tròn —— quanh hồ Nguyệt Lượng chỉ có mỗi một cây đa lá tròn, lúc này anh mới chợt nhớ lại ngày xưa cả hai đã từng chôn hai chuyện bí mật xuống.

Lúc đó bọn họ vô cùng hào hứng mà làm theo bản danh sách những chuyện làm gay của Trương Linh Dật, chôn một bí mật của bản thân xuống, hẹn đến sau tốt nghiệp sẽ đào lên nhưng vì Vương Nghiễm Ninh đột ngột bỏ đi, Trương Linh Dật cũng quên bống chuyện này.

Bây giờ lại nhớ ra.

Trương Linh Dật chẳng hiểu Vương Nghiễm Ninh đang nghĩ gì, hồi trước bọn họ làm theo trò chơi này, Trương Linh Dật cũng không biết Vương Nghiễm Ninh sẽ chôn bí mật gì xuống, bây giờ lại nghiêm túc muốn đào nó lên để làm gì?

Hơn nữa năm đó mình chôn...

Trí nhớ siêu phàm của Trương Linh Dật nhanh chóng nhớ lại bí mật mình đã chôn vùi, trong lòng lập tức cảm thấy .

“Đào đi.” Vương Nghiễm Ninh thấy Trương Linh Dật ngần người, ra lệnh thẳng luôn.

Vẫn câu nói cũ, nếu thụ thụ đã lên tiếng, đương nhiên phải tuân theo.

Vì vậy anh chàng siêu cấp đẹp trai Trương Linh Dật liền cầm một cái xẻng sắt nhỏ ngồi xổm cạnh cây đa lá tròn bắt đầu đào bới.

Bên bờ hồ có rất nhiều người đang đi dạo, không ít người nhìn thấy cảnh ấy đều lấp bắp kinh hãi —— bọn họ đang làm gì vậy? Chẳng lẽ muốn trộm cây? Không ngờ cậu trai tướng mạo sáng sủa thế kia lại là một thằng lâm tặc!

Nhưng ban ngày ban mặt, giữa biết bao cặp mắt của mọi người thế này, đúng là thói đời lụi bại, con người chẳng còn chân chất!

Mọi người thay nhau khinh bỉ.

Kể đang chăm chú đào đấy đương nhiên chẳng biết mình đã trở thành một tên bại hoại trong mắt những người qua đường, chăm chỉ nhanh chóng đào được một chiếc hộp sắt in hình một nhãn hiệu sô cô la lên, bởi vì thời gian dài nên quanh hộp là một lớp bùn đất ẩm ướt, trên chiếc hộp đã có vài vết rỉ sét, trông vô cùng thê thảm.

Trương Linh Dật cầm cái hộp lên, mặt mày khó chịu mà nhìn Vương Nghiễm Ninh hỏi: “Thụ thụ, mở ra bây giờ luôn à?”

Wương Nghiễm Ninh nhìn thấy xung quanh có khá nhiều người nên đành nói: “Để về hẵng mở.”

Trương Linh Dật cũng không có ý kiến gì, ban nãy anh cảm thấy ánh mắt của những người xung quanh thật là kỳ quái, họ luôn dùng ánh mắt kỳ lạ để nhìn anh, thật khiến người ta cảm thấy khó chịu!

Trương Linh Dật lái ô tô chở Vương Nghiễm Ninh về đến nhà, trên tay anh còn dính chút bùn đất nên liền vào toa-lét rửa tay, chờ anh rửa tay xong, Vương Nghiễm Ninh đã lau sạch sẽ chiếc hộp rồi đặt nó trên chiếc bàn trong phòng khách, chính cậu cũng ngồi trên ghế sa-lông mà chờ anh.

Trương Linh Dật nhìn thấy gương mặt nghiêm túc của Vương Nghiễm Ninh, cũng bị lây một chút căng thẳng, bước qua ngồi kế bên cậu.

“Trương Linh Dật.” Vương Nghiễm Ninh nhìn anh: “Đưa điện thoại của anh đây cho tôi.”

“À?” Trương Linh Dật chẳng hiểu mô tê gì nhưng vẫn đưa điện thoại cho Vương Nghiễm Ninh.

Vương Nghiễm Ninh cầm điện thoại, vẫn là loại bốn năm trước anh dùng, chỉ là qua năm tháng khiến chiếc điện thoại trông hơi cũ kỹ, nước sơn bên cạnh máy cũng bị tróc ra một ít. Cậu ấn bàn phím, màn hình lập tức sáng lên, hình nền là khuôn mặt giả vờ lạnh lùng của mình, điện thoại có cài mật khẩu, Vương Nghiễm Ninh chẳng nghĩ ngợi gì mà bấm thẳng sinh nhật của mình luôn, sau đó điện thoại mở khóa như cậu dự đoán.

“Thụ thụ, em muốn xem cái gì vậy?” Trương Linh Dật thấy Vương Nghiễm Ninh nhìn điện thoại di động của mình, sắc mặt cậu lại thay đổi rõ rệt nên hơi bối rối.

Vương Nghiễm Ninh vờ thoải mái mà nhún vai, trả điện thoại di động cho Trương Linh Dật, nói: “Không có gì đâu, mở hộp nào.”

Trương Linh Dật nghe lời mở chiếc hộp ra, bởi vì rỉ sét quá nhiều nên Trương Linh Dật cố sức một lúc mới mở được chiếc hộp ra, trên mặt bàn cũng dính rất nhiều vụn rỉ sắt.

May thay trong chiếc hộp không bị rỉ, trông vẫn sạch sẽ.

Hai mảnh giấy được gấp lại nằm lặng lẽ dưới đáy hộp, bởi vì thời gian mà trông mảnh giấy đã hơi úa vàng.

Mặc dù cả hai đều chuẩn bị tinh thần, nhưng khi lúc nhìn thấy vẫn không kìm được sự căng thẳng.

“Đọc thôi.” Vương Nghiễm Ninh ra vẻ bình tĩnh mà cầm một mảnh giấy, cố gắng không để bàn tay mình run rẩy.

Mảnh giấy từ từ được mở ra, trang giấy óng vàng có một dòng chữ như rồng bay phượng múa ——

“Thật ra đêm ấy ở Hạ Môn, tôi cương không phải vì xem AV mà là vì có thụ thụ ở bên~”

Trương Linh Dật: “...”

Vương Nghiễm Ninh: “...”

“Ha ha.” Trương Linh Dật vò tóc cười ngây ngô, mặt hơi ửng hồng, “Thụ thụ, sau này anh mới suy nghĩ kỹ lại, anh đã yêu em từ lúc ấy rồi.”

Tâm trạng của Vương Nghiễm Ninh vô cùng phức tạp, nói vui vẻ cũng không hẳn sai nhưng trong cảm giác vui sướng lại có một loại cảm giác không nói nên lời.

Trương Linh Dật, anh đừng ngại phải ngớ ngẩn một lần nữa.

“Tốt rồi, giờ đến giấy của em.” Trương Linh Dật vô cùng tò mò, cầm lấy tờ giấy còn lại, gấp đến độ chẳng thể chờ nữa mà mở ngay.

Chữ viết của Vương Nghiễm Ninh trông sạch sẽ hơn Trương Linh Dật nhiều, trên giấy cũng viết có một câu

“Nếu như cậu là một cô gái thì tốt biết mấy, tôi có thể quang minh chính đại mà thích cậu.”

Trương Linh Dật nhìn dòng chữ kia, bất ngờ một chút rồi lúng túng nhìn Vương Nghiễm Ninh, hỏi: “Thụ thụ, câu này của em, là có ý gì?”

Mặt Vương Nghiễm Ninh hơi ửng hồng nhưng vẫn hắng giọng, nhìn Trương Linh Dật, nói từ từ: “Trương Linh Dật, em...yêu anh.”

Dừng một chút, lại nói tiếp: “Từ bốn năm trước đã bắt đầu yêu anh rồi.”

Đôi mắt Trương Linh Dật mở to, anh không tin được điều mình vừa nhìn thấy nghe thấy, nhưng đôi môi lại mất kiểm soát mà mở to, há hốc mồm.

“Thụ thụ, những lời em nói là thật sao?”

48. Chương 48

Vương Nghiễm Ninh nhìn Trương Linh Dật lặng thinh, trong mắt đọng đầy ám áp.

Đến lúc này còn cần phải nói thêm gì nữa sao?

Trương Linh Dật nghiêng người tiến về phía trước, ôm chặt Vương Nghiễm Ninh, đôi môi cũng theo đó mà ấn vào môi cậu.

Đây là một nụ hôn dài đầy ướt át, không hề thăm dò cũng chẳng hề hoài nghi.

Lúc tách ra, cả hai đều thở hổn hển.

Trương Linh Dật nhẹ nhàng đỡ Vương Nghiễm Ninh nằm lên ghế sa-lông, bản thân lại để hai chân quỳ gối hai bên hông cậu, nửa người cười trên mình Vương Nghiễm Ninh để bộ phận mẫn cảm của cả hai chạm vào nhau.

Trương Linh Dật mặc một chiếc quần vải mềm, Vương Nghiễm Ninh có thể cảm thấy rõ ràng chỗ ấy của anh đã phồng lên.

Mặt hơi ửng hồng, Vương Nghiễm Ninh hiếm khi ngượng ngùng mà nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác.

Cậu cũng có phản ứng, nhưng vì hôm nay mặc quần jean nên chỗ ấy vừa muốn nhóm dậy đã bị lớp vải vừa dày vừa cứng bó buộc.

Trương Linh Dật thở gấp, không tìm được mà nắm lấy tay Vương Nghiễm Ninh, cách một lớp vải mà vuốt ve bộ phận đã đứng thẳng của chính mình.

Mặc dù bàn tay Vương Nghiễm Ninh hơi do dự nhưng cậu không từ chối, cách lớp quần chạm rai miêu tả hình dáng của Trương Linh Dật.

Chỗ ấy của Trương Linh Dật rất to, cảm vào cũng rất cứng, Vương Nghiễm Ninh vẫn luôn nghĩ rằng của mình đã lớn lắm rồi, nhưng hình như của Trương Linh Dật còn lớn hơn một tí, cứ vuốt ve như thế lại khiến lòng bàn tay Vương Nghiễm Ninh hơi run rẩy.

Trương Linh Dật thoải mái mà mở ra một hơi dài, bởi vì người làm chuyện này là Vương Nghiễm Ninh do đó cảm giác vui sướng trong lòng còn nhiều hơn khoái cảm của cơ thể, giống như vẫn chưa đủ mà muốn thêm nữa, vì thế mà anh hơi cúi xuống, nhẹ nhàng liếm láp cảm Vương Nghiễm Ninh, từ cảm đến cổ rồi cọ xát quả táo Adam.

Vương Nghiễm Ninh nhắm mắt cảm nhận một tiếng nuốt nước bọt.

Trương Linh Dật cười cười nhẹ nhàng cúi xuống dùng đôi môi ẩm ướt miêu tả dáng hình vòm ngực của Vương Nghiễm Ninh. Mặc dù cách một lớp áo sơ mi nhưng vẫn có thể cảm thấy cơ thể cậu đang căng cứng, điểm hồng trước ngực đã dựng đứng, áo sơ mi thấm ướt nước bọt, để lộ màu hồng mờ nhạt.

Trương Linh Dật cắn nhẹ vào điểm ấy, Vương Nghiễm Ninh không tìm được liền thở nhẹ ra một tiếng, bàn tay đang cảm chỗ ấy của Trương Linh Dật chợt nắm chặt hơn một chút.

Trương Linh Dật cảm thấy nơi ấy của mình vừa bị nắm mạnh, càng thêm trương lên, vì vậy không thể kìm chế mà kéo khóa quần Vương Nghiễm Ninh.

Vương Nghiễm Ninh không vùng vẫy, phối hợp để Trương Linh Dật kéo chiếc quần jean xuống tận đầu gối. Cậu mặc một chiếc quần lót tam giác màu đen, lúc này có thể nhìn thấy nơi ấy dưới chiếc quần lót đã phồng lên, ướt đẫm một mảnh, rỉ nước.

Trương Linh Dật hít một hơi thật sâu, nhìn thoáng qua Vương Nghiễm Ninh, đã thấy mắt cậu ngập nước, hô hấp dồn dập.

“Nghiễm Ninh, anh yêu em.” Trương Linh Dật nói, đưa tay ôm lấy Vương Nghiễm Ninh để cậu ngồi dậy.

Trái tim Vương Nghiễm Ninh giật nảy, cậu nhìn thẳng vào đôi mắt anh, đáy mắt đọng đầy âu yếm.

“Yêu em từ rất lâu rồi.” Trương Linh Dật nói tiếp, hôn chóp mũi cậu: “Có lẽ, còn lâu hơn anh nghĩ.”

“Em cũng yêu anh.” Vương Nghiễm Ninh nói, lồng ngực cả hai đều đang đập những nhịp nhanh liên hồi, không chỉ vì đụng chạm thân thể mà còn vì rung động từ trái tim.

Yêu một người lâu đến thế, cho rằng chỉ có thể được người ta xem là bạn thân, ở cạnh nhau rồi mới phát hiện thì ra người ta cũng yêu mình như vậy.

Vương Nghiễm Ninh còn định nói gì đấy, lại cảm thấy trái tim đã quá đủ đầy, đến mức không còn từ ngữ nào có thể diễn tả được nữa.

Cậu tự tay kéo quần lót của Trương Linh Dật xuống, chỗ ấy lập tức vọt ra ngoài.

“Nghiễm Ninh...” Hơi thở Trương Linh Dật trở nên nặng nề, anh cũng lột quần lót của Vương Nghiễm Ninh ra, nơi ấy của Vương Nghiễm Ninh cũng đã cương cứng.

Trương Linh Dật đá rơi chiếc quần mềm của chính mình, gắng gượng để bộ phận nhạy cảm của cả hai chạm vào nhau, hai tay anh nắm lấy chỗ đang rực lửa, để cho dục vọng của hai người áp sát chặt chẽ với nhau.

Vương Nghiễm Ninh ôm lấy bả vai Trương Linh Dật, chôn đầu trong hõm vai anh, để hơi thở ấm áp phả vào cổ Trương Linh Dật, khiến cho động tác của anh ngày một nhanh hơn.

Ghế sa-lông rất rộng nhưng với hai chàng trai trưởng thành thì nó vẫn chật chội vô cùng. Trương Linh Dật chống một chân xuống đất, một chân quỳ trên ghế sa-lông, bàn tay vẫn đang nắm lấy chỗ giao kết của hai người mà chuyển động một cách nhanh chóng.

Hơi thở Vương Nghiễm Ninh bắt đầu rối loạn, tiếng thở dốc dứt quãng thoát ra khỏi cổ họng, đôi tay vòng quanh bả vai Trương Linh Dật càng siết chặt hơn.

“Linh Dật...” Tiếng kêu của Vương Nghiễm Ninh xen lẫn trong hơi thở nặng nề. Cậu bị Trương Linh Dật nửa ôm nửa ngồi trên ghế sa-lông, kích thích cơ thể mạnh liệt khiến eo của cậu mỗi nhứ, “Để em... nằm xuống...”

Ánh mắt Trương Linh Dật hơi buồn bã, bàn tay anh buông nơi ấy ra, lại để Vương Nghiễm Ninh nằm xuống.

Chiếc quần jean của Vương Nghiễm Ninh vẫn còn vướng trên đầu gối, Trương Linh Dật vừa thở dốc vừa kéo cả quần trong lẫn quần ngoài của cậu ra, sau đó cúi xuống, lần thứ hai chạm vào môi Vương Nghiễm Ninh. Ánh mắt của họ chạm nhau, đen huyền và sâu thẳm. Vương Nghiễm Ninh để đầu lưỡi ngáy ngốc dò xét, Trương Linh Dật lập tức đón nhận. Hai đầu lưỡi mềm mại quấn lấy nhau trong khoang miệng, đốt cháy tất cả bằng sự nhiệt tình trước nay chưa từng có.

Vương Nghiễm Ninh không thể nuốt nước bọt, chất lỏng trong suốt chảy xuống từ khóe miệng. Trương Linh Dật tham lam mà hôn cậu, hôn rất sâu, cánh mũi Vương Nghiễm Ninh phập phồng thở gấp.

Trương Linh Dật vừa hôn Vương Nghiễm Ninh vừa kéo áo sơ mi của Vương Nghiễm Ninh xuống dưới cánh tay, sau đó rời bỏ đôi môi của cậu mà hôn xuống bụng.

Cơ thể Vương Nghiễm Ninh run lên, hay tay luồn vào tóc Trương Linh Dật, ôm siết lấy anh.

Cả người cậu nóng hổi, nơi ấy đứng thẳng chạm vào ngực Trương Linh Dật, cách một lớp áo mà cọ xát Trương Linh Dật một hồi. Trương Linh Dật nóng nảy giật phăng chiếc áo ra, không thể chờ đợi mà cúi đầu xuống cắn nhẹ cơ bụng của Vương Nghiễm Ninh, dọc theo bụng xuống dưới, hôn thẳng xuống cơ chéo bụng rồi ngập ngừng ở bắp đùi.

Vương Nghiễm Ninh co gối, ngón chân dãn ra, nhịn không được mà phát ra tiếng rên rĩ.

“Ôm lấy anh.” Trương Linh Dật cảm thấy mình sắp nổ tung vì dục vọng, thế nhưng anh vẫn kiên nhẫn mà dẫn dắt Vương Nghiễm Ninh.

Vương Nghiễm Ninh như đang bị mê hoặc, bàn chân phải gác lên lưng Trương Linh Dật.

Trương Linh Dật mỉm cười, trong lòng ngập tràn hạnh phúc và cảm giác thỏa mãn.

Dục vọng của Vương Nghiễm Ninh vẫn đứng thẳng như trước, Trương Linh Dật vươn tay, dùng ngón tay cái thô ráp xoa nắn đỉnh đầu, làm rỉ ra không ít nước.

Vương Nghiễm Ninh thở ồ ồ, gần như rên lên: “Linh Dật... dừng...”

Trương Linh Dật nhìn lên và thấy khuôn mặt Vương Nghiễm Ninh đỏ bừng, mang theo nét mê say hút hồn anh. Anh cũng không nhịn được nữa, dùng môi hôn Vương Nghiễm Ninh để cậu gắng gượng một chút, lập tức Vương Nghiễm Ninh giật nảy mình như bị điện giật.

Trương Linh Dật nắm lấy chỗ ấy, dùng lưỡi liếm nhẹ, sau đó ngậm lấy phân nửa.

Vương Nghiễm Ninh hít một hơi thật sâu, vô thức ôm chặt lấy eo Trương Linh Dật.

“Linh Dật...” Giọng nói như bị nghiền nát.

Còn chuyện gì kích thích bằng âm thanh khàn khàn gọi tên mình trong lúc dục vọng dâng trào?

Trương Linh Dật nuốt cái ấy vào trong cổ họng, anh không hề có kinh nghiệm trong chuyện này, bị cái ấy chạm vào yết hầu khó chịu vô cùng, thế nhưng trong lòng anh lại có một cảm giác thỏa mãn.

Gương mặt Vương Nghiễm Ninh đỏ au, ánh mắt say mê, khóe mắt vô thức vương vài giọt nước mắt. Khoái cảm mãnh liệt bao phủ cả người Vương Nghiễm Ninh khiến ý thức của cậu dần mơ hồ, chỉ còn lại cảm giác hạnh phúc đang lấp đầy cơ thể.

Tay cậu lúng túng túm chặt tóc Trương Linh Dật, muốn dừng nhưng lại không dừng được, nơi ấy mất kiểm soát mà đứng thẳng lên, cuối cùng cương đến hết mức, một dòng chất lỏng ấm áp phun ra.

Bắn hết vài lần, Trương Linh Dật không tránh kịp mà bị sặc một cái, vội vàng quay đầu sang chỗ khác.

Vương Nghiễm Ninh thở một hơi thật dài, mọi thứ trước mặt dần hiện ra rõ ràng. Đôi mắt cậu thất thần nhìn trần nhà, thở từng hơi khó nhọc, đến khi nghe tiếng Trương Linh Dật bị sặc mới chợt nhớ ra mà đỏ mặt.

“Thoải mái không?” Trương Linh Dật nhìn cậu, đẩy mắt đọng nước, bao phủ cả người Vương Nghiễm Ninh.

Vương Nghiễm Ninh xấu hổ nhưng vẫn nhẹ nhàng gật đầu, cậu đưa tay ôm mặt Trương Linh Dật.

“Em yêu anh.” Vương Nghiễm Ninh nói.

“Anh cũng yêu em.” Trương Linh Dật nói xong lại hôn cậu lần nữa, trong miệng anh còn vương mùi tanh nồng nhưng mùi vị kia đều thuộc về bọn họ.

“Em cũng giúp anh.” Vương Nghiễm Ninh cảm thấy nơi ấy của Trương Linh Dật vẫn đang chào cờ, phần đỉnh nhiều lần cọ xát vào bắp đùi của cậu, cọ đến mức khiến Vương Nghiễm Ninh run rẩy.

“Được.” Trương Linh Dật cười nói, “Chúng ta đi tắm trước đã.”

49. Chương 49

Trương Linh Dật ôm Vương Nghiễm Ninh bước vào phòng tắm. Anh vịn vôi hoa sen, điều chỉnh nước nóng, dòng nước ấm áp chảy xuống, thấm ướt cả hai người.

Áo sơ-mi của Vương Nghiễm Ninh vẫn còn khoác trên người, bị dòng nước xối vào thì trông mờ hắc, dính sát vào cơ thể.

Trương Linh Dật cảm thấy khó thở, đẩy mạnh Vương Nghiễm Ninh vào bức tường đối diện, thô bạo giật áo sơ-mi của cậu ra, anh dùng lực rất mạnh khiến mấy chiếc nút áo bị giật tung.

“Anh làm hỏng áo sơ-mi của em rồi, phải bồi thường đấy.” Vương Nghiễm Ninh cũng thở nặng nề, tấm lưng dựa vào bức tường lạnh ngắt, chẳng thoải mái chút nào.

“Anh lấy thân mình bồi thường cho em.” Trương Linh Dật đáp, hơi cúi xuống, cắn nhẹ điểm hồng trước ngực Vương Nghiễm Ninh.

“A——” Vương Nghiễm Ninh bị cắn đau, tay chống trên vai Trương Linh Dật, “Nhẹ thôi.”

Cậu cảm thấy thân dưới của mình vừa bắn xong nhưng lại có cảm giác nữa, đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó liền đưa tay sờ nửa người dưới của Trương Linh Dật. Quả nhiên, vẫn còn hăng hái lắm.

“Em giúp anh bắn.” Vương Nghiễm Ninh nói, nắm lấy cái ấy định xoa nắn.

“Được, em giúp anh.” Trương Linh Dật nói dứt câu, lấy bàn tay Vương Nghiễm Ninh ra, đương lúc cậu đang ngạc nhiên thì bất ngờ đè lên vai Vương Nghiễm Ninh, xoay cả người cậu lại để cậu áp vào bức tường gạch, còn anh thì ôm chặt cậu từ phía sau.

Đến lúc này Vương Nghiễm Ninh mới nhận ra Trương Linh Dật đang muốn làm gì.

Mặc dù cậu không hẳn không muốn xảy ra quan hệ với Trương Linh Dật, nhưng mà...

“Linh Dật...” Vương Nghiễm Ninh muốn quay người nhưng bị Trương Linh Dật mạnh mẽ cản lại, chỉ có thể quay đầu khó nhọc, “Em...”

Lời nói chưa kịp thoát ra khỏi môi đã bị Trương Linh Dật chặn lại, dòng nước từ vòi hoa sen xối lên đầu và người họ. Nước chảy dọc từ gương mặt vào trong khoang miệng, mùi nước máy rất quái dị, cộng thêm hương vị của đối phương, kích thích khoang miệng lẫn nhau.

Áo sơ-mi của Vương Nghiễm Ninh đã bị ném xuống đất, ướt nhẹp một đồng, cơ thể hai người kề sát nhau, vòm ngực của Trương Linh Dật áp sát vào phần lưng bóng loáng của Vương Nghiễm Ninh. Thậm chí Vương Nghiễm Ninh còn có thể cảm nhận được từng múi cơ bụng của anh.

Mà cái bộ phận nóng rực ấy lại vừa vặn chạm vào chỗ lõm sau lưng mình.

Trong phòng tắm phủ đầy hơi nước mịn mờ, cảm giác ẩm áp kích thích thần kinh của cả hai, mà dòng nước chảy rì rì lại khiến làn da kề sát nhau càng thêm trơn trượt.

“Anh muốn em, Nghiễm Ninh.” Trương Linh Dật thở vào tai Vương Nghiễm Ninh, anh đã nhắm đến cực hạn.

Vương Nghiễm Ninh cảm thấy cây gậy sau lưng mình đã nóng hừng hực, biết anh đang đau khổ chịu đựng, cuối cùng lòng cũng mềm nhũn, nói: “Cái đó, anh nhanh lên.”

Vừa nhận được lệnh, Trương Linh Dật vui mừng khôn xiết, xoay người lấy một ít sữa tắm, xoa lên người Vương Nghiễm Ninh, hai tay của anh nóng rực như lửa chạy dọc người Vương Nghiễm Ninh, lập tức làm đốt cháy tất cả niềm đam mê dồn nén.

Chưa có ai vuốt ve mình như thế nên môi lưỡi Vương Nghiễm Ninh lập tức khô khốc, cơ thể đỏ ửng lên nhưng may được bọt sữa che phủ, bộ phận phía dưới lại một lần nữa ngẩng lên.

“Em lại hứng rồi.” Trương Linh Dật cười, tay trái nắm lấy bộ phận nhạy cảm của cậu nhẹ nhàng xoa nắn, tay phải lại đẩy sữa tắm vào nơi chưa có ai chạm vào kia.

Ngay cả bản thân cũng chưa từng chạm vào nơi nhạy cảm kia nay lại bị một ngón tay thon dài đưa vào, cơ thể Vương Nghiễm Ninh lập tức cứng đờ, nơi ấy đột nhiên thất lại, mút chặt ngón tay Trương Linh Dật.

“Thả lỏng nào.” Trương Linh Dật nói, đây cũng là lần đầu tiên anh làm chuyện này, căng thẳng đến mức đầu đổ đầy mồ hôi, khiến mồ hôi hòa cùng nước ấm chảy xuống, “Anh sợ làm em đau.”

Vương Nghiễm Ninh hít vào một hơi thật dài, cố gắng thả lỏng người.

Lúc này Trương Linh Dật mới cẩn thận tiến vào thăm dò từng chút một.

“Đau...” Sắc mặt Vương Nghiễm Ninh trắng bệch, hai tay nắm chặt Trương Linh Dật hơn. Đáng chết, chỗ đó nhỏ như vậy, bọn gay sao có thể làm được chứ.

Bây giờ chỉ mới là ngón tay, lát nữa phải chịu đựng sao đây, Vương Nghiễm Ninh tưởng như muốn kêu dừng lại.

“Anh vào nhanh đi!” Vương Nghiễm Ninh cam chịu nói, dù sao cũng phải chịu đau, chỉ bằng làm thật nhanh, còn phải chịu đựng màn mở đầu khó chịu này để làm gì!

Trương Linh Dật bật cười: “Không làm tốt phần mở đầu lát nữa sẽ rất đau đấy.” Dứt lời lại cho thêm một ngón tay vào.

Khuôn mặt Vương Nghiễm Ninh lại càng thêm trắng, cả người cậu như muốn nhũn ra. Cái cảm giác khó chịu này khiến cậu nhũn ra như con chi chi, thiếu điều đứng không vững.

Trương Linh Dật biết Vương Nghiễm Ninh khó chịu, chính anh cũng chẳng thoải mái hơn, rõ ràng đã nhịn hết mức đến nỗi chỉ hận không thể lập tức công thành đoạt đất, nhưng vẫn cố nín nhịn làm hết phần mở màn, ngón tay nhanh chóng tăng lên ba ngón.

Wương Nghiễm Ninh cảm giác mình sắp vỡ vụn, cậu hít một hơi thật dài, miễn cưỡng quay đầu nói: “Hôn em.”

Trương Linh Dật nhận lệnh tiến lên, mút mạnh cánh hoa đỏ thắm kia, răng môi quăn lấy nhau. Tiếng nước bọt xen với tiếng nước chảy từ vòi hoa sen vô cùng kích thích Trương Linh Dật, anh lấy mấy ngón tay ra, áp sát người vào.

“Anh yêu em, Nghiễm Ninh.” Anh cắn lỗ tai đỏ bừng của Vương Nghiễm Ninh, đem bộ phận nóng rực kia tiến vào.

Anh dừng vừa rút lui đường mật vừa tiến vào chứ! Vương Nghiễm Ninh cảm thấy cơ thể mình bị xâm nhập từng chút một, căng thẳng cong người, ôm lấy cánh tay Trương Linh Dật đang đặt trên eo mình.

“Đau không?” Tiến vào một phần ba, Trương Linh Dật cảm thấy mình sắp chịu không nổi, nhưng vẫn nín nhịn đau lòng thay cho Vương Nghiễm Ninh.

Còn điều gì đau khổ hơn chuyện này không?

Đau – chết – tôi – rồi!

Wương Nghiễm Ninh muốn gào thét, tại sao mấy người đồng tính lại thích làm chuyện này chứ!

“Đừng nói vớ vẩn nữa, tốc chiến tốc thắng!” Vương Nghiễm Ninh nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Trương Linh Dật tiếp tục tiến vào, nơi sâu thẳm ấy mút chặt lấy mình, khiến anh sung sướng vô cùng, lại muốn nhiều hơn thế...

“Xong chưa!” Vương Nghiễm Ninh cảm thấy mình như chết ngay lập tức, tại sao lại thô và dài như thế!

“Ừm, cuối cùng cũng vào hết.” Trương Linh Dật thở ra một hơi, cầm lấy tay Vương Nghiễm Ninh chạm vào chỗ gắn kết của bọn họ.

Ai muốn chạm chỗ này chứ!

Cả người Vương Nghiễm Ninh đổ au như con tôm luộc.

Vội vã giật tay về, Vương Nghiễm Ninh cũng thở dốc, cái thứ to lớn kia làm cả người cậu tưởng đau vô cùng, thế nhưng sau cơn đau lại sinh ra một loại cảm giác sung sướng lạ kỳ, đó là một loại cảm giác thỏa mãn nói không nên lời.

“Nghiễm Ninh, anh không nhịn được nữa.” Sợi dây lý trí của Trương Linh Dật cuối cùng cũng đứt đoạn, đột nhiên rút ra rồi lại mạnh mẽ tiến vào.

Trương Linh Dật, em muốn chết cùng với anh!

Này là muốn xé rách cả người em ra sao?

Trong đầu Vương Nghiễm Ninh lập tức hiện ra hình ảnh cậu và Trương Linh Dật sống mái với nhau, lập tức cả người lại bị vận động điên cuồng của anh khống chế.

Đau quá đau quá đau quá đau quá đau quá!

Vương Nghiễm Ninh bị tiến vào đến mức chảy nước mắt, cậu nắm lấy cánh tay Trương Linh Dật cắn một cái thật mạnh.

Trương Linh Dật bị cắn một cái, nỗi đau trên cánh tay lại kích thích dục vọng cơ thể của anh, mạnh mẽ rút ra lại dùng hết sức đi vào.

Vương Nghiễm Ninh bị tiến vào đến nỗi mặt mũi tối sầm, cuối cùng đành phải nhe răng kêu lên.

Rõ ràng là đau đớn thế nhưng cơ thể bị người yêu tiến vào lại đem đến một loại khoái cảm mà Vương Nghiễm Ninh muốn dừng cũng không được. Cậu không biết phải gọi tên loại hạnh phúc xen lẫn khó chịu này như thế nào, chỉ có thể mặc cho cơ thể mình lắc lư theo chuyển động của Trương Linh Dật, mơ hồ giống như thuyền nhỏ xóc nảy giữa cơn sóng dữ.

Dòng nước từ vòi hoa sen vẫn chảy trên vai họ không ngừng, động tác của Trương Linh Dật lại càng mạnh mẽ hơn.

Vậy mà trong loại cảm giác gần như bị làm nhục này, Vương Nghiễm Ninh lại cảm thấy có một chút khoái cảm, trước mắt cậu đều hóa thành một màu đen, cả người nhũn ra, đành phải để Trương Linh Dật ôm lấy mình, bằng không cậu sợ mình sẽ không đứng vững.

“Sâu... sâu quá...” Vương Nghiễm Ninh thở hổn hển.

Trương Linh Dật đã chìm trong cơn khoái cảm, vốn chẳng nghe được cậu nói gì, nơi ấy của anh cứng như thép, đóng dấu Vương Nghiễm Ninh chẳng dễ chịu chút nào.

Vương Nghiễm Ninh chẳng biết cả hai ra vào bao lâu, cậu thấy mình như con thuyền nhỏ lúc chìm lúc nổi giữa ngọn sóng dữ, cho đến mãi sau này, chuyện này từ từ mang đến cho cậu một loại khoái cảm thấm vào xương tủy mới biết mùi vị[1], xen lẫn với đớn đau, thích thú đong đầy.

“Anh... anh sắp ra...” Cầm Trương Linh Dật gác trên vai Vương Nghiễm Ninh, vòm ngực phập phồng thở mạnh.

“Không được bắn ở trong.” Vương Nghiễm Ninh chợt cảm thấy nơi ấy hơi trướng lên, vội vàng đẩy anh ra, xoay người lại, đối mặt với Trương Linh Dật.

Vừa lúc Trương Linh Dật bắn ra, tinh dịch bắn lên bụng Vương Nghiễm Ninh, hòa cùng sữa tắm trượt xuống.

Hình ảnh ấy kích thích mạnh mẽ thị giác của cả hai, Trương Linh Dật không thể kìm chế mà ôm chặt lấy Vương Nghiễm Ninh. Cả người Vương Nghiễm Ninh toàn là sữa tắm, ôm vào rất trơn trượt, nhưng loại xúc cảm kỳ diệu này lại rất thoải mái, hai người giúp nhau bắn ra, Vương Nghiễm Ninh cảm thấy Trương Linh Dật dường như lại rục rịch lần nữa.

Vương Nghiễm Ninh: “...”

Trương Linh Dật thở gấp: “Tắm rửa trước đã, sau đó mới làm lần hai!” Dứt lời liền đưa tay lấy vòi hoa sen, bắt đầu kì cọ cho Vương Nghiễm Ninh.

Vương Nghiễm Ninh chạm vào mặt anh, mỉm cười nói: “Chỉ một lần thôi, em sợ mai không dậy nổi.”

Chờ Vương Nghiễm Ninh tắm rửa sạch sẽ xong, Trương Linh Dật cầm tấm khăn lông thật to lau khô cơ thể hai người, sau đó ôm Vương Nghiễm Ninh về phòng mình.

Giường trong phòng Trương Linh Dật rất lớn, mặc dù đang là mùa hè nhưng vẫn trải ga giường dày dặn ấm áp và gối chăn mềm mại, anh cầm remote máy điều hòa, điều chỉnh đến độ thấp nhất.

Vương Nghiễm Ninh cứ trần truồng nằm trên chiếc giường mềm mại như thế, đáng người cậu thon dài, làn da trắng nõn, cứ nằm sấp như thế trông chẳng khác nào một cậu người cá đang mắc cạn. Trên lưng còn in lại dấu vết sau cuộc tình, những dấu hôn đỏ hồng cùng vết cào trầy dọc lưng cậu.

Làn gió lạnh thổi vào người khiến lưng cậu nổi da gà, Vương Nghiễm Ninh thoải mái mà thở ra một hơi.

Dư vị hạnh phúc vẫn còn khiến cậu phải thở dốc, cơ thể cũng phập phồng theo nhịp thở.

Hai mắt Trương Linh Dật lập tức nóng lên, lấy cả người đè lên mình cậu.

“Cút ngay, nặng muốn chết.” Vương Nghiễm Ninh lăm bắm, nhưng nói vậy thôi chứ cậu không đẩy Trương Linh Dật ra.

Cả hai cứ nằm khỏa thân như thế, cơ thể vừa mới tắm xong tản ra mùi hương sữa tắm dễ chịu, cảm giác ôm nhau vô cùng thoải mái.

Trương Linh Dật nhẹ nhàng liếm láp vành tai Vương Nghiễm Ninh, xúc động nói: “Nghiễm Ninh, anh cảm thấy rất hạnh phúc.”

Lỗ tai Vương Nghiễm Ninh đỏ bừng, nhẹ nhàng “Ừm” một tiếng.

“Em bắt đầu yêu anh từ khi nào vậy?” Trương Linh Dật hỏi.

“Không biết...” Vương Nghiễm Ninh chôn đầu trong chiếc gối, “Chỉ biết từ rất lâu rồi...”

“Chúng ta thật là khờ dại!” Hỏi xem ai yêu ai trước đã không còn là vấn đề quan trọng nữa, điều quan trọng nhất là sau này bọn họ có thể ở bên nhau.

Trương Linh Dật hôn cắn cổ Vương Nghiễm Ninh, hôn dọc xuống rãnh lưng, từ từ hôn xuống thấp.

Hơi thở Vương Nghiễm Ninh trở nên nặng nề.

“Em lại hứng lên rồi à.” Trương Linh Dật cười khê, vươn tay chạm vào cái ấy của Vương Nghiễm Ninh, nắm lấy nơi đang dựng đứng chạm vào chần mền.

“Vớ vẩn, không phải anh cũng vậy sao.” Vương Nghiễm Ninh (#) , là đàn ông thì bị kích thích đều cương hết, đừng tưởng rằng em không biết cái ấy cảm thú của anh đang đâm vào bắp đùi em.

Trương Linh Dật vuốt cái ấy của cậu, lại nhìn vào nơi vừa bị mình do thám xong, phát hiện nơi ấy đã sưng đỏ.

“Sưng rồi.” Anh sờ vào nơi ấy, cảm thấy đau lòng không thôi.

Bớt giỡn đi, lần đầu tiên thì ai chẳng như vậy.

Vương Nghiễm Ninh úp mặt vào gối, nổi điên: “VẬY cuối cùng anh có làm hay không!”

Trương Linh Dật cười cười, mặc dù bình thường Vương Nghiễm Ninh hơi kiêu ngạo, nhưng là một kẻ rất biết chăm sóc người khác.

“Anh không chịu được.” Anh nói, “Lần này sẽ không đi vào.”

Vương Nghiễm Ninh đang tự hỏi, liền cảm giác được Trương Linh Dật kéo thẳng hai chân cậu, chân Vương Nghiễm Ninh thon dài thẳng tắp, khép chân vào liền nhìn thấy một khe hở nhỏ ngay chính giữa.

Lập tức Trương Linh Dật cầm lấy dục vọng của mình, đưa vào nơi đùi Vương Nghiễm Ninh vừa khép lại, bắt đầu tiến vào rút ra.

Thì ra còn có thể như thế...

Bắp đùi truyền đến cảm giác kích thích mồn mồn, mặt Vương Nghiễm Ninh đỏ nhiều hơn, nhưng không có cảm giác đau đớn khi bị tiến vào, cảm giác đâm mỹ này khiến cậu nhỏ của Vương Nghiễm Ninh vô cùng phấn chấn, cuối cùng cậu không nhịn được mà đưa tay an ủi phía trước của chính mình.

Nhiệt độ của gian phòng ngày một thấp, mà cơ thể của hai người lại nóng hổi.

Loại khoái cảm này, không chỉ xuất hiện trên cơ thể họ, mà còn len lỏi vào tâm hồn.

Yêu một người lâu đến thế, tưởng rằng cả đời cũng không thể chạm vào nhau, ấy mà người ấy lại hoàn toàn thuộc về mình!

[1] Nguyên văn “Thực tủy tri vị”: đại khái là lần đầu cảm thấy rất thỏa mãn, sau đó thành nghiện.

50. Chương 50

Hai người làm đến tận khuya, cuối cùng kiệt sức, ôm nhau ngủ thật say.

Sáng ngày hôm sau, Vương Nghiễm Ninh mơ mơ màng màng tỉnh dậy, nhìn thấy căn phòng lạ lẫm, ngạc nhiên một lúc rồi mới nhớ ra mình đang ở trong phòng Trương Linh Dật.

Trương Linh Dật không ở bên cạnh, chắc đã rời giường từ sớm, anh không đành lòng gọi mình dậy nên mới ra ngoài trước đây.

Vậy cũng tốt thôi, Vương Nghiễm Ninh nhớ đến cảnh mây mưa điên cuồng tối qua, lỗ tai cậu nóng rực như bị phỏng, theo đó là một cảm giác thỏa mãn nói không nên lời từ đáy lòng.

Cuối cùng bọn họ cũng có được nhau!

Wương Nghiễm Ninh vừa nhúc nhích một cái, eo và lưng đã đau thối.

Oái! Tên Trương Linh Dật chết tiệt!

Wương Nghiễm Ninh mắng thầm trong bụng, đỡ eo bước chậm xuống giường.

Phòng Trương Linh Dật nằm ở giữa, to hơn phòng Vương Nghiễm Ninh rất nhiều, còn có một ban công nhỏ nằm ngoài cửa sổ trần, nhưng bây giờ cửa sổ đang kéo rèm che khiến cả gian phòng trở nên mờ tối.

Wương Nghiễm Ninh bước từ từ đến gần cửa sổ, kéo rèm ra, ánh mặt trời lập tức chiếu vào, khiến cả căn phòng sáng sủa hẳn lên.

Căn phòng dù lớn nhưng bày trí rất đơn giản, chỉ có một tủ quần áo to to, trong tủ có một tấm kính lớn. Vương Nghiễm Ninh nhìn thoáng ngang mới nhận ra mình còn đang khỏa thân, khắp người đều là dấu vết của cuộc tình tối qua, mờ ám đến mức làm người ta khó lòng mà nhìn thẳng.

Mặt Vương Nghiễm Ninh nóng bừng, cậu mở tủ quần áo, lấy bừa một chiếc áo sơ-mi và quần dài của Trương Linh Dật mặc vào luôn, đến lúc này mới thoải mái mà dò xét căn phòng của anh.

Cạnh cửa có một chiếc bàn dài kê sát tường, trên bàn bày đầy tài liệu và các đồ dùng văn phòng, còn có một chiếc đèn bàn màu đen, trên bàn một tí là kệ sách, chất đầy các loại sách vở.

Wương Nghiễm Ninh hơi tò mò muốn biết Trương Linh Dật hay đọc loại sách gì, liền đứng cạnh giá sách, bắt đầu nghiên cứu những quyển sách kia.

Trương Linh Dật đọc rất nhiều thể loại sách, tiểu thuyết có, văn xuôi có, cũng có sách chuyên ngành quản lý tài chính, còn có cả bách khoa toàn thư.

Wương Nghiễm Ninh cảm thấy vô cùng hào hứng, mê mẩn nhìn chồng sách, bỗng dưng cậu dừng sờ, chỉ thấy ở góc phải phía dưới giá sách có một chồng sách dày cộm, toàn là sách vở về Đài Loan.

Phong thổ Đài Loan, các trường học nổi tiếng ở Đài Loan, nghiên cứu cách ngành học ở Đài Loan, danh sách các công ty xí nghiệp ở Đài Loan, thậm chí còn có sách dạy tiếng Đài.

Hơi thở Vương Nghiễm Ninh tưởng như dừng lại, trong lòng cậu dâng lên một loại cảm xúc khó nói thành lời.

Nằm ở cuối chồng sách, còn có một túi sơ-mi trong suốt đựng tài liệu.

Trước giờ Vương Nghiễm Ninh không thích xem trộm những thứ riêng tư của người khác, nhưng chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào, cậu lại cầm chiếc túi sơ-mi kia lên.

Từ chiếc túi sơ-mi đổ ra đầy các loại biểu mẫu và đơn xin, Vương Nghiễm Ninh nhìn thoáng qua, đương nhiên là đơn xin đi Đài Loan công tác của Trương Linh Dật gửi Huy Đế Quốc Tế, cuối tờ đơn còn có chữ ký của Trương Linh Dật, mà thời gian ghi trong đây lại cách ngày cậu trở về không lâu.

Nói cách khác, nếu như không phải vừa lúc mình về, Trương Linh Dật sẽ đến Đài Loan để làm việc sao?

Lòng ngực Vương Nghiễm Ninh như vừa được lấp đầy, hai mắt cậu đỏ hoe.

Vừa lúc cửa phòng mở, Trương Linh Dật rón rén bước vào.

“Em dậy rồi!” Trương Linh Dật nhìn thấy Vương Nghiễm Ninh đứng cạnh bàn, lập tức thả lỏng, cười nói: “Chắc là mệt lắm, em muốn ngủ tiếp không?”

Vương Nghiễm Ninh nhìn thẳng vào anh, trong mắt đọng đầy ảm áp.

Trương Linh Dật hơi rùng mình, lúc này mới nhận ra thứ Vương Nghiễm Ninh đang cầm trong tay, nhất thời bối rối, vội lấy lại tờ đơn kia: “Em xem cái này làm gì?”

Tùy tiện nhét xấp tài liệu về chỗ cũ, lúc anh vừa xoay người, Vương Nghiễm Ninh bỗng nhiên vịn lấy vai anh: “Anh vốn định đến Đài Loan làm việc à?”

Trương Linh Dật khẽ thở dài, một tay vuốt ve gương mặt cậu: “Nếu như em mãi mãi không quay về, anh đành phải đi tìm em thôi.”

Vì lý do chính trị, nếu không lấy cơ học tập hoặc làm việc, người ở đại lục muốn qua Đài Loan ở lâu là một chuyện vô cùng khó khăn. Mặc dù Trương Linh Dật nói đến Đài Loan tìm Vương Nghiễm Ninh nhưng anh chẳng có cách nào liên lạc với cậu, nếu tự mình tìm, thời gian chẳng đủ để anh tìm kiếm Vương Nghiễm Ninh. Mà cho dù có tìm được đi chăng nữa, cũng không có thì giờ để anh theo đuổi Vương Nghiễm Ninh cho thật tốt.

Sau khi anh biết chắc rằng người mình yêu là Vương Nghiễm Ninh, anh đã dốc sức xin trường cho mình một suất trở thành sinh viên trao đổi, nhưng đã hết hạn nên Trương Linh Dật đành phải đặt hết hi vọng vào công việc sau này của mình.

Trên thực tế, anh đã làm tốt công tác chuẩn bị trường kỳ kháng chiến.

Anh không chắc Vương Nghiễm Ninh có cảm giác gì với anh, thậm chí còn không biết Vương Nghiễm Ninh có thích đàn ông hay không, biện pháp duy nhất, chính là tìm cơ hội ở bên cạnh cậu ấy, từ từ chen vào cuộc sống của cậu.

Vương Nghiễm Ninh không nói thêm gì nữa, hôn thẳng vào môi anh.

Trương Linh Dật cũng không kìm được mà ôm lấy eo cậu.

“Shhh...” Vương Nghiễm Ninh hít hà làm Trương Linh Dật giật mình nhớ ra.

“Đau sao?” Trương Linh Dật vô cùng đau lòng ôm Vương Nghiễm Ninh lên giường nằm xuống: “Để anh nhìn xem.”

“Không sao đâu.” Vương Nghiễm Ninh muốn đá văng anh đi cho rồi, đàn ông đàn ông làm gì đau đến không rời giường được, so với hình tượng rắn rỏi của cậu trông có hợp chút nào đâu?

Trương Linh Dật bật cười, nhẹ nhàng bắt lấy bàn chân cậu đang đá tới, hươ hươ một lọ thuốc thoa ngoài da, nói: “Đây là thuốc anh mua đó, thoa vào sẽ nhanh khỏi.” Nói xong lại đề đôi chân đang giãy dụa của Vương Nghiễm Ninh, nói: “Đừng quậy, anh đau lòng.”

Vương Nghiễm Ninh dừng lại, quyết định cầm gối che kín đầu mình.

Trương Linh Dật kéo quần Vương Nghiễm Ninh ra, vừa cởi vừa nói: “Ừm, chúng ta đúng là một đôi trời sinh, quần áo của anh em mặc rất vừa.”

“Nói mấy điều vớ vẩn như thế làm gì.” Vương Nghiễm Ninh cầm chiếc gối đánh vào đầu Trương Linh Dật một cái, sau đó nhìn thấy móng mình trần trụi trong không khí crack——, cùng với vẻ mặt crack—— đang chăm chú kéo đôi chân của cậu ra.

Ánh sáng ban ngày chiếu vào khiến nơi bí mật hiện ra trước đôi mắt chẳng vương chút ngại ngùng của Trương Linh Dật, khiến gương mặt tuần tú của Vương Nghiễm Ninh đỏ đến mức muốn học máu.

Mặc dù tối qua hai người đã điên cuồng chiếm hữu nhau, nhưng đương lúc ý loạn tình mê sẽ không nhìn ngắm mình và đối phương nhiều. Bây giờ đang ban ngày ban mặt lại nhìn thấy Trương Linh Dật rõ ràng như vậy, Vương Nghiễm Ninh cảm thấy khó mà thích ứng.

“Sưng lên rồi... May là không bị chảy máu.” Trương Linh Dật mang về mặt đau lòng, anh mở tuýt thuốc thoa, dùng ngón giữa quẹt một chút thuốc màu xanh, nhẹ nhàng thoa vào nơi ấy của Vương Nghiễm Ninh, sau đó lại theo khe hẹp mà đẩy ngón tay vào.

Nơi bí mật của cơ thể lại bị xâm lấn, mặc dù lý do nghe có vẻ rất hợp pháp, nhưng Vương Nghiễm Ninh vẫn hận mình không thể trở nên trong suốt.

“Hmm... đau quá...” Vương Nghiễm Ninh nhẹ nhàng đá Trương Linh Dật một cái, “Đều tại anh.”

“Ừm, là tại anh.” Trương Linh Dật ăn no một bụng đương nhiên phải gánh hết tội trạng, thoa thuốc xong, mặc quần vào cho Vương Nghiễm Ninh rồi lại bò lên giường, ôm cậu từ phía sau.

“Anh yêu em.” Mặc dù tối qua đã nói câu này nhiều lần, nhưng khi vừa nhìn thấy Vương Nghiễm Ninh, anh cảm thấy có nói bao nhiêu lần cũng không đủ.

Thì ra yêu một người là như thế này, cảm giác hạnh phúc đọng đầy lồng ngực đến đau nhức, chỉ còn cách dùng ngôn từ để thổ lộ.

Hai người cứ ôm nhau nằm trên giường như thế, ánh mặt trời chiếu vào người, Vương Nghiễm Ninh cảm thấy trên đời này không còn chuyện gì có thể hạnh phúc hơn.

Đương nhiên, dù hạnh phúc thế nào, bụng vẫn bị đói thôi.

Nên Trương Linh Dật nghe thấy tiếng dạ dày Vương Nghiễm Ninh sôi ột ột.

“Đói bụng?” Trương Linh Dật bật cười, hôn nhẹ lên gương mặt cậu, “Anh đi nấu cơm cho em, em cứ ngủ tiếp đi.”

“Không được!” Cơn đói làm ý thức của Vương Nghiễm Ninh trở nên mạnh mẽ mà nhớ ra một chuyện, “Bây giờ là mấy giờ rồi? Hôm nay em còn phải đi làm...”

“Giữa trưa rồi.” Trương Linh Dật không ủng hộ mà kéo kẻ đang có ý đồ muốn xuống giường kia, “Anh đã giúp em gửi tin nhắn xin nghỉ cho công ty rồi.”

Vương Nghiễm Ninh nghe thấy thế thì quyết định quay trở về, thật ra cậu cũng không chắc mình còn có thể đi làm nổi không.

Trương Linh Dật đứng dậy, kéo rèm cửa sổ lại, trong phòng lại tối lờ mờ, sau đó ra khỏi phòng nấu cơm.

Vương Nghiễm Ninh tiếp tục vùi trong chăn làm con heo nhỏ, cậu cuộn cả mình trong tấm chăn, chỉ lộ ra cái đầu, xoay vòng vòng mà đánh giá gian phòng.

Đây là phòng của Trương Linh Dật, giường của Trương Linh Dật, chăn gối đều vương mùi của Trương Linh Dật.

Trong lòng Vương Nghiễm Ninh ngập tràn cảm giác thỏa mãn, ừm, từ hôm nay trở đi, cậu muốn nơi này cũng ngập tràn mùi vị của chính mình.

Trong lòng cậu thầm lên kế hoạch, sau đó... ngủ quên mất tiu.

Hai tiếng sau, Vương Nghiễm Ninh bị Trương Linh Dật đánh thức, cậu vẫn còn ngủ mê, vươn tay giơ vuốt vào Trương Linh Dật: “Đừng cãi.”

“Ăn cơm thôi.” Trương Linh Dật hôn nhẹ lên khóe môi cậu, kéo cậu dậy, nửa ôm nửa kéo Vương Nghiễm Ninh xuống giường.

Rốt cuộc Vương Nghiễm Ninh lăn qua lăn lại mấy lần cũng tỉnh, cậu duỗi lưng một cái, để chân trần đi đánh răng rửa mặt.

Chờ cậu vệ sinh xong bước vào phòng ăn, đã thấy trên bàn bày đầy những món mình thích.

Vương Nghiễm Ninh quần quật hết cả buổi tối, bây giờ vô cùng đói khát, “Grào...” một tiếng rồi nhào đến.

Trương Linh Dật vội vàng ôm cậu lại, không biết lấy từ đâu ra một cái đệm lót để lên ghế: “Ngồi vào đây.”

Mặt Vương Nghiễm Ninh đỏ bừng, cậu cả giận nói: “Cơ thể ông đây rất khỏe, không cần ngồi đệm.”

Trương Linh Dật ôm lấy cậu, trên mặt toàn là cưng chiều: “Sẽ đau đấy.”

“Không đâu!” Một người đàn ông rắn rỏi sao có thể vì một tí xiu đau đớn mà cần phải ngồi đệm chứ! Vương Nghiễm Ninh hất đầu không thèm để ý đến Trương Linh Dật.

“Vậy thì ngồi trên đùi anh.” Trương Linh Dật thấy Vương Nghiễm Ninh không chịu thỏa hiệp, vì vậy đưa ra một phương án thay thế.

Làm vậy có thể yên ổn mà ăn cơm sao?

Vương Nghiễm Ninh rất nghi ngờ!

Vì vậy sau khi cân nhắc cả hai phương án, cậu đành phải miễn cưỡng ngồi lên tấm đệm.

Đúng là thoải mái hơn rất nhiều, nổi bật mãi trong lòng Vương Nghiễm Ninh vui đi một tí, sau đó nhanh chóng vùi đầu vào các món ăn ngon.

Chờ cậu ăn được một lúc, Trương Linh Dật buông đũa, nhìn cậu nghiêm túc: “Nghiễm Ninh, lát nữa anh sẽ chuyển phòng cho em!”

Mặc dù thân thể Vương Nghiễm Ninh bây giờ không thoải mái cho lắm, nhưng ngày mai cậu phải đi làm rồi, nếu như hôm nay không chuyển nhanh thì phải đợi thêm một tuần nữa, bây giờ Trương Linh Dật một ngày cũng không thể đợi thêm.

Vương Nghiễm Ninh cơm nước no nê, máu huyết đều tập trung ở dạ dày, khó tránh khỏi đầu óc chậm tiêu, nghe vậy chỉ ngơ ngác nhìn Trương Linh Dật: “À?”

“À cái gì mà à!” Trương Linh Dật chọt vào trán cậu, “Bây giờ em đã là người của anh, sau này phải ở cùng anh, đương nhiên phải dọn đồ đạc vào phòng anh rồi!”

“Cái gì mà em là người của anh hả?” Nói hay lắm, kiểu như chính mình đang bị anh bao dưỡng vậy, đường đường là một người đàn ông, face để ở đâu hả, vốn dĩ Vương Nghiễm Ninh vì chuyện nằm dưới đã vô cùng khó chịu rồi, bây giờ nghe nói thế liền lập tức tặc mao.

“Khụ.” Bệnh tuổi dậy thì lại tái phát, Trương Linh Dật chột nhận ra một điều thú vị, bản thân anh rõ ràng còn rất thích tính nhỏ mọn của Vương Nghiễm Ninh, nhưng kẻ thức thời là trang tuần kiệt, vì vậy liền lập tức sửa lại lời, khoát tay nói: “Được rồi, cả người anh đều là của em, em không thể bạc tình bội nghĩa với anh như vậy được!”

Với tư cách là công, chỉ cần lên giường làm chủ là được, ngoài miệng cứ nhún nhường thụ thụ vậy!

Trương Linh Dật cảm thấy mình đã hoàn toàn nắm giữ tình hoa của việc trở thành trung khuyến!

Vương Nghiễm Ninh thấy Trương Linh Dật thức thời như vậy, bực bội trong lòng cũng vui đi không ít, cậu nói: “Vậy thì chuyển phòng!”

Cho nên cơm nước xong xuôi, Vương Nghiễm Ninh thông thả dựa vào đầu giường trong phòng mình, chỉ huy Trương Cu Li chuyển phòng cho mình.

“Ê, cẩn thận, đừng làm gãy cổ áo sơ-mi đó...” Vương Nghiễm Ninh vừa chơi iPad vừa giành ra chút thời gian nhìn Trương Linh Dật dọn dẹp.

“Tài liệu các thứ không nên đem đi, sau này em còn phải làm việc ở đây.” Vương Nghiễm Ninh thấy Trương Linh Dật muốn dọn mớ đồ trên bàn, vội vàng cản lại, mặc dù hai người đã thân thiết với nhau nhưng ở chung một phòng là ổn rồi, công việc tách ra vẫn tốt hơn.

“À đúng rồi, có cần mang Đại Phát vào phòng không?” Vương Nghiễm Ninh hỏi, dù sao nó cũng là tài sản chung của cả hai.

Trương Linh Dật nghĩ một hồi, lắc đầu: “Không được, để con tụi mình nhìn mấy cảnh xấu hổ như thế không tốt.”

Vương Nghiễm Ninh: “...” Sao cậu lại hi vọng rằng Trương Linh Dật có thể tư duy bình thường được.

“Treo âu phục cẩn thận vào.” Oái, Quả Hạch đã bị ăn mất tiêu rồi, Vương Nghiễm Ninh vội vàng trồng thêm một Quả Hạch phía trước đại đội zombie, không quên nhắc nhở Trương Linh Dật, “Đồ lót của em với anh để ra riêng...”

“Liên quan gì, người em anh cũng chọc vào rồi, đồ lót của em đưa anh mặc cũng có sao đâu!” Trương Linh Dật nháy mắt mập mờ.

Vương Nghiễm Ninh thẹn đỏ cả mặt: “Lần sau đến lượt em chọc anh.”

Trương Linh Dật im miệng ngay, ngoan ngoãn mà sắp xếp từng cái cà-vạt, từng đôi bít tất, từng bộ đồ lót.

“Ồ, thụ thụ, bộ đồ ngủ này em còn giữ à!”

Vương Nghiễm Ninh ngẩng đầu lên, chỉ thấy trên tay Trương Linh Dật đang cầm một bộ đồ ngủ SpongeBob SquarePants, đúng là bộ đồ bốn năm trước chính mình đã tặng cho Vương Nghiễm Ninh.

Mặt cậu hơi hồng, Vương Nghiễm Ninh vờ như chẳng quan tâm: “Ừa, bởi vì có bọt biển SpongeBob.”

Trên mặt Trương Linh Dật tràn đầy tình cảm, giống như một con chó nằm sấp trên giường, đầu hướng về phía Vương Nghiễm Ninh: “Bọt biển SpongeBob quan trọng hay anh quan trọng?”

Vương Nghiễm Ninh: “...”

Ghét bỏ đẩy đầu ai kia ra: “Không được so sánh bọt biển SpongeBob với anh, đi dọn dẹp nhanh lên.”

Ai kia lại chẳng muốn đi, cứ đưa môi ra phía trước: “Vậy em hôn anh một cái đi.”

Anh lại bắt đầu giở trò trẻ con nữa sao?

Vương Nghiễm Ninh liếc mắt, cuối cùng đành miễn cưỡng hôn nhẹ một cái, nhưng lập tức bị ai kia ôm lấy đầu, khiến nụ hôn trở nên sâu hơn.

Đến khi hai người tách ra, mấy cây Vương Nghiễm Ninh trồng đã bị zombie ăn sạch bách.

“Oái! Trương Linh Dật, em muốn cho zombie ăn sạch não của anh!”

51. Chương 51

Vì thế nên Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh bắt đầu chính thức ở chung theo đúng nghĩa đen, từ nay về sau sẽ sống một cuộc sống chẵn biết thẹn là gì?

Phù, đương nhiên mọi chuyện sẽ không thuận lợi như thế!

Mặc dù giống như Trương Linh Dật hằng mong, cuối cùng bọn họ cũng thổ lộ tâm tình, lại còn có một mối quan hệ gần gũi, tất nhiên sau này sẽ mỗi tối hát ca, đêm xuân ngắm ngửi[1].

Nhưng trên thực tế, Vương Nghiễm Ninh lại phải tăng ca không ngừng nghỉ.

Trương Linh Dật biết rõ Phúc Mậu Khải Tư đang chuẩn bị tấn công vào thị trường[2], thân là quản lý, Vương Nghiễm Ninh nhiều việc cũng chẳng có gì lạ, thế nhưng lượng công việc lại nhiều đến mức ngày nào cậu ấy cũng tăng ca đến nửa đêm thì quá đáng rồi phải không? Rõ ràng ngày nào cũng lê lét đến tận nửa đêm mới về đến nhà!

Trương Linh Dật đau lòng thay Vương Nghiễm Ninh, mỗi tối đều nấu đồ ăn khuya chờ cậu về ăn, nhưng có vài hôm Vương Nghiễm Ninh mệt mỏi đến nuốt chẳng vào, vừa về đến nhà đã đi ngủ ngay.

“Linh Dật, em còn phải làm nốt case này, anh không cần chờ em mỗi ngày vậy đâu.” Vương Nghiễm Ninh thấy anh chờ đến độ ngủ quên trên ghế sa-lông, cũng thấy buồn buồn.

“Không có vợ ôm ngủ không ngon!” Trương Linh Dật ôm cậu vào lòng, “Đây là phúc lợi của riêng anh, em không thể cướp được.”

Wương Nghiễm Ninh mệt đến chẳng buồn khuyên anh, chỉ muốn nhanh tắm rửa rồi đi ngủ.

“Ăn trước chút gì đi!” Trương Linh Dật bưng ra một chén canh nấu trứng[3]. Buổi tối không thể ăn đồ quá nhiều dầu mỡ, lại sợ Vương Nghiễm Ninh đói nên anh mới nấu món canh dễ tiêu cho cậu.

Vừa lúc Vương Nghiễm Ninh cũng hơi khát, liền uống hết cả chén canh.

“Để anh đánh răng cho em.” Trương Linh Dật chờ cậu uống xong liền dán môi vào, dùng đầu lưỡi đảo qua hàm răng của cậu.

Wương Nghiễm Ninh ôm lấy anh đáp lại.

“Có làm không?” Vương Nghiễm Ninh bị khiêu khích nên hơi bồn chồn.

Mặc dù Trương Linh Dật rất muốn nhưng anh vẫn lắc đầu: “Ngủ sớm thôi, mai em còn phải đi làm mà.”

Trương Linh Dật rửa chén, Vương Nghiễm Ninh đánh răng, đến khi cả hai đều xong xuôi, Trương Linh Dật mới ôm Vương Nghiễm Ninh lên giường.

Vừa nằm xuống, đã nghe Vương Nghiễm Ninh thoải mái mà thở ra một hơi.

“Sao lại bận rộn đến thế này?” Trương Linh Dật không thể không nhíu mày.

Bởi vì hai công ty đều cùng ngành nên nhất định sẽ có sự cạnh tranh, vì vậy Trương Linh Dật không hỏi đến tình hình của Vương Nghiễm Ninh, nhưng đến lúc này lại thấy đau lòng thay cho cậu.

Thật ra Vương Nghiễm Ninh cũng không hề nghĩ cách phòng bị Trương Linh Dật, cậu nói: “Chuyện này liên quan đến mấy đại lý bán ra, rắc rối lắm. Cách đây không lâu vừa có hai cậu chuyên viên cấp dưới của em chạy sang DM Trung Quốc làm việc, mọi công việc đều đổ hết lên đầu em, đương nhiên là bận đến không ngóc đầu dậy rồi.”

Trương Linh Dật nheo mắt, anh nhớ dưới quyền Vương Nghiễm Ninh có hai cậu chuyên viên: “Em nói DM Trung Quốc giành mất hai người dưới tay em, người của em dễ giành đến vậy sao?”

Phải biết rằng, tiền lương và phúc lợi của Phúc Mậu Khải Tư cũng không phải thấp trong giới.

Wương Nghiễm Ninh cười nhẹ một cái: “Ừm, tiền lương double, cho nên họ đều đi cả.”

Khóe môi Trương Linh Dật giật giật, anh là một người nằm trong chuyên ngành HR, đương nhiên hiểu double tiền lương có nghĩa là gì: “DM Trung Quốc có bị điên không? Chỉ là hai người chuyên viên mà cũng dám bỏ ra số tiền gấp đôi để giành lấy?”

Bình thường, nếu ngành công nghiệp khai thác nhân tài, tiền lương cũng chỉ dao động tầm 15-30%, bởi vì nó còn liên quan đến chi phí nhân sự và vấn đề công bằng nội bộ. Cho dù là nhân tài ưu tú đến mấy cũng rất hiếm khi vượt qua mức nói trên, nếu vượt quá 30% thì phải cần tổng bộ đặc biệt phê chuẩn.

Trừ khi tiền lương của người được khai thác thấp hơn mức của ngành công nghiệp, hoặc công ty đang rất cần nhân tài mới có thể tăng quá 50%, còn chuyện double...

Trương Linh Dật làm người tuyển dụng cho công ty đã lâu nhưng chưa thấy ai có thể khiến quản lý nhân sự chi ra nhiều tiền vậy để tuyển về, lý do rất đơn giản, từng bộ phận của công ty đều có một chi phí cố

định, tiền lương của nhân viên cũng tính vào chi phí của quản lý, cho nên thường thì quản lý thà rằng bỏ qua một người tài chứ không để kẻ dưới quyền ăn hết tiền của mình.

DM Trung Quốc là công ty nước ngoài lâu năm, sao lại hành động ngu ngốc như thế được?

Trương Linh Dật không hiểu nổi.

Vương Nghiễm Ninh nói tiếp: “Anh biết quản lý thị trường của DM Trung Quốc ở Hoa Nam là ai không?”

Trương Linh Dật điểm qua những cái tên đồng nghiệp, vốn là một HR, anh hiểu rõ những người nằm trong ngành công nghiệp cũng là chuyện hợp lý: “Hứa Quốc Huy?”

“Ừm.”

Trương Linh Dật nhanh chóng hiểu ra: “Ý em muốn nói là, Hứa Quốc Huy cố tình nhắm vào em?”

Vương Nghiễm Ninh: “Nếu không cố tình nhắm vào em, em chẳng nghĩ ra lý do nào khác để hấn vội vội vàng vàng gấp đôi tiền lương để giành người của em.”

Thay đổi công việc trong ngành công nghiệp là một chuyện phổ biến, chưa kể đến những lợi ích hấp dẫn của bên kia.

Vương Nghiễm Ninh không đổ lỗi cho những người đã đến DM Trung Quốc, nhưng bây giờ cậu lại phải liên hệ với đại lý của DM Trung Quốc mới là điều rắc rối, vì vậy tình hình là cậu đã rơi vào thế bị động.

“Bố khỉ, tên Hứa Diao[4] đó có bị điên không? Nghề của cậu ta là đi cắn càn hả?” Ngày xưa Hứa Quốc Huy troll Vương Nghiễm Ninh trên forum, bị chụp mũ cái tên “Đệ nhất FA của đại học F”, Trương Linh Dật chẳng có thiện cảm gì với hấn, mở miệng ra ngậm miệng lại đều là Hứa Diao Hứa Diao hết, bây giờ dù có hỏi hay không cũng biết hấn đang GATO với người ta.

Vương Nghiễm Ninh bị Trương Linh Dật chọc cười, cậu bật cười một tiếng, kéo cánh tay Trương Linh Dật để anh ôm cậu: “Ai mà biết, bây giờ bên HR của công ty săn đầu người đang tìm người gấp cho em, nhưng một sáng một chiều sao tìm được người thích hợp, còn quen với chế độ cung cấp hàng của DM Trung Quốc thì...”

Trương Linh Dật hôn lên cổ cậu: “Không cần vội, chậm đã, em hãy nghỉ ngơi cho thật tốt.”

“Ừm.” Vương Nghiễm Ninh cũng không chịu nổi nữa, nói xong thì ngủ ngay.

Vốn là Vương Nghiễm Ninh đã làm tốt công tác chuẩn bị trường kỳ kháng chiến, không ngờ mấy ngày sau, bên HR vui mừng thông báo cho cậu biết, thì ra có hai chuyên viên ở DM Trung Quốc đã chủ động xin nghỉ việc, cùng ngày nhận phỏng vấn của phòng Marketing.

Vương Nghiễm Ninh nhìn thấy hai người chuyên viên kia.

Thì ra công việc phòng Marketing của DM Trung Quốc không nhiều, Hứa Quốc Huy lại tuyển một lần hai người, kết quả khiến quyền hạn của mọi người bị chia nhỏ, vốn đã bất mãn sẵn rồi, lại nghe hai kẻ mới vào được double tiền lương, thế là bọn họ nổi giận.

Tên Hứa Quốc Huy kia vốn rất nghiêm khắc với người của mình, lúc mới tuyển họ vào, luôn ép tiền lương xuống mức thấp nhất, mỗi người chỉ tăng 5%, nhưng nhìn vào cái tên DM Trung Quốc, bọn họ cũng cố gắng nín nhịn.

Kết quả sau khi vào làm trong DM Trung Quốc, nhận ra tên Hứa Quốc Huy này rất ghen ghét người tài, những công việc quan trọng chẳng bao giờ cho họ động vào, vốn đã nuôi cục tức trong lòng, bây giờ rõ ràng phòng không cần thêm người mới, hấn lại ra giá rất cao để rinh hai ông Phật về, những người công nhân lâu năm sao có thể nhịn nổi chuyện này!

Ban đầu họ vốn định đi tìm công việc khác, nhưng nền tảng DM Trung Quốc rất vững, trong thời gian ngắn khó mà tìm được một công việc tốt, không ngờ vừa lúc nghe nói Phúc Mậu Khải Tư cũng đang tuyển người, vì vậy bọn họ nhanh chóng nộp sơ yếu lý lịch luôn.

Vương Nghiễm Ninh ngồi chuyện trò với hai người một lúc, nhận thấy họ rất có tố chất, có một người tên là Vu Cảnh, năng lực của cậu ta còn có thể thăng thêm một cấp, hơn nữa điều quan trọng nhất là, bọn họ rất thông thạo hình thức bán ra của các đại lý của DM Trung Quốc.

Vương Nghiễm Ninh cho hai người offer ngay tức khắc, mỗi người tăng 20% tiền lương, hơn nữa còn nâng một người lên thành chuyên viên cao cấp.

Đương nhiên hai người họ vô cùng vui mừng, cùng ngày quay về gặp Hứa Quốc Huy xin nghỉ việc.

Hứa Quốc Huy nổi giận, hứa hẹn gấp đôi tiền lương cho họ tại chỗ, khuyên họ ở lại.

Hai người chuyên viên kia cảm thấy giống đi đang đi giữa đường thì bị một cục tiền đập vào mặt, nhưng người được Vương Nghiễm Ninh nâng lên làm chuyên viên cao cấp thì cân nhắc một hồi, vẫn quyết định xin nghỉ mà vào làm ở Phúc Mậu Khải Tư.

Mà cậu chuyên viên kia lại gọi điện thoại cho Vương Nghiễm Ninh, nói Hứa Quốc Huy muốn giữ mình lại và điều kiện của hắn, ý của cậu ta rất đơn giản, bản thân vốn cũng chẳng muốn làm việc dưới trướng của Hứa Quốc Huy nữa, nhưng tiền lương của DM Trung Quốc có sức hấp dẫn rất lớn, nếu như Phúc Mậu Khải Tư đồng ý chịu nâng tiền lương lên một lần nữa, cậu ta sẽ cân nhắc về làm cho Phúc Mậu Khải Tư.

Lúc ấy Vương Nghiễm Ninh chỉ cảm thấy tên Hứa Quốc Huy này đúng là điên thật rồi, lại phải khách khí trả lời cậu chuyên viên kia: “Thật ngại quá, dự toán của công ty chúng tôi chỉ có thể phê đến số này, cậu mới cần phải cân nhắc lại, chọn mức lương hấp dẫn hay sự phát triển trong tương lai.”

Cậu chuyên viên kia nhăn nhó một hồi, cuối cùng vẫn chọn ở lại DM Trung Quốc, dù sao tiền lương cũng được nâng lên gấp đôi, điều này không phải công ty nào cũng làm được.

Còn cậu Vu Cảnh được nâng lên thành chuyên viên cấp cao đến nhận chức rất nhanh chóng, sau đó bên công ty săn đầu người lại đề bạt thêm mấy người nữa, Vương Nghiễm Ninh cũng phổng ván sơ qua, có một người trong số ấy đã từng làm việc tại Huy Đế Quốc Tế.

Những người mới đến nhanh chóng nới lỏng áp lực công việc trên người Vương Nghiễm Ninh, nhất là Vu Cảnh đã quen với mô hình phân phối của các đại lý DM Trung Quốc, càng như hổ thêm cánh.

Vào cuối tuần, cuối cùng Vương Nghiễm Ninh cũng có thể nghỉ ngơi một ngày, vì vậy trước ngày nghỉ, cậu mời hai cậu nhân viên mới vào và anh trợ lý dùng một bữa cơm.

“Kinsely, theo như anh biết thì lúc đó Hứa Quốc Huy đã đồng ý gấp đôi tiền lương cho cậu, sao cậu không đồng ý ở lại DM Trung Quốc?” Vương Nghiễm Ninh tò mò hỏi Vu Cảnh, mặc dù làm việc cùng nhau chưa được bao lâu, nhưng cậu Vu Cảnh này thông minh lại tài giỏi, điều đáng khen đó là không ỷ mình giỏi mà kiêu, ngược lại là một người rất thực tế, khiến Vương Nghiễm Ninh rất hài lòng.

Vu Cảnh cười đáp: “Em làm việc với Hứa Quốc Huy hai năm, hắn chưa từng thăng chức cũng như tăng lương lần nào, bây giờ tự nhiên lại cho em nhiều tiền như vậy, làm em thấy hơi sợ.”

“Phụt——” Cậu chuyên viên Ngụy Dịch Văn cùng là người mới, nghe vậy thì bị sặc: “Thời buổi này còn có người sợ tăng lương sao trời?”

Vu Cảnh cực kỳ nghiêm túc: “Sợ chứ, bây giờ Hứa Quốc Huy muốn đối đầu với Phúc Mậu Khải Tư, đương nhiên đồng ý chi tiền cho tôi, nhưng đợi đến khi chuyện này kết thúc, ai biết tôi còn có thể được ở lại dưới trướng của hắn ta nữa hay không... Ngoài ra...” Vu Cảnh dừng lại, nhìn sang Vương Nghiễm Ninh: “Tôi cảm thấy ông chủ Vương đây rất tinh mắt, mặc dù không nói sẽ cho tôi bao nhiêu tiền, nhưng lại thăng cấp cho tôi, ai cũng biết tôi làm trong DM Trung Quốc hai năm, sản phẩm của DM ngoài thị trường tăng 20% nhưng Hứa Quốc Huy chưa bao giờ thăng cấp cho tôi.”

Ngụy Dịch Văn nghe thế thì “À——” lên một tiếng, “Thì ra là vậy, một ông chủ tốt là điều quan trọng, tôi cũng biết anh Ninh là một người đáng tin cậy, nào, anh Ninh, em mời anh một ly.”

Vương Nghiễm Ninh sầm mặt nhận ly rượu: “Bớt vượt mông ngựa đi[5].”

Ngụy Dịch Văn đáp nghiêm túc: “Sao lại bớt vượt mông ngựa được, anh Ninh à, anh là ông chủ của em, từ ngày em bước chân vào Phúc Mậu Khải Tư, em đã nhủ với lòng phải hết sức nịnh nọt anh đó anh à!”

Vương Nghiễm Ninh: “...”

Vu Cảnh: “...”

Trợ lý: “...”

Vương Nghiễm Ninh quay sang nói với trợ lý: “Cậu sang bên HR nói với họ, cuối tuần này sẽ cho Even nghỉ, nhân lúc còn đang thử việc, không cần trả tiền lương đâu.”

Ngụy Dịch Văn vội vàng nhào đến ôm chân: “Em sai rồi, anh Ninh, nhà em còn mẹ già còn con nhỏ, xin anh đừng sa thải em... muốn sa thải thì cũng đợi em thử việc xong, tốt xấu gì cũng phải trả em chút tiền chứ!”

Mi mắt Vương Nghiễm Ninh giật giật: “Không sa thải cậu cũng được thôi, nhưng mà cậu phải hứa với tôi một chuyện.”

Hai mắt Ngụy Dịch Văn lấp lánh ngay lập tức: “Anh Ninh anh nói đi, chỉ cần anh không sa thải em, dù lên núi đao xuống vạc dầu cũng không thành vấn đề.”

“Vậy thì buổi tiệc hằng năm của công ty, mấy tiết mục góp vui giao hết cho cậu rồi.” Vào buổi tiệc thường niên của công ty, vì mấy năm nay nhân viên phòng Marketing rất tẻ nhạt, mỗi lần chọn tiết mục là phải thảo luận cả ngày, cuối cùng cũng chỉ có thể đọc một bài thơ, năm nay lại có một chú hề như Ngụy Dịch Văn, chỉ cần làm khổ cậu ta là được rồi.

“Ok!” Ngụy Dịch Văn vỗ bàn, tiếp tục ăn cơm.

“Nhưng mà tôi vẫn tò mò, Kinsely sao cậu lại nộp hồ sơ vào công ty chúng tôi?” Thường thì những công ty cạnh tranh trực tiếp đều rất nhanh nhạy, có rất ít công nhân để ý đến tin thông báo tuyển dụng của công ty đối thủ, đa số đều thông qua công ty săn đầu người.

Vu Cảnh đáp: “Chuyện này rất thú vị, thật ra công ty săn đầu người tìm được em, đề bạt em cho bộ phận tiêu thụ của Huy Đế Quốc Tế, nhưng em chẳng hứng thú với bộ phận tiêu thụ mấy, lại không muốn tiếp tục làm việc với Hứa Quốc Huy. Vốn chỉ muốn đi tìm hiểu Huy Đế một chút, vừa lúc cùng với Quản lý HR Trương của bọn họ trò chuyện một chốc, quản lý Trương giới thiệu cho em biết ở Phúc Mậu Khải Tư đang tuyển chuyên viên thị trường nên em cứ vào đây thôi.”

Vương Nghiễm Ninh nhíu mày: “Trương Linh Dật giới thiệu cậu sao?”

“Anh cũng biết quản lý Trương à?” Vu Cảnh cười cười, “Không tính là giới thiệu, quản lý Trương là một người rất tốt, rất có tiếng trong giới, lại chuyên nghiệp nữa. Anh ấy nói chuyện với em một lúc thì biết em không thích hợp với bộ phận tiêu thụ, nhưng phòng Marketing ở Huy Đế lại hết chỗ nên mới giới thiệu sang Phúc Mậu Khải Tư.”

Vương Nghiễm Ninh cười hai tiếng khó hiểu.

“Quản lý Trương là một người rất tuyệt!” Ngụy Dịch Văn vừa ăn vừa chêm vào, “Lúc trước em là người được anh ấy tuyển vào Huy Đế đó, sau này khi em rời khỏi Huy Đế, anh ấy đã cho em rất nhiều lời tư vấn nghề nghiệp. Ha ha, thật ra trước khi vào Phúc Mậu Khải Tư, em có từng hỏi qua ý kiến anh, anh rất ủng hộ nên em mới không ngần ngại chạy đến đây ôm đùi anh Ninh nè.”

Vương Nghiễm Ninh: “...”

Vu Cảnh: “Even cậu ăn nhiều chút đi.”

.
. .
.

[1] Cụm từ gốc là “Dạ dạ sên ca, xuân tiêu khổ đoản”: “Dạ” là ban đêm, “sên ca” có nghĩa là ca hát. “Đêm xuân ngắn ngủi” là một cụm từ trích từ bài thơ Trường Hận Ca của Bạch Cư Dị “Xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi/Tòng thử quân vương bất tảo triều” (Đêm xuân ngắn ngủi có ngắn/Buổi mai từ ấy thánh quân bỏ châu – Ngô Linh Ngọc dịch)

[2] Cụm từ gốc là “Khai cường thác thổ”: Có nghĩa là mở mang biên giới đất đai, ý chỉ mở ra một công việc làm ăn mới.

[3] Từ gốc là “Đản hoa thang” là một món canh/súp thường nấu với trứng cùng cà chua hoặc rong biển. Chữ “hoa” ở đây ý chỉ trứng nổi trên mặt nước như rắc hoa.

[4] Diao: Với người Trung Quốc, “diao” chỉ bộ phận sinh dục của nam giới.

[5] Vuốt móng ngựa: Nịnh nọt, tâng bốc.

52. Chương 52

Làm gay ngày thứ hai tám

[Cùng nhau đi xem một buổi concert, giây phút cảm động nhất, nói lời yêu người ấy]

Ăn được nửa buổi, Vương Nghiễm Ninh nhận được điện thoại của Trương Linh Dật: “Ninh bé nhỏ yêu dấu à, khi nào thì em mới về?”

Vương Nghiễm Ninh: “...”

Vương Nghiễm Ninh: “Nói tiếng người đi.”

Trương Linh Dật: “Anh nhớ em lắm.”

Vương Nghiễm Ninh: “Ừm, sắp xong bữa cơm rồi, đợi lát về ngay.”

Cúp điện thoại, chỉ thấy ba người Vu Cảnh, Ngụy Dịch Văn và trợ lý ngồi cạu lom lom, Ngụy Dịch Văn nhiều chuyện hỏi: “Anh Ninh, người yêu của anh à?”

Vương Nghiễm Ninh lấy một tay chống cằm: “Một câu 100 tệ, muốn hỏi không?”

Ngụy Dịch Văn gào khóc: “Anh Ninh, quê anh ở Somalia hả? Không hỏi!”

Dễ dàng gạt vấn đề ấy sang một bên, đến khi Vương Nghiễm Ninh về đến nhà, đã thấy Trương Linh Dật tắm rửa xong xuôi, mặc sẵn áo ngủ ngồi ở phòng khách đợi cạu.

Chuyện này không quan trọng, điều quan trọng là ——

Tại sao anh lại mặc áo ngủ hình sao biển Patrick vậy trời!

Chưa kể trời bây giờ nóng nực như này mà mặc áo lông? Bây giờ người ta đang đề xướng vấn đề tiết kiệm nguồn năng lượng vậy mà anh lại lãng phí hơi máy lạnh như thế!

Vương Nghiễm Ninh đành phải xoa trán.

“Thụ thụ!” Trương Linh Dật chạy đến ôm lấy cạu, sau đó bắt đầu một nụ hôn nồng nhiệt.

“Mai được nghỉ à?” Trương Linh Dật nướng mày, đúng là rất vất vả!

“Ừm.” Nói thêm là được nghỉ nhanh như vậy, may là có Trương Linh Dật, không thì cạu chẳng dễ tìm người phù hợp như thế, chỉ cần nghỉ đến đó thôi đã cảm thấy mình có thể nhịn được bộ áo ngủ hình sao biển Patrick kia rồi, “Em đi tắm trước.”

Này là đang ám chỉ chuyện đó rồi còn gì!

Lòng Trương Linh Dật reo hò, trên mặt vẫn giữ nét bình tĩnh: “Anh lấy quần áo cho em.”

Vương Nghiễm Ninh cũng không để ý đến ánh mắt rực lửa của Trương Linh Dật, cạu đi vào phòng tắm, chưa được bao lâu, Trương Linh Dật cũng vào theo, trên tay còn đang cầm bộ đồ ngủ hình bọt biển SpongeBob.

Vương Nghiễm Ninh nổi điên: “Trời bây giờ nóng như vậy, em không mặc cái này!”

Trương Linh Dật tủi thân: “Nhưng mà đây là minh chứng tình yêu của chúng ta mà.” Nói xong lại chỉ vào hình sao biển Patrick trên người mình: “Nè, em nhìn đi, đồ đôi tình nhân đó!”

Rốt cuộc ai nói anh biết sao biển Patrick và bọt biển SpongeBob là tình nhân vậy?

Vương Nghiễm Ninh phát khùng: “Cho anh chọn, hoặc là lập tức cởi bộ đồ ngủ trên người anh ra, hoặc là đêm nay em về phòng em ngủ!”

Ồi mẹ, sức công phá của chuyện này còn lớn hơn bom nguyên tử!

Trương Linh Dật liền trưng ra bộ mặt e thẹn: “Đáng ghét, anh biết ngay là thụ thụ muốn nhìn thấy người ta lúc không mặc quần áo...”

Mặt Vương Nghiễm Ninh lạnh te, cậu cầm vòi hoa sen xịt thẳng vào mặt Trương Linh Dật.

“Thụ thụ à anh sai rồi!” Trương Linh Dật mang khuôn mặt cầu xin chạy về phòng thay áo ngủ, chỉ mặc độc một chiếc quần lót.

Một lúc sau Vương Nghiễm Ninh cũng về phòng, cậu cũng chỉ mặc mỗi chiếc quần lót.

Trương Linh Dật ngồi trên giường, anh hơi ngả người ra phía sau, hay tay chống sau lưng, nhìn dáng người cường tráng của cậu, nhíu mày nói: “Quả nhiên cơ bụng của hai đứa mình mới là đồ đôi tuyệt nhất.”

Vương Nghiễm Ninh bước đến, quỳ gối trên người anh, tay đặt lên vai Trương Linh Dật, cúi đầu xuống hôn anh.

Bởi vì công việc bẽ bộn, đã gần một tháng cả hai không có làm tốt — chuyện ấy, bây giờ lại bưng bưng khí thế như thế này, hai người nhanh chóng thở dốc.

Trương Linh Dật thuận thế nằm trên giường, Vương Nghiễm Ninh cười ngang hông của anh, quần lót của họ cũng đã phồng lên, chính giữa còn hơi ướt ướt.

“Muốn thử tư thế này à?” Trương Linh Dật nhìn lên Vương Nghiễm Ninh, tư thế này cũng không tệ, chắc là kích thích lắm đây.

Vương Nghiễm Ninh cọ cọ, mặt cậu hơi hồng: “Anh muốn không?”

Lúc này còn phải hỏi câu đó hả!

Trương Linh Dật vừa dùng tay kéo Vương Nghiễm Ninh xuống, để cậu nằm trên ngực mình, nở một nụ cười thâm thúy: “Ngày mai được nghỉ~”

...

Nhờ Vu cảnh và Ngụy Dịch Văn trợ giúp, Vương Nghiễm Ninh nhanh chóng đạt được thỏa thuận với đại lý bán ra của DM Trung Quốc, còn ký một hợp đồng béo bở.

Thị trường của DM Trung Quốc bị chia nhỏ, tổng bộ DM Trung Quốc giận dữ, Hứa Quốc Huy thì tức giận chết, thừa dịp hai chuyên viên của Phúc Mậu Khải Tư còn đang thử việc thì cho họ nghỉ hẳn luôn.

Còn cậu chuyên viên được nâng lương kia thì hối hận không kịp, thấp thỏm lo sợ không biết lúc nào thì Hứa Quốc Huy sa thải mình, vì vậy liền vội vàng đem hồ sơ xin việc sang nơi khác.

Vương Nghiễm Ninh dẫn dắt phòng Marketing lập công lớn cho Phúc Mậu Khải Tư, ông Chu vô cùng hài lòng, phát giấy thông báo cả công ty để khen ngợi, ngòi bút lớn vừa giơ lên đã cho phòng Marketing nghỉ hẳn hai ngày, cũng bỏ ra một số tiền để bọn họ đi du lịch Hồng Kông.

Nói là đi du lịch chứ thật ra là để Vương Nghiễm Ninh đi gặp bạn hàng ở Hồng Kông thôi.

Bởi vậy bọn tư bản đúng là quý hút máu người!

Mặc kệ thế nào, mở công việc bẽ bẽ hơn hai tháng cuối cùng cũng được giải quyết hết, nhìn cả phòng hoan nhảy nhót, Vương Nghiễm Ninh cũng thấy rất vui, liền về nhà đẩy vali ra chuẩn bị hành lý trong ngày luôn.

Ở Hồng Kông có rất nhiều thứ được miễn thuế, là thiên đường mua sắm đó...

Vương Nghiễm Ninh mở tủ quần áo, nhìn quần áo của Trương Linh Dật, nghĩ một lát rồi đổi chiếc vali nhỏ thành một chiếc vali to. Thật ra hành lí của cậu chỉ có một bộ đồ để thay ra, một ít vật dụng hằng ngày và mấy bản tài liệu cần đưa bạn hàng xem, để vào chưa chiếm hết một phần ba chiếc vali nữa.

Sắp xếp xong, kéo khóa lại, đương lúc chuẩn bị đứng lên thì bị ai đó đẩy một cái làm cậu ngã xuống đất.

“Em đang làm gì?” Trong giọng nói của Trương Linh Dật mang theo chút nghi ngờ.

Cái ót bị đập mạnh xuống sàn nhà, Vương Nghiễm Ninh tức giận nhìn Trương Linh Dật đang đề lên người mình: “Em hỏi anh đang làm gì mới phải?” Đau chết đi được.

“Sao em lại dọn hành lí? Trương Linh Dật vẫn nằm yên, trong mắt có chút hoảng sợ.

Khí gió, nét mặt vậy là sao?

“Em muốn đi đâu?” Trương Linh Dật thấy Vương Nghiễm Ninh không trả lời, hỏi dồn, “Sao em lại muốn bỏ anh?”

Bỏ anh?

Vương Nghiễm Ninh khó hiểu nhìn Trương Linh Dật: “Em chỉ đi Hồng Kông, ặc, du lịch cùng công ty, tiện đường đi công tác luôn...”

Thần kinh Trương Linh Dật thả lỏng, anh thả tay Vương Nghiễm Ninh ra, đỡ cậu dậy rồi ôm chặt trong lòng, giọng nói xen chút lo lắng: “Tốt quá! Anh còn sợ rằng... Em lại muốn bỏ anh ra đi lần nữa!”

Lại?

Cuối cùng Vương Nghiễm Ninh cũng hiểu vì sao Trương Linh Dật lại lo sợ như thế, không khỏi bật cười, đồng thời trong lòng cũng có chút xót xa. Xem ra cứ nghĩ mình là người chịu tổn thương suốt bốn năm ròng, hóa ra Trương Linh Dật cũng đau khổ không kém, giờ còn lo rằng mình sẽ bỏ đi.

Nhìn Trương Linh Dật nhíu mày lo lắng, lòng Vương Nghiễm Ninh cũng mềm nhũn như con chi chi, được rồi, vậy thì nói cho anh biết!

Khúc mắc này, cởi bỏ sớm cũng tốt.

Mặc dù nói ra cũng hơi mất mặt thật...

Cậu ôm lấy mặt Trương Linh Dật, hôn một tí lên khóe mắt anh: “Đồ ngốc, bốn năm trước em bỏ đi, là vì em nghĩ rằng... anh thích La Tử Tuệ.”

Trương Linh Dật chớp mắt mấy cái, nhìn cậu: “Em vừa nói cái gì?”

Vương Nghiễm Ninh thở dài: “Em nghĩ anh yêu La Tử Tuệ, tưởng rằng tất cả chỉ là trò đùa nên mới đi.”

Trương Linh Dật ôm ghì lấy cậu, trống ngực đập liên hồi, cánh tay cũng siết chặt: “Anh đúng là một thằng khốn.”

Trương Linh Dật mãi không hiểu vì sao lúc đó Vương Nghiễm Ninh lại dứt khoát bỏ đi như thế, dù cho hai người đã gần gũi thân thiết, anh cũng không dám hỏi.

Nhưng chuyện này mãi là gút thắt trong lòng anh, trong tiềm thức của Trương Linh Dật vẫn sợ rằng chuyện này sẽ xảy ra lần nữa.

Không ngờ sự thật lại là thế này...

“Nghiễm Ninh... Anh xin lỗi...”

“Không phải lỗi của anh.” Vương Nghiễm Ninh cọ cọ mặt anh, “Chỉ vì lúc đó còn quá trẻ con, không hiểu chuyện thôi.”

“Ừm.” Trương Linh Dật ôm Vương Nghiễm Ninh lên giường, “Vậy bây giờ chúng ta làm chuyện dành cho người đàn ông trưởng thành thôi!”

Vương Nghiễm Ninh: “...”

Nhỏ giọng cười một cái, cuối cùng vẫn thuận tay ôm lấy cổ anh.

...

Ngày đầu tiên ở Hồng Kông là ngày cho mọi người thoải mái đi lại, Vương Nghiễm Ninh đã đến Hồng Kông nhiều lần, vì vậy cậu không hào hứng muốn đi du lịch đây đó giống bọn Vu Cảnh và Ngụy Dịch Văn mà một mình dạo phố.

Cậu vốn không hứng thú với việc mua sắm, nhưng nghĩ đến chuyện mua quần áo cho Trương Linh Dật, liền cảm thấy việc này không còn buồn tẻ nữa.

Đi cả buổi, cuối cùng chọn được cho Trương Linh Dật hai bộ quần áo, cậu một bộ. Dáng người cả hai ngang nhau cũng là một điểm hay, dù không có Trương Linh Dật ở bên cũng không sợ mua nhầm quần áo không vừa.

Quần áo của đàn ông vốn chỉ cần tốt chứ không cần nhiều, quần áo Vương Nghiễm Ninh chọn đều là hàng hiệu cả, mặc dù giá cả không đắt như ở đại lục nhưng cũng chẳng rẻ chút nào. Tiền lương của cậu và Trương Linh Dật đều không ít, nhưng dù gì cũng là kẻ làm công ăn lương, không có thói quen quét thẻ điện tử khi mua sắm.

Mua quần áo xong, lại chọn một đôi đồng hồ cùng kiểu dáng, sau đó nhờ nhân viên trong quầy khắc chữ đầu trong tên của mình và Trương Linh Dật ra mặt sau của chiếc đồng hồ.

Làm hết những chuyện kia, Vương Nghiễm Ninh cũng mệt mỏi vô cùng, cậu tìm bữa một quán cà phê ăn chút gì đó, lại đến một tiệm thuốc mua mấy hộp thuốc bảo vệ sức khỏe và hai lọ dầu bôi trơn.

Ngày thứ hai phải đi gặp bạn hàng ở Hồng Kông, hợp đồng, thỏa thuận rất thuận lợi, sau khi nói chuyện còn cùng nhau dùng bữa, một vị khách hàng đưa vài tấm vé tham dự concert cho bọn họ.

Là buổi biểu diễn của một nhóm nhạc mới nổi ở nhà hát Coliseum[1], thời gian là đêm nay.

Vương Nghiễm Ninh vốn chẳng hứng thú gì, nhưng Vu Cảnh và Ngụy Dịch Văn chưa vào Coliseum bao giờ, họ rất hào hứng, liền cố lôi kéo Vương Nghiễm Ninh cùng đi.

Vì không phải là một nhóm nhạc nổi tiếng nên người tham dự concert cũng không nhiều, chỉ chiếm tầm 60% khán đài, bọn Vương Nghiễm Ninh mang vé VIP nhưng bên trái Vương Nghiễm Ninh vẫn còn trống chỗ.

Đó là một ban nhạc rock, phong cách hao hao Mayday[2], tóc nhuộm tím nhuộm bạc, vừa hát vừa nhảy, thỉnh thoảng còn hô to: “Mọi người cùng đứng lên nào.”

Cảm xúc của Ngụy Dịch Văn rất high, cậu ta vung vẩy lightstick không ngừng, còn hét to mấy tiếng.

Vu Cảnh và trợ lý dù không phấn khích như Ngụy Dịch Văn nhưng trông cũng hơn hớn không kém.

Vương Nghiễm Ninh vốn chẳng hứng thú với kiểu hát khàn cả giọng thế này, buồn chán mà ngả người về phía trước, một tay nâng cằm, ngẩn người nhìn chiếc ghế trống bên trái.

“Bài hát sau đây là một bài hát của ban nhạc Mayday “Bỗng dưng rất nhớ em” mời mọi người hát cùng với chúng tôi nhé~” Âm thanh âm ỉ ban này chợt dừng lại, tiết tấu thay đổi, một giai điệu nhẹ nhàng vang lên.

Vương Nghiễm Ninh giật mình, vội lấy điện thoại ra gọi cho Trương Linh Dật.

Trương Linh Dật bắt máy rất nhanh.

“Thụ thụ, nhớ anh không?”

Vương Nghiễm Ninh hỏi: “Anh còn nhớ chuyện trong bản hiệp nghị ngày xưa của chúng ta không?”

“Tất nhiên là nhớ rồi, sao vậy?”

“Không có gì đâu, chỉ muốn cùng anh nghe một buổi concert thôi.” Vương Nghiễm Ninh dứt lời, mở loa, giọng nam chính vang vọng trong không khí, lọt vào chiếc điện thoại.

Anh sợ hãi khi không khí bỗng dưng tĩnh lặng

Anh sợ hãi khi bạn bè bỗng dưng quan tâm đến anh

Anh sợ hãi khi bao nhiêu hồi ức bỗng dưng siết chặt lấy anh, đau đớn đến ngạt thở

Anh sợ hãi khi bỗng dưng nghe được tin tức của em

Nếu như nỗi nhớ có thể lên tiếng,

anh không muốn đó sẽ là tiếng khóc bi thương

Đến cuối cùng, anh đã có thể là chính mình

Chỉ là những giọt lệ đã rơi vẫn không thể đánh lừa bản thân

...

Anh sợ hãi khi chính mình đã quyết tâm suốt cuộc đời này sống mà không có em,

rồi bỗng dưng, anh lại nghe được tin tức của em.[3]

Cách một cái điện thoại, Trương Linh Dật cẩn thận lắng nghe, bên kia đầu dây có thể nghe tiếng khán giả hát theo, Vương Nghiễm Ninh không lên tiếng, nhưng không hiểu sao, dường như anh còn nghe thấy cả tiếng hô hấp và tiếng tim đập của Vương Nghiễm Ninh.

Bài hát kết thúc, Vương Nghiễm Ninh tắt loa, đưa điện thoại di động đến sát lỗ tai, nhỏ giọng nói: “Em cũng từng sợ nghe thấy tin tức của anh.”

Trương Linh Dật cười cười: “Ừa, may là em không quyết định sống cả đời mà không có anh.”

“Ừm.” Vương Nghiễm Ninh nhìn chiếc ghế trống bên tay trái, dường như ở đó cũng đang có một người ngồi: “Này, em yêu anh.”

“Anh cũng yêu em.”

Chúng ta giống như bài hát đẹp nhất

Cũng như bộ phim cảm động nhất

Chúng ta đã cùng đi hết cuộc hành trình đáng nhớ

Rồi lưu lại kỉ niệm khó quên nhất

Thật đẹp thật ngọt ngào và chúng tôi tin rằng,

Cứ điên cuồng và nhiệt thành như thế

Chúng ta sẽ cùng nhau hết một đời

Cùng nhau hạnh phúc và già đi trong tiếc nuối.

.

.

.

[1] Nhà hát Coliseum: chính thức mở cửa vào tháng 4 năm 1983 sau 6 năm xây dựng. Nhà hát có mái vòm trông như kim tự tháp

[2] Ngũ Nguyệt Thiên (Mayday): là một nhóm nhạc alternative rock Đài Loan thành lập năm 1997 gồm năm thành viên: Ashin, Monster, Stone, Masa và Ming.

[3] Đây là lời bài hát Bỗng dưng rất nhớ em () của Mayday do trang kites dịch. Đoạn in nghiêng ở cuối chương cũng là lời bài hát nhưng đã được tác giả sửa lại để phù hợp với hai bạn Ninh Dật.

Link Vietsub + Kara cho bạn nào có hứng thú :>:

53. Chương 53

Làm gay ngày thứ hai chín

[Dẫn người yêu về ra mắt gia đình]

Vốn dĩ bọn Vương Nghiễm Ninh định trở về vào buổi tối ngày thứ ba, nhưng Vương Nghiễm Ninh lại muốn về ngay, sáng sớm ngày thứ ba đã kéo vali đi về.

Lúc về là ngay cuối tuần, Vương Nghiễm Ninh định cho Trương Linh Dật một bất ngờ nên không nói trước, về đến nhà thì tự dùng chìa khóa mở cửa luôn.

“Em về rồi nè!” Vương Nghiễm Ninh mang bộ mặt không giấu nổi vui sướng bước vào, bỗng nhìn thấy trong phòng khách có những ba người, ngoại trừ Trương Linh Dật còn có một đôi nam nữ trung niên.

Wương Nghiễm Ninh: “...” Nụ cười chợt sượng ngắt.

“Nghiễm Ninh, sao bây giờ em lại về?” Trương Linh Dật giật mình, vội vàng đứng dậy, nét mặt cũng trở nên căng thẳng.

Wương Nghiễm Ninh nhìn anh đầy khó hiểu.

“Để anh giới thiệu cho em.” Trương Linh Dật nhìn đôi nam nữ trung niên kia, lại quay sang Vương Nghiễm Ninh: “Nghiễm Ninh, đây là ba mẹ anh. Ba, mẹ, đây là... Vương Nghiễm Ninh.”

Đột, sao ba mẹ Trương Linh Dật bỗng dưng lại xuất hiện ở đây?

Đây là đang ra mắt gia đình sao?

Wương Nghiễm Ninh vô cùng căng thẳng, mặc dù quan hệ giữa cậu và Trương Linh Dật đã rõ ràng nhưng vẫn chưa muốn gia đình đôi bên gặp nhau.

Dù sao thì cái chuyện đồng tính luyến ái, ở Trung Quốc không có mấy gia đình có thể vui vẻ chấp nhận.

Cha mẹ Trương Linh Dật chắc sống rất an nhàn, thoát nhìn cũng trạc tứ tuần, trông họ rất đẹp lão, tướng rỗng mảy phượng, nhất là mẹ của anh, phong thái duyên dáng nhã nhặn, ăn mặc rất thời thượng, nhìn chẳng giống người có con lớn như Trương Linh Dật, chẳng trách anh từng nói mẹ anh lúc trẻ từng được rất nhiều người theo đuổi.

Nhưng mà những chuyện đó không phải điều quan trọng, quan trọng là họ trông chẳng giống người dễ gần, thân thiện chút nào.

Nhất là bọn họ bây giờ cũng đang nhìn cậu chằm chằm, âm thầm đánh giá. Đôi mắt kia chắc chỉ hận không thể dùng axit đổ lên người Vương Nghiễm Ninh để phân tích thành phần thôi.

Tay Vương Nghiễm Ninh còn xách vali nhưng quá căng thẳng để bước chân tiếp, đầu cậu ong ong, miệng vô thức mỉm cười: “Ba, mẹ, hai người vẫn khỏe chứ ạ?”

Trương Linh Dật: “...”

Ông Trương: “...”

Bà Trương: “...”

TT_TT Vương Nghiễm Ninh muốn quay lại 1 phút trước để tự đánh mình chết cho rồi.

Xong luôn, không biết ba mẹ Trương Linh Dật sẽ nghĩ sao về mình đây.

Cuối cùng bà Trương là người đầu tiên lấy lại tinh thần, mỉm cười, ngoắc tay với Vương Nghiễm Ninh: “Tiểu Vương, con còn lo lắng cái gì, ngồi xuống đây chúng ta cùng nói chuyện nào.”

Wương Nghiễm Ninh đi cất vali trước, cẩn rắng ngồi giữa Trương Linh Dật và bà Trương.

“Dạ thưa dì, thưa chú, con là bạn cùng phòng của Linh Dật...” Vương Nghiễm Ninh cố vớt vát chút ấn tượng ban đầu.

Không ngờ bà Trương lại “Khụ” một cái, bà vừa cười vừa nói: “Ban nãy không phải gọi hai bác là ba mẹ đây ư, sao giờ lại thành chú dì rồi hả?”

Mặt Vương Nghiễm Ninh đỏ như quả cà chua, lắp ba lắp bắp: “Nói...nói sai ạ.”

Bà Trương lại cười: “Không sao, gọi là ba mẹ cũng được, dù sao cũng là chuyện sớm hay muộn.”

Vương Nghiễm Ninh: “?????”

Bà Trương ngạc nhiên: “Sao vậy, chẳng lẽ con không định chung sống cả đời với Linh Dật à?”

Vương Nghiễm Ninh giật mình, nhìn sang Trương Linh Dật.

Mặt Trương Linh Dật cũng hơi hồng hồng, anh gãi đầu: “Chuyện đó, Nghiễm Ninh à, ba mẹ anh đã biết quan hệ của bọn mình rồi.”

Trái tim Vương Nghiễm Ninh vốn đang nhảy “bình bịch” bỗng dưng đập nhịp nhàn hản lại. Ba mẹ Trương Linh Dật đã biết hết mọi chuyện, thái độ bây giờ giống như là... ngầm thừa nhận?

Một loại cảm giác vui sướng chạy thẳng lên não, Vương Nghiễm Ninh không tin vào mắt mình nữa, cậu nhìn Trương Linh Dật, lại quay sang ba mẹ của anh, nhất thời chẳng biết nói sao cho phải.

Ông Trương ngồi bên nhìn cậu hồi lâu, cuối cùng mới ho nhẹ một cái, nói: “Tiểu Vương à, chuyện của con với Linh Dật, hai bác đã biết cả rồi, nói thật là bọn ta vốn chẳng đồng ý đâu...”

“Nói nhảm gì vậy!” Bà Trương không đợi ông Trương nói hết câu đã huých ông một cái, cắt luôn cả lời ông, đồng thời liếc ông một cái làm ông Trương không dám nói nữa.

Lúc này bà Trương mới kéo Vương Nghiễm Ninh lại, vỗ vỗ mu bàn tay cậu, lại nhìn cậu thật kỹ, mãi đến khi mặt cậu đỏ bừng, bà mới thở dài: “Tiểu Vương, con đừng để bụng mấy lời của ông, bây giờ khác với ngày xưa, dù con và Linh Dật đều là đàn ông nhưng chỉ cần các con yêu thương nhau, thật lòng thật dạ muốn ở bên nhau thì hai bác sẽ ủng hộ đến cùng.”

Vương Nghiễm Ninh cảm thấy ấm lòng vô cùng, giọng hơi nghèn nghẹn: “Dì à...”

“Còn gọi là dì sao!” Bà Trương trừng mắt, trông thậm chí còn có chút đáng yêu của thiếu nữ mới lớn, rồi lại thở dài: “Lúc trước Linh Dật nói với hai bác nó là đồng tính, làm ta và ông ấy tức gần chết. Nó là con cưng của hai vợ chồng, từ nhỏ đến lớn chẳng để bọn ta phải bận tâm điều gì, ai ngờ cuối cùng lại... Haizz, thật ra hai người chỉ sợ nó học theo những thứ bậy bạ ở ngoài đường. Nhưng mà bây giờ nhìn thấy con, bác và ông ấy cũng thấy yên lòng rồi.”

Ông Trương vừa bị bà Trương trừng mắt, vội vàng ngồi một bên phụ họa: “Đúng vậy đúng vậy, mặc dù Linh Dật nói mình là đồng tính nhưng mấy năm nay nó không dám làm càn, cứ thành thành thật thật chờ con, hai bác vốn cũng chẳng vui về gì, bây giờ xem ra, mấy năm chờ đợi của nó cũng đáng lắm nha!” Dứt lời còn cười to hai tiếng.

“Được rồi, ba mẹ à, chuyện quá khứ đừng nhắc lại nữa.” Trương Linh Dật xấu hổ, vội ngắt ngang câu chuyện: “Hay là cả nhà chuẩn bị một chút, chúng ta đi ăn cơm đi.”

“Mẹ ngồi nói hai ba câu với con dâu có sao không?” Bà Trương trợn mắt với Trương Linh Dật, “Người một nhà cả rồi còn ăn cơm ngoài làm gì, con với cha con đi nấu cơm đi, để ta và Tiểu Vương tâm sự.” Nói xong lại quay sang ông Trương: “Ông à, ông dẫn con ông vào bếp nấu cơm đi.”

“Được, đi thì đi.” Phu nhân đã lên tiếng, ông Trương không dám cãi, lập tức kéo lỗ tai Trương Linh Dật vào bếp.

Chắc chắn, vậy mới nói, thì ra bệnh sợ vợ là do gen di truyền!

“Nào, Tiểu Vương, chúng ta cùng tâm sự.” Không vương bận ai, bà Trương liền cười tươi như hoa.

Lúc biết thẳng con quý tử của mình là đồng tính thì bà tức giận gần chết, chỉ sợ Trương Linh Dật đi làm chuyện bậy bạ thôi, sau này khó khăn lắm mới chấp nhận được, nhưng nhìn con mình mỗi năm một lớn, vậy mà chẳng mang được ai về nhà làm bà Trương chẳng vừa lòng tí nào.

Mặc kệ con là đồng tính hay dị tính, tốt xấu gì cũng phải dẫn một đứa về nhà ra mắt ba mẹ chứ!

Vì vậy khó trách bà cảm thấy bất mãn về đối tượng nào đó ở Đài Loan mà con trai mình đang ngây ngốc chờ đợi.

Con trai nhà bà điển trai, ưu tú như thế, rốt cuộc đối tượng nào lại may mắn như vậy?

Hôm trước gọi điện thoại về nhà chả hiểu sao lại có một người lạ nghe máy, còn tự xưng là khách thuê phòng làm bà vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ, không nghĩ đến đó lại là đối tượng mà con bà vẫn đang một mực chờ đợi.

Bà Trương vô cùng ngạc nhiên, để ông Trương xử lý một chút công việc sau đó gấp rút trở về xem mặt con dâu.

Kết quả, tuấn tú nhã nhặn không nói, cái khí chất đó, cái phong độ kia, so với con trai của bà chẳng chênh lệch tí nào.

Trong lòng bà Trương lẳng lặng đánh năm ngôi sao.

Nếu đối tượng là cậu trai này, vậy thì mấy năm đợi chờ của con mình cũng không uổng phí rồi.

Kể từ khi con mình come out, bà Trương vẫn lo ngay ngáy Trương Linh Dật sẽ mang một kẻ rắc rối về nhà. Kết quả nhìn thấy Vương Nghiễm Ninh như thế, ngoại trừ chuyện cậu là đàn ông, những thứ khác đều vượt xa mong muốn của bọn họ khiến cả hai vui mừng khôn xiết, còn Vương Nghiễm Ninh thì thấy sao mà thuận mắt quá chừng.

Bà Trương trò chuyện được một lúc, khi đã hỏi hết gia đình đến công việc của Vương Nghiễm Ninh thì càng thấy hài lòng hơn, kiểu như chỉ thiếu điều tổ chức hôn lễ cho hai người ngay thôi.

Vương Nghiễm Ninh thì ngược lại, cậu đang nghĩ đến những chuyện khác. Vất vả đợi bà Trương nói xong cậu mới cẩn thận hỏi: “Bác gái à, hai người biết chuyện của chúng con từ lúc nào thế ạ?”

Bà Trương suy nghĩ một lát: “Cũng cỡ hai, ba năm rồi.”

Trong lòng Vương Nghiễm Ninh chợt sinh ra đủ loại cảm xúc, khiến cậu không nói nên lời.

Hai, ba năm trước cậu vẫn đang ở Đài Loan, lúc đó chẳng có chút liên lạc nào với Trương Linh Dật.

Vậy mà Trương Linh Dật đã lót đường ở nhà sẵn rồi, chẳng lẽ anh đã xác định cả đời này cả hai sẽ ở bên nhau hay sao?

Mặc dù bây giờ trông ba mẹ Trương Linh Dật rất bình tĩnh, thậm chí còn có thể nói là vui mừng. Nhưng Vương Nghiễm Ninh biết rõ, lúc Trương Linh Dật come out chắc chắn không nhẹ nhàng như vậy.

Đương lúc hai người đang tán gẫu, ông Trương và cậu quý tử đã nấu xong một bàn tiệc.

“Mẹ, Nghiễm Ninh, ăn cơm thôi.” Trương Linh Dật vừa múc một tô canh sườn non nấu với cà chua và khoai tây, vừa quay đầu về phía phòng khách hô.

“Đi ăn cơm nào.” Bà Vương cũng vừa nói vừa kéo Vương Nghiễm Ninh xuống phòng ăn.

Chắc có lẽ là lần đầu ăn cơm với con dâu, ông Trương cố bộc lộ tài năng, nấu rất nhiều món sở trường.

Sau khi nói chuyện với bà Trương cả buổi, Vương Nghiễm Ninh cũng thả lỏng hẳn, bốn người cùng ngồi xuống bàn ăn.

“Nào, Tiểu Vương, con ăn thử miếng sườn này đi, ông ấy nấu món này ngon lắm đấy.” Bà Trương vừa nói vừa gắp một miếng sườn non để vào chén của Vương Nghiễm Ninh.

“Dạ, con cảm ơn.” Vương Nghiễm Ninh vội đưa chén ra nhận.

“Không biết Tiểu Vương nấu món gì ngon nhất nhỉ?” Bỗng dưng ông Trương mở lời.

Vương Nghiễm Ninh đơ mặt.

Dầu bắn đầy nhà bếp thì có... Trương Linh Dật âm thầm tiếp lời.

Bà Trương gấp một miếng cà tím nấu cá để vào chén cho ông Trương: “Chỉ cần làm con dẫu của nhà họ Trương là được, cần gì biết nấu ăn!”

Nếu kêu Tiểu Vương nấu ăn, đây không phải đang muốn khiêu chiến với quyền uy của bà đây sao!

Cám ơn, là con rể ạ!

Vương Nghiễm Ninh lẳng lẳng phản đối, nhưng ngoài mặt lại cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Ông Trương đau khổ nhìn miếng cà tím nấu cá trong chén.

Vợ yêu à anh sai rồi, em biết anh ghét nhất ăn canh cà tím nấu cá mà!

...

Buổi tối lúc đi ngủ, ba mẹ Trương Linh Dật ngủ ở phòng chính, Trương Linh Dật ở phòng mình, Vương Nghiễm Ninh ngại chuyện ba mẹ anh đang ở đây không dám sang ngủ cùng Trương Linh Dật, bèn trở về căn phòng cũ của mình.

Trương Linh Dật không năn nỉ được, đành để cậu đi, cuối cùng đợi ông Trương và bà Trương ngủ say lại lên mò sang phòng Vương Nghiễm Ninh.

“Thụ thụ.” Trương Linh Dật lên la lét lút đẩy cửa phòng, xóc chăn chui vào nằm cạnh Vương Nghiễm Ninh.

“Anh vào đây làm gì.” Vương Nghiễm Ninh vẫn chưa ngủ. Cậu thấy Trương Linh Dật bước vào thì vô cùng căng thẳng, vội đẩy anh ra ngoài, “Mau về phòng anh đi.”

“Không về.” Trương Linh Dật quấn chặt lấy người Vương Nghiễm Ninh như con gấu túi, “Bọn mình đã hai ngày không gặp nhau, em lại không cho anh ôm, đúng là chẳng có chút tình người!”

“Ba mẹ anh ở phòng sát đây đó!” Vương Nghiễm Ninh hơi cáu.

“Họ không rảnh lo đến chúng ta đâu, biết đâu giờ họ cũng đang làm gì đó ở bên kia!” Trương Linh Dật thổi nhẹ vào tai Vương Nghiễm Ninh, giọng điệu đầy mờ ám.

Bỗng dưng Vương Nghiễm Ninh lại nghĩ đến một vài chuyện không được trong sáng, mặt cậu nóng bừng, may là phòng nhà Trương Linh Dật cách âm rất tốt, không nghe thấy âm thanh gì quái lạ.

“Anh nhớ em lắm.” Trương Linh Dật cọ cọ trên người Vương Nghiễm Ninh, giọng điệu xen chút tửu thân.

Trái tim Vương Nghiễm Ninh lập tức mềm nhũn, cậu xoay người sang ôm lấy anh: “Lúc anh come out với gia đình chắc cũng khó khăn lắm hả?”

“Không đâu.” Trương Linh Dật cọ mặt cậu, “Ba mẹ anh dễ nói chuyện lắm.”

Vương Nghiễm Ninh thở dài, không nói nữa.

Trương Linh Dật im lặng một lúc, lại nói: “Muốn được ở bên em, cửa ải này sớm muộn gì cũng phải vượt qua thôi. Sau khi anh tốt nghiệp thì ba mẹ luôn sắp xếp cho anh gặp người này người kia, anh sợ phiền nên come out luôn.”

Vương Nghiễm Ninh chột chột chân mày Trương Linh Dật: “Chú và dì không đuổi anh ra khỏi nhà sao?”

“Suýt thôi.” Anh cười, “Không sao, bây giờ không phải mọi chuyện đều đã ổn thỏa hết rồi sao?”

Vương Nghiễm Ninh hôn nhẹ lên gương mặt anh.

Trương Linh Dật hôn lại, đây đưa một lúc rồi nói: “Thụ thụ, anh muốn.”

Vương Nghiễm Ninh vươn tay chạm vào thân dưới của Trương Linh Dật, quả nhiên đạn đã lên nòng: “Em dùng tay giúp anh.”

Trương Linh Dật xoay người đè lên người cậu, trong giọng nói xen chút bồn chồn: “Nếu không thì em dùng miệng giúp anh đi.”

Vương Nghiễm Ninh thẹn đỏ mặt, nhưng không lên tiếng từ chối.

Này là ngằm đồng ý rồi!

Trương Linh Dật cảm thấy nơi ấy đang trướng đau.

Anh dựa lưng vào đầu giường, nửa nằm nửa ngồi để Vương Nghiễm Ninh nằm sấp trên người, đầu gần nơi đang phồng lên của anh.

Quần lót của anh vẫn chưa cởi ra, lúc này hơi nhô cao, chính giữa hơn ướt.

Vương Nghiễm Ninh liếm nhẹ cái ấy trong chiếc quần lót, Trương Linh Dật không kiềm chế được nữa, lấy tay ấn đầu cậu lại gần hơn.

Vương Nghiễm Ninh cách chiếc quần nhỏ làm một hồi mới kéo nó xuống, cái ấy đang ngẩng đầu lập tức nhảy ra ngoài, vỗ vào mặt Vương Nghiễm Ninh một cái.

Bọn họ không mở đèn. Trong bóng tối, Vương Nghiễm Ninh chỉ mơ hồ nhìn thấy hình dáng của cái ấy — rất to.

“Nghiễm Ninh...” Giọng Trương Linh Dật vô cùng khó chịu.

Vương Nghiễm Ninh nhắm mắt lại, ngậm cái đó vào trong miệng.

Trương Linh Dật thoải mái ngẩng đầu lên, cuối cùng không kiềm được mà nhướng người lên.

Vương Nghiễm Ninh bị cái ấy chạm vào yết hầu, lập tức cảm thấy buồn nôn. Vậy mà Trương Linh Dật lại chẳng hay biết, cứ không kiềm được mà ấn đầu cậu.

Móa!

Vương Nghiễm Ninh bị chọc đến mức ứa nước mắt, cậu vội vàng dùng tay giúp anh.

Vất vả lắm mới làm Trương Linh Dật bắn ra.

Anh thoải mái mà thở ra một hơi, sau đó lại kéo người Vương Nghiễm Ninh qua.

Đêm còn rất dài.

54. Chương 54

Sáng sớm ngày hôm sau, thừa lúc ba mẹ Trương Linh Dật chưa dậy, Vương Nghiễm Ninh vội vàng đuổi anh ra khỏi phòng mình.

Trương Linh Dật còn đang mơ màng màng, vốn đang đeo trên người Vương Nghiễm Ninh như gấu túi, cuối cùng lại bị cậu lạnh lùng vô tình đá ra ngoài.

Đến lúc ba mẹ Trương Linh Dật rời giường, còn Trương Linh Dật lại bị mẹ anh nắm lỗ tai kéo vào nhà bếp nấu cơm thì Vương Nghiễm Ninh mới ra vẻ bình tĩnh mà bước ra, đem theo cả mấy lọ thuốc bảo vệ sức khỏe mua được ở Hồng Kông ra biểu họ.

Những lọ thuốc bảo vệ sức khỏe kia cậu vốn định mua tặng ba mẹ mình, không ngờ lúc này lại có thể đem ra dùng.

Bà Trương cầm mấy lọ thuốc lên nhìn, nói: “Ồ, đây không phải loại thuốc mà đạo này TV thường xuyên quảng cáo hay sao? Bác cũng định mua, Tiểu Vương con thật là chu đáo.”

Vương Nghiễm Ninh thấy bà Trương thích nên nhẹ nhàng thở ra, vừa thầm cảm thấy may mắn vừa lấy quần áo cậu mua cho Trương Linh Dật ra đưa cho anh, để anh mặc thử.

Vương Nghiễm Ninh mua cho anh hai bộ. Một là trang phục đi làm, một là trang phục thường ngày.

Trương Linh Dật đi thay bộ quần áo thường ngày, chỉ là quần dài đi cùng áo sơ-mi đơn giản, kiểu dáng đơn giản không lỗi mốt, lại rất vừa người. Trương Linh Dật mặc vào trông trẻ trung hơn nhiều, rất giống street style của những người nổi tiếng.

Bà Trương thấy thế thì vô cùng hài lòng. Bà cười tủm tỉm: “Mắt nhìn của Tiểu Vương chẳng tệ chút nào, còn fashion hơn cả Linh Dật.”

Trương Linh Dật = =|||: “Mẹ ơi, cho dù mẹ muốn khen ngợi Nghiễm Ninh cũng đâu cần phải dìm con ruột của mẹ xuống!”

Đôi mắt đẹp của bà đảo nhẹ: “Ai nói cậu là con ruột của tôi? Lúc trước tiền điện thoại của con là do tôi gửi đấy.”

Trương Linh Dật mang vẻ mặt đau khổ quay sang ông Trương: “Ba, ba nhìn vợ ba kìa, có con dâu rồi không muốn nhìn mặt con ruột nữa.”

Vương Nghiễm Ninh híp mắt, trong lòng thầm thét gào: là con rể!

Nhưng trước mặt ông bà Trương vẫn nở nụ cười đầy ảm áp.

Ông Trương nhìn Trương Linh Dật đầy miễn cưỡng, khuôn mặt mang chút ưu tư: “Con à, con biết rõ chuyện này ba không quản được, điều duy nhất con có thể làm là lắng nghe những lời giáo huấn này của ba đây, chọn vợ thì phải cẩn thận... A...” Chưa nói dứt câu đã bị bà Trương nhéo một cái.

Trương Linh Dật hạnh phúc nhìn Vương Nghiễm Ninh: “May mà mắt chọn vợ của anh tốt!”

Là công! Lòng Vương Nghiễm Ninh lại gào thét, cậu trừng mắt liếc Trương Linh Dật: “Mau đi nấu cơm đi!”

Trương Linh Dật T_T : “Ba, chúng ta là những người đồng cảnh ngộ!”

Ông Trương lẳng lặng giơ ngón cái với con trai: “Con trai à, cố gắng lên!”

...

Ăn cơm trưa xong, ba mẹ Trương Linh Dật cũng đi ngay.

Ngoài mặt nói là ông Trương còn bận nhiều công việc, nhưng thật ra là giành không gian riêng cho hai người.

Sau khi họ đã đi rồi, Vương Nghiễm Ninh mới thả lỏng người, kéo Trương Linh Dật xuống cùng ngồi trên ghế sa-lông.

“Lúc anh come out có nghĩ đến chuyện sẽ thế nào nếu ba mẹ anh cương quyết phản đối không?” Vương Nghiễm Ninh hỏi anh.

Trương Linh Dật cắn cắn đầu mũi cậu, cười nói: “Thì trường kỳ kháng chiến chứ sao, chuyện tình cảm không có cách nào miễn cưỡng được, anh biết rất rõ người mà anh muốn sống cùng cả đời.”

“May thay, bác trai và bác gái đều là những người tiến bộ.” Vương Nghiễm Ninh nói thật, gia đình chính là chướng ngại mà cậu lo lắng nhất, nhưng không ngờ Trương Linh Dật đã xử lý xong chướng ngại vật đó rồi.

Vương Nghiễm Ninh vừa thấy may mắn vừa thấy cảm động.

“Họ chỉ có mình anh là con trai.” Trương Linh Dật ôm Vương Nghiễm lên ghế sa-lông, “Anh đã come out vì em rồi, cả đời này em phải có trách nhiệm với anh, không được bội tình bạc nghĩa đó.”

Vương Nghiễm Ninh nhẹ nhàng nở một nụ cười, mặc cho Trương Linh Dật đang đè trên người muốn làm gì thì làm.

Đợi đến khi Trương Linh Dật sờ cũng sờ xong, gặm cũng gặm xong, Vương Nghiễm Ninh mới chợt nhớ ra một chuyện, vội đẩy anh ra: “Đúng rồi, em có cái này cho anh.”

Dứt lời cậu đứng dậy đi vào phòng, từ trong va-li lấy ra chiếc đồng hồ cho Trương Linh Dật.

Trương Linh Dật nhận lấy, nhìn thoáng qua một cái, vừa huyết sáo vừa nhìn đồng hồ trên tay Vương Nghiễm Ninh: “Đồng hồ đôi!”

Vương Nghiễm Ninh lấy đồng hồ ra khỏi hộp, nói: “Em đeo cho anh.”

Trương Linh Dật nhìn vào mắt Vương Nghiễm Ninh, mỉm cười: “Tôi, Trương Linh Dật, nguyện ý sống cả đời cùng ngài Vương Nghiễm Ninh, mặc cho giàu sang hay nghèo khổ, khỏe mạnh hay ốm đau, suốt đời suốt kiếp mãi không xa rời.”

“Trẻ con.” Vương Nghiễm Ninh cười giễu nhưng trong đáy mắt lại đọng đầy hạnh phúc, cầm chiếc đồng hồ đặt lên cổ tay Trương Linh Dật rồi gài khóa lại.

Trương Linh Dật nhìn vật trên tay mình, nhìn Vương Nghiễm Ninh: “Ngài Vương Nghiễm Ninh, ngài có đồng ý sống cả đời cùng ngài Vương Nghiễm Ninh, mặc cho giàu sang hay nghèo khổ, khỏe mạnh hay ốm đau, suốt đời suốt kiếp mãi không xa rời không?”

Mặt Vương Nghiễm Ninh hơi hồng hồng, cậu nhếch miệng: “Tùy tâm trạng.”

“Vậy thì không được.” Trương Linh Dật giữ lấy chiếc đồng hồ: “Đeo đồng hồ vào rồi thì em là của anh, mặc kệ tâm trạng em thế nào, vui vẻ cũng được mà đau khổ cũng thế, nhất định không được rời xa anh.”

Dứt lời, anh nhìn thẳng vào mắt Vương Nghiễm Ninh, đáy mắt đọng đầy tình cảm: “Nhưng anh cũng sẽ hứa với em, chỉ cần em nguyện ở bên anh, anh sẽ cố gắng khiến em thật vui vẻ, tuyệt đối không để em buồn lòng. Em... Em đồng ý chứ?”

“Nói chuyện ngọt xót!” Giọng điệu Vương Nghiễm Ninh như đang phản đối nhưng vẫn chìa tay trái của mình ra: “Đeo cho em đi.”

Trương Linh Dật liền cười tươi, hai mắt híp lại thành hình vòng cung như trăng lưỡi liềm, cầm đồng hồ đeo vào tay cho Vương Nghiễm Ninh, nói: “Như vậy, bây giờ chú rể có thể hôn cô dâu rồi.”

Hai người ôm nhau thật chặt, trao cho nhau nụ hôn thật sâu.

Bên cạnh chiếc tủ TV, Vương Đại Phát đang đứng phờn nằng.

Ánh mặt trời hôm nay rất đẹp!

...

Sau khi ăn xong bữa tối, Vương Nghiễm Ninh nhân lúc Trương Linh Dật đi tắm thì gọi một cú điện thoại về nhà, bên kia đầu dây rất nhanh bắt máy.

“Alô, cha hả, là con.”

“Vài hôm nữa con sẽ bớt chút thời gian về nhà một chuyến... với người yêu.”

“Người ấy là bạn học hồi Đại học của con... là nam ạ.”

Bên kia đầu dây dường như đang la hét gì đấy, Vương Nghiễm Ninh vội đưa điện thoại ra xa, một lát sau mới áp lại vào tai: “Cha à, con đã chọn người này rồi sẽ không thay đổi đâu. Cha nói chuyện với mẹ trước với mẹ một tiếng, trước mắt hai người cứ bình tĩnh, đợi vài hôm con sẽ dẫn anh ấy về ra mắt gia đình.”

Cúp điện thoại, tay Vương Nghiễm Ninh vẫn còn run, mặc dù giọng cậu lúc nói chuyện điện thoại rất điềm nhiên nhưng trong lòng không bình tĩnh như thế.

Cậu ngẩng đầu, chỉ thấy Trương Linh Dật đứng ngoài cửa phòng tắm chẳng biết tự bao giờ, trên tay còn cầm quần áo, đứng cách đó không xa nhìn cậu.

“Ba mẹ em chắc tức điên lên mất!” Trương Linh Dật cười khổ, nhìn Vương Nghiễm Ninh.

“Không sao.” Vương Nghiễm Ninh khoát tay, vẫn mang vẻ mặt miễn cưỡng nhưng giọng điệu đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều: “Cùng lắm thì trường kỳ kháng chiến thôi, dù sao... anh cũng đã chịu đựng hết rồi phải không?”

“Khi nào em về nhà, anh đi với em.”

“Tất nhiên là anh phải về cùng em rồi, tốt xấu gì con dâu cũng phải về ra mắt cha mẹ chồng chứ.” Vương Nghiễm Ninh cố ý nhấn mạnh hai chữ “con dâu”.

“Ừm, anh sẽ cố để lại ấn tượng tốt.” Trương Linh Dật làm mặt nghiêm túc, “Cố gắng sớm nhận được sự đồng ý của ba vợ và mẹ vợ.”

Vương Nghiễm Ninh trừng mắt: “Là cha chồng và mẹ chồng.”

Trương Linh Dật không nói gì, anh dùng ánh mắt “Em hiểu mà” để nhìn cậu, ánh mắt to gan tía đến bộ phận nào đó của Vương Nghiễm Ninh.

Vương Nghiễm Ninh bị nhìn đến xấu hổ, cậu hít một hơi thật sâu, cả giận nói: “Trương Linh Dật, anh mà nhìn nữa em sẽ chột móng anh!”

Trương Tuấn Kiệt vội vàng dời mắt, giơ mớ quần áo trên tay, thật thà nói: “Anh đi giặt quần áo.”

Huhu, vợ yêu mị má mi làm hư mắt rồi, càng ngày càng nữ vương rồi.

Sau này nhà họ Trương có bốn người, địa vị của anh tuột xuống cuối chót rồi!

Điều này quả là đau lòng!

...

Trương Linh Dật cảm thấy thốn đến tận bì, thời gian này thật sự khó mà qua nổi.

Mặc dù nói muốn cùng Vương Nghiễm Ninh về gặp gia đình, nhưng sau đó Vương Nghiễm Ninh hết lần này đến lần khác rơi vào vòng xoáy công việc, kế hoạch về thăm nhà tạm thời đành phải gác lại.

Sau khi Phúc Mậu Khải Tư kí xong hợp đồng với đại lý bán ra của DM Trung Quốc, ông Chu mong rằng khi phòng Marketing bên này và đại lý bán ra bên ấy hợp tác với nhau có thể cùng tổ chức một buổi triển lãm đặc biệt để giới thiệu về các sản phẩm nổi tiếng của công ty, đồng thời xây dựng thương hiệu.

Vì vậy Vương Nghiễm Ninh và nhân viên phòng Marketing bắt đầu tăng ca liên miên, tìm sáng kiến, viết đề xuất, dự toán, liên hệ tìm địa điểm, mở rộng tuyên truyền, bận đến tối mày tối mặt.

May thay Vu Cảnh và Ngụy Dịch Văn có khá nhiều kinh nghiệm ở mặt này. Hơn nữa Vu Cảnh lại có quen biết với nhiều người ở thành phố G nên dễ dàng thuê được một chỗ ở trung tâm hội nghị PZ nổi tiếng với một cái giá rất hời.

Sau đó còn phải bố trí gian hàng, kệ trưng bày, sản phẩm trưng bày, sắp xếp nhân viên, vân vân và vân vân.

Ngụy Dịch Văn thì phụ trách công tác tuyên truyền, đồng thời giới thiệu với người mua đến tham gia triển lãm.

Đợi đến khi mọi chuyện đều đầu vào đấy, Vương Nghiễm Ninh mới giật mình nhớ ra mình đã lạnh nhạt với Trương Linh Dật suốt một tháng.

Vì vậy đến lúc tan tầm, cậu thuận đường mua một cái bánh kem trái cây màu đỏ hình trái tim mang về.

Trương Linh Dật nhìn thấy Vương Nghiễm Ninh không còn tăng ca nữa, lòng cũng thấy vui lây, lúc ăn cơm tối còn khui hân một chai rượu mơ.

Tối đó, lúc cả hai đang xem TV, Vương Nghiễm Ninh lấy cái bánh ngọt nho nhỏ kia ra, nói: “Lâu rồi không ăn một bữa đằng hoàng với anh, giờ thì cùng ăn bánh thôi.”

Trương Linh Dật nhìn chiếc bánh ngọt phủ đầy kem kia, nở một nụ cười bí hiểm, anh lấy tay quét chút kem ịn vào cằm cậu: “Anh không muốn ăn bánh ngọt, anh muốn ăn thụ thụ.” Nói xong liền dùng lưỡi liếm hết kem trên cổ Vương Nghiễm Ninh.

Vương Nghiễm Ninh im lặng dùng tay đẩy anh ra: “Anh cho em ăn bánh ngọt xem nào.”

Trương Linh Dật miễn cưỡng nhận cái bánh, xong lại cầm miếng xúc một miếng bánh đưa đến bên miệng Vương Nghiễm Ninh: “A~”

Vương Nghiễm Ninh há miệng ngậm lấy cái muỗng, Trương Linh Dật rút muỗng ra, để lại một vệt kem màu trắng trên môi Vương Nghiễm Ninh.

Trương Linh Dật cảm thấy khóe mắt mình nóng hổi, vội dùng lưỡi liếm đi vệt kem trên môi cậu: “Coi nè, phải vậy ăn mới ngon chứ.”

Vương Nghiễm Ninh nghiêng đầu nhìn anh bất đắc dĩ: “Một lần thôi, không được làm vậy.”

Đây là dụ dỗ àh dụ dỗ đó!

Trương Linh Dật hoan hô một tiếng, vội để bánh ngọt lên chiếc bàn trà gần ghế sofa, cởi nút áo ngủ của Vương Nghiễm Ninh, để lộ khuôn ngực và bụng dưới rắn chắc.

Nhìn quả nho đã lâu không thấy, Trương Linh Dật hào hứng cúi xuống cắn một phát, sau đó bôi một ít kem lên.

Đợi đến khi Trương Linh Dật ăn hết kem thì ngực Vương Nghiễm Ninh cũng đỏ bầm một mảng, điểm nhỏ trước ngực còn hơi sưng lên, mà Trương Linh Dật đâu còn kiềm chế được nữa, lập tức ôm Vương Nghiễm Ninh trở về phòng.

Vì vậy một cuộc đổ bộ quy mô của cua đồng bò qua phòng Trương Linh Dật, sau khi bọn cua đồng đi hết, Vương Nghiễm Ninh kiệt sức nằm trong lòng Trương Linh Dật, nhưng lòng vẫn nhớ đến chuyện đứng đắn, mơ mơ màng màng nói: “Cuối tuần công ty của em sẽ có buổi triển lãm ở trung tâm PZ, anh có đi xem không?”

Trương Linh Dật ôm cậu, nói: “Muốn chứ, người đàn ông của anh đi chỗ nào thì anh theo chỗ đó.

Chẳng biết Vương Nghiễm Ninh có nghe được không mà lại cọ nhẹ vào lồng ngực của anh.

55. Chương 55

Lần đầu tiên Phúc Mậu Khải Tư tổ chức một buổi triển lãm sản phẩm ở nội địa nên vô cùng cẩn thận, nơi diễn ra triển lãm không những rộng rãi, các thiết kế gian hàng sản phẩm cho buổi triển lãm cũng được nhân tính hóa[1]. Trong hội trường, đối diện với cửa ra vào là một sân khấu lớn, phía sau sân khấu là một màn hình chiếu màu trắng thật to.

Hôm nay người mua đến tham dự rất đông, tuy thoát nhìn Ngụy Dịch Văn trông giống người không đáng tin cậy nhưng lại có mối quan hệ tốt với khách hàng, ngày trước có rất nhiều khách hàng đến hợp tác đều là vì mặt mũi của cậu ta đấy. Ngoài ra, triển lãm lần này còn mở cửa tự do, các đối tác trong ngành đều cử đại diện đến tham dự, trong đó cũng có cả người của DM Trung Quốc và Huy Đế Quốc Tế.

Trương Linh Dật mặc một thân âu phục đứng nhìn quanh trong đám đông một cách khó chịu, dường như quên mất tên Hứa Quốc Huy vóc dáng thấp bé, trong lòng đấu tranh suy nghĩ xem có nên đi qua đá một phát vào JJ của hắn ta không.

Dùng dằng hết một lúc, cuối cùng đành phải yên lặng thở dài, vì lợi ích của Vương Nghiễm Ninh, nhin.

Mặc dù cảm thấy tên Hứa Quốc Huy này hèn mọn bỉ ổi vô cùng, không nên xuất hiện ở nơi có Vương Nghiễm Ninh phong độ tao nhã, nhưng Phúc Mậu Khải Tư đã ngỏ lời mời, cùng là người của công ty đối thủ, ngoại trừ trong lòng đang điên cuồng oán thán, anh vốn không thể quyết định danh sách khách mời, vì vậy nên đành phải cười nhẹ giữ phong độ.

“Tôi không ngờ anh lại đến ủng hộ Vương Nghiễm Ninh!” Hứa Quốc Huy vừa để tay trong túi quần vừa đến cạnh Trương Linh Dật: “Tôi còn tưởng hai anh như nước với lửa, thật bất ngờ!”

Trương Linh Dật cao hơn, cúi đầu liếc nhìn hắn: “Không có gì, khiến anh thất vọng rồi.”

Đường như Hứa Quốc Huy không nghe được câu mĩa mai của Trương Linh Dật, lẩm ba lẩm bầm: “Còn nhớ hồi đại học, lúc mọi người ai cũng nghĩ hai anh đối đầu nhau, vậy mà anh giúp Vương Nghiễm Ninh giải vây.” Hắn mãi mãi nhớ lúc Trương Linh Dật cười chuyện của hắn trên diễn đàn, cũng chính vì lần ấy mới khiến hắn phải gánh cái danh “Đệ nhất diao của đại học F” trên lưng, mãi đến trước tốt nghiệp vẫn không thể góc đầu lên làm người.

“Ừm, biết sao giờ, mấy anh chàng đẹp trai luôn giúp đỡ cho người đẹp và thông minh như mình.” Trương Linh Dật nhún vai, giọng điệu khách sáo vô cùng, “Nếu anh cũng đẹp trai như Vương Nghiễm Ninh thì tôi sẽ không ngần ngại mà giúp đỡ ngay thôi.” Trương Linh Dật nói thật, chuyện anh dễ dàng yêu Vương Nghiễm Ninh như vậy cũng do vẻ bề ngoài của cậu ấy ảnh hưởng rất nhiều.

Hứa Quốc Huy sầm mặt, toát ra vẻ khinh thường: “Ha ha, thông minh như mình hả, tôi nhìn thấy nhiều điều hơn anh đấy... Nhưng mà hai người đúng là đi trước thời đại à nha, trào lưu gì cũng chạy theo, thật khiến tôi cảm thấy... xem thế là đủ rồi!” Nói đến cuối câu, sắc mặt hắn đã chuyển sang vẻ cười nhạo chờ xem kịch vui.

Trong lòng Trương Linh Dật lập tức xuất hiện dự cảm không tốt: “Câu này của anh có ý gì?”

Hứa Quốc Huy cười lạnh: “Dám làm thì dám chịu, Trương Linh Dật, lúc anh và Vương Nghiễm Ninh làm chuyện xấu, có bao giờ nghĩ đến ngày mình bị phát hiện không?”

Mặt Trương Linh Dật lạnh tanh: “Hứa Quốc Huy, làm gì cũng phải có chừng mực.”

Ánh mắt Hứa Quốc Huy càng thêm sắc lạnh: “Là hai người khiêu khích tôi trước.”

Trương Linh Dật còn định nói thêm, chợt nghe xung quanh vang lên tiếng nhạc, sau đó có một cô MC xinh đẹp mặc váy ngang đầu gối mỉm cười bước lên sân khấu, nhìn mọi người nhón nháo dưới đài, nói: “Chào mừng mọi người đến tham dự triển lãm sản phẩm lần đầu tiên ở châu Á của Phúc Mậu Khải Tư, bây giờ xin kính mời ngài Chu, tổng giám đốc của chúng tôi lên đọc diễn văn.”

Tiếng vỗ tay dưới sân khấu vang lên bồm bộp như pháo nổ, ông Chu vui vẻ bước lên sân khấu, ông Chu là một doanh nhân Đài Loan điển hình, tuổi quá ngũ tuần, hơi to béo, thoát nhìn rất hiền lành, tiếng Quan thoại nói chưa sôi, ngữ điệu còn chưa chuẩn. Trong hội trường có khá nhiều thanh thiếu niên, vài cô gái Đài Loan nghe giọng Đài nặng nề, liền không kiềm được mà cười ra tiếng, may là tâm trạng của ông Chu hôm nay rất tốt, mặc dù buổi triển lãm vừa mới bắt đầu nhưng nhìn số lượng người tham gia và không khí của buổi triển lãm, đây cũng là một thành công đối với họ, bởi vậy ông cũng chẳng để bụng những tiếng cười khúc khích thì thoảng vang lên kia.

Ông không nói nhiều, đọc xong bài diễn văn thì đến lượt Vương Nghiễm Ninh lên sân khấu giới thiệu sản phẩm mới của công ty và hình thức kinh doanh trong tương lai.

Tác phong Vương Nghiễm Ninh nhẹ nhàng phóng khoáng, giàu kinh nghiệm, cả người toát ra khí chất của một người ưu tú. Cậu chỉ đứng bừa một chỗ trên sân khấu, trông vô cùng chuyên nghiệp nhưng lại không hề cứng nhắc. Người trợ lý ngồi bên cạnh cho chiếu từng slide, những slide trình chiếu này đều do cậu tự soạn, thiết kế từng trang đơn giản, dễ theo dõi, kết hợp với nội dung trình chiếu, Vương Nghiễm Ninh thông dong giới thiệu về đặc điểm sản phẩm của Phúc Mậu Khải Tư và tình hình thị trường hiện nay một cách lưu loát. Cậu dùng từ ngắn gọn, giọng phát âm chuẩn, lúc nói đều đưa ra dẫn chứng cụ thể, nêu ví dụ một vài trường hợp hợp tác cùng khách hàng lúc trước khiến bài thuyết trình trở nên sinh động hơn.

Mọi người đều bị thu hút bởi bài thuyết trình của Vương Nghiễm Ninh, ai nấy đều chăm chú lắng nghe, nhất là Trương Linh Dật, đồng thời cũng có cảm giác vô cùng tự hào.

Con người ưu tú tự tin trên sân khấu kia, ấy mà lại là người đàn ông của anh.

“... Đây là những dòng sản phẩm của Phúc Mậu Khải Tư, đặc điểm sản phẩm và tình hình buôn bán trên thị trường tôi đều đã giới thiệu xong. Tiếp theo là phần hỏi đáp, nếu mọi người thấy phần trình bày vừa rồi của tôi còn gì chưa rõ ràng, hoặc là muốn tìm hiểu sâu hơn thì bây giờ có thể hỏi.” Vương Nghiễm Ninh mỉm cười nhìn xuống sân khấu.

Đa phần khách hàng đều nhắm vào chất lượng sản phẩm, trong đám đông có vài người đặt câu hỏi, Vương Nghiễm Ninh đều kiên nhẫn trả lời hết các câu hỏi của họ.

“Còn ai có thắc mắc vấn đề gì không?” Vương Nghiễm Ninh trả lời hết các câu hỏi của khách hàng, tiếp tục mỉm cười hỏi mọi người dưới khán đài.

Hứa Quốc Huy đã giơ tay lên.

Nhân viên trong hội trường vội vàng chạy đến đưa micro cho hắn.

Hứa Quốc Huy là quản lý phòng Marketing của DM Trung Quốc, hội trường có rất nhiều người biết hắn ta. Thông thường, các đối thủ cạnh tranh vốn cũng chỉ đến tham dự, sẽ không ai tham gia vào phần hỏi đáp.

Cho nên lúc mọi người nhìn thấy Hứa Quốc Huy giơ tay, ai ai cũng ngoái đầu nhìn sang.

“Trước khi đặt câu hỏi cho quản lý Vương, tôi muốn mọi người nhìn qua cái này một chút...” Hứa Quốc Huy nở nụ cười sồn gai ốc, “Xin mượn tạm mấy chiếu của quý công ty một lúc vậy.” Hứa Quốc Huy nói mượn, nhưng hắn chẳng thêm đợi nhân viên của Phúc Mậu Khải Tư đồng ý, mà lại bước thẳng lên sân khấu giữa biết bao ánh nhìn, lấy ra một cái USB ghim vào máy tính trợ lý của Vương Nghiễm Ninh, sau đó click chuột vào một thư mục.

Trên màn hình lớn xuất hiện một thư mục không tên, Hứa Quốc Huy click chuột mở ra, bên trong thư mục có hơn mười tấm ảnh, Hứa Quốc Huy lại ấn chuột phóng to ảnh lên.

Hình ảnh vừa hiện ra, cả hội trường đều xôn xao.

Không ngờ đó lại là ảnh chụp Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật đang hôn nhau.

Lập tức mọi người trong hội trường vừa nhìn Vương Nghiễm Ninh trên sân khấu một cách nghi ngại, vừa nhìn Trương Linh Dật đang đứng phía dưới, bắt đầu xì xào bàn tán.

Ông Chu vốn đang cười tươi bỗng dừng sầm mặt lại, vù bẻ bối lớn như thế này, đối với công ty, nhất là Phúc Mậu Khải Tư đang bước vào giai đoạn đặc biệt có thể nói là một đòn trí mạng.

Vương Nghiễm Ninh không ngờ mọi chuyện lại diễn ra như thế này, chỉ có thể sững sờ đứng tại chỗ.

Mặc dù lúc nói chuyện cùng Hứa Quốc Huy, Trương Linh Dật đã cảm thấy có điều gì đó không đúng, nhưng có chết anh cũng không ngờ Hứa Quốc Huy lại có thể biết được chuyện này mà lén theo dõi chụp hình bọn họ, nhất thời cũng bàng hoàng. Sau đó trông mắt vằn tia máu, anh tức giận nhào đến bên bàn muốn đánh Hứa Quốc Huy: “Mày đúng là con rùa rụt cổ!”

“Ây da ây da~” Hứa Quốc Huy nói vào micro, “Quản lý Trương à, thì ra anh là người mới chịu một đám thôi đã không đứng dậy nổi!” Trong giọng điệu lộ ra sự đắc ý.

Giọng nói của hắn theo micro truyền khắp hội trường.

Trương Linh Dật cứ thế mà đứng lại, cổ nhện xuống, tất cả mọi người trong hội trường đang nhìn anh, đã nghe hết tất cả rồi, bây giờ mà đánh Hứa Quốc Huy sẽ chỉ làm Vương Nghiễm Ninh thêm khó xử thôi.

Trước giờ Trương Linh Dật vốn chưa từng gặp kẻ nào hèn hạ như Hứa Quốc Huy, trong chốc lát không biết nên đối phó với hắn ta như thế nào.

Hứa Quốc Huy nhìn ngọn lửa đang cháy bùng trong đôi mắt Trương Linh Dật, nhưng hết lần này đến lần khác chỉ có thể kìm nén mà chẳng làm được gì, trong lòng dâng lên cảm giác thỏa mãn vô cùng.

Lúc còn đi học, Trương Linh Dật và Vương Nghiễm Ninh luôn là ngôi sao của đại học F, bọn con gái đều vây quanh họ, chuyện tốt đẹp gì cũng bị bọn họ cướp hết.

Mà cái dạng tầm thường như hắn, thành tích hay hoạt động đều ở mức bình thường, thì mãi mãi sẽ bị coi thường.

Rõ ràng đều là sinh viên đại học F, tại sao Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật là vàng, mà hắn lại chỉ có thể làm một hòn đá?

Đến cả khi biết được một khuyết điểm nhỏ của Vương Nghiễm Ninh, đem lên diễn đàn viết thành một bài mĩa mai, cuối cùng chính mình lại phải mang theo cái danh “Đệ nhất FA của đại học F”.

Tại giây phút này, cuối cùng kẻ bị bọn họ áp bức lăng nhục nhiều năm qua cũng có thể thoải mái.

Trương Linh Dật, Vương Nghiễm Ninh, tao không tiếc bất cứ giá nào để khiến hai đứa tội mày thân bại danh liệt!

Lúc này Hứa Quốc Huy bắt đầu cười như một con rắn độc.

“Khoảng thời gian trước tôi có nghe mấy lời đồn, nói là cậu quản lý thị trường tài năng của Phúc Mậu Khải Tư, Vương Nghiễm Ninh có thích một người phòng HR của Huy Đế Quốc Tế...” Hứa Quốc Huy nhìn Vương Nghiễm Ninh đang sững sờ trên sân khấu, nói, “Song mọi người cũng chẳng biết người mà quản lý Vương nhắc đến là ai, mãi cho đến khi có người đưa cho tôi những tấm ảnh này, thật không biết kẻ nào lại thiếu đạo đức như thế, lại có thể đi chụp những bức ảnh như thế này. Cho nên hôm nay tôi đem mấy tấm ảnh đến cho quản lý Vương và mọi người xem qua, nhìn xem những tấm ảnh này có phải là thật hay không! Quản lý Vương, anh nói thử xem, mấy tấm ảnh này là thật hay giả?”

Mặc dù Hứa Quốc Huy mở miệng hỏi như thế, nhưng trong lòng mọi người đều hiểu rõ, mặc cho Vương Nghiễm Ninh thừa nhận hay phủ nhận, chắc chắn không tránh khỏi chuyện xấu về mối quan hệ bất chính này.

Vì vậy những ánh mắt nhìn về phía Vương Nghiễm Ninh ít nhiều đều mang vẻ mờ ám hoặc đồng tình.

Thật ra xích mích về các mối quan hệ bất chính vốn là chuyện bình thường ở các công ty, đối với những người lẫn lộn chốn thương trường, vốn là chuyện chẳng thành vấn đề.

Nhưng nếu là vụ tai tiếng về người đồng tính thì... thật đúng là nóng bỏng tay!

Sau một hồi suy nghĩ, cuối cùng Vương Nghiễm Ninh cũng có thể bình tĩnh lại, lặng yên nhìn Trương Linh Dật.

Trương Linh Dật cũng đang nhìn về phía cậu, mặc dù bọn họ không nói câu gì, nhưng trong lòng đã hiểu hết ý nghĩ của nhau qua ánh mắt.

Trương Linh Dật gật đầu nhẹ, Vương Nghiễm Ninh hít một hơi thật sâu, nụ cười trên mặt vẫn giữ nguyên, cậu nhìn xuống sân khấu: “Những gì mọi người vừa thấy không hề sai, bây giờ tôi đang yêu Trương Linh Dật.”

Dưới sân khấu lập tức nhốn nháo, lại có vài cô nữ sinh không thể kiềm chế mà đứng tại chỗ hét lên.

Ông Chu thấy hơi váng đầu, cơ thể đung đưa như sắp đổ.

Mà Trương Linh Dật trước mắt bao nhiêu người, từ từ bước lên sân khấu.

.
. .

[1] Nhân tính hóa: chỉ một loại khái niệm, cụ thể là nói đến mỹ quan hiện tại, đồng thời có thể căn cứ vào thói quen sinh hoạt, làm việc của người tiêu dùng, thuận lợi cho người tiêu dùng, có thể thỏa mãn yêu cầu và nhu cầu tâm lý của người tiêu dùng.

56. Chương 56

Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía Trương Linh Dật.

Trông theo bộ dáng thong dong, chậm chậm bước lên của Trương Linh Dật, trên môi không quên nở nụ cười. Nhìn bề ngoài phong độ ngời ngời như vậy chứ trong lòng anh đang xúc động không thôi — Tốt quá hôm nay anh mày ăn mặc chỉnh chu như vậy, đẹp trai thế này có lẽ sẽ không khiến thụ thụ mất mặt đâu ha.

Bước lên cạnh Vương Nghiễm Ninh, chìm trong những ánh nhìn chăm chú của mọi người, anh điềm nhiên nắm lấy tay Vương Nghiễm Ninh, nhờ vậy mới phát hiện, lòng bàn tay Vương Nghiễm Ninh đang mướt mồ hôi.

Anh siết nhẹ bàn tay Vương Nghiễm Ninh, ý bảo cậu đừng lo lắng nữa.

Vương Nghiễm Ninh cảm nhận được sự ấm áp từ lòng bàn tay Trương Linh Dật, cả người dần bình tĩnh lại, nhìn xuống dưới sân khấu, cố gắng nói thật từ tốn: “Như mọi người đã thấy, tôi là nam, Linh Dật cũng là nam, nhưng mà, tình yêu vốn chẳng phân biệt giới tính. Tôi yêu người ấy, dù người ấy là nam hay nữ, đối với tôi không quan trọng.”

Những người dưới sân khấu quay mặt nhìn nhau, tất cả đều im lặng.

Tay Hứa Quốc Huy còn cầm micro, nghe thấy thế thì cười khẩy: “Tình yêu này thật là vĩ đại, không chỉ không phân biệt giới tính, còn không phân biệt giống loài nữa đấy, biết đâu sau này quản lý Vương lại yêu mến một con chó hay con mèo cũng không chừng.”

Vương Nghiễm Ninh lạnh lùng liếc nhìn hắn. Cậu có phong thái tự nhiên, chỉ cần một ánh nhìn như thế liền khiến Hứa Quốc Huy thấy như có một áp lực vô hình đang đè nặng lên mình, Vương Nghiễm Ninh cười nói: “Hứng thú của tôi không nhiều như ngài Hứa đây. Không biết ngài Hứa có hứng thú cùng chia sẻ một chút về những nghiên cứu của ngài ở phương diện này hay không?”

Mặt Hứa Quốc Huy bỗng dưng nóng ran, hắn thẹn quá hóa giận: “Vương Nghiễm Ninh, mày chỉ là một thằng đồng tính, có gì hay ho để tự hào?”

Vương Nghiễm Ninh chẳng buồn để ý đến hắn ta nữa, cậu nhìn xuống dưới sân khấu, nói: “Tôi là người đồng tính, không sai. Bởi vì trên thế gian này tôi chỉ có thể dành tình cảm chân thành cho một người đàn ông. Không ai quy định tình yêu chỉ có thể xảy ra giữa nam và nữ, tôi ở bên anh ấy, rất vui vẻ, rất hạnh phúc, chỉ cần như thế cũng đã đủ rồi...”

Vương Nghiễm Ninh còn muốn nói gì đó, đột nhiên không thốt nên lời.

Cậu bỗng dưng nhận ra rằng, tình yêu vốn là chuyện của hai người, chẳng liên quan tí gì đến người ngoài cuộc, vốn dĩ cậu không cần đứng trước mặt nhiều người thế này mà nói rõ lòng mình.

Ngay lúc cậu đang im lặng, bỗng dưng Trương Linh Dật cầm cái micro trên tay cậu, hắng giọng một cái rồi nói: “Tôi và Nghiễm Ninh nói chuyện yêu đương thì đã sao nào? Chúng tôi happy cũng không ảnh hưởng gì đến mọi người, mọi người ngồi nghe này giờ rồi, không cần vì chuyện này mà suy nghĩ nhiều phiền đến chúng tôi cũng như tự làm phiền bản thân mình. Cho nên tôi chốt lại một câu —— mọi người cứ chúc phúc cho chúng tôi là được rồi! Nói cũng nói xong rồi, mọi người vỗ tay đi nào.”

Mọi người dưới sân khấu đều ngẩn người, lập tức có mấy cô gái làm đầu tàu vỗ tay điên cuồng, mấy người họ đó đều là bạn của cô em nhân viên Phúc Mậu Khải Tư (mọi người còn nhớ không, là Thần Thiên Chiêu Siêu Moe thiếu mọi người 1 vạn chữ H đó), bị cô em nọ kéo vào hội trường phụ việc vặt đồng thời góp chút không khí, là đội quân hủ nữ trung kiên đương thời, từ lúc Vương Nghiễm Ninh công khai come out đã thấy moe đến chết đi sống lại rồi, bây giờ lại thấy hai anh chàng Trương Linh Dật, Vương Nghiễm Ninh siêu cấp đẹp giai thân mật trước mặt mình như thế thì làm sao cầm lòng choặng, mặt mũi cô nào cũng ửng hồng, trong lòng điên cuồng gào thét —— Thật là quyết đoán quá đi! Cái khí thế kia chỉ có thể là công thô à nha~ Làm tốt lắm quản lý Trương!

Trương Linh Dật và Vương Nghiễm Ninh đều có ngoại hình rất ổn, mặc dù họ đều là nam giới nhưng đứng khi họ cạnh nhau lại như tăng thêm sức mạnh, hòa hợp đến không gì so sánh được. Ngược lại nếu những người phụ nữ khác đứng cạnh ai trong số họ đều có cảm giác lu mờ ngay lập tức, mà tác phong của bọn họ lại quá ư phóng khoáng tự nhiên, không hề mang lại cảm giác gượng gạo, mờ ám. Cầm tay nhau đứng trên sân khấu, cái dáng dấp ấy, như thể họ sinh ra để được ở bên nhau vậy.

Thật ra người trong hội trường đều là người lăn lộn trên thương trường nhiều năm, cái gì mà chuyện đời chưa trải, lúc xã giao với khách hàng hay vẽ mặt xấu xí của cấp trên, dù trong lòng đang vô cùng khinh bỉ, ngoài mặt vẫn có thể làm bộ làm tịch.

Thói đời nay, chỉ cần có tiền và lợi nhuận, cho dù có là chó thật thì cũng sẽ có người sẵn lòng hợp tác, ai mà quan tâm chuyện bạn yêu nam hay nữ chứ?

Bởi vậy mọi người ban đầu vốn là kinh hãi, là hóng chuyện, là nghe mùi lộn xộn —— Nhưng nghĩ lại, chuyện này có liên quan gì đến bọn họ đâu?

Khuynh hướng tình dục không phải là thước đo nhân phẩm của người khác, cũng như Trương Linh Dật nói, hai người bọn họ đóng cửa yêu nhau, chẳng ảnh hưởng gì đến họ, mọi người vẫn có thể giao dịch kinh doanh bình thường.

Không ai ngốc đến nỗi chỉ vì Vương Nghiễm Ninh yêu đàn ông mà không hợp tác làm ăn cùng cậu ta —— Huống chi người đứng ra làm đại diện chính thức lại là Phúc Mậu Khải Tư!

Mà Trương Linh Dật và Vương Nghiễm Ninh bây giờ trông như có hào quang quanh mình, đứng cạnh nhau không hề có cảm giác bị lấn áp, vì vậy tâm trạng chờ xem kịch hay của mọi người cũng dần lắng xuống.

Đều là bạn hàng với nhau, nếu người ta yêu nhau thật lòng, sao lại không dám mở miệng nói lời chúc phúc chứ?

Vì vậy tiếng vỗ tay thưa thớt bắt đầu vang lên, dần dần có càng nhiều người hưởng ứng theo, cuối cùng tạo thành một trận pháo tay nhiệt liệt.

Kéo dài mãi không dứt.

Hứa Quốc Huy vốn không nghĩ sự tình sẽ chuyển biến như thế này, hoặc nói trắng ra là hẳn không nghĩ Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật lại có thể thẳng thắn come out như thế, cũng không ngờ mọi người lại có thể chấp nhận chuyện này —— Nè anh bạn trẻ, giờ là thời đại nào rồi, Tam thức và Khôn Ca[1] còn công khai chim chuột tán tỉnh nhau, cậu còn vọng tưởng dựa vào chuyện này mà có thể quật ngã Vương Nghiễm Ninh, thiệt đúng là quá ngây thơ mà!

Mặt Hứa Quốc Huy lập tức chảy dài thường thượt.

Trương Linh Dật lại quay sang Hứa Quốc Huy hỏi: “Ngài Hứa, nhìn góc độ của mấy tấm hình này, không cần nghĩ cũng biết là do bọn thám tử chụp, mặc kệ ngài làm thế quái nào mà có được nó, tôi mong ngài có thể tự giải quyết ổn thỏa, sẽ không có lần thứ hai đâu.”

Mặt Hứa Quốc Huy tái nhợt nhưng vẫn mạnh miệng: “Mày là đồ ngậm máu phun người, cái mối quan hệ bẩn thỉu này, ai biết được ai là người chụp chứ...”

Đôi mắt Trương Linh Dật rét lạnh, anh nhìn chằm chằm vào Hứa Quốc Huy, mãi cho đến khi lông tóc của hắn đều dựng hết cả lên: “Hứa Quốc Huy, anh nghe cho rõ đây, yêu đàn ông chẳng có gì là xấu, anh yêu phụ nữ thì thế nào ha? Anh tự thấy nhân cách của mình cao hơn chúng tôi sao?”

Hứa Quốc Huy bị ánh nhìn chòng chọc của Trương Linh Dật khiến cho không thốt nên lời, bị Trương Linh Dật chất vấn như vậy, rõ là chẳng tìm được lời nào phản bác, chỉ có thể đứng yên như trời trồng.

Trái lại mọi người bắt đầu nghe thấy mùi mờ ám.

Ban đầu Hứa Quốc Huy đột nhiên tung ra chuyện bùm xum lớn như vậy khiến tất cả mọi người đều đặt dấu chấm hỏi về khuynh hướng tình dục của Trương Linh Dật và Vương Nghiễm Ninh mà quên mất Hứa Quốc Huy. Nhưng bây giờ nói ra điều này, mọi người mới nhao nhao nhớ đến vấn đề khác —— Tại sao Hứa Quốc Huy lại có những tấm hình này? Tại sao hắn phải nói ra chuyện này trước mặt mọi người?

Đầu tiên, mặc kệ ảnh chụp lòi từ đâu ra, mặc dù mọi người đều rất hứng thú với thị phi lần này nhưng lại chẳng ủng hộ hành động của Hứa Quốc Huy tí nào, đã không tôn trọng cuộc sống riêng của người ra lại còn lòi ra trước mặt bàn dân thiên hạ, rõ ràng là có liên quan đến lợi ích của ai đó, thậm chí là hợp tác chẳng hạn, đúng là một điều đáng suy ngẫm.

Vì vậy mọi người từ xì xào bàn tán chuyện bùm xum của Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật vội chuyển sang vấn đề nhân phẩm của Hứa Quốc Huy.

Hứa Quốc Huy nhìn bốn phía đều là những ánh mắt nghi hoặc cùng khinh khi, cảm thấy toàn thân lạnh như băng, cuối cùng chịu không nổi đành phải chạy biến.

Kết thúc hội chợ triển lãm, ông Chu và Vương Nghiễm Ninh kiểm tra sơ bộ lại, số lượng các đơn đặt hàng tăng thêm 20% so với dự tính.

Thì ra Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật come out trước mặt mọi người chẳng những không làm tổn hại đến hình ảnh của Phúc Mậu Khải Tư, ngược lại càng khiến mọi người cảm thấy Vương Nghiễm Ninh là một người có khí phách, có trách nhiệm, hơn nữa lại thẳng thắn thật thà, hợp tác với cậu ta cũng yên tâm hơn.

Ông Chu thấy họa thành phúc, cười đến không ngậm miệng lại được, sáng khoái gõ thước tay[2] tại chỗ sẽ tăng lương cho Vương Nghiễm Ninh khi về công ty.

Vương Nghiễm Ninh thấy buổi triển lãm không bị ảnh hưởng bởi mối quan hệ của mình, cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi, nói thật, lúc cậu đứng trên sân khấu come out trước mặt mọi người, cậu đã nghĩ đến chuyện mình sẽ thân bại danh liệt.

Đúng là may mắn...

...

Tối đó, ông Chu bỏ tiền khao các nhân viên một bữa cơm, lại vỗ vai Vương Nghiễm Ninh bảo cậu dẫn Trương Linh Dật theo.

Vốn dĩ Vương Nghiễm Ninh muốn nhẹ nhàng từ chối, sau đó cậu thầm nghĩ dù gì mình và Trương Linh Dật cũng đã nói yêu nhau, cũng không cần làm giả như vậy, hơn nữa trước sau gì Trương Linh Dật cũng là công nhân của Huy Đế Quốc Tế.

Nhưng ông Chu lại thấy mối tình của họ vô tình đã giúp công ty mình một ải, khăng khăng muốn mời Trương Linh Dật đi cùng. Thịnh tình không thể từ chối, Vương Nghiễm Ninh đành phải đi cùng với Trương Linh Dật.

May thay Trương Linh Dật cũng không phải tuýp người khó chịu, anh gạt đầu đồng ý ngay.

Bữa tối được đặt ở một nhà hàng giá cả vừa phải nhưng mùi vị rất ổn. Nhân viên của Phúc Mậu Khải Tư cộng thêm một số cán bộ công tác thì tầm hai mươi mấy người, ngồi hết hai bàn.

Hiển nhiên ông Chu cùng Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật ngồi cùng bàn, tâm trạng của ông Chu rất tốt, gọi không ít món, tôm rang muối tiêu, cua hấp dầu hào, đã được kêu lên mấy đĩa.

Mọi người bận rộn cả ngày đều đói rã ruột, ai nấy đều cúi đầu cắm cổ ăn, không khí lúc này chỉ có thể dùng mấy chữ “hừng hực khí thế” để hình dung.

Đương nhiên trong lúc ăn cơm Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật vẫn lén nhìn nhau vài lần.

Mặc dù Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật có màn come out rất hoành tở ránh nhưng họ chưa từng tỏ ra thân mật ở nơi công cộng như nhà hàng thể này, rõ ràng là mạnh ai nấy ăn, cảnh tượng gấp thức ăn cho nhau mà mọi người mong chờ hoàn toàn không diễn ra.

Hiếm khi ông Chu tinh mắt mà gọi nhiều món tôm cua như vậy, một chàng công tốt sao lại không lột vỏ tôm cua đút cho thụ thụ ăn chứ?

Cô nhân viên nhỏ cùng mấy nhỏ bạn vừa gặm cua vừa thầm oán.

“Nghiễm Ninh à~” Ông Chu đã có hơi men, vỗ vai Vương Nghiễm Ninh nói, “Không ngờ cậu che giấu thân phận hay vậy, bởi vậy mới nói, khó trách lúc trước tôi giới thiệu bạn gái thì cậu lại trợn mắt không chịu, tôi còn tưởng gu của cậu chắc phải cao lắm~ Thì ra người ta là hoa đã có chủ ha ha ha...”

Lại nhìn sang Trương Linh Dật, cười ha ha: “Tiểu Trương cũng không tệ, đứng cùng Nghiễm Ninh trông rất xứng đôi.”

Trương Linh Dật cười đáp: “Cảm ơn Chu tổng đã khen, thật ra bác nói cũng không sai đâu, gu của Nghiễm Ninh cũng cao lắm đó chứ, bởi vậy sao này bác không cần giới thiệu bạn gái cho cậu ấy nữa đâu ạ!”

Ông Chu nghe thấy thì giật mình, lập tức cười ha ha: “Đúng vậy đúng vậy, mà giờ tôi cũng đâu dám giới thiệu nữa. Muốn tìm người tốt hơn cậu, tôi thấy cũng không dễ đâu!”

Ngụy Dịch Văn ngồi kể bên bồng thốt lên: “Khó trách ah khó trách~”

Khó trách lúc trước Trương Linh Dật giúp Vương Nghiễm Ninh tuyển người vào công ty.

Nhưng mà lời nói chưa kịp thoát ra ngoài đã bị một cái càng cua chặn lại: “Cái này nhiều thịt lắm này, ăn nhiều tí đi, nói ít lại nha.”

Ngụy Dịch Văn bị cái càng cua xoẹt một đường ngay môi dưới, mặt mày dúm dỏ đẩy cánh tay kia ra, nhưng cũng không nói thêm gì nữa, cúi đầu gặm càng cua.

Ông Chu là một người hóm hỉnh, công nhân của Phúc Mậu Khải Tư lại còn rất trẻ, mọi người vừa ăn vừa trò chuyện, không khí bữa cơm vô cùng hòa hợp, vui tươi.

Chỉ có cô nhân viên nhỏ và đồng bọn là vẫn tiếc hùi hụi vì chưa thấy Trương Linh Dật đút cho Vương Nghiễm Ninh ăn cơm.

.
. .

[1] Tác giả Nam Phái Tam Thúc của Đạo mộ bút ký và diễn viên Trần Khôn =))))~

[2] Gõ thước tay: Hành động thỏa thuận công việc mua bán, ví với người chủ trì đã quyết định.

57. Chương 57

Triển lãm sản phẩm của Phúc Mậu Khải Tư diễn ra trong ba ngày, ngày đầu tiên khi chuyện bùm xum của Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật truyền ra ngoài, hai ngày sau số lượng khách tham dự hội nghị đã tăng đột biến.

Mặc dù có kẻ chê người khen chuyện Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật come out nhưng những lời chúc phúc vẫn chiếm đa số.

Mà số lượng đơn đặt hàng lại tăng liên tục. Qua ba ngày, số đơn đặt hàng đã nhiều hơn cả dự tính ban đầu của Phúc Mậu Khải Tư.

Toàn bộ nhân viên trong phòng thị trường công ty Phúc Mậu Khải Tư đều lên như điều gặp gió, về cơ bản có thể đoán được tất cả mọi người sẽ xuất hiện trong lần tăng lương tiếp theo của công ty.

Không lâu sau đó, trong ngành bắt đầu xôn xao về một chuyện, chính là Hứa Quốc Huy đã từ chức, rời khỏi công ty DM Trung Quốc, từ bỏ cuộc sống của một công dân bé nhỏ gầy dựng sự nghiệp để mong trở thành tổng thanh tra thị trường — Chức vụ thì nghe cao hơn một cấp, nhưng tiền lương lại ít hơn ngày trước. Sự tình ra sao thì không ai biết được, nhưng nếu là dân lâu năm trong nghề đều có thể đoán ra, ngoài mặt là Hứa Quốc Huy chủ động rời DM Trung Quốc, nhưng chắc chắn DM Trung Quốc đã đuổi cổ hắn rồi. Tên Hứa Quốc Huy này làm ầm ĩ ở hội triển lãm của Phúc Mậu Khải Tư như thế, từ sự thành thật đến nhân phẩm đều bị hoài nghi. Vốn dĩ DM Trung Quốc đã rất thù chuyện bị Phúc Mậu Khải Tư giành thị trường, bây giờ lại có quản lý thị trường mang tiếng xấu, khiến danh tiếng của công ty bị ảnh hưởng. Cộng thêm việc Hứa Quốc Huy không tuân theo quy định công ty, tự tiện tăng lương cho cấp dưới vượt quá nguyên tắc công bằng của công ty, cấp trên không thể nào giữ hắn ở lại được nữa. Ngành công nghiệp vốn là như vậy, nếu công ty muốn sa thải một nhân viên, nhất là loại có chức vụ khá cao như Hứa Quốc Huy, đều cố gắng thỏa thuận khiến họ phải chủ động xin đi, đỡ phải tốn một mớ phí tổn bồi thường. Những người từ Phúc Mậu Khải Tư bị Hứa Quốc Huy mang về với lời hứa gấp đôi tiền lương không lâu sau cũng lần lượt từ chức, phòng Marketing của DM Trung Quốc khu Hoa Nam được xây dựng lại.

Phòng Marketing của DM Trung Quốc cũng có đến tìm Vương Nghiễm Ninh mấy bận, hi vọng cậu có thể gia nhập DM Trung Quốc, hứa sẽ để vị trí của Hứa Quốc Huy, lại thêm cái danh nhân viên lâu năm, tiền lương tăng 30% nhưng Vương Nghiễm Ninh lại lịch sự từ chối.

Rồi lại nghe nói Hứa Quốc Huy xin vào làm ở một công ty nhỏ không mấy tiếng tăm, không phát triển gì nhiều. Hứa Quốc Huy không có cái danh thanh tra thị trường, cũng chẳng tiến thêm được bước nào. Nhưng mà, những chuyện này để nói sau đi.

Cuối cùng Vương Nghiễm Ninh cũng hoàn thành buổi triển lãm bận rộn, ông Chu biết cậu cũng vất vả, mà bây giờ mọi việc ở công ty đều dần bước vào quỹ đạo, tất cả đều phát triển theo hướng tốt đẹp nên liền thoải mái phê đơn cho cậu nghỉ vài ngày.

Vương Nghiễm Ninh như bỏ được tảng đá nặng trên vai, sinh hoạt trở lại bình thường, đúng giờ đi làm đúng giờ tan tầm. Cậu liền bàn bạc với Trương Linh Dật, hiếm khi được nghỉ mấy ngày, chuẩn bị về nhà một chuyến.

Trương Linh Dật đang nếm nỗi canh xương sườn, nghe thấy thế thì suy nghĩ một hồi: “Chuyện đó để hai hôm nữa đi, chờ anh làm xong công việc lần này sẽ về cùng em.”

Vương Nghiễm Ninh khó hiểu: “Việc gì cơ?”

Trương Linh Dật chột dạ, nhìn lên trần nhà một lúc mới dám mở miệng: “Ặc, anh đã nộp đơn xin từ chức rồi, cấp trên cũng đã kí đơn rồi, mấy ngày nay đều cố gắng thu xếp công việc, cuối tuần này là last day.”

“Sao không nói với em!” Vương Nghiễm Ninh nổi điên bỏ nhào qua lắc lắc vai Trương Linh Dật: “Sao tự nhiên lại xin từ chức?”

Trương Linh Dật nắm lấy bả vai Vương Nghiễm Ninh để cậu tỉnh táo lại: “Đừng kích động...”

“Sao mà không kích động được?” Vương Nghiễm Ninh đấm anh một cái, to tiếng: “Anh chưa nói em lời nào đã xin từ chức rồi, anh có nghĩ đến cảm nhận của em không? Anh muốn em một mình đi làm nuôi gia đình sao? Anh nghĩ anh hay lắm nhỉ?”

Mặc dù Trương Linh Dật không nói ra lý do nhưng Vương Nghiễm Ninh có dùng đầu gối để nghĩ cũng biết chắc chắn là vì quan hệ của bọn họ. Huy Đế Quốc Tế và Phúc Mậu Khải Tư là đối thủ cạnh tranh trực diện, thật ra lúc trước Vương Nghiễm Ninh chọn đại lý của DM Trung Quốc để hợp tác thay vì Huy Đế Quốc Tế, ít nhiều gì cũng vì không muốn đối đầu trực tiếp với Huy Đế Quốc Tế. Trương Linh Dật từ chức, rời Huy Đế Quốc Tế, hẳn cũng vì không mong mối quan hệ của họ sẽ khiến cậu phải khó xử với ông Chu.

Quan hệ của bọn họ quá thân thiết, dù cho ông Chu không nghi ngờ cậu bán đứng công ty, cũng không thể không lo đến chuyện mình không cẩn thận để lộ chuyện cơ mật của công ty với Trương Linh Dật. Lỡ như xảy ra vấn đề nhạy cảm gì với công ty Huy Đế Quốc Tế, Vương Nghiễm Ninh không thể không bị hoài nghi.

Đến khi họ công khai mối quan hệ rồi, thật ra Vương Nghiễm Ninh cũng đang cân nhắc phải xử lý như thế nào, thậm chí cũng từng nghĩ đến chuyện từ chức rời Phúc Mậu Khải Tư.

Nhưng không ngờ Trương Linh Dật đã đi trước một bước.

Nói không cảm động là nói dối đấy, nhưng mà tức giận thì nhiều hơn!

Tên Trương Linh Dật chết tiệt này, ra chiều này không phải muốn mình chết dí bên cạnh anh cả đời đấy sao?

Trương Linh Dật cười cười, trở tay ôm lấy Vương Nghiễm Ninh tạc mao, nói: “Nếu anh nói em nghe từ đầu thì thế nào em cũng phản đối...”

“Biết em không đồng ý mà còn làm?” Vương Nghiễm Ninh bị Trương Linh Dật ôm chặt, không nhúc nhích được đành phải giả vờ cắn vào cổ anh.

“Anh đi thì tốt hơn em.” Trương Linh Dật nhìn vào mắt cậu, đáy mắt đọng đầy ám áp: “Ngành HR khá phổ biến trong giới công nghiệp, anh còn nhiều lựa chọn, nhưng em làm Marketing mà, ngay cả khi em có rời Phúc Mậu Khải Tư thì những chỗ khác cũng vậy cả thôi. Hơn nữa em mới vào khám phá thị trường, bây giờ là lúc gặt hái thành công, bây giờ mà bỏ đi thì thật là đáng tiếc.”

Vương Nghiễm Ninh choáng váng.

Thị trường khu Hoa Nam của Phúc Mậu Khải Tư là do chính cậu khai phá, bây giờ lại phải dâng hai tay cho người khác, đương nhiên cậu không cam lòng, nhưng mà...

“Em nói trước là em không nuôi anh đâu.” Vương Nghiễm Ninh quay đầu khẽ nói.

Nam tử hán đại trượng phu mà không có sự nghiệp thì coi sao được.

Đừng tưởng lấy em ra làm lý do để nghỉ việc là xong chuyện, em đã nhìn ra ý đồ xấu xa của anh rồi.

“Không ổn, bị em nhìn thấy hết rồi.” Trương Linh Dật cười, cọ cọ vào lỗ tai cậu: “Em nuôi anh không được à, ban ngày anh nấu cơm cho em, buổi tối làm ấm giường cho em, làm thật tốt chức “Người chồng nội trợ”, vậy cũng không được sao?”

“Không được.” Vương Nghiễm Ninh hừ hừ, “Đợi về gặp ba mẹ em xong, anh phải đi tìm việc làm đấy.”

“Được rồi, không cần lo chuyện này đâu.” Trương Linh Dật hôn lên má cậu, “Thật ra bây giờ cũng có vài công ty đến hỏi ý anh rồi, điều kiện cũng không tệ, đợi khi chúng ta thăm hỏi gia đình xong là anh có thể vào làm rồi. Cho nên khoảng thời gian này chúng ta chỉ dùng để yêu đương thôi!”

Bây giờ Vương Nghiễm Ninh mới bớt căng thẳng.

“Được rồi, em yêu à, em đi xem TV đi, để anh nấu xong nồi canh này là chúng ta có thể ăn cơm rồi.” Trương Linh Dật thả Vương Nghiễm Ninh ra, quay người cầm cái muỗng dài để khuấy canh sườn hầm sắn dây trong chiếc nồi điện.

Vương Nghiễm Ninh không nghe lời không về phòng khách, mà đứng từ phía sau ôm lấy anh, cánh tay bắt đầu chạy dọc trên người Trương Linh Dật.

Trương Linh Dật mặc một chiếc áo sơ mi mỏng cùng quần jean đơn giản, Vương Nghiễm Ninh chạm vào khuôn ngực của anh, cách lớp áo sơ mi sờ nắn điểm nổi lên trước ngực.

Trương Linh Dật hít một hơi sâu: “Nghiễm Ninh, đừng... đợi anh nấu xong nồi canh này đã.”

Vương Nghiễm Ninh chẳng buồn đến anh, tay kia hạ thấp xuống, kéo khóa quần Trương Linh Dật, bắt đầu xoa nắn bên trong.

Quả nhiên, nơi nào đó đã bắt đầu chào cờ rồi.

Vương Nghiễm Ninh vuốt vuốt cái ấy, vừa mạnh vừa nhẹ, đến khi Trương Linh Dật bắt đầu thở dốc, cuối cùng không nhịn được nữa đành phải để cái muỗng xuống, xoay người lại hỏi: “Em muốn chết sao?”

Vương Nghiễm Ninh nhướn mi cười cười.

Tiểu thụ đã khiêu khích đến mức này rồi, nếu không đè ngay và luôn thì sao là một tiểu công đạt chất lượng được đây?

Trương Linh Dật nửa ôm nửa đè Vương Nghiễm Ninh, để cậu nằm trên bàn, vừa kéo dây quần vải Vương Nghiễm Ninh vừa sờ nắn.

Khụ, nấu cua đồng trong nhà bếp đúng là rất tuyệt.

...

Đến khi Trương Linh Dật sắp xếp xong công việc, mấy ngày nghỉ của Vương Nghiễm Ninh cũng đã được phê duyệt, hai người thu dọn một ít hành lý, sau đó liền trở về nhà của Vương Nghiễm Ninh ở thành phố S.

Đây là lần đầu tiên Trương Linh Dật đi gặp ba mẹ vợ nên cảm thấy vô cùng căng thẳng, anh mua không ít quà đắt tiền, lại mặc quần áo Vương Nghiễm Ninh mua cho, sửa soạn cả buổi mới cảm thấy tạm ổn.

Vương Nghiễm Ninh nhìn bộ dạng hồi hộp của ai kia, nhịn không được liền cười nhạo anh: “Anh đang chuẩn bị giả gái về nhà cùng em hả?”

Trương Linh Dật chẳng bận tâm mình bị Vương Nghiễm Ninh cười chê, chỉ vuốt vuốt tóc mái mà đáp: “Đây là lần đầu anh gặp ba mẹ vợ, cũng nên để lại ấn tượng tốt.”

Vương Nghiễm Ninh giơ cẳng chân: “Là cha mẹ chồng.”

Lúc này Trương Linh Dật không có tâm trạng mà đôi co với cậu vấn đề nhà chồng hay nhà vợ, xách theo mớ quà tặng rồi nói: “Xong rồi, cưng à, chúng ta đi thôi!”

...

Đi xe từ thành phố G đến thành phố S ước chừng mất khoảng hai tiếng, hai người tự lái xe, chỉ chốc sau đã vào nội thành thành phố S.

Trương Linh Dật nghe theo chỉ dẫn của Vương Nghiễm Ninh lái xe đến một cư xá nổi danh nằm ở trung tâm thành phố S, đậu xe ngay bãi đỗ, sau đó cùng Vương Nghiễm Ninh mang đồ đạc vào thang máy lên tầng 17.

Cả hai đều im lặng, mãi đến khi đứng trước cửa nhà Vương Nghiễm Ninh, Trương Linh Dật vẫn không hé răng một tiếng.

“Không sao đâu, còn có em đây mà?” Vương Nghiễm Ninh mỉm cười nhìn Trương Linh Dật đang lo lắng đến độ kỹ năng khua môi múa mép cũng không còn thi triển được nữa. Nhưng lòng cậu cũng chẳng nhẹ nhõm hơn Trương Linh Dật là bao.

“Mấy câu đó đáng lẽ ra phải do anh nói chứ.” Trương Linh Dật nghiêng đầu hôn lên khóe môi Vương Nghiễm Ninh: “Anh sẽ không để em chịu đau khổ.”

Vương Nghiễm Ninh ấn chuông cửa.

Cánh cửa được mở ra một cách nhanh chóng. Người ra mở cửa là một phụ nữ trung niên thoạt nhìn rất hiền hậu.

“Mẹ, con về rồi.” Vương Nghiễm Ninh nói.

Trương Linh Dật thấy da đầu mình tê rần, chỉ biết mở miệng một cách cứng nhắc: “Con chào dì.”

Gương mặt vui mừng của bà Vương khi nhìn thấy Vương Nghiễm Ninh, lúc quay sang Trương Linh Dật, dường như bà nhớ ra điều gì đó, sắc mặt vui vẻ lập tức biến đi đâu mất, bà nghiêm mặt: “Vào nhà trước đi.”

Bởi vì hôm nay là cuối tuần nên ông Vương ngồi ở phòng khách xem TV, nhác thấy Vương Nghiễm Ninh trở về, bên cạnh còn có một người đàn ông, gương mặt lập tức cau có: “Mày còn về đây làm cái gì?”

Vương Nghiễm Ninh mang đồ đang xách trên tay để lên cái tủ cạnh cửa ra vào, nhìn ông Vương và bà Vương, nghiêm túc nói: “Cha, mẹ, hôm nay con dẫn người yêu của con về ra mắt gia đình mình.”

Trương Linh Dật vội vàng nói: “Chào chú, chào cô, con tên là Trương Linh Dật, là... bạn trai của Vương Nghiễm Ninh.”

Ông Vương đứng bật dậy, mặt mày tối sầm, trông như muốn la hét điều gì đấy nhưng cuối cùng vẫn nhịn được. Ông không nói hai lời, hất tay quay vào phòng, lúc đóng cửa còn cố tình đóng thật mạnh khiến cánh cửa vang lên một tiếng “Rầm” thật lớn.

Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật đều giật mình, nhưng cũng không đuổi cả hai ra ngoài ngay, ít ra cũng đã tốt hơn dự đoán của Vương Nghiễm Ninh.

Bà Vương thở dài, nói: “Ngồi xuống cái đã.”

Đợi cả hai đều ngồi xuống hết, bà Vương mới bắt đầu quan sát Trương Linh Dật, nhưng thấy Trương Linh Dật cao ráo điển trai, mặt mũi đẹp đẽ, phong thái hơn người, trong lòng cảm thấy vô cùng rối rắm.

Bà chưa bao giờ muốn con mình trở thành người đồng tính, nhưng nhìn bạn đời của con mình hoàn hảo đến vậy, lại có chút an tâm từ đáy lòng, cảm giác này không biết nên vui hay buồn đây.

Vương Nghiễm Ninh nắm tay mẹ mình: “Mẹ, con xin lỗi, khiến mẹ và cha phải đau lòng.”

Lần đầu tiên bà Vương nghe Vương Nghiễm Ninh nói mình thích đàn ông đã khiến bà khổ sở, mất ngủ mấy ngày liền, nhưng bây giờ đã qua một khoảng thời gian, mặc dù chưa hoàn toàn có thể chấp nhận, nhưng ít

gì cũng đã có thể bình tĩnh, chỉ thở dài: “Con nói hai đứa đều là những người đàn ông tốt, có gì phải như thế này...”

Vương Nghiễm Ninh đáp: “Mẹ à, đây không phải là bệnh, con và Linh Dật thật lòng muốn ở bên nhau, mẹ đừng lo lắng.”

Trương Linh Dật cũng vội tiếp lời: “Thưa cô, xin cô hãy yên tâm, con sẽ đối xử thật tốt với Nghiễm Ninh.”

Bà Vương nhìn Trương Linh Dật, giữa hai đầu mày chỉ toàn là phiền muộn: “Hai người đàn ông thì sống thế nào đây...”

Vương Nghiễm Ninh nói: “Mẹ, cuộc sống vốn dĩ là được sống bên người mình yêu, không phải chỉ có nam và nữ mới có thể ở bên nhau, con và Trương Linh Dật đã sống rất hạnh phúc, xin mẹ hãy tin tưởng chúng con.”

Bà Vương không nói đến chuyện này nữa, chỉ hỏi han tình hình gần đây của Vương Nghiễm Ninh, mắt thấy đã gần đến giờ ăn tối, bà nói: “Các con ngồi đây đợi một tí, mẹ đi làm cơm.”

Trương Linh Dật lập tức đứng dậy: “Cô ơi, cô cứ ngồi nói chuyện với Nghiễm Ninh đi ạ, cơm tối cứ để con.”

Bà Vương nhìn Trương Linh Dật, vẻ mặt hoài nghi: “Không cần đâu, để cô làm được rồi.”

Vương Nghiễm Ninh chớp lấy thời cơ: “Vậy thì hai người đi nấu cơm đi, để con ở đây xem TV.”

Bà Vương đành phải dẫn Trương Linh Dật vào phòng bếp với tâm trạng thấp thỏm không yên.

Ban đầu bà chỉ định để Trương Linh Dật đứng phụ một bên, vì bà đã quá rõ công phu phá nhà bếp của con trai mình, mà cái cậu này trông lại chẳng khá khẩm hơn đứa con của mình là mấy.

Không ngờ khả năng của Trương Linh Dật lại vượt xa những gì bà mong muốn, chọn món rửa rau lẹ làng, thái thịt thái rau kỹ càng, lúc xào nấu thì càng trông giống đầu bếp có tiếng.

Cuối cùng hóa ra bà Vương lại là người đứng phụ.

Nếu không phải nhìn cậu ta không giống đầu bếp, bà Vương đã nghi ngờ không biết bạn trai của con mình có phải đầu bếp hay không.

Đến khi Trương Linh Dật nấu nướng xong xuôi, bà Vương nhìn cả bàn thức ăn đủ màu đủ vị mà chỉ biết im lặng.

Con trai à, đều là đàn ông với nhau mà sao con với bạn trai con lại khác nhau một trời một vực thế này?

Bà Vương đi gọi ông Vương trong phòng ra ăn cơm.

Bốn người cùng ngồi xuống bàn, gương mặt ông Vương vẫn khó coi vô cùng.

Trương Linh Dật bưng bát canh đã được trang trí xong ra cho mọi người, đến chén của ông Vương thì nghe ông nói: “Tôi không đồng ý cho cả hai ở bên nhau.”

Tay Trương Linh Dật bỗng chốc cứng đờ, anh đặt cái chén xuống, chân thành đáp: “Chú, con biết chú giận vì thương Nghiễm Ninh, con cũng giống chú, cũng thương cậu ấy, xin chú đừng vội phản đối nhanh như vậy, hãy cho chúng con một ít thời gian, con sẽ chứng minh cho chú...”

Bà Vương nghe chữ được chữ mất, thoáng cái nước mắt đã lưng tròng.

Ông Vương hừ lạnh: “Cậu thương nó? Thương nó như thế nào? Giặt quần áo cho nó? Nấu cơm cho nó? Sinh con cho nó? Những điều đó cậu làm được sao?”

Vương Nghiễm Ninh nhịn không được chen vào: “Ba, anh ấy là người yêu con chứ không phải bảo mẫu.”

“Mày im ngay cho tao.” Ông Vương thét lớn.

Trương Linh Dật vỗ vỗ mu bàn tay Vương Nghiễm Ninh, lại nhìn về phía ông Vương: “Thưa chú, thưa dì, những điều hai người hi vọng vợ Nghiễm Ninh có thể làm, ngoại trừ chuyện sinh em bé, con đều nguyện ý làm vì cậu ấy, xin hai người tác thành cho chúng con.”

Ông Vương bồng nghẹn giọng không thốt nên lời.

Thật ra từ lúc Vương Nghiễm Ninh gọi điện thoại về nhà đã được một thời gian rồi, ông Vương và bà Vương cũng thôi kinh ngạc, trong lòng chỉ đành chịu vậy thôi.

Thời buổi bây giờ khác ngày xưa, các phương tiện thông tin đã phát triển rất nhanh, ông Vương cũng có xem vài tin tức, cũng hiểu rõ đồng tính không phải là bệnh mà là khuynh hướng bẩm sinh, nếu muốn thay đổi nó thì khả năng thành công vô cùng thấp.

Thật ra nếu như việc này xảy ra với một người khác, có lẽ ông còn có thể thẳng thắn đi khuyên nhủ cha mẹ của người đó giúp, nhưng chuyện này lại xảy ra ngay trong nhà mình, ông không phải kẻ hồ đồ không biết suy nghĩ, nhưng nếu muốn ông thoải mái mà tiếp nhận chuyện này thì không dễ chút nào.

Ông nhìn Trương Linh Dật, ban nãy là vì giận quá nên không thể nhìn kỹ, bây giờ Trương Linh Dật lại nói ra những lời thành thật như thế, khiến ông phải nhìn cậu bằng hai con mắt.

Chỉ thấy mặt mũi lẫn tướng tá của cậu thanh niên trước mặt đều được xếp vào hạng nhất, mà trong ánh mắt trong suốt nghiêm túc kia, đọng đầy tình cảm chân thật.

Nếu như cậu ta không phải là đàn ông, chắc chắn sẽ trở thành lựa chọn số một.

Ông Vương im lặng thở dài một hơi rồi mới nói: “Hai người ăn bữa cơm này trước đi, tạm thời tôi không muốn nhìn thấy hai người.”

“Ông à, ông cần gì phải...” Bà Vương định bụng khuyên mấy câu, nhưng lại bị ông Vương trừng mắt ngăn lại.

Lòng Vương Nghiễm Ninh liền chùng xuống, chỉ đành yên lặng cùng Trương Linh Dật ăn cơm.

Bất kể như thế nào, chỉ cần cha không giận đến mức cắt đứt quan hệ máu mủ thì mọi chuyện vẫn chưa hỏng hết.

58. Chương 58

Làm gay ngày thứ ba mươi

[Dừng hết phần đời còn lại để yêu nhau]

Ăn cơm xong, Vương Nghiễm Ninh dẫn Trương Linh Dật hậm hực rời đi.

Ông Vương ngồi bên cạnh bàn ăn hút thuốc, bà Vương nhìn ông rồi thở dài ngao ngán: “Ông à, ông làm tình làm tội tội nó chi vậy!”

Ông Vương chẳng nói chẳng rằng, bà Vương lại lầm bầm: “Thực ra, tôi thấy thằng bé kia rất tốt, dù nó là con trai, nhưng tôi thấy nó là người có thể sống cùng.”

Ông Vương mất bình tĩnh: “Người như nó sao mà sống chung được?”

Bà Vương cũng không nhịn nữa, đứng dậy thu dọn chén đĩa: “Bữa cơm này là nó nấu đấy.”

Ông Vương đang hút thuốc bỗng dừng ho sặc sụa: “Bà nói bữa này là nó nấu sao?”

Tâm trạng ông Vương hôm nay không tốt, khẩu vị cũng không tốt, nhưng vẫn nhận ra cơm tối hôm nay khác hẳn ngày thường. Vốn dĩ ông vẫn đinh ninh là bà Vương mua đồ ở ngoài về, không ngờ lại do Trương Linh Dật nấu.

Bà Vương nói: “Đúng đó, chính tôi đứng nhìn nó làm.”

Ông Vương lặng thinh.

...

Vương Nghiễm Ninh cùng Trương Linh Dật bước ra ngoài. Sắc trời đã tối, Trương Linh Dật nhìn Vương Nghiễm Ninh, cười trừ: “Làm sao bây giờ? Về lại thành phố G sao?”

Vương Nghiễm Ninh nhìn quang cảnh xung quanh. Hôm nay tiết trời rất tốt, trời nắng ráo không một gợn mây, liền hỏi: “Anh có muốn ngắm sao không?”

Trương Linh Dật: “...”

Vương Nghiễm Ninh nhìn anh, cười cười: “Quên rồi à? Hồi chúng mình ngồi ngắm sao ở hồ Nguyệt Lượng đó, em đã nói là sẽ dẫn anh về nhà em ngắm sao.”

Lúc này Trương Linh Dật mới nhớ lại, ngày đó bọn họ làm theo bản hiệp nghị giả gay, cùng nhau ngồi bên hồ Nguyệt Lượng, rồi cùng nhau hẹn ước.

“Ừm, được, chúng ta đi thôi.” Sau khi Trương Linh Dật hôn nhẹ trên trán Vương Nghiễm Ninh một cái, cậu bước xuống xe đi mua chút đồ nhắm và bia đem về, sau đó nổ máy xe.

Quê nhà Vương Nghiễm Ninh cách thành phố S chừng bốn tiếng đồng hồ đường xe. Đó là một thôn xóm nhỏ còn lạc hậu, may mà mấy năm trước đã xây đắp được một con đường cái dẫn vào thôn, không đến nỗi không chạy xe vào được.

Lúc hai người đi đến cửa thôn đã là mười một giờ khuya, dân quê ngủ sớm, cả thôn xóm đều tối đen như mực, chỉ còn lại thứ ánh sáng vàng mờ nhạt của những cột đèn ven đường.

Màn đêm buông xuống bao trùm cả xóm làng, Trương Linh Dật theo lời Vương Nghiễm Ninh để xe ở cửa thôn, hai người bước xuống xe, bầu trời đầy sao lấp lờ, còn có một vầng trăng sáng. Dưới ánh trăng có thể lờ mờ nhìn thấy hình dáng của xóm làng, xa xa có dãy núi già nhấp nhô, ngoài tiếng côn trùng kêu râm ran, bốn phía vô cùng tĩnh mịch. Nếu lắng tai còn có thể nghe tiếng nước chảy róc rách, chắc là gần đây còn có một con suối.

“Sợ hả?” Vương Nghiễm Ninh cười nhìn Trương Linh Dật, cái không khí vắng vẻ yên tĩnh của thôn xóm, nếu như không phải người sinh ra ở chốn này mà đứng ở ngoài ban đêm ban hôm, trong lòng cũng phải có chút sợ hãi.

Trương Linh Dật cũng cười: “Có em ở đây, anh không sợ.”

Vương Nghiễm Ninh tay trái xách bia và đồ nhắm, tay phải đưa ra trước mặt Trương Linh Dật: “Nào, để anh đây dẫn cưng đi ngắm sao.”

Tay trái Trương Linh Dật nắm lấy tay phải của Vương Nghiễm Ninh, siết chặt, mười ngón tay đan vào nhau.

“Tự dưng em rất nhớ những ngày chúng ta giả gay.” Vương Nghiễm Ninh nói, năm ấy bọn họ còn rất trẻ, tỉnh tỉnh mơ mơ thử tìm hiểu nhau. Mùa đông năm ấy, cũng mười ngón tay đan vào nhau thế này trong túi áo khoác, mặc dù chuyện sau đó hơi củ chuối một tí nhưng mà bàn tay nắm bàn tay, thật sự rất ấm áp.

“Anh cũng vậy.” Trương Linh Dật đứng xích lại gần, “Anh chưa từng quên những lúc chúng ta ở bên nhau.”

Vương Nghiễm Ninh nắm tay anh quẹo qua một con ngõ nhỏ ở đầu làng, đó là một con đường quanh co ở giữa cánh đồng, bề ngang chỉ rộng chừng một mét, dưới con đường là kênh mương nhân tạo dẫn nước vào ruộng. Lâu lâu lại có hai ba chú ếch xanh nhảy qua. Dọc hai bên đường trồng lúa nước và đủ loại rau củ ngoài đồng ruộng, những thửa ruộng bị con đường cắt thành từng mảng nhỏ. Những cây lúa cao đến đầu gối phất phơ trong ngọn gió đêm, như đang vẫy ra những vầng nước.

Vương Nghiễm Ninh và Trương Linh Dật nắm tay nhau đi trên con đường nhỏ, mặc dù đoạn này không có đèn nhưng cả con đường đều trải đầy ánh trăng. Cả hai đi giữa loại ánh sáng nhàn nhạt này một hồi cũng thấy quen mắt.

Khuya mùa hè rất thoải mái, nhất là ở ngoài trời, trong không khí thoảng mùi thơm cây cỏ, tiếng nước chảy lượn qua tai và tiếng côn trùng kêu vang, những điều này làm sao mà bắt gặp ở thành phố.

Cuối con đường nhỏ là một con đê. Vương Nghiễm Ninh dẫn Trương Linh Dật bước qua, phía bên kia đê, lại là một quang cảnh khác.

Đó là một dòng suối trong, hai bên dòng là bãi cỏ bằng phẳng.

Hai người đi đến gần dòng suối, Trương Linh Dật thấy con suối này dù rộng nhưng nước khá nông, ước chừng chỉ lưng đầu gối. Ngoài ánh trăng sáng có thể thấy dòng suối nước chảy trong veo, dường như có thể nhìn thấy những hòn đá dưới đáy nước.

Vương Nghiễm Ninh nắm tay Trương Linh Dật đi dọc dòng suối, mãi đến khi gặp một tảng đá lớn mới dừng lại.

Đó là một tảng đá to chừng hai mét vuông, cao cỡ một thước, nằm trũng dưới suối, phần nằm trên mặt nước vừa đủ cho hai người ngồi, mặt đá lại rất bằng phẳng.

“Ngồi chỗ này ngắm sao là êm nhất.” Vương Nghiễm Ninh ngồi lên tảng đá trước, lập tức Trương Linh Dật cũng ngồi xuống theo.

Hai người cởi giày, ném về phía bãi cỏ, chân trần ngâm xuống dòng suối.

Nước suối mát rượi, chân ngâm vào vô cùng thoải mái.

Trương Linh Dật nheo mắt, hít một hơi thật sâu.

Bầu trời đầy sao sáng, giống như có ai đó đang đính từng viên kim cương lên tấm màn sân khấu tối om.

Một chút hơi say trong gió, một dòng suối mát trong.

“Đẹp quá.” Trương Linh Dật nói, “Cảm ơn em đã dẫn anh đến đây ngắm sao.”

Vương Nghiễm Ninh đưa cho anh một lon bia ướp lạnh.

Trương Linh Dật nhận lấy, mở nắp lon uống một ngụm, lập tức nghiêng đầu áp môi mình lên môi Vương Nghiễm Ninh, đưa hết bia vào miệng cậu.

Hai người có một nụ hôn dài.

Lúc môi họ tách ra, còn kéo theo một sợi chỉ bạc.

“Chúng ta sẽ sống cùng nhau lâu thật lâu, sau này còn cùng nhau đi ngắm thêm nhiều nhiều cảnh đẹp nữa.” Vương Nghiễm Ninh nói, liếm hết số bia tràn ra khoe môi Trương Linh Dật.

“Ừm.” Trương Linh Dật đáp. Anh bỗng đứng để lon bia xuống, kéo tay trái Vương Nghiễm Ninh lại, cầm một vật lạnh buốt đeo lên ngón vô danh của cậu.

Vương Nghiễm Ninh cúi đầu nhìn xuống, là một cái nắp lon bia.

“Đây là đang cầu hôn sao?” Vương Nghiễm Ninh nhướn mi.

“Đây là hẹn ước.” Trương Linh Dật cười cười: “Có lẽ chúng ta không có cách nào trở thành một cặp đôi được pháp luật công nhận, nhưng anh hứa sẽ dùng phần đời còn lại để yêu em. Em có đồng ý không?”

“Được thôi.” Vương Nghiễm Ninh cũng khui một lon bia, cầm nắp lon đeo vào tay Trương Linh Dật: “Em đồng ý.”

Dừng một chút rồi lại nói: “Đợi lúc về thành phố G, anh phải mua tặng em một chiếc nhẫn kim cương đó.”

Đêm dài, nhưng khi ở cạnh nhau thì thời gian trôi qua rất nhanh.

...

Trời hửng sáng, hai người chuẩn bị trở về. Nhân lúc mọi người trong thôn chưa dậy, hai người lái xe rời thôn. Một đêm không ngủ, Vương Nghiễm Ninh sợ Trương Linh Dật chạy xe mệt mỏi, chỉ nói anh chạy lên thị trấn gần đó, tìm một nhà trọ nho nhỏ, thuê một phòng đánh một giấc.

Mãi cho đến giữa trưa cả hai mới tỉnh lại.

Trương Linh Dật vào nhà vệ sinh rửa mặt, bước ra bỗng nhìn thấy Vương Nghiễm Ninh đang ngẩn người cầm điện thoại.

“Sao thế?” Trương Linh Dật hỏi.

Vương Nghiễm Ninh nhìn về phía anh, trong ánh mắt vẫn chưa giấu nổi niềm vui sướng: “Cha bảo hai đứa mình quay về nhà ăn cơm.”

Hiếm có khi nào Trương Linh Dật lại vui vẻ đến thế: “Thật sao?”

Vương Nghiễm Ninh gật đầu.

Trương Linh Dật bỏ nhào qua ôm lấy cậu: “Thật là tốt quá.”

.

Tình yêu của chúng tôi, cuối cùng cũng được mọi người thừa nhận.

Có lẽ sẽ chẳng còn bất cứ thứ gì có thể ngăn cản chúng tôi đến với nhau.

Cả quãng đời còn lại, chúng tôi sẽ sánh bước cùng nhau, mãi cho đến khi tóc bạc da mồi. .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hiiep-dinh-30-ngay-lam-gay>